

THE
DHARMA ŚĀSTRA
OR
THE HINDU LAW CODES

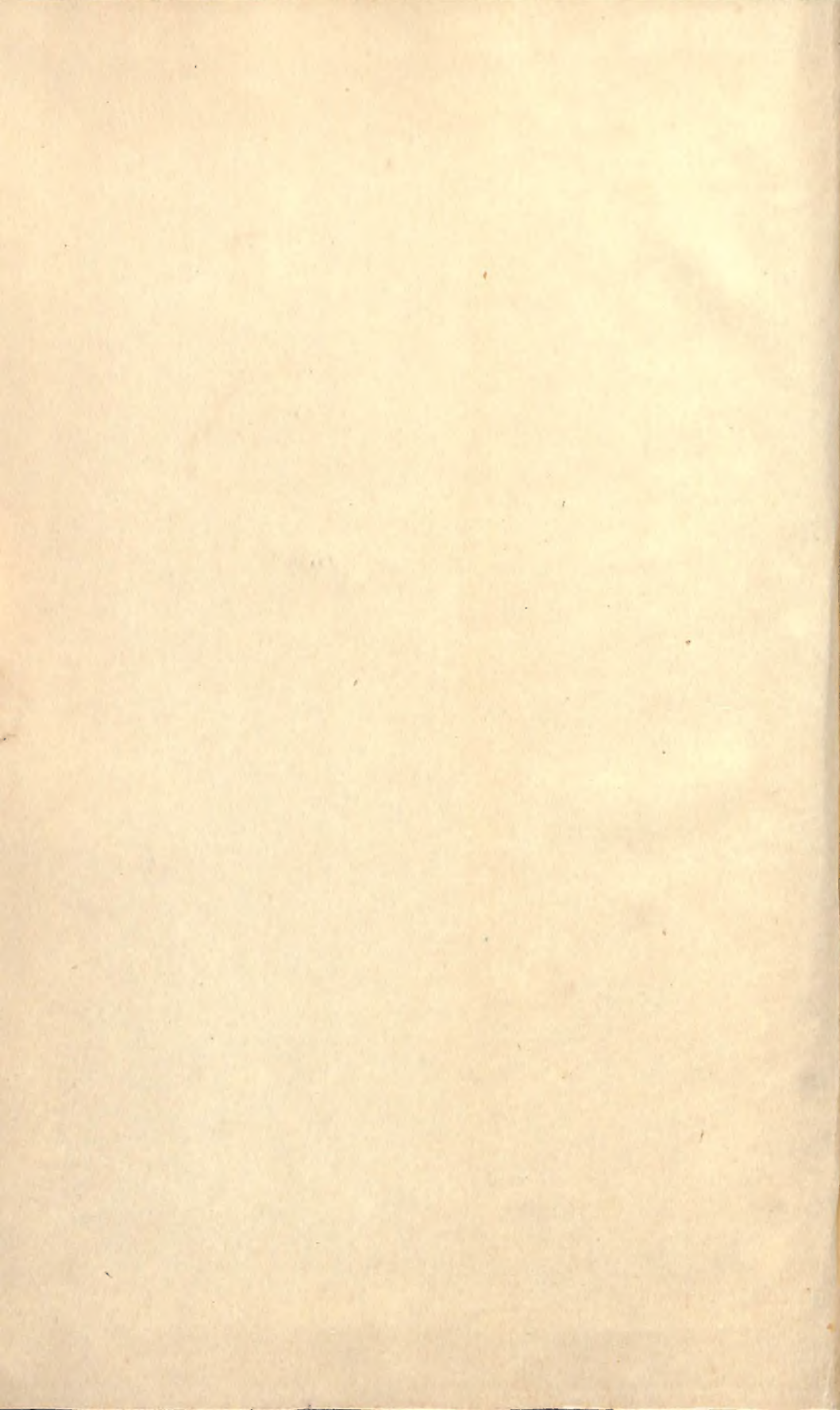
EDITED BY :
MANMATHA NATH DUTT

VOL. II

INTRODUCTION BY :
PROF. R.C. PANDEYA

229.08
दत्त/म/ध-॥

THE
DHARMA-ŚĀSTRA
OR
THE HINDUS LAW CODES
(Volume II)

THE
DHARMA-SĀSTRA

OR
THE HINDUS LAW CODES

TEXT

VYĀSA, PARĀŚARA, VIṢṆU AND MANUSMṚTI

VOL. II

Edited By
MANMATHA NATH DUTT

With An Introduction By
Prof. R. C. PANDEYA

Eastern Book Linkers

DELHI

::

(INDIA)

Published by :

EASTERN BOOK LINKERS

5825, New Chandrawal, Jawahar Nagar,
Delhi-110007

Vol. II--ISBN-81-85133-14-X
ISBN-81-85133-15-8 set

229.08
दत्त/न/ध-II

Edition : 1988

Price : Rs. 550.00 per set (in two volumes)

Printed by :

Orient Offset, Delhi-110021

CONTENTS

17.	Vyāsa Samhitā
व्यास संहिता	467
18.	Parāśara Samhitā
पराशर संहिता	489
19.	Viṣṇu Samhitā
विष्णु संहिता	541
20.	Manu Samhitā
मनु संहिता	667-894

CONTENTS

17	Notes 2 and 12	407
18	Notes 13 and 14	408
19	Notes 15 and 16	409
20	Notes 17 and 18	410

व्याससंहिता ।

प्रथमोऽध्यायः ।

वाराणस्यां सुखासीनं वेदशामं तपोनिधिम् ।
पप्रच्छुर्भुनयोऽभ्यस्य धर्मान् वणेश्वरस्थितान् ॥ १
स पृष्टः स्मृतिमान् स्मत्वा स्मृतिं वेदार्थगर्भिताम् ।
उवाचाथ प्रसन्नास्मा भुनयः श्रूयतामिति ॥ २
यत्र यत्र स्मभावेन कृष्णसारो मृगः सदा ।
चरते तत्र वेदोक्तो धर्मा भवितुमर्हति ॥ ३
श्रुतिस्मृतिपुराणानां धिरोधो यत्र दृश्यते ।
तत्र श्रौतं प्रमाणन्तु तयोर्द्विधं स्मृतिर्वरा ॥ ४
ब्राह्मणवक्षियविश्वकर्मयो वर्णा द्विजातयः ।
श्रुतिस्मृतिपुराणोक्तधर्मयोग्यान्तु नेतर ॥ ५
शूद्रो वणश्चतुर्थाऽपि वर्णत्वाद्धर्ममहति ।
वेदमन्त्रस्त्रधा स्मृताऽवयवकारादिभिर्विना ॥ ६
विप्रवृद्धिप्रविद्यासु जत्रविद्यासु विप्रवत् ।
जातकर्माणि कुर्वन्ति ततः शूद्रासु शूद्रवत् ॥ ७
वेद्यासु विप्रश्चरन्त्या ततः शूद्रासु शूद्रवत् ।
अधमादुत्तमायान्तु जातः शूद्राधमः स्मृतः ॥ ८
तादृश्यां शूद्रजनितशालो धर्मवर्जितः ।
कनारीसम्भवस्त्वैकः सगोत्राया द्वितीयकः ॥ ९

ग्राह्यः । शुद्धजनितबाष्पास्त्रिविधः स्मृतः ।
 बर्हिनी नापितो गोप आधापः कुम्भकारकः ॥ १०
 बणिक्किरातकायस्थमालाकारकुटुम्बिनः ।
 बरटो मेदचण्णालोदासखपचकोलकाः ॥ ११
 एतस्यजाः समाख्याता ये चान्ये च गवाशनाः ।
 एषां सभापणात् स्नानं दर्शनादकंबीक्षणम् ॥ १२
 गर्भाधानं पुंसयनं सीमन्तो जातकर्म च ।
 नामक्रियानिष्क्रमणवाशनं वपनक्रिया ॥ १३
 कण्वेधो व्रतादेशो वेदारभक्रियाविधिः ।
 कैथान्तःस्नानप्रदाहो विवाहान्निपरिग्रहः ॥ १४
 व्रतान्निसंग्रहयेति संस्काराः षोडश स्मृताः ।
 नवैताः कण्वेधान्ता मन्त्रवज्रं क्रियाः स्त्रियाः ॥ १५
 विद्याहो मन्त्रतस्तस्याः शुद्धस्यामन्त्रतो दय ।
 गर्भाधानं प्रथमतस्तृतीय मासि पुंसवः ॥ १६
 सीमन्तमाष्टमे मासि जाते जातक्रिया भवेत् ।
 एकादशदिग्नाभार्कस्थेषा मासि चतुर्थके ॥ १७
 षष्ठे मास्यवमश्रीयाष्टौडाकर्म कुलोचितम् ।
 छतचूडे च बाले च कण्वेधो विधीयते ॥ १८
 विप्रो गर्भाष्टमे वर्षे च व एकादशे तथा ।
 द्वादशे वैश्यजातिस्तु व्रतोपनयमर्हति ॥ १९
 तस्य प्राप्तव्रतार्थाय कालः स्याद्विगुणाधिकः ।
 वेदव्रतणुतो ब्राह्म्यः स ब्राह्म्यः स्तोममर्हति ॥ २०
 द्वे जन्मनी द्विजातीना मातुः स्थात् प्रथमं तयोः ।
 द्वितीयं ब्रह्मसा मातृपुंश्चर्गाद्विधिवद्गुरोः ॥ २१

एतं द्विजातिमापन्नो विमुक्तो बान्धदोषतः ।
 श्रुतिस्मृतिपुराणानां भवेदध्ययनक्षमः ॥ २२
 उपनीतो गुरुकुले वसेन्नित्यं समाहितः ।
 विभृयाद्दण्डकौपीनोपवीताजिनमेखलाः ॥ २३
 पुण्येऽङ्गि गुर्वनुज्ञातः कृतमन्वाहुतिक्रियः ।
 स्मृत्योद्धारश्च गायत्रीमंत्रभेदेदमादितः ॥ २४
 शौचाचारविचारार्थं धर्मशास्त्रमपि दिजः ।
 पठेत् गुरुतः सम्यक् कर्म तद्दिष्टमाचरेत् ॥ २५
 ततोऽभिवाद्य स्थविरान् गुरुञ्चैव समाश्रयेत् ।
 स्वाध्यायार्थं तदा यत्र सर्वदा हितमाचरेत् ॥ २६
 नापक्षितोऽपि भाषेत न व्रजेत् ताडितोऽपि वा ।
 विद्वेषमथ पैशुन्यं हिंसनञ्चार्कवीक्षणम् ॥ २७
 तोर्यविकानृतोन्मादपरिवादानलङ्घयाम् ।
 अज्ञनोदत्तनादर्शस्त्विलेपनयोषितः ॥ २८
 वृथाटनमसत्तोषं ब्रह्मचारी विवर्त्तयेत् ।
 ईषश्चलितमध्याङ्गेऽनुज्ञातो गुरुणा स्वयम् ॥ २९
 अलोलुपश्चरेद्भैक्षं व्रतिपूतमवतिष्ठ ।
 सद्योभिक्षान्नमादाय वित्तवत्तदुपसृजेत् ॥ ३०
 कृतमाध्याङ्गिकोऽश्रीयादनुज्ञातो यथाविधि ।
 नाद्यादेकान्नमुच्छिष्टं भुक्त्वा चाचामिताभिद्यात् ॥ ३१
 नान्यद्वक्षितमादद्यादापन्नो द्रविणादिकम् ।
 अनिन्यामन्वितः श्राद्धे पैत्रेऽद्याद्गुरुचोदितः ॥ ३२
 एकाक्षमप्यविरोधे व्रतानां प्रथमाश्रमी ।
 भुक्त्वा गुरुमुपासीत कृत्वा सन्ध्यादिदिकम् ॥ ३३

समिधोऽग्नावाद्धीत ततः परिचरेद्गुरुम् ।
 शयीत गुर्वनुज्ञातः प्रह्वश्च प्रथमं गुरोः ॥ ३४
 एवमन्वहमभ्यासी ब्रह्मचारी व्रतं चरेत् ।
 हितोपवादः प्रियवाक्-सम्यग्गुर्वर्थसाधकः ॥ ३५
 नित्यमाराधयेदेनमा समाप्तेः श्रुतिग्रहात् ।
 अनेन विधिनाधीतवेदमन्त्रो द्विजो नयेत् ॥ ३६
 शपानुग्रहसामर्थ्यमपीणाञ्च सलोकताम् ।
 पयोऽमृताभ्यां मधुभिः सान्ज्यैः प्रीणन्ति देवताः ॥ ३७
 तस्माद्दहरहर्वेदमनध्यायमृते पठेत् ।
 यदङ्गं तदनध्याये गुरोर्वचनमाचरन् ॥ ३८
 व्यतिक्रमाद्सम्पूर्णमनहङ्कृतिराचरेत् ।
 परब्रेह च तद्ब्रह्म अनधीतमपि द्विजम् ।
 यस्तूपनयनादेतदा मृत्योर्ब्रतमाचरेत् ॥ ३९
 स नैष्ठिको ब्रह्मचारी ब्रह्मसायुज्यमाप्नुयात् ।
 उपकुर्वाणको यस्तु द्विजः षड्विंशवार्षिकः ॥ ४०
 केशान्तकर्मणा तत्र यथोक्तचरितव्रतः ।
 समाप्यवेदान् वेदौ वा वेदं वा प्रसभं द्विजः ।
 स्नायीत गुर्वनुज्ञातः प्रवृत्तोदितदक्षिणः ॥ ४१
 इति श्रीवेदव्यासीये धर्मशास्त्रे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

एवं स्नातकतां प्राप्तो द्वितीयाश्रमकाङ्क्षया ।
 प्रतीक्षेत विवाहार्थमनिन्द्यान्वयसम्भवाम् ॥ १

अरोगादुष्टवंशोत्थामशुल्कदानदूषिताम् ।
 सवर्णमसमानार्णममाहपितृगोत्रजाम् ॥ २
 अनन्यपूर्विकां लघ्वीं शुभलक्षणसंयुताम् ।
 धृताधोवसनं गौरीं विख्यातदशपूरुषाम् ॥ ३
 ख्यातनान्नः पुत्रवतः सदाचारवतः सतः ।
 दातुमिच्छोर्दुहितरं प्राप्य धर्मेण चोदहेत् ॥ ४
 ब्रह्मोदाहविधानेन तदभावे परो विधिः ।
 दातव्येषा सदृचाय वयोविद्यान्वयादिभिः ॥ ५
 पितृवत् पितृभ्रातृषु पितृव्यजातिभ्रातृषु ।
 पूर्वाभावे परो दद्यात् सर्वाभावे स्वः व्रजेत् ॥ ६
 यदि सा दातृवेकल्याद्रजः पश्येत् कुमारिका ।
 भूण इत्याञ्च यावत्यः पतितः स्यात् तदप्रदः ॥ ७
 तुभ्यं दात्याम्यहमिति ग्रहीष्यामीति यस्तयोः ।
 कृत्वा समयमन्योन्यं भजते न स दण्डभाक् ॥ ८
 त्यजन्नदुष्टां दण्ड्याः त्यादूषांश्चाप्यदूषिताम् ॥ ९
 जडायां हि सवर्णायामन्यां वा काममुदहेत् ।
 तस्यामुत्पादितः पुत्रो न सवर्णात् ग्रहीयते ॥ १०
 उदहेत् क्षत्रियां विरो वैश्याञ्च क्षत्रियो विशाम् ।
 स तु शूद्रो द्विजः कश्चिन्नाधमः पूर्ववर्णजाम् ॥ ११
 नानावर्णासु भार्यासु सवर्णा सहचारिणी ।
 धर्मेणा धर्मेषु धर्मिष्ठा ज्येष्ठा तस्य स्वजातिषु ॥ १२
 पाटितोऽयं द्विजाः पूर्वमेकदेहः स्रयभूवा ।
 पतयोऽहं न चार्हं न पत्न्योऽभूवन्निति श्रुतिः ॥ १३

यावन्न पिन्दते जायां तावदर्हो भवेत् पुमान् ।
 नाहं प्रजायते सर्वं प्रजायतेत्यपि श्रुतिः ॥ १४
 मुश्याता भूस्त्रिवर्गस्य षोढं नान्येन शक्यते ।
 यतस्ततोऽन्व ं भूत्वा स्ववशो विभ्रयाच्च ताम् ॥ १५
 कृतदारोऽग्निपत्नीभ्यां कृतवेश्मा गृहं वसेत् ।
 स्वकृत्यं वित्तमासाद्य वैतानाग्निं न हापयेन् ॥ १६
 स्नात्ते वैवाहिके वज्रौ श्रौतं वैतानिकाग्निषु ।
 कर्म कुर्यात् प्रतिदिनं विधिवत् प्रीतिपूर्वतः ॥ १७
 सम्यग्धर्मार्थकामेषु दम्पतिभ्यामहर्निशम् ।
 एकचित्ततया भाग्यं समानव्रतैर्हृतम् ॥ १८
 न पृथग्विद्यते स्त्रीणां त्रिवर्गविधिसाधनम् ।
 भावतो ह्यतिदेशाद्वा इति शास्त्रविधिः परः ॥ १९
 पत्युः पूर्वं समुत्थाय देहशुद्धिं विधाय च ।
 उत्थाप्य शयनाद्यानि कृत्वा वेश्मविशोधनम् ॥ २०
 माज्जनैर्लेपनैः प्राप्य साग्निशालं स्वमङ्गलम् ।
 शोधयेद्ग्निकार्याणि स्निग्धान्युष्णेन वारिणा ॥ २१
 प्रोक्षणे रिति तान्येव यथास्थानं प्रकल्पयेत् ।
 हन्तृपात्राणि सर्वाणि न कदाचिद्वियोजयेत् ॥ २२
 शोधयित्वा तु पात्राणि पूरयित्वा तु धारयेत् ।
 महानसस्य पात्राणि वहिः प्रक्षाल्य सर्वथा ॥ २३
 मृद्भिश्च शोधयेच्चुत्तो तत्राग्निं विन्यसेत्ततः ।
 स्नात्वा नियोगपात्राणि रसांश्च द्रविणानि च ॥ २४
 कृतपूर्वाङ्गकार्या च स्वगुरुनभिवादयेत् ।
 ताभ्यां भर्तृपितृभ्यां वा भ्रातृमातुलवान्यथैः ॥ २५

वल्लालङ्काररत्नानि प्रदत्तान्येव धारयेत् ।
 मनोवाक्कर्मभिः शुद्धा पतिद्रेष्ठानुवर्तिनी ॥ २६
 द्वायेवानुगता स्वच्छा सखीव हितकर्मसु ।
 दासीवादिष्टकार्येषु भार्याभर्तुः सदा भवेत् ॥ २७
 ततोऽन्नसाधनं कृत्वा पतये विनिश्चेद्य तत् ।
 वैश्वदेवकृतैरन्नैर्भाजनीयाश्च भोजयेत् ॥ २८
 पतिञ्चैतदनुज्ञातः शिष्टमन्वाद्यमात्मना ।
 भुक्त्वा नयेद्दहःशेषमायश्चयविचिन्तया ॥ २९
 पुनः सायं पुनः प्रातर्गृहशुद्धिं विधाय च ।
 कृतान्नसाधना साध्वी सुभृशं भोजयेत् पतिम् ॥ ३०
 नातिवृष्ट्या स्वयं भुक्त्वा गृहनीतिं विधाय च ।
 आस्तीर्य साधु शयनं ततः परिचरेत् पतिम् ॥ ३१
 सुप्ते पतौ तदभ्यासे स्वपेक्षतमानसा ।
 अनग्ना चाप्रमत्ता च निष्कामाश्च जितेन्द्रिया ॥ ३२
 नौचैर्वदेन्न परुषं न बहून् पत्युरप्रियम् ।
 न केनचित् विवदेच्च अपलापविलापिनी ॥ ३३
 न चातिथ्यशीला स्यान्न धर्मार्थविरोधिनी ।
 प्रमादोन्मादरोषेषावञ्चनञ्चाभिमानिताम् ॥ ३४
 पैशुन्यहिंसाविद्वेषमहाहङ्कारधूर्तताः ।
 नास्ति क्यसाहसस्तोयदम्भान् साध्वी विवर्जयेत् ॥ ३५
 एवं परिचरन्ती सा पतिं परमदैवतम् ।
 यशः शमिह यात्येव परत्र च सलोकताम् ॥ ३६
 योषितो नित्यकर्माक्तं नैमित्तिकमथोचते ।
 रजोदर्शनतो दोषात् सर्वमेव परित्यजेत् ॥ ३७

सर्वैरलक्षिता शीघ्रं लज्जितान्तर्गृहे वसेत् ।

एकाम्बरावृता दीना स्नानालङ्कारवज्जिता ॥ ३८

मौनिन्यधोमुखी चतुःपाणिपद्मिरचञ्चला ।

अश्रीयात् केवलं भक्तं नक्तं मृन्मयभाजने ॥ ३९

स्वपेद्भूमावप्रमत्ता क्षपेदेवमहवयम् ।

स्नायीत च तिरात्रान्ते सवैलमुद्धिते रवी ॥ ४०

विलोक्य भर्तुर्वदनं शुद्धा भवति धर्मतः ।

कृतशीचा पुनः कर्म पूर्ववच्च समाचरेत् ॥ ४१

रजोदर्शितो याः स्यू रात्रयः षोडशर्त्तवः ।

ततः पुंवीजमक्लिष्टं शुद्धे जेजे प्ररोहति ॥ ४२

चतस्रश्चादिमा रात्रीः पर्ववच्च विवर्जयेत् ।

गच्छेद्युग्मासु रात्रीषु पौष्णपित्रर्चराक्षसान् ॥ ४३

प्रच्छादितादित्यपथे पुमान् गच्छेत् सुयोधितः ।

क्षौमालङ्कृद्वाप्रोति पुत्रं पूजितलक्षणम् ॥ ४४

ऋतुकालेऽभिगम्यैवं ब्रह्मचर्यं व्यवस्थितः ।

गच्छन्नपि यथाकामं न दुष्टः स्यादनन्यकृत् ॥ ४५

भूणहत्यामवाप्नोति ऋतौ भार्यापराङ्मुखः ।

सा त्ववाप्याऽन्यतो गर्भं त्याज्या भवति पापिनी ॥ ४६

महापातकदृष्टा च पतिगर्भविनाशिनी ।

सद्वृत्तचारिणीं पत्नीं त्यक्त्वा पतति धर्मतः ॥ ४७

महापातक दुष्टोऽपि नाप्रतीक्ष्यस्तथा पतिः ।

अशुद्धे क्षयमादूरं स्थितायामनु चिन्तया ॥ ४८

व्यभिचारेण दुष्टानां पतीनां दर्शनं नाहते ।

धिकृक्तायामवाच्यायामन्यत्र वासयेत् पतिः ॥ ४९

पुनस्तोमार्तवस्त्रातां पूर्ववद्व्यवहारयेत् ।
 धूर्ताश्च धर्मकामघ्नीमपुत्रां दीर्घरोगिणीम् ॥ ५०
 सुदुष्टां व्यसनासक्तामहितामधिवासयेत् ।
 अधिविनामपि विभुः क्लीणान्तु समतामियात् ॥ ५१
 विवर्णा दीनवदना देहसंस्कारवर्जिता ।
 पतिव्रता निराहारा शोचते प्रोषिते पतौ ॥ ५२
 कृतं भर्तारमादाय ब्राह्मणी वज्रिमाविशेत् ।
 जीवन्ती चेत्यक्तकेया तपसा शोधयेदपुः ॥ ५३
 सर्वावस्थासु नारीणां न युक्तः स्वादरक्षणम् ।
 तदेवानुक्रमात् कार्यं पितृभर्तृसुतदिभिः ॥ ५४
 जाताः सुरक्षिता या ये पुत्रपौत्रप्रपौत्रकाः ।
 ये यजन्ति पितृन् यज्ञैर्मोक्षप्राप्तिमहोदयैः ॥ ५५
 दाहयेदविलम्बेन भार्याश्चात्र व्रजित सा ॥ ५६
 इति श्रीवेदव्यासीये धर्मशास्त्रे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः ।

नित्यं नैमित्तिकं काम्यमिति कर्म त्रिधा मतम् ।
 त्रिविधं तच्च वक्ष्यामि गृहस्थस्यावधार्यताम् ॥ १
 यामिन्याः पश्चिमे यामे त्यक्तनिद्रो हरिं स्मरेत् ।
 आलोक्य मङ्गलद्रव्यं कर्मावश्यकमाचरेत् ॥ २
 कतशौचो निषेध्याग्निं दन्तान् प्रक्षाल्य वारिणा ।
 जालोपास्य द्विजः सभ्यां देवादींश्चैव तर्पयेत् ॥ ३

वेदवेदाङ्गशास्त्राणि इतिहासानि आभ्यसेत् ।

अध्यापयेच्च सञ्चिन्तान् सदिप्राञ्च द्विजोत्तमः ॥ ४

अन्तर्ध्वं प्रापयेत्तत्त्वा क्षणमात्रे समापयेत् ।

समर्थो हि समर्थेन नाविज्ञातः क्वचिददसेत् ॥ ५

सरित्सरसि वापीषु गर्तप्रस्रवणादिषु ।

स्नायीत यावदुदित्य पञ्च पिण्डानि वारिणा ॥ ६

तीर्थाभावेऽप्यशक्त्या वा स्नायात् तोदैः समाहृतैः ।

गृहाङ्गणगतस्तत्र यावदम्बरपीडनम् ॥ ७

स्नानमव्येवै कुर्यात् पावनैश्चापि मार्जनम् ।

मन्त्रैः प्राणास्त्रिरायम्य सौरैश्चाकं विलोकयेत् ॥ ८

तिष्ठन् स्थित्वा तु गायत्रीं ततः स्वाध्यायमारभेत् ।

ऋचाञ्च यजुषां साम्नामथवीङ्गिरसामपि ॥ ९

इतिहासपुराणानां वेदोपनिषदां द्विजः ।

शक्त्या सम्यक् पठेन्नित्यमल्पमप्या समापनात् ॥ १०

स यज्ञदानतपसामखिलं फलमाप्नुयात् ।

तस्मादहरहर्वदं द्विजोऽधीयीत वाग्यतः ॥ ११

धर्मशास्त्रेतिहासादि सर्षपां शक्तिः पठेत् ।

कृतस्वाध्यायः प्रथमं तर्पयेच्चाय देवताः ॥ १२

जान्वा च दक्षिणं दर्भैः प्रागग्रैः सयवैस्तिलैः ।

एकैकाञ्चानिदानेन प्रकृतिस्थोपवीतकः ॥ १३

समजानुदयो ब्रह्मचरवहार उदङ्मुखः ।

तिर्यग्दर्भं च वामाग्रैर्धवैस्तिलविमिश्रितैः ॥ १४

अश्वोभिर्हस्तरक्षितैः कनिष्ठामूलनिर्गतैः ।

दाभ्यां दाभ्यामञ्जलिभ्यां मनुष्यांस्तर्पयेत्ततः ॥ १५

दक्षिणाभिमुखः सत्यं जान्वा च द्विगुणैः कुण्डैः ।
 तिनैर्जलैश्च देशिभ्यां मूलदर्भादिनिःसृतैः ॥ १६
 दक्षिणांशोपनीतः स्यात् क्रमेणाञ्जलिभिस्त्रिभिः ।
 सत्तर्पयेद्व्यपितृंस्तत्परांश्च पितॄन् स्वकान् ॥ १७
 मातृमातामहंस्तद्वत्तीनेवं द्वि विभिस्त्रिभिः ।
 मातामहाश्च प्रेऽप्यन्ये गोविणो दाहवर्जिताः ॥ १८
 तनेकाञ्जलिदानेन तर्पयेच्च पृथक् पृथक् ।
 अमंस्तुतमनीता ये प्रेतभंस्कारवर्जिताः ॥ १९
 वज्रनिष्पीडनाद्योभिस्त्रिषामाप्यायनं भवेत् ।
 अतर्पितेषु पितॄषु वस्त्रं निष्पीडयेच्च यः ॥ २०
 निराशा पितरस्तथै भवन्ति सूरमानुषैः ।
 पयोदर्भस्वधाकारगोवनामतिरुर्भवेत् ॥ २१
 सुदत्तं तत् पुनस्त्रेधाभेकेनापि वृथा विना ।
 अन्यचित्तेन यदन्नं यदन्नं विधिवर्जितम् ॥ २२
 अनासन्नस्थितेनापि तज्जलं रुधिरायते ।
 एवं सत्तर्पिताः कामैस्तर्पकांस्तर्पयन्ति च ॥ २३
 ब्रह्मविष्णुशिवादित्यभिवावरुणानामभिः ।
 पूजयेत्तत्तत्तैर्मन्त्रैर्जलमन्त्रोक्तदेवताः ॥ २४
 उपस्थाय रवेः आश्रं पूजयित्वा च देवताः ।
 ब्रह्मानीन्द्रोषधीजीवविष्णुनाम उतांस्तान् ॥ २५
 अयां यतेति सत्कां वामस्कारैः अनामभिः ।
 कृत्वा मुखं समामृष्य स्नानं समाचरेत् ॥ २६
 ततः प्रविश्य भवनमावस्ये हुताशनं ।
 पाकयन्त्रांश्च चतुरो विदध्याद्विधिवद्भिजः ॥ २७

अनाहितायसयाम्निरादायाञ्च घृतप्लुतम् ।
 आकलेन विधानेन जुहुयात्तौक्तिकेऽनले ॥ २८
 व्यस्ताभिर्याहृतीभिश्च समस्ताभिस्ततः परम् ।
 षडभिर्देवकृतस्येति मन्त्रवद्विर्यथाक्रमम् ॥ २९
 प्राजापत्यं स्विष्टकृतं हुत्वैवं द्वादशाहुतीः ।
 ओङ्कारपूर्वः स्वाहान्तस्त्यागः स्विष्टविधानतः ॥ ३०
 भुवि दर्भान् समास्तीर्य बलिकर्म समाचरेत् ।
 विखेभ्यो देवेभ्य इति सर्वेभ्यो भूतेभ्य एव च ॥ ३१
 भूतानां पतये चेति नमस्कारेण शास्त्रवित् ।
 दद्यादलिवयञ्चापि पितृभ्यश्च स्वधा नमः ॥ ३२
 पात्रनिर्णेजनं वारि वायया दिशि निक्षिपेत् ।
 उद्धृत्य षोडशग्रासमावमन् घृतोक्षितम् ॥ ३३
 दूदमन् मनुष्येभ्यो हन्तेत्युक्ता समुत्सृजेत् ।
 गोवनामस्वधाकारैः पितृभ्यापि शक्तितः ॥ ३४
 षडभ्योऽन्नमन्त्रं दद्यात् पितृयज्ञविधानतः ।
 वेदादीनां पठेत् किञ्चिदल्पं ब्रह्ममथाप्तये ॥ ३५
 ततोऽन्यदन्नमादाय निर्गत्य भवनाद्वहिः ।
 काकेभ्यः स्वपचेभ्यश्च प्रक्षिपेद्ग्रासमेव च ॥ ३६
 उपविश्य गृहद्वारि तिष्ठेदयावन्मूहूर्तकम् ।
 अप्रमुक्तोऽतिथिं लिप्सर्भावशुद्धः प्रतीक्षकः ॥ ३७
 आगतं दूरतः शान्तं भोक्तृकाममकिञ्चनम् ।
 दृष्ट्वा समुत्तमभास्य सप्तकस्य प्रशयार्चनैः ॥ ३८
 पादधावनसन्नानाभाञ्जनादिभिरर्चितः ।
 त्रिविधं प्रापयेत् सद्यो यज्ञस्याभाधिकोऽतिथिः ॥ ३९

कालागतोऽतिथिर्द्वेदपारो गृहागतः ।
 द्वावेतौ पूजितौ स्वगं नयतोऽधस्त्वपूजितौ ॥ ४०
 विवाह्यन्नातकक्ष्माभृदाचार्यसुहृद्विजः ।
 अर्घ्या भवन्ति धर्मेण प्रतिवर्षं गृहागताः ॥ ४१
 गृहागताय सत्कृत्य श्रोत्रियाय यथाविधि ।
 भक्तोपकल्पयेदेकं महाभागं विसर्जयेत् ॥ ४२
 विसर्जयेदनृत्रज्य सुहृत्तश्रोत्रियातिथीन् ।
 मित्रमातुलसम्बन्धिवान्धवान् समुपागतान् ॥ ४३
 भोजयेद्गृहहिणो भिक्षां सत्कृतः भिक्षुकोऽर्हति ।
 स्वादन्नमश्वत्थादु ददन्नच्छत्यधोगतिम् ॥ ४४
 गर्भिण्यातुरभृत्येषु बालवृद्धातुरादिषु ।
 वृभुक्षितेषु भुक्षानो गृहस्थोऽश्नाति क्लिष्वधम् ॥ ४५
 नाद्यादगृध्येन्नपाकाद्यं कदाचिदनिमन्वितः ।
 निमन्वितोऽपि निन्द्येन्न प्रत्याख्यानं द्विजोऽर्हति ॥ ४६
 शूद्राभिश्चस्तुवाह्वं शवागदुष्टकुरतस्कराः ।
 रुद्धार्पावृद्धवह्नीषवधवन्धनजीविनः ॥ ४७
 शैलूपशौण्डिकोन्नहोन्मत्तव्रात्यव्रतच्युताः ।
 नग्ननाम्निकनिर्लज्जपिशुनश्चसुनान्विताः ॥ ४८
 कदर्थस्त्रीजितानार्थपरवादक्रता नराः ।
 अनीशाः कीर्तिमन्तोऽपि राजदेवस्त्रहारकाः ॥ ४९
 शयनासनसंसर्गवृत्तकर्मादिदूषिताः ।
 अश्रद्धधानाः पतिता भ्रष्टाचारादयश्च ये ॥ ५०
 अभोज्यावाः स्युरन्नादौ यस्य यः स्यात् सतःसुखम् ।
 नापि तावयमिवाहसोरिखो दासगोपकाः ॥ ५१

शूद्राणामप्यमीषान्तु भुक्त्वा न नैव दुष्यति ।
 धर्मोणान्योन्यभोज्यान्ना द्विजास्तु विदितान्वयाः ॥ ५२
 खड्गोपाज्जितं मेध्यमाकुरस्थममाक्षिकम् ।
 अखलीढमगोघ्रातमस्पृष्टं शूद्रवायनैः ॥ ५३
 अगुच्छिष्टमसन्दुष्टमपर्युषितमेव च ।
 अस्नानवाह्यमन्नाद्यमाद्यं नित्यं सुसंस्कृतम् ॥ ५४
 कथरापूपमंयावपायमं शष्कुलीति च ।
 नाश्रीयादन्नाह्वणो मांसमनियुक्तः कथञ्चन ॥ ५५
 क्रतौ श्राद्धे नियुक्तो वा अनशन् पतति द्विजः ।
 अगवोपार्जितं मांसमभार्च्य पितृदेवताः ॥ ५६
 अद्रियो वादशोभं तत् क्रीत्वा वैश्योऽपि धर्मतः ।
 द्विजो जग्ध्वा व्रथामांसमभार्च्य पितृदेवताः ॥ ५७
 निरपेक्षज्यं वासमाश्रोत्याचन्द्रतारकम् ।
 सर्वान् कामान् समासाद्य फलमश्नमखस्य च ॥ ५८
 मुनिसाम्यमवाप्नोति गृहस्थोऽपि द्विजोत्तमः ।
 द्विजभोज्यानि गत्र्यानि महिष्याणि पयांसि च ॥ ५९
 निर्दशासन्धिसखन्धि वत्सवन्ति पयांसि च ।
 पलाण्डुश्चेतवन्ताकरत्तमूलकमेव च ॥ ६०
 गृह्णन्नारुणवृक्षाष्टग् जतुगर्भफलानि च ।
 अकालकृसुमादीनि द्विजो जग्ध्वैन्द्यं चरेत् ॥ ६१
 वागदूषितमविघ्नातमन्यपीडितकार्यमपि ।
 दूतभोऽन्नमदत्त्वा च तदन्नं गृहिणो दहेत् ॥ ६२
 हैमराजतकांशेषु पात्रेष्वद्यात् सदा गृह्यौ ।
 तदभावे साधुगन्धलोधद्रुमलतासु च ॥ ६३

सलोशपद्मपत्रेषु गृहस्थो भोक्तुमर्हति ।
 ब्रह्मचारी यतिश्चैव श्रेयो यज्ञोक्तुमर्हति ॥ ६४
 अभ्याहारं नमस्कारैर्भुवि दद्याद्वलितयम् ।
 भूपतये भुवः स्वर्ग्ये भूतानां पतये तथा ॥ ६५
 अपः प्राश्य ततः पश्चात् पञ्चप्राणाहुतिक्रमात् ।
 स्वाहाकारेण जुहुयाच्छेषमद्यादयथासुखम् ॥ ६६
 अनन्यचित्तो भुञ्जीत वागयतोऽन्नमकुत्सयन् ।
 आहारे रत्नमश्रीयादक्षुषं पात्रमुत्सृजेत् ॥ ६७
 उच्छिष्टमन्नमुद्धृत्य ग्रासमेकं भुवि क्षिपेत् ।
 आचान्तः साधुसङ्गेन सहिद्यापठनेन च ॥ ६८
 वृत्तवृषकथाभिश्च जेषाहमतिवाहयेत् ।
 सायं संध्यानुपासीत हुत्वाग्निं भृत्यसंयुतः ॥ ६९
 आपोशानक्रियापूर्वमश्रीयादन्वहं द्विजः ।
 सायमप्यतिथिः पूज्यो होसकालागतोऽनिशम् ॥ ७०
 अद्यया शक्तितो नित्यं शुभं हन्यादपूजितः ।
 नातिष्ठत उपस्थस्य प्रक्षाल्य चरणौ शुचिः ॥ ७१
 अप्रत्यगुत्तरशिराः शयीत शयनं शुभम् ।
 शक्तिमान्दिते काले ज्ञानं संध्यां न हापयेत् ॥ ७२
 ब्राह्मे मुहूर्ते चोशाय चित्तयेदितमात्मनः ।
 शक्तिमान् मतिमा नित्यं वृत्तमेतत् समाचरेत् ॥ ७३
 इति श्रीवेदशास्त्रीये धर्मशास्त्रे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३

चतुर्थोऽध्यायः ।

इति व्यासकृतं शास्त्रं धर्मसार समुच्चयम् ।
आश्रयानि पुण्यानि मोक्षधर्माश्रितानि च ॥ १
गृहाश्रमात् परो धर्मो नास्ति नास्ति पुनः पुनः ।
सर्वतीर्थं फलं तस्य यथोक्तं यस्तु पालयेत् ॥ २
गुरुभक्तो भृत्यपोषी दयावाननसूयकः ।
नित्यजापी च होमी च सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥ ३
स्वदारे यस्य सन्तोषः परदारनिवर्त्तनम् ।
अप्रवादेऽपि नो यस्य तस्य तीर्थफलं गृहे ॥ ४
परदारान् परद्रव्यं हरते यो दिने दिने ।
सर्वतीर्थाभिषेकेण पापं तस्य न नश्यति ॥ ५
गृहेषु सवनीयेषु सर्वतीर्थफलं ततः ।
अन्नदस्य त्रयो भागाः कर्त्ता भागेन लिप्यते ॥ ६
प्रतिश्रयं पादशौचं ब्राह्मणानाञ्च तर्पणम् ।
न पापं संस्पृशेत्तस्य बलिभिर्क्षां ददाति यः ॥ ७
पादोदकं पादधृतं दीपमन्नं प्रतिश्रयम् ।
यो ददाति ब्राह्मणेभ्यो नोपसर्पति तं यमः ॥ ८
विप्रपादोदकक्षिप्त्वा यावत्तिष्ठति मेदिनी ।
तावत् पुष्करपात्रेषु पिबन्ति पितरोऽमृतम् ॥ ९
यत् फलं कपिलादाने कार्त्तिक्यां ज्येष्ठपुष्करे ।
तत् फलं ऋषयः श्रेष्ठा विप्राणां पादशौचने ॥ १०
स्वागतेनाग्नयः प्रीता आसनेन शतक्रतुः ।
वितरः पादशौचेन अन्नाद्येन प्रजापतिः ॥ ११

श्रीतापि नोः परं तीर्थं गङ्गा गावो विशेषतः ।
 ब्राह्मणात् परमं तीर्थं न भूतं न भविष्यति ॥ १२
 इन्द्रियाणि वशीकृत्य गृह एव वसेन्नरः ।
 तत्र तस्य कुरुक्षेत्रं नैमिषं पुष्कराणि च ॥ १३
 गङ्गाद्वारं च केदारं सन्निहत्य तत्रैव च ।
 एतानि सर्वतीर्थानि कृत्वा पापैः प्रमुच्यते ॥ १४
 वर्णानामाश्रमाणाञ्च चातुर्वर्णस्य भो द्विजाः ।
 दानधनं प्रवक्ष्यामि यथा व्यासेन भाषितम् ॥ १५
 यद्ददाति विशिष्टेभ्यो यच्चाश्नाति दिने दिने ।
 तच्च वित्तमहं मन्ये श्रेष्ठं कस्याभिरर्क्षति ॥ १६
 यद्ददाति यदश्नाति तदेव धनिनो धनम् ।
 अन्ये मृतस्य क्रीडन्ति दारैरपि धनैरपि ॥ १७
 किं धनेन करिष्यन्ति देहिनोऽपि गतायुषः ।
 यद्ददयितुमिच्छन्तस्तच्छरीरमशाश्वतम् ॥ १८
 अशाश्वतानि गात्राणि विभवो भवैव शाश्वतः ।
 नित्यं सन्निहितोः मृत्युः कर्तव्यो धर्मसंग्रहः ॥ १९
 यदि नाम न धर्माय न कामाय न कीर्तये ।
 यत् परित्यज्य गन्तव्यं तद्वनं किं न दीयते ॥ २०
 जीवन्ति जीविते यस्य विप्र मित्राणि बान्धवाः ।
 जीवितं सफलं तस्य आत्मार्यं को न जीवति ॥ २१
 यशसोऽपि हि जीवन्ति केवलान्मोदरम्भराः ।
 किं कायेन सुगुप्तेन बलिना चिरजीविनः ॥ २२
 आसाद्वैमपि यासमर्थिभ्यः किं न दीयते ।
 दूष्णानुरूपो विभवः कदा कल्प भविष्यति ॥ २३

अदाता पुरुषस्यागी धनं सन्त्यज्य गच्छति ।
 दातारं कृपणं मन्ये मृतोऽप्यर्थं न मुञ्चति ॥ २४
 प्राणनाशस्तु कर्तव्यो यः कृतार्थो न सो मृतः ।
 अकृतार्थस्तु यो मृत्युं प्राप्तः खरसमो हि सः ॥ २५
 अनाहृतेषु यदत्तं यच्च दत्तमयाचितम् ।
 भविष्यति युगस्यान्तस्तस्यान्तो न भविष्यति ॥ २६
 मृतवत्सा यथा गौश्च कृष्णा लोभेन दुह्यते ।
 परस्परस्य दानानि लोकयात्रा न धर्मेतः ॥ २७
 अदृष्टे चागुभे दानं भोक्ता चैव न दृश्यते ।
 पुनरागमनं नास्ति तत्र दानमनन्तकम् ॥ २८
 मातापितृषु यद्व्यादुभ्रातृषु श्वशुरेषु च ।
 जायापत्येषु यद्व्यात् सोऽनन्तः स्वर्गसंक्रमः ॥ २९
 पितुः शतगुणं दानं सहस्रं मातुरुच्यते ।
 भगिन्यां शतसाहस्रं सोदरे दत्तमक्षयम् ॥ ३०
 अहन्यहनि दातव्यं ब्राह्मनेषु मुनीश्वराः ।
 आगमिष्यति यत् पात्रं तत् पात्रं तारयिष्यति ॥ ३१
 किञ्चिद्देभयं पात्रं किञ्चित् पात्रं तपोमयम् ।
 पात्राणामुत्तमं पात्रं शूद्राभं यस्य नोदरे ॥ ३२
 यय चैव गृहे मूर्खो दूरे चापि गुणान्वितः ।
 गुणान्विताय दातव्यं नास्ति मुखे व्यतिक्रमः ॥ ३३
 देवद्रव्यविनाशेन ब्रह्मस्वहरणेन च ।
 कुलान्यकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण च ॥ ३४
 ब्राह्मणातिक्रमो नास्ति त्रिप्रो वेदविवर्जिते ।
 ज्वलन्तमग्निमुत्सृज्य न हि भस्मानि ह्रियते ॥ ३५

सन्निष्ठमधीयानं ब्राह्मणं यो व्यतिक्रमेत् ।
 भोजने दैव दाने च हन्यात्त्रिपुरुषं कुलम् ॥ ३६
 यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः ।
 यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नामधारकाः ॥ ३७
 ग्रामस्थानं यथा शून्यं यथा कुपश्च निर्जलः ।
 यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नामधारकाः ॥ ३८
 ब्राह्मणेषु च यदन्नं यच्च वैश्वानरे हुतम् ।
 तदन्नं धनमाख्यातं धनं श्रेष्ठं निरर्थकम् ॥ ३९
 सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणब्रुवे ।
 सहस्रगुणमाचार्ये ह्यनन्तं वेदपारगे ॥ ४०
 ब्रह्मबीजसमुत्पन्नो मन्त्रसंस्कारवर्जितः ।
 जातिमात्रोपजीवी च स भवेद्ब्रह्मणः संमः ॥ ४१
 गर्भाधानादिभिर्मन्त्रैर्वेदोपनयनेन च ।
 नाध्यापयति नाधीते स भवेद्ब्राह्मणब्रुवः ॥ ४२
 अग्निहोत्री तपस्वी च वेदमध्यापयेच्च यः ।
 सकल्यं सरहस्यञ्च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥ ४३
 दूष्टिभिः पशुबन्धैश्च चातुर्मास्यैस्तथैव च ।
 अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैर्येन चेष्टं स दूष्टवान् ॥ ४४
 मीमांसते च यो वेदान् षड्भिरङ्गैः सविस्तरैः ।
 इतिहासपुराणानि स भवेद्देदपारगः ॥ ४५
 ब्राह्मणा येन जीवन्ति नान्यो वर्णः कथञ्चन ।
 ईदृक्पथमुपस्थाय कोऽन्यस्तं त्यक्तुमुत्सहेत् ॥ ४६
 ब्राह्मणः स भवेच्चैव देवानामपि दैवतम् ।
 प्रत्यक्षञ्चैव लोकस्य ब्रह्मतेजो हि कारणम् ॥ ४७

ब्राह्मणस्य मुखं जेतुं निष्कर्षरश्मकण्टकम् ।
 वापयेत् तत्र बीजानि सा कृषिः सार्गकामिकी ॥ ४३
 सुक्षेत्रे वापयेद्बीजं सुपात्रे दापयेद्धनम् ।
 सुक्षेत्रे च सुपात्रे च क्षिप्तं नैव विदुष्यति ॥ ४८
 विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गृहमागते ।
 क्रीडन्त्योपधयः सर्वाः यास्यामः परमां गतिम् ॥ ५०
 नष्टशोचे व्रतभ्रष्टे विप्रे वेदविवर्जिते ।
 दीयमानं रुदृत्यत्र भयाद्दुष्कृतं कृतम् ॥ ५१
 प्रीतिपूर्णमुखं विप्रं सुभुक्तमपि भोजयेत् ।
 न च मूर्खं निराहारं षड्रात्रमुपवासिनम् ॥ ५२
 यानि यस्य पवित्राणि कुक्षौ तिष्ठन्ति भो द्विजाः ।
 तानि तस्य प्रयोज्यानि न शरीराणि देहिनाम् ॥ ५३
 यस्य देहे सदाश्रन्ति हव्यानि त्रिदिवौकसः ।
 कथ्यानि चैव पितरः किञ्भूतमधिकं ततः ॥ ५४
 यद्भुङ्क्ते वेदविद्विप्रः स्वकर्मजिरतः शुचिः ।
 दातुः फलमसङ्कगतं प्रतिजन्म तदक्षयम् ॥ ५५
 हव्यश्वरथयानानि केचिदिच्छन्ति पण्डिताः ।
 अहं नेच्छामि मुनयः कस्यैताः शस्यसम्पदः ॥ ५६
 वेदलाङ्गलकण्ठेषु द्विजश्रेष्ठेषु सत्सु च ।
 यत् पुरा पातितं बीजं तस्यैताः शस्यसम्पदः ॥ ५७
 शतेषु जायते शूरः सहस्रेषु च पण्डितः ।
 वक्ता शतसहस्रेषु दाता भवति वा न वा ॥ ५८
 न रणे विजया च्छुरोऽध्ययनान्न च पण्डितः ।
 न वक्ता वा रूपदुत्वेन न दाता चार्थदानतः ॥ ५९

इन्द्रियाणां जये शूरो धर्म्मं चरति पण्डितः ।

हितप्रियोक्तिभिर्वक्ता दाता भग्यावदान्तः ॥ ६०

यद्येकपङ्क्त्यां विषयं ददाति

स्त्रे चाज्ञयाद्वा यदि वार्थहेतोः ।

वेदेषु दृष्टं ऋषिभिश्च गीतं

तदब्रह्महत्याः मुनयो वदन्ति ॥ ६१

उसरे वापितं बीजं भिन्नभाण्डेषु गोदुहम् ।

हुतं भक्षानि हव्यञ्च मूर्खे दानमशाश्वतम् ॥ ६२

मृतमृतकपुष्टाङ्गो द्विजः शूद्रान्नभोजने ।

अहमेवं न जनामि कां योनिं संगमिष्यति ॥ ६३

शूद्रान्नेनोदरस्थेन यदि कश्चिन्म्रियेत यः ।

स भवेत् शूकरो नूनं तस्य वा जायते कुलम् ॥ ६४

गृध्रो द्वादश जन्मानि सप्त जन्मानि शूकरः ।

श्वानश्च सप्त जन्मानि दूत्येवं मनुरववीत् ॥ ६५

अमृतं ब्राह्मणान्नेन दारिद्र्यं क्षत्रियस्य च ।

वैश्यान्नेन तु शूद्रान्नं शूद्रान्नान्नरकं व्रजेत् ॥ ६६

यश्च भुङ्क्तेऽथ शूद्रान्नं मासमेकं निरन्तरम् ।

दूह जन्मानि शूद्रत्वं मृतः श्वा चैव जायते ॥ ६७

यस्य शूद्रा पचेन्नित्यं शूद्रा वा गृहमेधिनी ।

वर्जितः पितृदैत्यैश्च रौरवं याति स द्विजः ॥ ६८

भागडसङ्करसङ्कीर्णाः नानासङ्करसङ्कराः ।

योनि सङ्करसङ्कीर्णा निरयं यान्ति मानवाः ॥ ६९

पङ्क्त्येवमेदी वृथापात्री नित्यं ब्राह्मणनिन्दकः ।

आदेशी वेदवक्त्रेता पञ्चैते ब्रह्मघातकाः ॥ ७०

द्वंद्वं व्यासकृतं नित्यमध्येतव्यं प्रयत्नतः ।

एतदुक्ताचारवतः पतनं नैव विद्यते ॥ ७१

इति श्रीवेदव्यासीये धर्मशास्त्रे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

—

पराशरसंहिता ।

प्रथमोऽध्यायः ।

अथातो हिमशैलाग्रे देवदारुवनालये ।
व्यासमेकाग्रमासीनमपृच्छन्नघयः पुरा ॥ १
मानुषाणां हितं धर्मं वर्त्तमाने कलौ युगे ।
शौचाचारं यथावच्च ब्रूद सत्यवतीसुत ॥ २
तच्छ्रुत्वा ऋषिर्वाक्यन्तु समिष्टान्यर्कसन्निभः ।
प्रत्युवाच महातेजाः श्रुतिस्मृतिविशारदः ॥ ३
न चाहं सर्वतत्त्वज्ञः कथं धर्मं वृद्धाभ्यहम् ।
अस्मत्पितैव प्रष्टव्यं दूति व्यासः सुतोऽब्रूत् ॥ ४
ततस्ते ऋषयः सर्वे धर्मतत्त्वार्थकाङ्क्षिणः ।
ऋषिं व्यासं पूरुस्तत्पुत्रा गता बदरिकाश्रमे ॥ ५
नानावृक्षसमाकीर्णं फलपुष्पोपशोभितम् ।
नदीप्रस्रवणाकीर्णं पुण्यतीर्थैरलङ्कृतम् ॥ ६
स्रगपक्षिगणाव्यस्र देवतायतनावृतम् ।
येक्ष्णन्धर्वसिद्धैश्च नृत्यगीतसमाकुलम् ॥ ७
तस्मिन्नृषिसभामध्ये शक्तिपुत्रं पराशरम् ।
सुखासीनं महात्मानं मुनिमुख्यगणावृतम् ॥ ८
कृताञ्जलिपुत्रो भूत्वा व्यासस्तु ऋषिभिः सह ।
प्रदक्षिणाभिवादैश्च स्तुतिभिः समपूजयत् ॥ ९

अथ सत्पुष्टमनसा पराशरमहामुनिः ।

आह सुस्वागतं ब्रूहोत्यासीनो मुनिपुङ्गवः ॥ १०

व्यासः सुस्वागतं ये च ऋषयश्च समन्ततः ।

कुशलं कुशलेत्युक्त्वा व्यासः पृच्छत्यतः परम् ॥ ११

यदि जानासि मे मक्तिं स्नेहाद्वा भक्तवत्सल ।

धर्माश्चैव मे तात अनुग्राह्यो ह्यहं तव ॥ १२

श्रुता मे मानवा धर्मा वासिष्ठाः काश्यपास्तथा ।

गार्ग्या गौतमाश्चैव तथा चौशनसाः स्मृताः ॥ १३

अत्रेर्विष्णोश्च सांवर्त्ता दाक्षा आङ्गिरसास्तथा ।

शातातपाश्च हारीता याज्ञवल्क्यकृताश्च ये ॥ १४

कात्यायनकृताश्चैव प्राचेतसकृताश्च ये ।

आपस्तम्बकृता धर्माः शङ्खस्य लिखितस्य च ॥ १५

श्रुता ह्येते भवत्प्रोक्ता श्रौतार्थास्तेन विस्मृताः ।

अस्मिन् मन्वन्तरे धर्माः कृतत्रेतादिके युगे ॥ १६

सर्वे धर्माः कृते जाताः सर्वे नष्टाः कलौ युगे ।

चातुर्वर्ण्यसमाचारं किञ्चित् साधारणं वद ॥ १७

व्यासवाक्यावसाने तु मुनिमुख्यः पराशरः ।

धर्मस्य निर्णयं प्राह सूक्ष्मं स्थूलञ्च विस्तरात् ॥ १८

शृणु पुत्र प्रवक्ष्ये ऽहं शृण्वन्तु ऋषयस्तथा ।

कल्पे कल्पे क्षयोत्पत्तौ ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ १९

श्रुतिः स्मृतिः सदाचारा निर्णेतव्याश्च सर्वदा ।

न कश्चिद्देदकर्त्ता च वेदकर्त्ता चतुर्मुखः ।

तथैव धर्मं स्मरति मनुः कल्पन्तरान्तरे ॥ २०

अथे कृतयुगे धर्मास्त्रेतायां द्वापरे परे ।
 अथे कलियुगे नृणां युगरूपानुसारतः ॥ २१
 तपः परं कृतयुगे त्रेतायां ज्ञानमुच्यते ।
 द्वापरे यज्ञमित्युर्ध्वानमेकं कलौ युगे ॥ २२
 कते तु मानवो धर्मास्त्रेतायां गौतमः स्मृतः ।
 द्वापरे शङ्खलिखितौ कलौ पाराशरः स्मृतः ॥ २३
 त्यजेद्देशं कृतयुगे त्रेतायां याममुत्सृजेत् ।
 द्वापरे कुलमेकान्तु कर्त्तारश्च कलौ युगे ॥ २४
 कते सन्नापणात् पापं त्रेतायाश्चैव दर्शनात् ।
 द्वापरे चावमादाय कलौ पतति कर्मणा ॥ २५
 कते तु तत्क्षणाच्छापस्त्रेतायां दशभिर्दिनैः ।
 द्वापरे मासमात्रेण कलौ संवत्सरेण तु ॥ २६
 अभिगम्य कते दानं त्रेतास्त्राह्वय दीयते ।
 द्वापरे याचमानाय सेवया दीयते कलौ ॥ २७
 अभिगम्योत्तमं दानमाह्वयश्चैव मध्यमम् ।
 अधमं याचमानं श्वात् सेवादानञ्च निष्फलम् ॥ २८
 कते चास्थिरताः प्राणास्त्रेतायां मांससंस्थिताः ।
 द्वापरे रुधिरं यावत् कलावन्नादिषु स्थिताः ॥ २९
 धर्मो जितो ह्यधर्मो जितः सत्योऽनृतेन च ।
 जिता अथैस्तु राजानः स्त्रीभिश्च पुरुषा जिताः ॥ ३०
 सीदन्ति चाम्निहोत्राणि गुरुपूजा प्रणम्यति ।
 कुमार्यश्च प्रसूयन्ते तस्मिन् कलि युगे सदा ॥ ३१
 युगे युगे च ये धर्मास्तत्र तत्र च ये द्विजाः ।
 तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युगरूपा हि ते द्विजाः ॥ ३२

पुनो युगे च सामर्थ्यं श्रेष्ठं सुनिविभाषितम् ।
 पराशरेण चाप्युक्तं प्रावृत्तं प्रधीयते ॥ ३३
 अहमस्यैव तत्तन्मन्त्रसमूहं ब्रवीमि वः ।
 चातुर्वर्ण्यसमाचारं नृणाम् सुनिपुणवाः ॥ ३४
 पराशरमतं पुण्यं पवित्रं पापनाशनम् ।
 चिन्तितं ब्राह्मणार्थाय धर्मसंस्थापनाय च ॥ ३५
 चतुर्णामपि वर्णानामाचारो धर्मपालकः ।
 आचारभ्रष्टदेहानां भवेद्धर्मः पराश्रुखः ॥ ३६
 षट्कर्मभिर्दुतो नित्यं देवतातिथिपूजकः ।
 इतश्चेषन्तु भुञ्जानो ब्राह्मणो नावसीदति ॥ ३७
 सन्ध्या स्नानं जपो होमः स्वाध्यायो देवतार्चनम् ।
 वैश्वदेवातिथेयश्च षट्कर्मणि दिने दिने ॥ ३८
 प्रियो वा यदि वा द्वेष्टो मूर्खः पण्डित एव वा ।
 वैश्वदेवं तु सम्प्राप्तः सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः ॥ ३९
 दूराध्वानं पथिश्रान्तं वैश्वदेवे उपस्थितम् ।
 अतिथिं तं विजानीयान्नातिथिः पूर्वमागतः ॥ ४०
 न पुच्छेद्भोत्रचरणं न स्वाध्यायव्रतानि च ।
 हृदयं कल्पयेत् तस्मिन् सर्वदेवमयो हि सः ॥ ४१
 नैकधाम्नीणमतिथिं विप्रं साङ्गतिः तथा ।
 अनित्यं ज्ञागतो यस्मात् तस्मादतिथिरुच्यते ॥ ४२
 अपूर्वः सुव्रतो विप्रो अपूर्वा वातिथिस्तथा ।
 वेदाभ्यासरतो नित्यं त्रयोऽपूर्वा दिने दिने ॥ ४३
 वैश्वदेवे तु सम्प्राप्ते भिक्षुके गृहमागते ।
 सहृत्वा वैश्वदेवार्थं भिक्षां दत्ता विसर्जयेत् ॥ ४४

यती च ब्रह्मचारी च पक्वावस्थामिनावुभौ ।
 तयोरवमदत्त्वा च भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥ ४५
 यतिश्च स्तोत्रं दद्याद्भैक्षं दद्यात् पुनर्जलम् ।
 तद्भैक्षं मेरुणा तुल्यं तज्जलं सागरोपमम् ॥ ४६
 वैश्वदेवकृतान् दोषाञ्छक्तो भिक्षुर्व्यपोहति ।
 न हि भिक्षुकृतान् दोषान् वैश्वदेवो व्यपोहति ॥ ४७
 अकृत्वा वैश्वदेवन्तु भुञ्जते ये द्विजातयः ।
 सर्वे ते निष्कृता ज्ञेयाः पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ ४८
 शिरोवेष्टन्तु यो भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते दक्षिणामुखः ।
 वामपादे करं न्यस्य तद्वै रज्जांसि भुञ्जते ॥ ४९
 यतये काशनं दत्त्वा ताम्बुलं ब्रह्मचारिणे ।
 चौरभ्योऽप्यभियं दत्त्वा दातापि नरकं व्रजेत् ॥ ५०
 पापो वा यदि चाण्डालो विप्रघ्नः पिबघातकः ।
 वैश्वदेवे तु साम्नासः सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः ॥ ५१
 अतिथिर्वैद्य मन्त्राग्रो गृह्यात् प्रतिनिवर्त्तते ।
 पितरस्तत्र नाग्रन्ति दशवर्षशतानि च ॥ ५२
 न प्रसज्यातिगो विप्रो ह्यतिथिं वेदपारगम् ।
 अदददवमायन्तु भुक्त्वा भुङ्क्ते तु किल्बिषम् ॥ ५३
 ब्राह्मणस्य मुखं शेषं निरुदकमकण्टकम् ।
 व्यापयेत् सर्वबीजानि सा कृषिः सर्वकामिका ॥ ५४
 सुक्षेत्रे वापयेद्बीजं सुपुत्रे दापयेन्नमः ।
 सुक्षेत्रे च सुपुत्रे च यत्क्षिप्तं नैव नश्यति ॥ ५५
 अनृता ज्ञानधीयाना वन भैक्षवरा द्विजाः ।
 तं ग्रामं दण्डयेद्राजा चौरभक्तप्रदो हि सः ॥

क्षत्रियो हि प्रजा रक्षन् शस्त्रपाणिः प्रचण्डवत् ।
 विजित्य परसैन्यानि क्षितिं धर्मेण पालयेत् ॥ ५७
 न श्रीः कुलक्रमायाताः स्वरूपास्त्रिहितापि वा ।
 खड्गेनाक्रम्य भुञ्जीत वीरभोग्या वसुधरा ॥ ५८
 पुत्रं पुत्रं विचिनुयात्तलच्छेदं न कारयेत् ।
 मालाकार इवोद्याने न तथाङ्गारकारकः ॥ ५९
 लोभकर्म तथा रत्नं गवाश्च प्रतिपालनम् ।
 वाणिज्यं कृषिकर्माणि वैश्यवृत्तिरुदाहृता ॥ ६०
 शूद्राणां द्विजशूषा परो धर्मः प्रकीर्तितः ।
 अन्यथा कुरुते किञ्चित् तद्वेत् तस्य निष्फलम् ॥ ६१
 लवणं मधू तैलञ्च दधि तक्रं घृतं पयः ।
 न दुष्टे च्छूद्रजातीनां कुर्यात् सर्वस्य विक्रयम् ॥ ६२
 अविक्रेयं मद्यमांसमभक्ष्यस्य च भक्षणम् ।
 अगम्यागमनञ्चैव शूद्रोऽपि नरकं व्रजेत् ॥ ६३
 कपिलाक्षीरपानेन ब्राह्मणीगमनेन च ।
 वेदाक्षरविचारेण शूद्रस्य नरकं ध्रुवम् ॥ ६४
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

अतः परं गृहस्थस्य धर्माचारं कलौ यगे ।
 धन साधारणं शक्यं चातुर्वर्ण्याग्रमागतम् ॥ १
 सप्रवक्ष्याम्यहं भूयः पाराशर्यप्रचोदितः ।
 षट्कर्मनिरमो विप्रः कृषिकर्माणि कारयेत् ॥ २

हलमष्टगव्यं वर्षात् षड्गवं मध्वजं संतम् ।
 चतुर्गवं नृशंशानां द्विगवं वृषघातिनाम् ॥ १
 क्षवितं क्षपितं शान्तं बलीवद् न योजयेत् ।
 हीनाङ्गं व्याधितं क्लीवं वृषं विप्रो न वाहयेत् ॥ ४
 स्थूलाङ्गं नीरुजं ह्रस्वं वृषभं षण्डवर्जितम् ।
 वाहयेद्दिवसस्यार्धं पश्चात् स्नानं समाचरेत् ॥ ५
 जप्यं देवार्चनं होमं स्वाध्यायश्चैवमभ्यसेत् ।
 एकद्वित्रिचतुर्विंशत् भोजयेत् स्नातकान् द्विजः ॥ ६
 स्वयं कष्टे तथा चेन्नैषान्यैश्च स्वयमर्जितैः ।
 निर्वपेत् पञ्चयज्ञानि कृतुर्दीक्षां च कारयेत् ॥ ७
 तिला रसा न विक्रेया विक्रेया धान्यतः शुभाः ।
 विप्रस्यैवं विधा वृत्तिस्तृणकाशादिविक्रयः ॥ ८
 संवत्सरेण यत् पातं मत्स्यघाती समाप्नुवाद् ।
 अयोमुखेन काष्ठेन तदैकाह्येन लाङ्गुली ॥ ९
 पाशको मत्स्यघाती च व्याधः शाकुनिकस्तथा ।
 अदाता कर्षकश्चैव पश्येते समभागिनः ॥ १०
 कच्छनी पेयणी चुङ्गी उदकुम्भोऽथ मार्जनी ।
 पञ्च सूना गृहस्थस्य अह्नयह्नि वर्त्तते ॥ ११
 वृक्षांश्छित्त्वा महीं भित्त्वा हत्वा तु खगकीटकान् ।
 कर्षकः खतु यज्ञेन सर्वपापात् प्रमुच्यते ॥ १२
 यो न दद्याद्दिजातिभ्यो राशिमूलमुपागतः ।
 स चौरः स च पापिष्ठो ब्रह्मघ्नं तं विनिर्दिशेत् ॥ १३
 रात्रे दत्त्वा तु षड्भागं देवानाञ्चैकविंशकम् ।
 विप्राणां त्रिंशद्भागं क्षत्रिकर्त्ता न क्षिप्यते ॥ १४

क्षत्रियोऽपि कृषिं कृत्वा द्विजान् देवांश्च पूजयेत् ।
 वैश्यः शूद्रः सदा कुर्यात् कृषिवाणिज्यशिल्पकान् ॥ १३
 विकर्मं कुर्वते शूद्रा द्विजसेवाविवर्जिताः ।
 अयस्यत्यायुषस्ते वै पतन्ति नरकेषु च ।
 चतुर्णामपि वर्णानामेष धर्मः सनातनः ॥ १४
 इति पराशरे धर्मशास्त्रे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः ।

अतः शुद्धिं प्रवक्ष्यामि जनने मरणे तथा ।
 दिनत्रयेण शुष्यन्ति ब्राह्मणाः प्रेतसूतके ॥ १
 क्षत्रियो द्वादशाहेन वैश्यः पञ्चदशाहकैः ।
 शूद्रः शुष्यति मासेन पराशरवचो यथा ॥ २
 उपासने तु विप्राणामङ्गशुद्धिस्तु जायते ।
 ब्राह्मणानां प्रसूतौ तु देहस्यार्थो विधीयते ॥ ३
 जाते विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।
 वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुष्यति ॥ ४
 एकाहा शुष्यते विप्रो योऽग्निवेदसमन्वितः ।
 द्वादहात् केवलवेदस्तु द्विहीनो दशभिर्दिनैः ॥ ५
 जन्मकर्मपरिभ्रष्टः सन्ध्योपासनवर्जितः ।
 नामधारकविप्रस्य दशाहं सूतकं भवेत् ॥ ६
 एकपिण्डास्तु द्वायाहाः पृथग्दारनिकेतनाः ।
 जन्मन्यपि विपत्तौ च भवेत् तेषां च सूतकम् ॥ ७
 ७ भयत्र दशाहानि कुलस्यासं न भुञ्जते ।
 दानं प्रतिग्रहो च मः स्वाध्यायश्च निवर्तते ॥ ८

आप्रोति सूतकं गोत्रे चतुर्थपुरुषेण तु ।
 दशवादिच्छेदमाप्नोति पञ्चमो वाक्मवंशजः ॥ ८
 चतुर्थं दशरात्रं स्यात् पश्चिमा पुंसि पञ्चमे ।
 षष्ठे चतुरक्षाच्छुद्धिः सप्तमे तु दिनत्रयम् ॥ १०
 पश्चभिः पुरुषैर्युक्ता अष्टादश्याः सगोत्रिणः ।
 ततः षट्पुरुषाद्याश्च अष्टौ भोज्याः सगोत्रिणः ॥ ११
 भुग्वग्निमरणे चैव देशान्तररुद्धे तथा ।
 बाले प्रीते च सञ्जाते सद्यःशौचं विधीयते ॥ १२
 दशरात्रेष्वतीतिषु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।
 ततः संवत्सरादूर्ध्वं सचेलं ज्ञानमाचरेत् ॥ १३
 देशान्तररुद्धः कश्चित् सगोत्रः श्रूयते वदि ।
 न त्रिरात्रमहोरात्रं सद्यः स्नात्वा विशुध्यति ॥ १४
 आ त्रिपक्षात् त्रिरात्रं स्यादा पश्मासाश्च पश्चिणी ।
 अष्टः संवत्सरादूर्वाक सद्यःशौचं विधीयते ॥ १५
 अजातदन्ता ये बाला ये च गर्भाद्विनिःसृताः ।
 न तेषामग्निसंस्कारो नाशौचं नोदकक्रिया ॥ १६
 यदि गर्भा विपद्येत स्त्रवते वापि योषिताम् ।
 यावन्मासं स्थितो गर्भा दिनं तावत् स सूतकः ॥ १७
 आ चतुर्थोद्वेत् स्त्रावः पातः पञ्चमषष्ठयोः ।
 अत ऊर्ध्वं प्रसूतिः स्याद्दशाहं सूतकं भवेत् ॥ १८
 प्रसूतिकाले सम्प्राप्ते प्रसवे यदि योषिताम् ।
 जीवापत्ये तु गोत्रस्य स्यते मातुश्च सूतकः ॥ १९
 रात्रावेव समुत्पन्ने स्यते रजसि सूतके ।
 पूर्वमेव दिनं ग्राह्यं यावन्नोदयते रधिः ॥ २०

हन्तजानेऽनुजाते च हतचूडे च संस्थिते ।

अग्निसंस्कारणं तेषां त्विरात्रं सूतकं भवेत् ॥ २१

आ हन्तजननात् सद्य आ चूडावैशिकी अता ।

त्विरात्रमा व्रतात् तेषां दशरात्रमतःपरम् ॥ २२

गर्भे यदि विपत्तिः आदशाच्चं सूतकं भवेत् ।

जीवन् जातो यदि प्रेतः उल्ल एव विशुध्यति ॥ २३

स्त्रीणां चूडाव आशाभात् संक्रमात् तदधःक्रमात् ।

सद्यःशौचमथैकाहं त्विरात्रः क्षित्यन्त्येषु ॥ २४

अश्वचारी गृहे येषां ह्यते च हुताशने ।

सम्यक् न च कुर्वन्ति न तेषां सूतकं भवेत् ॥ २५

सम्यक्कारुष्यते विप्रो जातो सं संशुद्धिमाप्नुये ।

सम्यक्केषु निवृत्तस्य न प्रेतं नैव सूतकम् ॥ २६

शिष्यिनः आरुका वैद्या दासीदायाश्च नापिताः ।

ओविवाधैव राजानः सद्यःशौचाः प्रकीर्तिता ॥ २७

सन्नती मन्त्रपूतश्च आहिताग्निश्च यो द्विजः ।

रात्रश्च सूतकं नास्ति यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥ २८

उद्यतो निधने दाने आर्तो विप्रो निमग्नितः ।

तदेव ऋषिभिर्दुष्टं यथाकालेन शुध्यति ॥ २९

प्रसवे गृहमेधी तु न कुर्वतात् सुकुरं यदि ।

दशाहा ऋष्यते माता अवगाह्य पिता शचिः ॥ ३०

सर्वेषां शयमाशौचं मातापितोर्दशाहिकम् ।

सूतकं मातुरेव आहुपस्यश्च पिता शचिः ॥ ३१

वदि पत्रां प्रक्षतायां सम्यक् कुरुते द्विजः ।

सूतकस्तु भवेत् तस्य यदि विप्रः पङ्कजवित् ॥ ३२

अमं कर्त्ता ज्ञायते दोषो नास्यो दोषोऽस्ति ब्राह्मणे ।
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सम्पन्नं वर्जयेद्द्विजः ॥ ३२
 विवाहोत्सवयज्ञेषु त्वन्तरा स्मृतसूतके ।
 पूर्वसङ्कल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यति ॥ ३३
 अन्तरा तु दशाहस्य पुनर्मरणजन्मनि ।
 नावत् स्यादशुचिर्निमो यवत् तत् आदर्निर्दृशम् ॥ ३४
 ब्राह्मणार्थं विपन्नानां वन्दिगोपहृणे तथा ।
 आहवेषु विपन्नानामेकरात्रन्तु सूतकम् ॥ ३५
 द्वाविमौ पुरुषौ लौके सूर्यमण्डलमेदकौ ।
 परिव्राड्योग्युक्तश्च रणे चाभिमुखे हतः ॥ ३६
 यत्र यत्र हतः शूरः शत्रुं भि परिवेष्टितः ।
 अक्षयान् लभते लोकान् यदि क्लीवं न भाषते ॥ ३७
 जितेन लभते सख्यीं ह्यतेनपि सुराङ्गनाः ।
 क्षणविध्वंसिकेऽमुष्मिन् का चिन्ता मरणे रणे ॥ ३८
 यस्तु भैरवेषु सैन्येषु विद्रवत्सु समन्ततः ।
 परिव्राता यदा गच्छेत् स च क्रतुफलं लभेत् ॥ ३९
 यत्नं ह्येदक्षतं गात्रं शरशक्त्यष्टिमुद्गरैः ।
 देवकन्यास्तु तं वीरं गायन्ति रमयन्ति च ॥ ४०
 वराङ्गनासहस्राणि शूरमायोधने हतम् ।
 नागकन्याश्च धावन्ति मम भर्ता भवेदिति ॥ ४१

ललाटदेशाद्रुधिरं हि यस्य

तप्तस्य जन्तोः प्रविशेच्च वक्त्रे ।

तं सोमपाने न हि तस्य तुल्यं

सं ग्रामयज्ञे विधिवच्च दृष्टम् ॥ ४२

यं यज्ञसहस्रपसा च विद्यया

स्वर्गैर्घ्नो वात यथैव विप्राः ।

तथैव याम्येव हि तत्र वीराः

प्राणान् सुयुद्धेन पारित्यजन्तः ॥ ४४

अनाथं ब्राह्मणं प्रेतं ये वदन्ति द्विजातयः ।

पदे पदे यज्ञफलमानुपूर्वाकमभ्यन्ति ते ॥ ४५

असंगोत्तमवन्धुश्च प्रेतीभूतश्च ब्राह्मणम् ।

नीत्वा च दाहयित्वा च प्राणयामेन शुध्यति ॥ ४६

न तेषामशुभं किञ्चिद्द्विजानां शुभकर्मणि ।

जलावगाहनात् तेषां शब्दि स्मृतिरितीरिता ॥ ४७

अनुगम्येच्छया प्रेतं ज्ञातिमज्ञातिमेव वा ।

स्नात्वा चैव तु स्रृष्ट्वाग्निं दृतं प्राश्य विशुध्यति ॥ ४८

चक्षियं स्रुतमज्ञानदूब्राह्मणो योऽनुगच्छति ।

एकाहमशुचिर्भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥ ४९

शवं च वैश्यमज्ञानादूब्राह्मणो योऽनुगच्छति ।

स्नात्वाशौचं द्विरात्रं च प्राणायामान् षडाचरेत् ॥ ५०

प्रेतीभूतस्तु यः शुद्धं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्वलः ।

नयन्तमनुगच्छेत् त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥ ५१

त्रिरात्रे तु ततः पूर्वे नदीं गत्वा समुद्रगाम् ।

प्राणायामशतं कृत्वा दृतं प्राश्य विशुध्यति ॥ ५२

विनिर्वर्त्य यदा शूद्रा षड्कान्तमुपस्थिताः ।

द्विजैस्तदातुगन्तव्या इति धर्मविदो विदुः ॥ ५३

तस्माद्विजोऽसत्तं शुद्धं न स्युश्च न दाहयेत् ।
दृष्टे सूर्यावलोकनेन शुद्धिरेषा पुरातनी ॥ ५४
इति पराशरे धर्मशास्त्रे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ।

अतिमानादतिक्रोधात् स्नेहादा वहि वा भयात् ।
उद्वेगोयात् स्त्री पुमान् वा गतिरेषा विधीयते ॥ १
पूयशोणितसम्पूर्णं अक्षे तमसि मज्जति ।
षष्टिं वर्षसहस्रानि नरकं प्रतिपद्यते ॥ २
नाशौचं नोदकं नाग्निं नाशुपातंच कारयेत् ।
बोढारोऽग्निप्रदातारः पाशच्छेदकरास्तथा ॥ ३
तप्तकृष्णेण शुध्यन्तीत्येवमाह प्रजापतिः ।
गोभिर्हृतं तथोदन्धं ब्राह्मणेन तु घातितम् ॥ ४
संस्पृशन्ति च ये विप्रा बोढारश्चाग्निदाश्च ये ।
अस्येऽपि बालुगन्तारः पाशच्छेदकराश्च ये ॥ ५
तप्तकृष्णेण शुध्यन्ति कुर्व्वर्वाह्वाणभोजनम् ।
अनडुत्सहितां गांश्च ददुर्विप्राय दक्षिणाम् ॥ ६
त्यृहमुष्णं पिवेदापस्त्रहमुष्णं मयः पिवेत् ।
त्यृहमुष्णं घृतं पीत्वा वायुभक्षो दिनत्रयम् ॥ ७
यो वै समाचरेद्विप्रः पतितादिष्वकामतः ॥ ८
मासार्धं मासमेकं वा मासद्वयमथापि वा ।
पदार्धमब्दमेकं वा तदूर्ध्वं चैव तत्समः ॥ ९

त्रिरात्रं प्रथमे पक्षे द्वितीये कृच्छ्रमाचरेत् ।
 तृतीये च पक्षे तु कृच्छ्र सान्तपनं चरेत् ॥ १८
 चतुर्थं दशरात्रं स्यात् पराकः पंचमे मतः ।
 कुर्याच्चान्द्रायणं षष्ठे सप्तमे त्वेन्दवद्वयम् ॥ १९
 शुद्धार्थमष्टमे चैव षण्माशात् कृच्छ्रमाचरेत् ।
 पक्षसङ्गाप्रमात्रेण सुवर्णान्यपि दक्षिणा ॥ २०
 ऋतुस्नाता तु याः नारीः भर्तारं नोपसर्पति ।
 सा स्रता नरकं याति विधवा च पुनः पुनः ॥ २१
 ऋतौ स्नातुं यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति ।
 घोरायां भूयस्त्यायां युज्यते नात्र संशयः ॥ २२
 अदुःशपतितां भार्यां यौवने यः परित्यजेत् ।
 सप्तजन्म भवेत् स्त्रीत्वं वैधव्यं च पुनः पुनः ॥ २३
 दरिद्रं व्याधितं मूर्खं भर्तारं यां न मन्यते ।
 सा स्रता जायते व्याली वैधव्यं च पुनः पुनः ॥ २४
 आश्रवाताहतं बीजं यथा चेतो प्ररोहति ।
 चेतो तद्वदति बीजं न बीजो भागमर्हति ॥ २५
 तद्वत् परस्त्रियाः पुत्रौ द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ ।
 पत्न्यो जीवति कुण्डः स्नातृष्टतेः भर्तारि गोलकः ॥ २६
 औरसः चेतजश्चैव दत्तः कृत्रिमकः सुतः ।
 दद्यान्माता पिता वापि स पुत्रौ दत्तको भवेत् ॥ २७
 परिवृत्तिः परिवेत्ता यया च परिविद्यते ।
 सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपंचमाः ॥ २८
 दारान्निहोत्रसंयोगं सः कुर्यादग्रजे सति ।
 परिवेत्ता स परिविद्यः परिवृत्तिस्तु पूर्वजः ॥ २९

इौ कच्छो परिवित्तेस्तु कन्यायाः कच्छ एव च ।
 कच्छातिकच्छौ दातुश्च होता चान्द्रायणं चरेत् ॥ २२
 कुलश्रामनषण्डेषु गग्देषु जङ्घेषु च ।
 जाताश्च बधिरं मूके न दोषः परिवेदने ॥ २३
 पितृव्यपुत्रः सापत्न्यः परनारीऽतस्तथा ।
 दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने ॥ २४
 ज्येष्ठो भ्राता यदि तिष्ठेदाधानं नैव चिन्तयेत् ।
 अनुज्ञातस्तु कुर्वीत शङ्खस्य वचनं यथा ॥ २५
 नष्टे ह्यते प्रव्रजिते क्लीषे च पतिते पतौ ।
 पंचास्त्रापत्सु नारीणां पतिरन्यो विधीयते ॥ २६
 ह्यते भर्तारि या नारी ब्रह्मचर्यं व्यवस्थिता ।
 सा ह्यता लभते स्वर्गं यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥ २७
 तिस्रः कोव्यडकोटी च यानि रोमाणि मानवे ।
 तावत्कालं वसेत् स्वर्गं भर्तारं यामुगच्छति ॥ २८
 व्यालग्राही यथा व्यालं बिलादुद्धरते बलात् ।
 एवमुद्धृत्य भर्तारं तेनैव सह मोदते ॥ २९
 इति पराशरे धर्मशास्त्रे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

श्वशुराभ्यां शृगालाद्यैर्यदि दृष्टस्तु ब्राह्मणः ।
 स्नात्वा जपित गायत्रीं पवित्रां वेदमांतरम् ॥ १
 गवां शृङ्गोदके स्नातो महानद्यास्तु सङ्गमे ।
 समुद्रदर्यानाम्नापि शुना दृष्टः शुचिर्भवेत् ॥ २

वेदविद्याव्रतज्ञातः शुना दष्टस्तु ब्राह्मणः ।
 सहिरण्योदके स्नात्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥ ३
 सव्रतस्तु शुना दष्टस्त्रिरात्रं समुपोषितः ।
 घृतं कुशोदकं पीत्वा व्रतशेषं समापयेत् ॥ ४
 अव्रतः सव्रतो वापि शुना दष्टो भवेद्विजः ।
 प्रणिपत्य भवेत् पुनो विप्रैश्चामुनिरीक्षितः ॥ ५
 शुनाघ्रातावलीदस्य नखैर्विलिखितस्य च ।
 अग्निः प्रक्षालनाच्छुद्धिरग्निना चोपचूयनम् ॥ ६
 शुना च ब्राह्मणी दष्टा जम्बूकेन रुकेण वा ।
 रुदितं सोमनक्षत्रं दृष्ट्वा सद्यः शुचिर्भवेत् ॥ ७
 क्षणपक्षे यदा सोमो न दृश्येत कद्राचन ।
 यां दिशं व्रजते सोमस्तां दिशं चावलोकयेत् ॥ ८
 असद्व्राह्मणके ग्रामे शुना दष्टस्तु ब्राह्मणः ।
 रुषं प्रदक्षिणीकृत्य सद्यः स्नानाद्विशुध्यति ॥ ९
 चण्डालेन श्वपाकेन गोभिर्दिप्रैर्हृतो यदि ।
 आहिताग्निर्हृतो विप्रो विषेणात्महतो यदि ॥ १०
 दहेत् तं ब्राह्मणं विप्रो लोकान्गौ मन्त्रवर्जितम् ।
 स्रग्धा चोद्य च दग्धा च सपिण्डेषु च सर्था ॥ ११
 प्राजापत्यं चरेत् पश्चाद्विप्राणाममुयासनात् ।
 दग्धास्थीनि पुनर्गृह्य चौरैः प्रक्षालयेद्विजः ॥ १२
 पुनर्हरेत् स्वकान्गौ तन्मन्त्रेण च पृथक् पृथक् ।
 आहिताग्निर्द्विजः कश्चित् प्रवसन् कालचोदितः ॥ १३
 देहनाशमनुप्राप्तस्तस्याग्निर्वर्तते गृहे ।
 त्रीतामिहोवसंस्कारः शूयताश्चपिसप्तमाः ॥ १४

लव्याग्निं समाप्तीर्थं कुशैश्च पुरुषाहतिम् ।
 षट्शतानि शतं चैव पलाशातांश्च वृन्तकम् ॥ १५
 चत्वारिंशच्छिरे दद्यात् षष्ठिं कण्ठे विनिर्द्दिशेत् ।
 बाहुभ्यांश्च शतं दद्याद्गुलीषु दशैव तु ॥ १६
 शतं चोरसि सन्दद्यात् त्रिंशच्चैवोदरे न्यसेत् ।
 अष्टौ वृषणयोर्द्द्यात् पंच मेढ्रे च विन्यसेत् ॥ १७
 एकविंशतिमूर्ध्नां जानुजङ्घे च विंशतिम् ।
 मादाङ्गुल्योः शतार्धं च पत्राणि च तथा न्यसेत् ॥ १८
 शय्यां शिरो विनिक्षिप्य चरणीं वृषणे तथा ।
 शुद्धं दक्षिणहस्तेन वामहस्ते तथोपसत् ॥ १९
 कर्णे चोदूखलं दद्यात् षष्ठे च मूषलं ततः ।
 निक्षिप्योरसि वृषदं तण्डुलाज्यतिलान् मुखे ॥ २०
 श्रोत्रे च प्रोक्षणीं दद्यादाज्यस्थालीं च चक्षुषोः ।
 कर्णे नेत्रे मुखे घ्राणे हिरण्यशकलं क्षिपेत् ॥ २१
 अग्निहोत्रोपकरणं गार्त्रे शेषं प्रविन्यसेत् ।
 असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेति च घृताहुतौः ॥ २२
 दद्यात् पुत्रोऽथवा भ्राता ह्यन्ये वापि स्वधर्मणः ।
 यथा दहनसंस्कारस्तथा कार्यं विचक्षणैः ॥ २३
 ईदृशान्तु विधिं कुर्याद्ब्रह्मलोके गतिर्ध्रुवम् ।
 ये दहन्ति द्विजास्तान्ते ते यान्ति परमां गतिम् ॥ २४
 अन्यथा कुर्वते किंचिदात्मबुद्धिप्रबोधिनाः ।
 भवन्त्यल्पायुषस्ते वै पतन्ति नरके भ्रुवम् ॥ २५
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे पंचमोऽध्यायः ॥ ५

षष्ठेऽध्यायः ।

अतपरं प्रवक्ष्यामि प्राणिहत्यासु निष्कृतिम् ।
 पराशरेण पूर्वोक्तं मन्त्रैरपि च विस्तृताम् ॥ १
 हंससारसकौचांश्च चक्रवाकं सकुक्कुटम् ।
 जलपादांश्च शरभमहोररेण शुध्यति ॥ २
 बलाताटिडिभानां च शुकपारावतादिनाम् ।
 आटिनां च बक्रानां च शुध्यते नक्तभोजनात् ॥ ३
 भासकाककपोतानां सारोतिर्नि रिघांतकः ।
 अन्तर्जले च मे सम्ये प्राणायामेन शुध्यति ॥ ४
 गृध्रलो नक्षिग्रिग्राहचाषोलूकनिर्पातने ।
 अपकाशी दिनं तिष्ठेत् त्रिकालं माहताशनः ॥ ५
 वल्गुशीचटकानां च कोकिलाखञ्जरीटकांबु ।
 लावकान् रक्तपादांश्च शुध्यन्ते नक्तभोजनात् ॥ ६
 कारणडवचकोराणां पिङ्गलाकुरुरस्य च ।
 भरद्वाजनिहन्ता च शुध्यते शिवपूजनात् ॥ ७
 मेरुण्डश्लेबभासं च पारावतकपिञ्जलान् ।
 यक्षिणामेव सर्वेषामहोरात्रेण शुध्यति ॥ ८
 हत्वा नकुलमार्जारसर्पाज्जमरङ्गण्डुभान् ।
 कशरं भोजयेद्दिमान् लौहदण्डं च दक्षिणाम् ॥ ९
 शल्लकीशशकागोधामतृक्षकूर्माभिपातने ।
 दन्ताकफलभोक्ता च ह्यहोरात्रेण शुध्यति ॥ १०
 वृकजम्बुककृच्छाणां तरक्षूणां च घातने ।
 तिलप्रस्थं द्विजे दद्याद्वायुभक्षो दिनत्रयम् ॥ ११

अजगव्यतुरङ्गानां महिषोद्वनिपातने ।
 शुध्यते सगरात्रेण विप्राणां तर्पणेन च ॥ १२
 अङ्गं कुरुं वराहं च अज्ञानादवस्तु घातयेत् ।
 अफालकशृङ्गमग्नीवाहोरात्रेण शुध्यति ॥ १३
 एवं चतुष्पदानां च सर्वेषां वनचारिणाम् ।
 अहोरात्रोषितस्तिष्ठेज्जपत् वै जातवेदसम् ॥ १४
 शिल्पिनं कारुकं शूद्रं स्त्रियं वा यस्तु घातयेत् ।
 प्राजापत्यद्वयं कुर्याद् दृषेकादश दक्षिणम् ॥ १५
 वैश्यं वा क्षत्रियं वापि निर्दोषमभिघातयेत् ।
 सोऽतिष्ठच्छ्रद्धयं कुर्याद्दोत्रिंशदक्षिणां ददेत् ॥ १६
 वैश्यं शूद्रं क्रियासक्तं विकर्मस्थं द्विजोत्तमम् ।
 हत्वा चान्द्रायणं कुर्याद्दद्याद्दोत्रिंशदक्षिणाम् ॥ १७
 क्षत्रियेणापि वैश्येन शूद्रेणैवेतरेण वा ।
 चण्डालवधसम्प्राप्तः कच्छार्द्धेन विशुध्यति ॥ १८
 चौरः श्वपाकचाण्डाला विप्रेणापि हता यदि ।
 अहोरात्रोपवासेन प्राणायामेन शुध्यति ॥ १९
 श्वपाकं वापि चाण्डालं विप्रः सम्भाषते यदि ।
 द्विजसम्भाषणं कुर्याद्गायत्रीं वा सहज्जपेत् ॥ २०
 चाण्डालैः सह सुप्तन्तु तिरात्रमुपवासयेत् ।
 चाण्डालैकपथं गत्वा गायत्रीस्मरणाच्छुचिः ॥ २१
 चण्डालदर्शनेनैष आदित्यमवलोकयेत् ।
 चण्डालस्पर्शने चैव सत्त्वेन स्नानमाचरेत् ॥ २२
 चण्डालस्नातवापीष पीत्वा सलिलमग्रजः ।
 अज्ञानाच्चैव नक्तने त्वहोरात्रेण शुध्यति ॥ २३

चण्डालभागण्डसंस्पृष्टं पीत्वा कूपगतं जलम् ।
 गोमूत्रयावकाहाराहारात् च द्विमाप्नुयात् ॥ २४
 चण्डालोदकभागण्डे तु अज्ञानात् पिवते जलम् ।
 तत्क्षणात् क्षिपते यस्तु प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ २५
 यदि न क्षिपते तोयं शरीरे यस्य जीर्यति ।
 प्रजापत्यं न दातव्यं लच्छं सान्तपनं चरेत् ॥ २६
 चरेत् सान्तपनं विप्रः प्राजापत्यन्तु क्षत्रियः ।
 तद्वदन्तु चरेद्वैश्यः पादं शूद्रस्य दापयेत् ॥ २७
 भाण्डस्थमन्त्रजनान्तु जलं दधि दयः पिबेत् ।
 ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चैव प्रमादतः ॥ २८
 ब्रह्मकूर्चापवासेन द्विजातीनान्तु निष्कृतिः ।
 शूद्रस्य चोपवासेन तथा दानेन शक्तिः ॥ २९
 ब्राह्मणो ज्ञानतो भूङ्क्ते चण्डालान्नं कदाचन ।
 गोमूत्रयावकाहाराहारात् शुध्यति ॥ ३०
 एकैकं ग्रासमग्नीयाहोमूत्रयावकस्य च ।
 दशाहं नियमस्यस्य व्रतं तत्र विनिर्दिशेत् ॥ ३१
 अविज्ञातश्च चण्डालः सन्निष्ठेत् तस्य वैश्वनि ।
 विज्ञाते तूपसत्रस्य द्विजाः कुर्वन्त्यनुग्रहम् ॥ ३२
 ऋषिवक्ताच्छ्रुता धर्मात्रायन्ते वेदपावनाः ।
 पतन्तमुद्धरेयुस्ते धर्मज्ञं पापसङ्कटात् ॥ ३३
 दध्ना च सर्पिषा चैव क्षीरगोमूत्रयावकम् ।
 भुञ्जीत सह सर्वे च त्रिसन्ध्यमवगाहनम् ॥ ३४
 त्राहं भुञ्जीत दध्ना च त्राहं भुञ्जीत सर्पिषा ।
 त्राहं क्षीरेण भुञ्जीत एकैकेन दिनत्रयम् ॥ ३५

भावदुष्टं न भुञ्जीयाद्वोच्छिष्टं क्षमिदूषितम् ।
 विपलं दधिदुग्धं पलमेकन्तु सर्पिषः ॥ ३६
 भक्षणा तु भवेच्छुद्धिरुभयोस्ताम्रकांक्षयोः ।
 चलशौचेन वस्त्राणां परित्यागेन घ्नन्मयम् ॥ ३७
 फुल्लभगुडकार्पासजवणं तैलसर्पिषी ।
 द्वारे क्षत्वा तु धान्यानि गृहे दद्याद्दुताशनम् ॥ ३८
 एवं शुद्धस्ततः पश्चात् कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।
 त्रिंशतं गा वृषश्चैकं दद्याद्विभ्रेषु दक्षिणाम् ॥ ३९
 पुनर्लेपनया तेन होमजप्येन शुध्यति ।
 आधारेण च विप्राणां भूमिदोषो न विद्यते ॥ ४०
 रजकी चर्मकारी च लुब्धकश्च पुक्कसी ।
 चातुर्वर्ण्यगृहे यस्य ह्यज्ञानादधितिष्ठति ॥ ४१
 ज्ञात्वा तु निष्कृतिं कुर्यात् पूर्वाक्तस्याहमेव च ।
 गृहदाहं न कुर्वीतायन्यत् सर्वञ्च कारयेत् ॥ ४२
 गृहस्याभ्यन्तरे गच्छेच्चाण्डालो यस्य कस्यचित् ।
 तस्माद्गृहाद्विनिःसृत्य गृहभाण्डानि वर्जयेत् ॥ ४३
 रसपूर्णन्तु यज्ञाण्डं न त्यजेच्च कदाचन ।
 गोरसेन तु सन्निधौ र्जलैः प्रोक्षेत् समन्ततः ॥ ४४
 ब्राह्मणस्य व्रणद्वारे पृथग्योनितसम्भवे ।
 क्षमिरुत्पद्यते यस्य प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ ४५
 गवां मूत्रपुरीषेण दध्ना क्षीरेण सर्पिषा ।
 त्वहं स्नाता च पीत्वा च क्षमिदुष्टः शुचिर्भवेत् ॥ ४६
 ऋतियोऽपि सुवर्णस्य पञ्चमापान् प्रदापयेत् ।
 गोदक्षिणान्तु वैश्यस्याप्युपवासं विनिर्दिशेत् ॥ ४७

शुद्धाणां नोषवासः स्याच्छूद्रो दात्रेण शुध्यति ।
 ब्राह्मणास्तु नमष्कृत्य पञ्चगव्येन शुध्यति ॥ ४८
 अच्छिद्रमिति यद्वाक्यं यजन्ति क्षितिदेवताः ।
 प्रणम्य शिरसा धार्यमग्निष्टोमफलं हि तत् ॥ ४९
 व्याधियसनिनिशान्ते दुर्भिक्षं डामरे तथा ।
 उपवासो व्रतो होमो द्विजसम्पादितानि वा ॥ ५०
 अथवा ब्राह्मणास्तुष्टाः स्वयं कुर्वन्त्यनुग्रहम् ।
 सर्वधर्ममवाप्नोतिऽद्विजैः संवर्द्धितापि वा ॥ ५१
 दुर्बलेऽनुग्रहः कार्यस्तथा वै बालवृद्धयोः ।
 अतोऽन्यथा भवेद्दोषस्तस्मान्नानुग्रहः स्मृतः ॥ ५२
 स्नेहाद्वा यदि वा लोभाद्वा दन्नानितोऽपि वा ।
 कुर्वन्त्यनुग्रहं ये वै तत्पापं तेषु गच्छति ॥ ५३
 शरीरस्यात्यये प्राप्ते वदन्ति नियमन्तु ये ।
 महत्कार्योपरोधेन न स्वस्थस्य कदाचन ॥ ५४
 स्वस्थस्य मूढा कुर्वन्ति नियमन्तु वदन्ति ये ।
 ते तस्य विघ्नकर्तारः पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ ५५
 स एव नियमस्त्याज्यो ब्राह्मणं योऽवमन्यते ।
 तृथा तस्योपवासः स्यान्न स पुण्येन युज्यते ॥ ५६
 स एव नियमो ग्राह्यो यं यं कोऽपि वदेद्विजः ।
 कुर्याद्वाक्यं द्विजानाञ्च अकुर्वन् ब्रह्महा भवेत् ॥ ५७
 उपवासो व्रतञ्चैव स्नानं तीर्थं जपस्तपः ।
 विप्रैः सम्पादितं यस्य सम्पन्नं तस्य तद्भवेत् ॥ ५८
 व्रतच्छिद्रं तपश्छिद्रं यच्छिद्रं यन्नकर्मणि ।
 सत्रं भवति निश्छिद्रं ब्राह्मणैरुपपादितम् ॥ ५९

ब्राह्मणा जङ्गमं तीर्थं निर्जनं सर्वकामदम् ।
 तेषां वाक्योदकेनैव शुध्यन्ति मलिना जनाः ॥ ६१
 ब्राह्मणा यानि भाषन्ते भाषन्ते तानि देवताः ।
 सर्वदेवमया विप्रा न तद्वचनमन्यथा ॥ ६१
 अन्नाद्ये कीटसंयुक्ते मक्षिकाकीटदूषिते ।
 अन्तरा संस्पृशेच्चापस्तदन्नं भक्षणा स्पृशेत् ॥ ६२
 भुञ्जानो हि यदा विप्रः पादं हस्तेन संस्पृशेत् ।
 उच्छिष्टं हि स वै भुङ्क्ते योभुङ्क्ते मुक्तभाजने ॥ ६३
 पादुकास्थो न भुञ्जीत पर्यङ्के संस्थितोऽपि वा ।
 शुना चाण्डालदृष्टो वा भोजनं परिवर्ज्येत् ॥ ६४
 पक्वान्नञ्च निषिद्धं यदन्नशुद्धिं तथैव च ।
 यथा पराशरेणोक्तं तथैवाहं वदामि वः ॥ ६५
 मितं द्रोणादकस्थानं काकश्वानोपघातितम् ।
 केनैतच्छुध्यते चान्नं ब्राह्मणेभ्यो निवेदयेत् ॥ ६६
 काकश्वानावलीढन्तु द्रोणान्नं न परित्यजेत् ।
 वेदवेदाङ्गविहिमैर्धर्मशास्त्रानुपालकैः ॥ ६७
 प्रस्थो द्वात्रिंशतिद्रोणः स्मृतो द्विप्रस्थ आदकः ।
 ततो द्रोणादकस्थानं श्रुतिस्मृतिविदो विदुः ॥ ६८
 काकश्वानावलीढन्तु गवाध्रातं खरेण वा ।
 स्वल्पन्नं त्यजेद्विप्रः शुद्धिर्द्रोणादके भवेत् ॥ ६९
 अन्नस्योद्धृत्य तन्मात्रं यच्च नोपहतं भवेत् ।
 सुवर्णादंक्तमभ्यक्ष्य हुताग्नेनैव तापयेत् ॥ ७०

हुताग्नेन संस्पृष्टं सुवर्णसलिलेन च ।

विप्राणां ब्रह्मघोषेण भौज्यं भवति तत्क्षणात् ॥ ७१

इति पराशरे धर्मशास्त्रे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ।

अथातो द्रव्यसंशुद्धिः पराशरवचो यथा ।

दारवाणाम्बु स्नात्राणां तक्षणाच्छुद्धिरिष्यते ॥ १

मार्ज्जनादयज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ।

चामसानां ग्रहाणाञ्च शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥ २

चक्षणाञ्च सुवाणाञ्च शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।

भक्षणा शुध्यते कांस्यं ताम्रा स्नेन शुध्यति ॥ ३

रजसा शुध्यते नारी विक्कलं या न गच्छति ।

नदी वेगेन शुध्येत लेपो यदि न दृश्यते ॥ ४

वापीकूपतडागेषु दूषितेषु कथंचन ।

उद्धृत्य वै घटशतं पञ्चगव्येन शुध्यति ॥ ५

अष्टवर्षा भवेद्गौरी नववर्षा तु रोहिणी ।

दशवर्षा भवेत् कन्या अत ऊर्ध्वं रजस्वला ॥ ६

प्राप्ते तु द्वादशे वर्षे यः कन्यां न प्रयच्छति ।

मासि मासि रजस्तत्याः पिवन्ति पितरः स्वयम् ॥ ७

माता चैव पिता चैव ज्येष्ठो भ्राता तथैव च ।

त्रयस्ते नरकं यान्ति दृष्ट्वा कन्यां रजस्वलाम् ॥ ८

यस्तां समुद्वेत् कन्यां ब्राह्मणोऽज्ञानमोहितः ।

असम्भाषोऽप्यपाङ्क्तैः स विप्रो वृषलीपति ॥ ९

यः करोत्येकरात्रेण वृषलीसिवनं द्विजः ।
 स भैक्षभुग्जपत्रित्यं त्रिभिर्ऋषीर्विशुध्यति ॥ १०
 अक्षं गते यदा सूर्य्यं चाण्डालं पतितं स्त्रियम् ।
 स्रुतिकां स्पृशतश्चैव कथं शुद्धिर्विधीयते ॥ ११
 जातवेदं सुवर्णञ्च सोमसागं विलोक्य च ।
 ब्राह्मणानुगतश्चैव स्नानं कृत्वा विशुध्यति ॥ १२
 स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी ब्राह्मणी तथा ।
 तावत् तिष्ठेन्निराहारा त्रिरात्रेणैव शुध्यति ॥ १३
 स्रष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी क्षत्रिया तथा ।
 अर्धैकच्छं चरेत् पूर्वा पादमेकमनन्तरा ॥ १४
 स्रष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी वैश्यजा तथा ।
 पादोनचैव पूर्वायाः परायाः लच्छपादकम् ॥ १५
 स्रष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी शूद्रजा तथा ।
 लच्छेण शुध्यते पूर्वा शूद्रा दानेन शुध्यति ॥ १६
 स्नाता रजस्वा या तु चतुर्थोऽहनि शुध्यति ।
 कुर्याद्रजोनिवृत्तौ तु दैवपितृदिकर्मा च ॥ १७
 रोगेण यद्रजः स्त्रीणामन्वहन्तु प्रवर्तते ।
 नाशुचिः सा ततस्तेन तत् स्नातुं कारिकं कृतम् ॥ १८
 प्रथमेऽहनि चाण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी ।
 तृतीये रजकी प्रोक्ता चतुर्थोऽहनि शुध्यति ॥ १९
 स्नातुरे स्नान उत्पन्ने दशकृत्वो ह्यनातुरः ।
 स्नात्वा स्नात्वास्पृशेदेनं ततः शुध्येत्स स्नातुरः ॥ २०
 उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टः शुना शूद्रेण वा द्विजः ।
 उपोथ रजनीमेकं पञ्चगव्येन शुध्यति ॥ २१

अनुच्छिष्टेन शूद्रेण स्पर्शं स्नानं विधीयते ।
 उच्छिष्टेन च संस्पृष्टः प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ २२
 भस्मना शुध्यते कांक्षं सुरया यन्न लिप्यते ।
 सुरामात्रेण संस्पृष्टं शुध्यतेऽग्न्युपलेपनैः ॥ २३
 गवाष्टातानि कांक्षानि श्वकाक्षोपहृतानि च ।
 शुध्यन्ति दशभिः क्षारैः शूद्रोच्छिष्टानि यानि च ॥ २४
 गण्डूषं पादशौचं च कृत्वा वै कांक्षभाजने ।
 यस्मासान् भुवि निक्षिप्य उडृत्य पुनराहरेत् ॥ २५
 आयसेष्वपमारेण सीसस्थानो विशोधनम् ।
 दन्तमस्थि तथा शृङ्गं रौप्यं सोवर्णभाजनम् ॥ २६
 मणिपाषाणशङ्काश्च एतान् प्रक्षालयेज्जलैः ।
 पाषाणे तु पुनर्घृष्टिरेषा शुद्धिरुदाहृता २७
 ऋद्धाण्डदहनाच्छुद्धिर्धान्यानां मर्ज्जनादपि ॥ २८
 अङ्गिस्तु प्रोक्षणं शौचं वह्मनां धान्यवाससाम् ।
 प्रक्षालनेन त्वल्पानामङ्गिः शौचं विधीयते ॥ २९
 वेणुवल्कलचीराणां क्षौमकार्पासवाससाम् ।
 और्णानां नेप्रमृष्टानां जलाच्छौचं विधीयते ॥ ३०
 तुलिकाद्युपधानानि पीतरक्ताम्बराणि च ।
 शोषयित्वा कृतापेन प्रोक्षयित्वा शुचिर्भवेत् ॥ ३१
 मुञ्जोपस्करसूर्पाणां श्राणस्य फलचर्मणाम् ।
 टण्काष्ठादिरज्जुनामुदकप्रोक्षणं मतम् ॥ ३२
 मार्जारमक्षिकाकीट-पतङ्गानि हर्दुराः ।
 मेधामेधं स्पृशन्त्येव नोच्छिष्टान् मगुरव्रवीत् ॥ ३३

भूमिं स्पृष्ट्वागतं तोयं यथाप्यन्योन्यविप्रुषः ।
 भूक्तोच्छिष्टं तथा स्नेहं नोच्छिष्टं मयुरववीत् ॥ ३४
 ताम्बुलेक्षुफले चैव भुक्तस्नेहागुलेपने ।
 मधुपर्कं च सोमे च नोच्छिष्टं मयुरववीत् ॥ ३५
 रथ्याकर्हमतोवानि नावः पय्यास्तृणानि च ।
 मरुता कर्ण शुध्यन्ति पक्केष्टकचितानिच ॥ ३६
 अद्भुताः सन्तता धारा वातोद्भूताश्च रेणवः ।
 स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च न दुष्यन्ति कदाचन ॥ ३७
 चुते निष्टीवने चैव दन्तोच्छिष्टे तथानृते ।
 पतितानाञ्च सन्भाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥ ३८
 अग्निरापञ्च वेदाश्च सौमसूर्यानितास्तथा ।
 एते सर्वेऽपि विप्राणां श्रोत्रे तिष्ठन्ति दक्षिणे ॥ ३९
 प्रभासादीनि तीर्थानि गङ्गाद्याः सरितस्तथा ।
 विप्रस्य दक्षिणे कर्णे सान्निध्यं मयुरववीत् ॥ ४०
 देशभङ्गे प्रवासे वा व्याधिषु व्यसनेष्वपि ।
 रत्नेदेव स्वदेहादि पञ्चाङ्गमं समाचरेत् ॥ ४१
 येन केन च धर्मेण ह्यदुना दारुणेन च ।
 उद्धरेद्दीनमात्मानं समर्थो धर्ममाचरेत् ॥ ४२
 आपत्काले तु सम्प्राप्ते शौचाचारं न चिन्तयेत् ।
 स्वयं समुद्धरेत् पश्चात् स्वस्थो धर्मं समाचरेत् ॥ ४३
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे सप्तमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अष्टमोऽध्यायः ।

गवां बन्धनयोक्ते तु भवेन्मृत्युरकामतः ।
 अकामात् कृतपापस्य प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ १
 वेदवेदाङ्गविदुषां धर्मशास्त्रं विजानताम् ।
 स्वकर्मरतविप्राणां स्वकं पापं निवेदयेत् ॥ २
 अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि उपस्थानस्य लक्षणम् ।
 उपस्थितो हि न्यायेन व्रतादेशनमर्हति ॥ ३
 सद्यो निःसंशये पापे न भुञ्जीतानुपस्थितः ।
 भुञ्जानो वर्धयेत् पापं पर्षदयत्र न विद्यते ॥ ४
 संशये तु न भोक्तव्यं यावत् कार्यविनिश्चयः ।
 प्रमादश्च न कर्त्तव्यो यथैवासंशयस्तथा ॥ ५
 कृत्वा पापं न गूहेत गुह्यमानं विवर्धते ।
 स्वल्पं वाथ प्रभृतं वा धर्मविद्भ्यो निवेदयेत् ॥ ६
 ते हि पापे कृते वेद्या हन्तारश्चैव पाप्मनाम् ।
 व्याधितस्य यथा वैद्या बुद्धिमन्तो रुजापहाः ॥ ७
 प्रायश्चित्ते समुत्पन्ने क्रीमान् सत्यपरायणः ।
 मुहुरार्जवसम्यक् शुद्धिं गच्छेत मानवः ॥ ८
 सचेलं वाग्यतः स्नात्वा क्षिन्नवासाः समाहितः ।
 क्षत्रियो वाथ वैश्यो वा ततः पर्षदमाव्रजेत् ॥ ९
 उपस्थाय ततः शीघ्रमार्त्तिमान् धरणीं व्रजेत् ।
 गात्रैश्च शिरसा चैव न च किञ्चिदुदाहरेत् ॥ १०
 सावित्राश्चापि गायत्र्याः सन्ध्योपास्थग्निकार्ययोः ।
 अज्ञानात् कृषिकर्त्तारो ब्राह्मणा नामधारकाः ॥ ११

अत्रतानाममन्त्राणां जातिमात्रोपजीविनाम् ।
 सहस्रशः समेतानां परिषत्त्वं न विद्यते ॥ १२
 यद्वदन्ति तमोमूढा मूर्खी धर्ममतद्विदः ।
 तत् पापं शतधा भूत्वा तद्वक्तुरधिगच्छति ॥ १३
 अज्ञात्वा धर्मशास्त्राणि प्रायश्चित्तं ददाति यः ।
 प्रायश्चित्ती भवेत् पूतः किल्बिषं परिषद्व्रजेत् ॥ १४
 चत्वारो वा त्रयो वापि यद्व्रूयुर्वेदपारगाः ।
 स धर्म इति विज्ञेयो नेतरैस्तु सहस्रशः ॥ १५
 प्रमाणमार्गं मार्गन्तो ये धम्नं प्रवदन्ति वै ।
 तेषामुद्विजते पापं सम्भूतगुणवादिनाम् ॥ १६
 यथाश्मनि स्थितं तोयं मरुतार्केण शुध्यति ।
 एवं परिषदादेशाद्वाशयेदिव दुष्कृतम् ॥ १७
 नैव गच्छति कर्त्तारं नैव गच्छति पर्वदम् ।
 मारुतार्कादिसंयोगात् पापं नश्यति तोयवत् ॥ १८
 अनाहिताग्नेयो येऽन्ये वेदवेदाङ्गपारगाः ।
 पञ्च त्रयो वा धर्मज्ञाः परिषत् सा प्रकीर्त्तिता ॥ १९
 मुनीनामालविद्यानां द्विजानां यज्ञयाजिनाम् ।
 वेदव्रतेषु स्नातानामेकोऽपि परिषद्विवेत् ॥ २०
 पञ्च पूर्वं मया प्रोक्तास्तेषाञ्चैव त्वसम्भवे ।
 खट्वन्तिपरितुष्टा ये परिषत् सा प्रकीर्त्तिता ॥ २१
 अत ऊर्ध्वन्तु ये विप्राः केवलं नामधारकाः ।
 परिषत्त्वं न तेषां वै सहस्रगुणितेष्वपि ॥ २२
 यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः ।
 ब्राह्मणास्वनधीयानास्त्वयस्ते नामधारकाः ॥ २३

भ्रामस्थानं यथा शून्यं यथा कूपस्तु निर्जलः ।
 यथा हुतममग्नौ च अमन्त्रो ब्राह्मणस्तथा ॥ २४
 यथा घण्टोऽफलं क्षीषु यथा गौरधराफला ।
 यथा चात्रोऽफलं दानं तथा विप्रोऽवृचोऽफलः ॥ २५
 चित्रं कर्म यथानेकैरङ्गैरुन्मील्यते शनैः ।
 ब्राह्मण्यमपि तद्वत् स्यात् संस्कारैर्विधिपूर्वकैः ॥ २६
 प्रायश्चित्तं प्रयच्छन्ति ये द्विजा नामधारकाः ।
 ते द्विजाः पापकर्माणाः समेता नरका ययुः । २७
 ये पठन्ति द्विजा वेदं पञ्चयज्ञरक्षाच्च ये ।
 चैलोक्यं धारयन्त्येते पञ्चेन्द्रियरताश्च ये ॥ २८
 सम्पणीतः श्मशानेषु दीप्तोऽग्निः सर्वभक्षकः ।
 तथैव ज्ञानवान् विप्रः सर्वभक्षश्च दैवतम् ॥ २९
 अमेथानि च सर्वाणि प्रक्षिपन्तुऽदके यथा ।
 तथैव किल्बिषं सत्रं प्रक्षेप्यं द्विजेऽमले ॥ ३०
 गायत्रीरहितो विप्रः शूद्रादप्यशुचिर्मवेत् ।
 गायत्रीब्रह्मतत्त्वज्ञाः सम्पूज्यन्ते द्विजोत्तमाः ॥ ३१
 दुःशीलोऽपि द्विजः पूज्यो न शूद्रो विजितेन्द्रियः ।
 कः परित्यज्य दुष्टां गां दुहेच्छीलवतीं खरीम् ॥ ३२
 धर्मशास्त्ररथानृदा वेदखड्गधरा द्विजाः ।
 क्रीडार्यमपि यद्व्यूयुः स धर्म परमः स्मृतः ॥ ३३
 चातुर्वेद्योऽविकल्पी च अङ्गविद्वर्मापाठकः ।
 प्रपञ्चाशमिणो मुख्याः परिषत् स्पर्द्धावराः ॥ ३४
 राज्ञाश्चानुमते चैव प्रायश्चित्तं द्विजो वदेत् ।
 स्वयमेव न वत्ताव्या प्रायश्चित्तस्य निष्कृतिः ॥ ३५

ब्राह्मणांश्च व्यतिक्रम्य राजा वत् कर्तुमिच्छति ।
 तत् पापं शतधा भूत्वा राजानमुपगच्छति ॥ ३६
 प्रायश्चित्तं सदा दद्याद्देवतायतनाग्रतः ।
 आत्मानं पावयेत् पञ्चाङ्गपन् वै वेदमातरम् ॥ ३७
 सशिखं वपनं कृत्वा तिस्रस्त्यम्बगाहनम् ।
 गवां गोष्ठे वसेद्भ्रात्रो दिवा ताः समनुव्रजेत् ॥ ३८
 उशो वर्षति शीते वा मारुते वाति वा मृशम् ।
 न कुर्वीतात्मनस्त्राणं गोरकृत्वा तु शक्तितः ॥ ३९
 आत्मनो यदि बान्धेषां गृहे जेत्यथवा खले ।
 भक्षयन्तो न कपयेत् पिवन्तं चैव वत्सकम् ॥ ४०
 पिवन्तीषु पिवेत् तोयं संविशन्तीषु संविशेत् ।
 पतितां पङ्कमणां वा सर्वप्राणैः समुद्धरेत् ॥ ४१
 ब्राह्मणार्थं गवार्थं वा यस्तु प्राणान् परित्यजेत् ।
 मुच्यते ब्रह्महत्यादौ गोमा गोब्राह्मणस्य च ॥ ४२
 गोवधस्यानुरूपेण प्राजापत्यं विनिर्दिशेत् ।
 प्राजापत्यन्तु यत् कच्छं विभजेत् तच्चतुर्विधम् ॥ ४३
 एकाहमेवभक्ताशी एकाहं नक्तभोजनः ।
 अयाचिताशेकमहरेकाहं मारुताशनः ॥ ४४
 दिनद्वयंचैकभक्तो द्विदिनं नक्तभोजनः ।
 दिनद्वयमयाची स्यात् त्रिदिनं मारुताशनः ॥ ४५
 त्रिदिनंचैकभक्ताशी त्रिदिनं नक्तभोजनः ।
 दिनत्रयमयाची स्यात् त्रिदिनं मारुताशनः ॥ ४६
 चतुरहन्तेकभक्ताशी चतुरहं नक्तभोजनः ।
 चतुर्दिनमयाची स्ताच्चतुरहं मारुताशनः ॥ ४७

प्रावक्षिते ततश्चीर्णं कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।
 विप्राय दक्षिणां दद्यात् पवित्राणि जपेद्विजः ।
 ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु गोघ्नः शुद्धो न संशयः ॥ ४८
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ।

गवां संरक्षणार्थाय न दुष्पेद्रोधबन्धयोः ।
 तद्वधन्तु न तत् विद्यात् कामाकामकृतं तथा ॥ १
 अंगुष्ठमात्रः स्थूली वा बाहुमात्रः प्रमाणतः ।
 आर्द्रस्तु सपलाशश्च दण्ड इत्यभिधीयते ॥ २
 दण्डादूर्ध्वं यदन्येन ग्रहरेद्धा निपातयेत् ।
 प्रायश्चित्तं चरेत् प्रोक्तं द्विगुणं गोघ्नतंचरेत् ॥ ३
 रोधबन्धनयोक्ताणि घातनंच चतुर्विधम् ।
 एकपादं चरेद्द्वीधे द्विपादं बन्धने चरेत् ॥ ४
 योक्तेषु पादद्वौनं स्याच्चरेत् सर्वं निपातने ।
 गोचरे च गृहे वापि दुर्गेष्वपि समेष्वपि ॥ ५
 नदीष्वपि समुद्रेषु खातेऽप्यथ दरीमुखे ।
 दग्धदेशे स्थिताः गावस्तन्मनाद्रोध उच्यते ॥ ६
 योक्तुडामकडोरैश्च घण्टाभरणभुषणैः ।
 गृहे वापि वने वापि वहा स्यान्नैर्मृता यदि ॥ ७
 तदेव बन्धनं विद्यात् कामाकामकृतंच यत् ।
 मृत्ते खे शकटे पङ्क्तौ भारे वा प्रोङ्गितो नरैः ॥ ८

गोपतिर्ह्येत्युमाप्रोति योक्तो भवति तद्वधः ।
 मत्तः प्रमत्त उन्नतश्चेतनो वायुचेतनः ॥ ८
 कामाकामकृतक्रोधो दण्डैर्हन्त्यादयोपलैः ।
 प्रहता वा हता वापि तद्धि हेतुर्निपातने ॥ १०
 मूर्च्छितः पतितो वापि दण्डेनाभिहतः स तु ।
 उल्लितस्तु यदा गच्छेत् पञ्च सप्त दशैव वा ॥ ११
 ग्रासं वा यदि गृह्णीयात्तोयं वापि पिवेद्बुद्धिः ।
 पूर्वव्याध्युत्पृष्टन्द्येत् प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ १२
 पिण्डस्थो पादमेकस्तु द्वौ पादौ गर्भसंस्मिते ।
 पादोनं व्रतमूद्दिष्टं हत्वा गर्भमचेतनम् ॥ १३
 पादेऽङ्गरोमपवनं द्विपादे श्मश्रुणोऽपि च ।
 त्रिपादे तु शिखावर्जं सशिखन्तु निपातने ॥ १४
 पादे वस्त्रयुगंचैव द्विपादे कांस्यभाजनम् ।
 पादोने गोदण्डं दद्याच्चतुर्थं गोद्वयं स्मृतम् ॥ १५
 निष्पन्नसर्वगात्रन्तु दृश्यते वा सचेतनम् ।
 अङ्गप्रत्यङ्गसम्पन्ने द्विगुणं गोव्रतं चरेत् ॥ १६
 पा पाणेनैव दण्डेन गावो येनाभिघातितः ।
 शृङ्गभङ्गे चरेत् पादं द्वौ पादौ तेन घातने ॥ १७
 लाङ्गुले दण्डपादन्तु द्वौ पादावस्तिभञ्जने ।
 त्रिपादंचैव कणं तु चरेत् सर्वं निपातने ॥ १८
 शृङ्गभङ्गेऽस्थिभङ्गे च कटिभङ्गे तथैव च ।
 यदि जीवति पल्लासान् प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ १९
 व्रणभङ्गे च कर्त्तव्यः स्नेहाभ्यङ्गस्तु पाणिना ।
 यवसखापहर्त्तव्यो यावद्दृढबलो भवेत् ॥ २०

यावत् सम्पूर्णसर्वाङ्गस्तावत् तं पोषयेन्नरः ।
 गोक्षपं ब्राह्मणस्याग्रे न भस्कृत्य विवर्जयेत् ॥ २१
 यद्यसम्पूर्णसर्वाङ्गो हीनदेहो भवेत् तदा ।
 गोघातकस्य तस्याङ्गं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥ २२
 काष्ठलोष्टकपाषाणैः शस्त्रेणैवोद्धृतो बलात् ।
 व्यापादयति यो गान्तु तस्य शुद्धिं विनिर्दिशेत् ॥ २३
 चरेत् सान्तपनं काष्ठे प्राजापत्यन्तु लोष्टके ।
 तप्तकच्छन्तु पाषाणे शस्त्रे चैवातिकृच्छकम् ॥ २४
 पञ्च सान्तपने गावः प्राजापत्ये तथा त्रयः ।
 तप्तकच्छे भवन्त्यष्टावतिकृच्छे त्रयोदश ॥ २५
 प्रभाषणे प्राणभृतां दद्यात् तत्प्रतिरूपकम् ।
 तस्यानु रूपं मूर्च्छं वा दद्यादित्यब्रवीन्मनुः ॥ २६
 अन्यत्वाङ्गनलक्ष्म्यां वह्ने दोहने तथा ।
 सायं संयमनार्थन्तु न दुष्टेद्रोषवन्धयोः ॥ २७
 अतिदाहेऽतिवाहे च नासिकाभेदने तथा ।
 नदीपर्वतसञ्चारे प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥ २८
 अतिदाहे चरेत् पादं द्वौ पादौ वाहने चरेत् ।
 नासिके पादहीनन्तु चरेत् सर्वं निपातने ॥ २९
 दहनाच्च विपद्येत अवहो वापि यन्त्रितः ।
 उक्तं पराशरेणैव ह्येकपादं यथाविधि ॥ ३०
 रोधवन्धनयोक्तश्च भारप्रहरणं तथा ।
 दुर्गप्रेरणयोक्तश्च निमित्तानि वधस्य षट् ॥ ३१
 बन्धपाशमुगुप्ताङ्गो म्रियते यदि गोपशुः ।
 भवने तस्य माश्रय्य पापे कृच्छार्दनर्हति ॥ ३२

न नारिकेलैर्न च शालवालै-
 न चापि मौञ्जैर्न च बन्धनशृङ्गलैः ।
 एतैस्तु गावो न निबन्धनीया
 बद्धास्तु तिष्ठैत् परशुं गृहीत्वा ॥ ३३
 कुशैः काशैश्च बध्नीयाहोपशुं दक्षिणामुखम् ।
 पाशलग्नान्निदग्धेषु प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ३४
 यदि तत्र भवेत् काण्डं प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ।
 जपित्वा पावनीं देवीं मुच्यते तत्र किल्बिषात् ॥ ३५
 प्रेरयन् कूपवापीषु वृक्षकेटेषु पातयन् ।
 गवाशनेषु विक्रीणं स्ततः प्राप्नोति गोबधम् ॥ ३६
 आराधितस्त यः कश्चिद्विक्रान्तो यदा भवेत् ।
 श्रवणं हृदयं भिन्नं मग्नो वा कूपसङ्गटे ॥ ३७
 कुपाद्युत्क्रमणे चैव भग्नो वा ग्रीवपादयोः ।
 स एव म्रियते तत्र त्रीन् पादांस्तु समीचरेत् ॥ ३८
 कूपखाते तटीवग्धे नदीवन्धे प्रपासु च ।
 पानीयेषु विपन्नानां प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ३९
 कूपखाते तटीखाते दीर्घखाते तथैव च ।
 अश्वेषु धर्मखातेषु प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४०
 वेश्मद्वारे निवासेषु यो नरः खातमिच्छति ।
 स्वकार्यगृहखातेषु प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥ ४१
 निशि बन्धनिरूपेषु सर्पव्याघ्रहतेषु च ।
 अग्निविद्युद्विपन्नानां प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४२
 ग्रामधाते शरीरेण वेश्मवन्धनिपातने ।
 अतिवृष्टिहतानाञ्च प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४३

संग्रामे प्रहतानाञ्च ये हन्ता वेश्मकेषु च ।
 दावाग्निग्रामघाते वा प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४४
 यन्त्रिता गौश्चिकित्सार्थं मृदगर्भविमोचने ।
 यत्रो कृते विपद्यते प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ ४५
 व्यापन्नानां बहूनाञ्च बन्धने रोधनंऽपि वा ।
 भिषग्निध्यापचारे च प्रायश्चित्तं विनिर्दिश्यते ॥ ४६
 गोदृषाणां विपत्तौ च यावन्तः प्रेक्षका जनाः ।
 न वारयन्ति तां तेषां सर्वेषां पातकं भवेत् ॥ ४७
 एको हतो यैर्बहुभिः समेतै-
 र्न ज्ञायते यस्तु हतोऽभिधानात् ।
 दिव्येन तेषामुपलब्धं हन्ता
 निवर्त्तनीयो नृपसन्नियुक्तैः ॥ ४८
 एका चेद्बहुभिः कापि दैवाद्यापादिता भवेत् ।
 पादं पादञ्च कृत्वायाचरेद्युस्ते पृथक् पृथक् ॥ ४९
 हतेषु रुधिरं दृष्ट्वं व्याधिग्रस्तं कृशो भवेत् ।
 नाना भवति हृष्टेषु एवमन्वेषणं भवेत् ॥ ५०
 मनुना चैवमेकेन सर्वशास्त्राणि जानता ।
 प्रायश्चित्तान्तु तेनोक्तं गोषु चान्द्रायणं चरेत् ॥ ५१
 केशानां रक्षयार्थाय द्विगुणं गोव्रतं चरेत् ।
 द्विगुणे व्रत आदिष्टे दक्षिणा द्विगुणा भवेत् ॥ ५२
 राजा वा राजपुत्रो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ।
 अकृत्वा वपनं तस्य प्रायश्चित्तं विनिर्दिश्यते ॥ ५३
 यस्य न द्विगुणं दानं केशञ्च परिरक्षितः ।
 तत् पापं तस्य तिष्ठेत् वक्ता च नरकं व्रजेत् ॥ ५४

यत् किञ्चित् क्लियते पापं सर्वं केशेषु तिष्ठति ।
 सर्वान् केशान् समुद्धृत्य च्छेदयेदंगुलिद्वयम् ॥ ५५
 एतं नारीकुमारीणां शिरसोमुण्डनं स्मृतम् ।
 न स्त्रियाः केशवपनं न दुरे शयनाशनम् ॥ ५६
 न च गोष्ठे वसेद्रात्रौ न दिवा गा असुवजेत् ।
 नदीषु सङ्गमे चैव अरण्येषु विशेषतः ॥ ५७
 न स्त्रीणामजिनं व्यासो व्रतमेवं समाचरेत् ।
 त्रिसंध्यं स्नानमित्युक्तं सुराणामर्चनं तथा ॥ ५८
 बन्धुमध्ये व्रतं तासां कृच्छ्रचान्द्रायणादिकम् ।
 गृहेषु नियतं तिष्ठेच्छुचिर्नियममाचरेत् ॥ ५९
 ईदृशं यो गोवधं कृत्वा प्रच्छादयितुमिच्छति ।
 स याति नरकं घोरं कालसूत्रमसंशयम् ॥ ६०
 विमुक्तो नरकात् तस्मान्मर्त्यलोके प्रजायत ।
 क्लीबो दुःखी च कुष्ठो च सप्तजन्मानि वै नरः ॥ ६१
 तस्मात् प्रज्ञायेत् पापं स्वधर्मं सततं चरेत् ।
 शोवालभृत्यगोविप्रेष्वतिकोपं विवर्जयेत् ॥ ६२
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे नवमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

दशमोऽध्यायः ।

चातुर्गुण्यं सर्वत्र हीयं प्रोक्ता तु निष्कृतिः ।
 अगम्यागमने चैव शुद्धौ चान्द्रायणं चरेत् ॥ १
 एकैकं ज्ञास्येत् पिण्डं कृणुते च वर्धयेत् ।
 अमावस्यां न भुञ्जीत एष चान्द्रायणो विधिः ॥ २

कुङ्कुठाण्डप्रमानन्तु ग्रासञ्च परिकल्पयेत् ।
 अन्यथाभावादुदृष्ट्य न धर्मो नैव शुध्यति ॥ ३
 प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ।
 गोद्वय वस्त्रयुग्मञ्च दद्याद्विप्रेषु दक्षिणाम् ॥ ४
 चाण्डालीञ्च श्वपाकीञ्च ह्यभिगच्छति यो द्विजः ।
 त्विरात्रमुपवासी स्याद्विप्राणामनुशासनात् ॥ ५
 सशिखं वपनं कुर्याद् प्राजापत्यत्रयं चरेत् ।
 ब्रह्मकूचं ततः कृत्वा कुर्याद्ब्राह्मणतर्पणम् ॥ ६
 गायत्रीञ्च जपेन्नित्यं दद्याद्भोमिथुनद्वयम् ।
 विप्राय दक्षिणां दद्याच्छुद्धिमाप्नोत्यसंशयम् ॥ ७
 क्षत्रियोद्यापि वैश्यो वा चण्डालीं गच्छते यदि ।
 प्राजापत्यद्वयं कुर्याद्दद्याद्भोमिथुनं तथा ॥ ८
 श्वपाकमथ चण्डालीं शूद्रो वै यदि गच्छति ।
 प्राजापत्यं चरेत् कृच्छ्रं दद्याद्भोमिथुनं तथा ॥ ९
 मातरं यदि गच्छेत भगिनीं पूत्रिकां तथा ।
 एतास्तु मोहतो गत्वा त्रीन् कृच्छ्रांस्तु समाचरेत् ॥ १०
 चान्द्रायणत्रयं कुर्याच्छिग्रच्छेदेन शुध्यति ।
 मातृष्वसृगमे चैव आत्मभेदनिदर्शनम् ॥ ११
 अज्ञानात् तान्तु यो गच्छेत् कुर्याच्चान्द्रायणद्वयम् ।
 दशगोमिथुनं दद्याच्छुद्धिः पराशरोऽब्रवीत् ॥ १२
 पितृदारान् समारुह्य मातुराप्ताञ्च भ्रातृजाम् ।
 गुरुपत्नीं क्षुषाञ्चैव भ्रातृभार्यां तथैव च ॥ १४
 मातुलानीं सगोत्राञ्च प्राजापत्यत्रयं चरेत् ।
 गोद्वयं दक्षिणां दत्त्वा शुध्यते नात्र संवयः ॥ १५

यशवेत्यादि-गमने महिष्युद्धीकपीस्तथा ।
 खरीच्च शुक्लीं गत्वा प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ १५
 गोगामी च त्विरात्रेण गामेकं ब्राह्मणे ददत् ।
 महिष्युद्धीखरीगामी त्वहोरात्रेण शुध्यति ॥ १६
 डामरे समरे वापि दुर्भिक्षे वा जनक्षये ।
 बन्दिग्राहे भयार्त्ते वा सदा स्वर्चीं निरीक्षयेत् ॥ १७
 चाण्डालैः सह सम्यक् या नारी कुरुते ततः ।
 विप्रान् दश वरान् गत्वा स्वकं दोषं प्रकाशयेत् ॥ १८
 आकण्ठसन्निधौ कूपे गोमयोदककर्दमे ।
 तत्र स्थिता निराहारा त्वेकरात्रेण निष्क्रमेत् ॥ १९
 सशिवं वपनं कृत्वा भुञ्जीयाद्दूयावकौदनम् ।
 त्विरात्रमुपवासित्वं हेकरात्रं जले वसेत् ॥ २०
 शङ्खपुष्पीलतामूलं पत्रञ्च कुसुमं फलम् ।
 सुवर्णं पञ्चगव्यञ्च कार्यायित्वा पिवेज्जलम् ॥ २१
 एकभक्तं चरेत् पञ्चादूयावत् पुष्पवतौ भवेत् ।
 व्रतं चरति यदूयावत् तावत् संवसते वहिः ॥ २२
 प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णं कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ।
 गोद्वयं दक्षिणां दद्याच्छुद्धिः पराशरोऽब्रवीत् ॥ २३
 चातुर्गव्यस्य नारीणां कृच्छ्रचान्द्रायणव्रतम् ।
 यथा भूमिस्तथा नारी तस्मात् तां न तू दूषयेत् ॥ २४
 बन्दिग्राहेण या भुक्ता कृत्वा बद्धा बलाङ्गयात् ।
 कृत्वा सान्तपनं कृच्छ्रं शुध्येत् पराशरोऽब्रवीत् ॥ २५
 सकृद्भुक्ता तु या नारी नेच्छन्ती पापकर्मभिः ।
 प्राजापत्येन शुध्येत ऋतुप्रस्रवणेन तु ॥ २६

पतत्सर्वं शरीरस्य यस्य भार्या सुरां पिबेत् ।
 पतिताईशरीरस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥ २७
 गायत्रीं जपमानस्तु लच्छं सान्तपनं चरेत् ॥ २८
 गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ।
 एकरात्रोपवासञ्च लच्छं सान्तपनं स्मृतम् ॥ २९
 जारेण जमवेतभे गर्भे त्यक्ते ज्येते पतौ ।
 तां त्यजेदपरे रात्रे पतितां पापकारिणीम् ॥ ३०
 ब्राह्मणी तु यदा गच्छेत् परपुंसां समन्विता ।
 सा तु नष्टा वनिर्दिष्टा न तस्यागमनं पुनः ॥ ३१
 कामाण्योहाद्वयदा गच्छेत् त्यक्त्वा वन्धुन् सुतान् पतिम् ।
 सा तु नष्टा परे लोके मानुषेषु विधीयते ॥ ३२
 दशमे तु दिने तामे प्रायश्चित्तं न विद्यते ।
 दशाहं न त्यजेन्नारी त्यजेन्नष्टश्रुता तथा ॥ ३३
 भर्ता चैव चरेत् लच्छं लच्छार्द्धञ्चैव बाणधवा ।
 तेषां भुक्त्वा च पीत्वा च अहोरात्रेण शुध्यति ॥ ३४
 ब्राह्मणी तु यदा गच्छेत् परपुंसां विवर्जिता ।
 गत्वा पुंसां शतं याति त्यजेद्युस्तान् गोविणः ॥ ३५
 पुंसो यदि गृहं गच्छेत् तद्गृहं गृहं भवेत् ।
 पितृसाह्यगृहं यच्च जारस्यैव तु तद्गृहम् ॥ ३६
 उत्तिष्ठन् तद्गृहं पश्चात् पञ्चमव्येन शुध्यति ।
 त्यजेन्मृगयपात्राणि वस्त्रं काष्ठञ्च शोधयेत् ॥ ३७
 सभारान् शोधयेत् सर्वान् गोकेशैश्च फलोद्भवान् ।
 तान्त्राणि पञ्चगव्येन कांक्षानि दश भस्माभिः ॥ ३८

प्रायश्चित्तं चरेद्द्विप्रौ ब्राह्मणैरुपमादितम् ।
 गोहृत्य दक्षिणां दद्यात् प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ ३८
 दूतरेषामहोरात्रं पंचगव्येन शोधनम् ।
 सपुत्रः सहभृत्यश्च कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ॥ ४०
 आकाशं वायुरग्निश्च मेघं भूमिगतं जलम् ।
 न दुष्यन्तीह दर्भाश्च यज्ञेषु चमसास्तथा ॥ ४१
 उपवासैर्व्रतैः पुण्यैः स्नानसन्ध्यार्चनादिभिः ।
 जपैर्होमैस्तथा दानैः शुध्यन्ते ब्राह्मणाः सदा ॥ ४२
 इति पराशरैर्धर्मशास्त्रे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः ।

अमध्यरेतो गोमांसं चाण्डालान्नमथापि वा ।
 यदि भुक्तानु विप्रेण कृच्छ्रं चान्द्रायणं चरेत् ॥ १
 तथैव क्षत्रियो वैश्यस्तद्वन्तु समाचरेत् ।
 शूद्रोऽप्येवं यदा भुङ्क्ते प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ २
 पंचगव्यं पिवेच्छूद्रो ब्रह्मकूर्चं पिवेद्द्विजः ।
 एकद्वित्रिचतुर्गाश्च दद्याद्दिप्तादनुक्रमात् ॥ ३
 शूद्रान्नं सूतकस्यान्नमभोज्य स्यान्नमेव च ।
 शङ्कितं प्रतिषिद्धानं पूर्वोच्छिष्टं तथैव च ॥ ४
 यदि भुक्तानु विप्रेण अज्ञानादापदापि वा ।
 ज्ञात्वा समाचरेत् कृच्छ्रं ब्रह्मकूर्चन्तु पावनम् ॥ ५
 ब्यालैर्नकुलमाज्जरैरन्नमुच्छिष्टितं यदा ।
 तिलदर्भादकैः प्रोक्ष्य शुध्यते नात्र संशयः ॥ ६

शुद्धोऽप्यभोज्यं भुक्तानं पंचगव्येन शुध्यति ।
 क्षत्रियो वापि वैश्यश्च ब्राजापत्येन शुध्यति ॥ ७
 एरुपङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां सह भोजने ।
 यद्येकोऽपि त्यजेत् पात्रं शेषमन्नं न भोजयेत् ॥ ८
 मोहाद्वा लोभतस्तत्र पङ्क्तावुच्छिष्टभोजने ।
 प्रायश्चित्तं चरेद्विप्रः कृच्छ्रं सान्तपनन्तथा ॥ ९
 पीयूषश्चेतलशुनदन्ताकफलगृह्णनम् ।
 पलाण्डुं वृक्षनिर्यासं देवस्वं कवकानि च ॥ १०
 छद्मीक्षीरमविक्षीरमन्नानाङ्गुल्लते द्विजः ।
 विरात्रमुपवासी स्यात् पंचगव्येन शुध्यति ॥ ११
 मण्डूकं भक्षयित्वा च मूषिकमांसमेव च ।
 ज्ञात्वा विप्रस्त्वहोरात्रं यावक्कामेन शुध्यति ॥ १२
 क्षत्रियो वापि वैश्यो वा क्रियावन्तौ शुचिचरतौ ।
 तद्गृहेषु द्विजैर्भोज्यं हव्यकव्येषु नित्यशः ॥ १३
 घृतं तैलं तथा क्षीरं गुडं तैलेन पाचितम् ।
 गत्वा नदतटे विप्रो भुञ्जीयाच्छुद्धभोजनम् ॥ १४
 अन्नानाङ्गुल्लते विप्राः सूतके घृतकेऽपि वा ।
 प्रायश्चित्तं कथं तेषां वर्ण्यं वर्ण्यं विनिर्द्दिशेत् ॥ १५
 गायत्र्यष्ट सहस्रेण शुद्धः स्याच्छुद्धसूतके ।
 वैश्यः पंचसहस्रेण त्रिसहस्रेण क्षत्रियः ॥ १६
 ब्राह्मणश्च यदा भुङ्क्ते प्राणायामेन शुध्यति ।
 अथवा वामदेव्येन सान्ना चैकेन शुध्यति ॥ १७
 शुष्कान्नं गोरसं स्नेहं शूद्रवेस्मिन् आगतम् ।
 पक्वं विप्रगृहे पृतं भोज्यं तन्मनुरवधीत् ॥ १८

आपतकाले तु विप्रेण भुक्तं शूद्रगृहे यदि ।
 अनस्तापेन शुभ्येत द्रुपदां वा शतं जपेत् ॥ १८
 दासनापितगोपालकुलमितार्द्धसौरिणः ।
 एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ २०
 शूद्रकन्यासमुत्पन्नो ब्राह्मणेन तु संस्कृतः ।
 संस्कृतस्तु भवेद्दासो ह्यसंस्कारैस्तु नापितः ॥ २१
 क्षत्रियाच्छूद्रकन्यायां समुत्पन्नस्तु यः सृतः ।
 स गोपाल इति ज्ञेयो भोज्या विप्रैर्न संशयः ॥ २२
 वैश्यकन्यासमुत्पन्नो ब्राह्मणेन तु संस्कृतः ।
 आर्द्धकः स तु विज्ञेयो भोज्यो विप्रैर्न संशयः ॥ २३
 भण्डास्थितमभोज्येषु जले दधि घृतं पयः ।
 अकामतस्तु यो भुङ्क्ते प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ २४
 ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वाप्युपसर्पति ।
 ब्रह्मकूर्चीपवासेन यथा वर्णस्य निष्कृतिः ॥ २५
 शूद्राणां नोपवासं स्याच्छूद्रो दानेन शुध्यति ।
 ब्रह्मकूर्चमहोरात्रं श्वपाकमपि शोधयेत् ॥ २६
 गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पि कुशोदकम् ।
 निर्दिष्टं पशुगव्यन्तु पवित्रं पापनाशनम् ॥ २७
 गोमूत्रं कृष्णवर्णायाः श्वेताया गोमयं हरेत् ।
 पयश्च ताम्रवर्णाया रक्ताया दधि चोच्यते ॥ २८
 कपिलाया घृतं ग्राह्यं सर्वं कापिलमेव वा ।
 गोमूत्रस्य पलं दद्याद्भस्त्रिपलमुच्यते ॥ २९
 आन्यस्यैकपलं दद्याद्भुवार्धान्तु गोमयम् ।
 क्षीरं सप्तपलं दद्यात् पलमेकं कुशोदकम् ॥ ३०

गायत्र्या गृह्य गोमूत्रं गन्धद्वारेति गोमयम् ।
 आप्यायस्वेति च क्षीरं दधिकाव्रेति वै दधि ॥ ३१
 तेजोसि शुक्रमित्याव्यं देवस्यत्वा कुशोदकम् ।
 पञ्चगव्यञ्चचा पूतं स्थापयेदग्निसन्निधौ ॥ ३२
 आपोहिष्ठेति चालोच्य मानसोक्तेति मन्त्रयेत् ।
 सप्तावरास्तु ये दर्भा अच्छिन्नाग्नाः शुक्रत्वणः ॥ ३३
 एभिरुद्धृत्य होतव्यं पञ्चगव्यं यथाविधि ।
 दूरावती इदं विष्णुर्मानसोक्ते च श्रवती ।
 एतैरुद्धृत्य होतव्यं हुतशेषं स्वयं पिबेत् ॥ ३४
 चालोच्य प्रणवेनैव निर्मथ्य प्रणवेन तु ।
 उद्धृत्य प्रणवेनैव पिबेच्च प्रणवेन तु ॥ ३५
 यत्त्वगस्थिगतं पापं देहे तिष्ठति देहिनाम् ।
 ब्रह्मकूचो दहेत् सर्वं यथैवान्निरिवेन्धनम् ॥ ३६
 पिबतः पतितं तीर्थं भाजने मुखनिःशृतम् ।
 अपेयं तद्विजानीयाद्बुद्ध्या चान्द्रायणं चरेत् ॥ ३७
 कूपे च पतितं दृष्ट्वा श्वशृगालौ च मर्कटम् ।
 अस्थिचर्मादि पतितं पीत्वामेध्या अपो द्विजः ॥ ३८
 नारस्तु कूपे काकश्च विड्वराहखरोष्टकम् ।
 गावयं सौम्रतीक्ष्णं मयूरं खड्गकं तथा ॥ ३९
 वैयाघ्रमाक्षं सैहं वा कुण्डं यदि मज्जति ॥ ४०
 तडागस्याथ दुष्टस्य पीतं स्यादुदकं यदि ।
 प्रायश्चित्तं भवेत् पुंसः क्रमेणैतेन सर्वशः ॥ ४१
 विप्रः शुद्धेस्त्रिरात्रेण क्षत्रियस्तु दिनद्वयात् ।
 एकाहिन तु वैश्यस्तु यूद्रो नक्तेन शुध्यति ॥ ४२

परपाकनिवृत्तस्य परपाकरतस्य च ।
 अपचस्य च भुक्ताक्षं द्विजचान्द्रायणं चरेत् ॥ ४३
 अपचस्य च यद्दानं दातुं चास्य कुतः फलम् ।
 दाता प्रतिग्रहीता च द्वौ तौ निरयगामिणौ ॥ ४४
 गृहीत्वान्निं समारोप्य पचयन्नाम वर्त्तयेत् ।
 परपाकनिवृत्तोऽसौ मुनिभिः परिकीर्तितः ॥ ४५
 पचयन्नं स्वयं कृत्वा पराम्नेनोपजीवति ।
 सततं प्रातस्तथाय परपाकरतो हि सः ॥ ४६
 गृहस्थधर्मो विप्रो हृदाति परिवर्जितः ।
 ऋषिभिर्धर्मतत्त्वज्ञैरपन्नः परिकीर्तितः ॥ ४७
 युगे युगे च ये धर्मास्तेषु धर्मेषु ये द्विजाः ।
 तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युगरूपा हि ब्राह्मणाः ॥ ४८
 ब्रह्मरं ब्राह्मणलोका त्वह्मरश्च गरीयसः ।
 कृत्वा तिष्ठन्नरः शेषमभिवाद्य प्रसादयेत् ॥ ४९
 ताडयित्वा लणेनापि कण्ठे वावह्य वाससा ।
 विवादेनापि निर्जित्य ग्रणिपत्य प्रसादयेत् ॥ ५०
 अवगूर्य त्वहोरात्रं त्रिरात्रं क्षितिपातने ।
 क्षतिलक्ष्मश्च रुधिरे लक्ष्मन्तरशोणिते ॥ ५१
 नवाहमतिलक्ष्मं स्यात् पाणिपूराभोजनम् ।
 त्रिरात्रमुपवासः स्यादितिलक्ष्मः स उच्यते ॥ ५२
 सर्वेषामेव पापानां सङ्करे समुपस्थिते ।
 शतसहस्रमभ्यस्ता गायत्रीशोधनं परम् ॥ ५३
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ।

दुःस्वप्नं यदि पश्येत् त वान्ते वा क्षुरकर्मणि ॥
 मैथुने प्रेतधूमे च स्नानमेव विधीयते ॥ १
 अज्ञानात् प्राश्य विष्णून् सुरां वा पिवते यदि ॥
 पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयो वर्णा द्विजातयः ॥ २
 अजिनं मेखला दण्डो भैक्षवर्था व्रतानि च ।
 निवर्तन्ते द्विजातीनां पुनः संस्कारकर्मणि ॥ ३
 स्त्रीशूद्रस्य तु शुद्धयः प्राजापत्यं विधीयते ।
 पंचगव्यं ततः कृत्वा स्नानं प्रीत्वा विशुध्यति ॥ ४ .
 जलान्निपतने चैव प्रवक्ष्यामि शक्रेषु च ।
 प्रत्यवसितमेतेषां कथं शुद्धिविधीयते ॥ ५
 प्राजापत्यद्वयेनापि तीर्थाभिगमनेन च ।
 दृष्टैकादशदानेन वर्णा शुध्यन्ति ते त्वयाः ॥ ६
 ब्राह्मणस्य प्रवक्ष्यामि वनं गत्वा चतुष्पथम् ।
 सशिखं वपनं कृत्वा प्राजापत्यत्रयं चरेत् ॥ ७
 गोद्वयं दक्षिणां दद्याच्छुद्धिः स्नायन् भूवोऽब्रवीत् ।
 मुच्यते तेन पापेन ब्राह्मणत्वं च गच्छति ॥ ८
 स्नानानि पंच पुण्यानि कीर्तितानि मनीषिभिः ।
 आग्नेयं वारुणं ब्राह्मं वायव्यं दिव्यमेव च ॥ ९
 आग्नेयं भस्मना स्नानमवगाह्य तु वारुणम् ।
 आपोहिष्ठेति तद् ब्राह्मं वायव्यं रजसा स्मृतम् ॥ १०
 यत्तु स्नातपवर्षेण स्नानं तद्विध्यमुच्यते ।
 तत्र स्नाने भु गङ्गायां स्नातो भवति मानवः ॥ ११

स्नानार्थं विप्रमायान्तं देवाः पितृगणैः सह ।
 गडुभृता हि गच्छन्ति तृपान्तौः सलिलार्थिनः ॥ १२
 निराशास्ते निवर्त्तन्ते वस्त्रनिष्पीडने कृते ।
 तस्माच्च पीडयेद्वस्त्रमकृत्वा पितृतर्पणम् ॥ १३
 विधूनीति हि यः केशान् स्नातः प्रस्रवतो द्विजः ।
 आचामेदा जलस्थोऽपि स बाह्यः पितृदैवतैः ॥ १४
 शिरः प्रावर्त्तकं बद्धा मुक्तकच्छशिखोऽपि वा ।
 विना यज्ञोपवीतेन आचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥ १५
 जले स्थलस्थो नाचामेज्जलस्थश्च वह्निःस्थले ।
 उभे स्मृष्टा समाचान्त उभयत्र शुचिर्भवेत् ॥ १६
 स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्तं भुक्ते रथ्योपसर्पणे ।
 आचान्तः पुनराचामेदासो विपरिधाय च ॥ १७
 क्षुते निष्ठीवने चैव दन्तोऽच्छिष्टे तथाश्रुते ।
 पतितानां च सन्नाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥ १८
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च सोमः सृष्ट्वाऽनिलस्तथा ।
 ते सर्वे ह्यपि तिष्ठन्ति कर्णे विप्रस्य दक्षिणे ॥ १९
 दिवाकरकरैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते ।
 अग्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ॥ २०
 मरुतो वसवो रुद्रा आदित्याश्चादिदेवताः ।
 सर्वे सोमे विलीयन्ते तस्मात् स्नानन्तु तद्ग्रहे ॥ २१
 खलयज्ञे विवाहे च संक्रान्तौ ग्रहणेषु च ।
 सर्वथ्यां दानमेतेषु नान्यत्वेति विनिश्चयः ॥ २२
 पुत्रजन्मानि यज्ञे च तथा चात्यवकर्मणि ।
 राहोश्च दर्शने दानं प्रशस्तं नान्यथा निशि ॥ २३

मङ्गनिशा तु विघ्ने वा मध्यमहर्द्वयम् ।
 प्रदोषपश्चिमौ वामौ दिनवत् ज्ञानमाचरेत् ॥ २७
 चैत्वष्टचिदित्येष चण्डालः सोमधिकयी ।
 एतांस्तु ब्राह्मणः शूद्रा समासा जलमाविशेत् ॥ २८
 अस्त्रिसप्तवनात् पूर्वं रुदित्वा ज्ञानमाचरेत् ।
 अन्तर्दशाहं विप्रस्य पूर्वमाचमनं भवेत् ॥ २९
 सर्वं नङ्गासमं तोयं राहुग्रस्तं दिवाकरे ।
 सोमग्रहे तथैवोक्तं ज्ञानदानादिकर्मसु ॥ ३०
 कुम्भपूतन्तु यत् स्थानं कुम्भेनोपसृज्ये द्विजः ।
 कुम्भेनोद्गततोयं यत् सोमधानसमं स्मृतम् ॥ ३१
 अग्निकार्यात् परिभ्रष्टाः सन्ध्योपसनवर्जिताः ।
 वेदं चैवानधीयानाः सर्वे ते वृषलाः स्मृताः ॥ ३२
 अस्माद्वृषलभीतेन ब्राह्मणेन विशेषतः ।
 अध्येतव्योऽप्येकदेशो यदि सर्वे न शक्नुवते ॥ ३३
 शूद्रावरसमुष्टस्याप्यधीयानस्य नित्यशः ।
 जपतो जुह्वतो वापि गतिरुक्ता न विद्यते ॥ ३४
 शूद्रान्नं शूद्रसम्पत्कं शूद्रेण तु सहासनम् ।
 शूद्रान्जानागमश्चापि ज्वलन्तमपि पातयेत् ॥ ३५
 अतस्तकपुष्टाङ्गो द्विजः शूद्रान्नभोजने ।
 अहं तां न विजानामि कां कां योनिं गमिष्यति ॥ ३६
 गृध्रो द्वादश जन्मानि दश जन्मानि शूकरः ।
 आवोनौ सप्त जन्मा स्यादित्येवं ममुरव्रवीत् ॥ ३७
 दक्षिणार्थन्तु यो विप्रः शूद्रस्य जुहुवाहविः ।
 ब्राह्मणस्तु नवेच्छुद्रः शूद्रस्य ब्राह्मणो भवेत् ॥ ३८

भीमव्रतं समाश्रित्य आसीनो न वदेद्विजः ।
 बुज्जानो हि वदेद्व्यस्तु तदन्नं परिवर्ज्य वेत् ॥ ३६
 अर्धं भुक्ते तु यो विप्रस्तस्मिन् पात्रे जलं पिबेत् ।
 इतं दैवञ्च पितृञ्च आत्मानञ्चोपघातयेत् ॥ ३७
 भावनेषु च तिष्ठत्सु स्तस्मिन् कुर्वन्ति ये द्विजाः ।
 न देवास्तृप्तिमायान्तिः निराशाः पिबन्स्तथा ॥ ३८
 गृहस्थस्तु ब्रह्मा युक्तो धर्ममेवानुचिन्तयेत् ।
 पोथधर्मार्थसिद्ध्यर्थं न्यायवर्त्ती सुवृद्धिमान् ॥ ३९
 न्यायोपात्तिरित्येतेन कर्त्तव्यं ज्ञानरक्षणम् ।
 अन्यायेन तु यो जीवेत् सर्वकर्मवहिष्कृतः ॥ ४०
 अग्निधित् कपिला श्रवो राजा भिक्षुर्महोदधिः ।
 हृष्टमात्रं पुनश्चेते तस्मात् पश्येत्तु नित्यशः ॥ ४१
 अरणिं कृष्णमार्जारं चन्दनं सुमणिं घृतम् ।
 तिलान् कृष्णजिनं छागं गृहे चैतानि रक्षयेत् ॥ ४२
 गवां शतं सैकट्यं यत्नं तिष्ठत्ययन्तितम् ।
 तत् क्षेवं दशगुणितं गोचर्म परिकीर्त्तितम् ॥ ४३
 ब्रह्महत्यादिभिर्मर्त्यो मनोवाकायकर्मजैः ।
 एतन्मोचर्मदानेन मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥ ४४
 कुटुम्बिने दरिद्राय श्रौत्रियाय विशेषतः ।
 यद्दानं दीयते तस्मै तदायुर्वृद्धिकारकम् ॥ ४५
 आ षोडशदिनादर्वाक् स्नानमेव रजस्वला ।
 अत ऊर्ध्वं त्रिरात्रं स्यादुशना मुनिरवनीत् ॥ ४६
 युगं युगद्वयं चैव वियुगं च चतुर्युगम् ।
 चाण्डालसूतिकोदकाभ्यतितानामधः क्रमात् ॥ ४७

ततः सन्निधिमात्रेण सचेलं ज्ञानमाचरेत् ।
 ज्ञात्वावलोकयेत् सूर्यवज्ज्ञानात् स्पृशते यदि ॥ ४८
 वापीकूपतडागेषु ब्राह्मणो ज्ञानदुर्लभः ।
 तोयं पिबति वक्त्रेण श्वयोनौ जायते ध्रुवम् ॥ ४९
 यस्तु क्रुद्धः पुमान् भार्यां प्रतिज्ञायाप्यगम्यताम् ।
 पुनरिच्छति तां गन्तुं विप्रमध्ये तु आवयेत् ॥ ५०
 श्रान्तः क्रुद्धस्तमोभ्रान्त्या क्षुत्पिपासाभयार्हितः ।
 दानं पुण्यमकृत्वा च प्रायश्चित्तं दिनत्रयम् ॥ ५१
 उपस्पृशेत् त्रिषवणं मर्दानद्युपसङ्गमे ।
 चीर्णान्ते चैव गां दद्याद् ब्राह्मणान् भोजयेद्दश ॥ ५२
 दुराचारस्य विप्रस्य निषिद्धाचरन्त्यस्य च ।
 अन्नं भुक्त्वा द्विजः कुर्याद्दिनमेकमभोजनम् ॥ ५३
 सदाचारस्य विप्रस्य तथा वेदान्तवादिनः ।
 भुक्तान्नं सुच्यते पापादहीरावन्तु वै नरः ॥ ५४
 जङ्घोच्छिष्टमधोच्छिष्टमन्तरीक्षस्तौ तथा ।
 कच्छत्रयं प्रकुर्वीत अशौचमरणे तथा ॥ ५५
 कच्छे देव्ययुतचैव प्राणायामशतत्रयम् ।
 पुण्यतीर्थनार्द्रशिरः ज्ञानं द्वादशसङ्ख्याया ।
 द्वियोजनं तीर्थयात्रा कच्छमेवं प्रकल्पितम् ॥ ५६
 गृहस्थः कामतः कुर्याद्रेतसः सेचनं भुवि ।
 सहस्रान्तु जपेद्देव्याः प्राणायामैस्त्रिभिः सह ॥ ५७
 चातुर्वर्द्योपपन्नस्तु विधिवद्ब्रह्मघातके ।
 समुद्रसेतुगमने प्रायश्चित्तं विनिर्द्दिशेत् ॥ ५८

सेतुबन्धपथे भिक्षां चातुर्वर्ण्यात् समाचरेत् ।
 वर्जयित्वा विकर्मस्थान्छलोपानादिवर्जितः ॥ ५८
 अहं दुष्कृतकर्मा वै महापातककारकः ।
 गृहद्वारेषु तिष्ठामि भिक्षार्थो ब्रह्मघातकः ॥ ६०
 गोकुलेषु वसेच्चैव ग्रामेषु नगरेषु च ।
 तथा वनेषु तीर्थेषु नदीप्रस्रवणेषु च ॥ ६१
 एतेषु स्थापयन्नेनः पुण्यं गत्वा तु सागरम् ।
 दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ६२
 रामचन्द्रसमादिष्टं नलसञ्चयनञ्चितम् ।
 सेतुं दृष्ट्वा समुद्रस्य ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥ ६३
 यजेत वाश्वमेधेन राजा तु पृथिवीपतिः ।
 पुनः प्रत्यागतो वैश्व वासार्थमुपसर्पति ॥ ६४
 सपुत्रः सह भृत्यैश्च कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।
 गाश्चैकशतं दद्याच्चातुर्वर्द्धेषु दक्षिणाम् ॥ ६५
 ब्राह्मणानां प्रसादेन ब्रह्मणा तु विमुच्यते ।
 सवनस्थां स्त्रियं हत्वा ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ॥ ६६
 मद्यपञ्च द्विजः कुर्यान्नदीं गत्वा समुद्रगाम् ।
 चान्द्रायणे ततश्चीर्णं कुर्याद् ब्राह्मणभोजनम् ॥ ६७
 अमुदुत्सहितां गाश्च दद्याद्विप्रेषु दक्षिणाम् ॥ ६८
 अपहृत्य सुवर्णान् ब्राह्मणस्य ततः स्वयम् ।
 गच्छेन्मुषलमादाय राजाभ्यासं वधाय तु ॥ ६९
 ततः शुद्धिमवाप्नोति राज्ञासौ मुक्त एव च ।
 कामकारकृतं यत् स्यान्नान्यथा बधमर्हति ॥ ७०

आसनादयनादयानात् सन्नाप्तात् सहभोजनात् ।
 संक्रामन्ति हि पापानि तैलविन्दुरिवान्धसि ॥ ७१
 चान्द्रायणं यावकञ्च तुलापुरुष एव च ।
 गवाञ्चैवानुगमनं सर्वपापप्रणाशनम् ॥ ७२
 एतत् पाराशरं शास्त्रं श्लोकानां शतपञ्चकम् ।
 द्विनवत्या समायुक्तं धर्मशास्त्रस्य संग्रहः ॥ ७३
 यथाध्ययनकर्माणि धर्मशास्त्रमिदं तथा ।
 अध्येतव्यं प्रयत्नेन नियतं स्वर्गगामिना ॥ ७४
 इति पाराशरे धर्मशास्त्रे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

विष्णुसंहिता ।

प्रथमोऽध्यायः ।

ब्रह्मरात्रे नारायणं प्रवृद्धे पद्मसभावे ।
विष्णुः स्मिन् भूर्भुवः तानि ज्ञात्वा भूमिं जलानुगाम् ॥ १
जलेक्रीडायां च शुभं कल्यादिषु यथा पुरा ।
वराहमास्थितो रूपमुज्जहार वसुधराम् ॥ २
वेदपादो यूपदंष्ट्रः क्रतुदन्तश्चितीमुखः ।
अग्निजिह्वो दर्भरोमा ब्रह्मशीर्षो महातपा ॥ ३
अहोरात्रेक्षणो दिव्यो वेदाङ्गश्रुतिभूषणः ।
आज्यनासः श्रुवातुण्डः सामघोषमहास्वनः ॥ ४
धर्मसत्यमयः श्रौमान् क्रमविक्रमसत्कृतः ।
प्रायश्चित्तमयो वीरः पशुजानुर्महावृषः ॥ ५
उगदातन्त्रो होमलिङ्गो वीजौषधिमहाफलः ।
वेद्यन्तरात्मा मन्त्रस्फिग्बिकृतः सोमशोणितः ॥ ६
वेदिस्कन्धो हविर्गन्धो हव्यकव्यादिवेगवान् ।
प्राग्वंशकामो द्युतिमान् नानादीक्षाभिरन्वितः ॥ ७
दक्षिणाहृदयो योगमहामन्त्रमयो महान् ।
उपाकर्माष्टरुचिरः प्रवर्ग्यावर्त्तभूषणः ॥ ८
नानाच्छन्दोगतिपथो गुह्योपनिषदासनः ।
क्षयापत्रीसहायोऽसौ मणिशृङ्ग इवोदितः ॥ ९

महीं सागरपर्यन्तां सशैलवनकाननाम् ।
 एकार्णवजलभ्रष्टामेकार्णवगतः प्रभु ॥ १०
 दंष्ट्राग्रेण समुद्रस्य लोकानां हितकाम्यया ।
 आदिदेवो महायोगी चकार जगतो पुनः ॥ ११
 एवं यज्ञवराहेण भूत्वा भूतहितार्थिना ।
 उद्धृता पृथिवी सर्वा रसातलगता पुरा ॥ १२
 उद्धृत्य निश्चले स्थाने स्थापिता च तथा स्वके ।
 यथास्थानं विभज्यापस्तङ्गता मधुसूदनः ॥ १३
 सामुद्राश्च समुद्रेषु नादेयाश्च नदीषु च ।
 पल्वलेषु च पाल्वल्यः सरःसु च सरोवराः ॥ १४
 पातालसप्तकं चक्रे लोकानां सप्तकं तथा ।
 द्वीपानामुदधीनां च स्थानानि विविधानि च ॥ १५
 स्थानपालालोकपालान्नदीशैलवनस्पतीन् ।
 ऋषींश्च सप्तधर्मज्ञान् वेदान् साङ्गान् सुरासुरान् ॥ १६
 पिशाचोरगगन्धर्वयक्षराक्षसमानुषान् ।
 पशुपक्षिष्टगाद्यांश्च भूतग्रामं चतुर्विधम् ।
 मेवेन्द्रचापश्याद्यान् यज्ञांश्च विविधांस्तथा ॥ १७
 एवं वराहो भगवान् कृत्वेदं सचराचरम् ।
 जगज्जगाम लोकानामविज्ञातां तदा गतिम् ॥ १८
 अविज्ञातां गतिं याते देवदेवे जनाईने ।
 वसुधा दित्यामास का पृथि्वी भविष्यति ॥ १९
 पृच्छामि कथं गत्वा स मे वक्ष्यत्यसंशयम् ।
 मदीयां वहते जिन्तां नित्यमेव रुद्धामुनिः ॥ २०

एऽं सा निश्चयं कृत्वः देवी स्त्रीरुपधारिणी ।
 जगाम कश्यपं द्रष्टुं दृष्ट्वांस्ताञ्च कश्यपः ॥ २१
 नीलपङ्कजपद्माक्षीं शारदेन्दुनिभाननाम् ।
 अलिसङ्कालकां शुभ्रां बभ्रुजीवाधरां शुभा ॥ २२
 सुभ्रूं सुसूक्ष्मदशनां चारुनासां नतभ्रुवम् ।
 कम्बुकण्ठोऽं संहतोऽं पीनोऽं जघनस्थनीम् ॥ २३
 विरेजतुस्तनौ यस्याः समौ पीनौ निरन्तरौ ।
 शक्नेभकुम्भसङ्काशौ शातकुम्भसमद्युतौ ॥ २४
 चणालकोमलौ बाह्व करौ किशलयोपमौ ।
 रुक्मस्तम्भनिभावूरु गूढे श्लिष्टे च जानुनौ ॥ २५
 जङ्घे विरोमे सुषमे नदावतिमनोरमौ ।
 जघनञ्च घनं मध्यं यथा केशरिणः शिशोः ॥ २६
 प्रभायुता नखास्ताम्रा रूपं सर्वमनोहरम् ।
 कुर्वाणां वीक्षितैर्नित्यं नीलोत्पलयुता दिशः ॥ २७
 कुर्वाणां प्रभया देवीं तथा वितिमिरा दिशः ।
 सुसूक्ष्मशुक्लवसनां रत्नोत्तमविभूषिताम् ॥ २८
 पदन्यासैर्वसुमतीं सपद्मामिव कुर्वतीम् ।
 रूपयौवनसम्पन्नां विनीतवदुपस्थिताम् ।
 समीपमागतां दृष्ट्वा पूजयामास कश्यपः ॥ २९
 उवाच तां वरारोहे विज्ञातं हृद्गतं मया ।
 धरे तव विशालाक्षि गच्छ देवि जनार्दनम् ।
 स ते वक्ष्यत्यशेषेण भाविनी ते यथा स्थितिः ॥ ३०
 क्षीरोदे वसतिस्तस्य मया ज्ञाता शुभानने ।
 ध्यानयोगेन चार्वाङ्गि तज्ज्ञानं तत्प्रसादतः ॥ ३१

द्रव्यवसुक्ता सम्पूज्य कश्यपं वसुधा ततः ।
 प्रययौ केशवं द्रष्टुं क्षीरोदमथ सागरम् ॥ ३२
 सा ददर्शाद्यतनिधिं चन्द्ररश्मिमनोहरम् ।
 प्रवनक्षोभसङ्घातवीचीयतसमाकुलम् ॥ ३३
 हिमवच्छतसङ्काशं भूमण्डलमिवापरम् ।
 वोचोहस्तैर्धवलितैराह्वयानमिव क्षितिम् ॥ ३४
 तैरेव शुभ्रतां चन्द्रे विदधानमिवानिशम् ।
 अन्तरस्थेन हरिणा विगताशेषकल्मषम् ।
 यस्मात् तस्मात् तु विभ्रन्तं सुशुभ्रां तनुमूर्जिताम् ॥ ३५
 पाण्डुरं खगमागम्यमधोभुवनवर्त्तिनम् ।
 इन्द्रनीलकङ्काराब्धं विपरीतमिवाखरम् ॥ ३६
 फणावलीसमुद्भूतवनसङ्घसमाचितम् ।
 निर्माकमिव शेषार्हर्विस्तीर्णं तमतीव हि ॥ ३७
 तं दृष्ट्वा तत्र मध्यस्थं ददृशे केशवालयम् ।
 अनिर्दृश्यपरीमाणमनिर्दृश्यद्विसंयुतम् ॥ ३८
 शेषपर्यङ्कगं तस्मिन् ददर्श मधुसूदनम् ।
 शेषाद्विफणरत्नांशुदुर्विभाव्यमुखान्बुजम् ॥ ३९
 शशाङ्कशतसङ्काशं सूर्यायुतसमप्रभम् ।
 पीतवाससमक्षोभं सर्वरत्नविभूषितम् ॥ ४०
 मुकुटेनार्कवर्णेन कुण्डलाभ्यां विराजितम् ।
 संवाह्यमानाङ्घ्रियुगं लक्ष्म्या करतलैः शुभैः ।
 शरीरधारिभिः शस्त्रैः सेव्यमानं समन्ततः ॥ ४१
 तं दृष्ट्वा पुण्डरीकाक्षं वन्दे मधुसूदनम् ।
 जानुभ्यामवनीं गत्वा विज्ञापयति चाप्यथ ॥ ४२

उद्धृताहं त्वया देव रसातलतलं गता ।
 खे स्थाने स्थापिता विष्णो लोकानां हितकाम्यया ॥ ४३
 तत्राधुना मे देवेश का धृतिर्वै भविष्यति ।
 एवमुक्तस्तदा देव्या देवो वचनमब्रवीत् ॥ ४४
 वर्णाश्रमाचाररताः शास्त्रैकतत्परायणाः ।
 त्वां धरे धारयिष्यन्ति तेषां त्वद्भार आहितः ॥ ४५
 एवमुक्ता वसुमती देवदेवमभाषत ।
 वर्णानामाश्रमाणांच धर्मान् वद सनातनान् ।
 त्वत्तोऽहं श्रोतुमुच्छामि त्वं हि मे परमा गतिः ॥ ४६
 नमस्ते देवदेवेश देवारिवलसूदन ।
 नारायण जगन्नाथ शङ्खचक्रगदाधर ॥ ४७
 पद्मनाभ हृषीकेश महाबलपराक्रम ।
 अतीन्द्रिय सुदुष्पार देव शार्ङ्गधनुर्धर ॥ ४८
 वराह भीम गोविन्द पुराण पुरुषोत्तमः ।
 हिरण्यकेश विश्वाक्ष यज्ञमूर्त्तिरनिरञ्जन ॥ ४९
 क्षेत्र क्षेत्रज्ञ लोकेश सलिलान्तरशायक ।
 मन्त्र मन्त्रब्रह्मचिन्त्य वेदवेदाङ्गविग्रह ५०
 जगतोऽस्य समग्रस्य सृष्टिसंहारकारक ।
 सर्वधर्माङ्ग धर्माङ्ग धर्मयोने वरप्रद ॥ ५१
 विश्वक्सेनाद्यत व्योम मधुकैटभसूदन ।
 दृढतां दृढणाज्ञेय सर्व सर्वाभयप्रद ॥ ५२
 वरेष्ठानघ जीमूताव्यय निर्वाणकारक ।
 आध्यायन अपांस्थान चैनाधार निष्ठि य ॥ ५३

समशीर्षाध्वरगुरो पुराण पुरुषोत्तम ।
 ध्रुवाक्षर सुवर्क्षे श भक्तवत्सल पावन ॥ ५४
 त्वं गतिः सर्वदेवानां त्वं गतिर्ब्रह्मवादिनाम् ।
 तथा विदितवेद्यानां गतिस्त्वं पुरुषोत्तम ॥ ५५
 प्रपन्नान्नि जगन्नाथ ध्रुवं वाचस्मृतिं प्रभुम् ।
 सुवर्क्ष्यमनाष्टुष्टं वसुखिलं वसुप्रदम् ॥ ५६
 महायोगवलोपेतं दृग्निगम धृताश्चिषम् ।
 वासुदेवं महात्मानं पुण्डरीकाक्षमच्युतम् ॥ ५७
 सुरासुरगुरुं देवं विभुं भूतमहेश्वरम् ।
 एकव्युहं चतुर्बाहुं जगत्कारणकारणम् ॥ ५८
 ब्रूहि मे भगवन् धर्मांश्चातुर्वर्ण्यस्य शास्त्रतान् ।
 आश्रमाचारसंयुक्तान् सरहस्यान् ससंग्रहान् ॥ ५९
 एवमुक्तस्तु देवेशः पुनः क्षौणीमभाषत ।
 शृणु देवि धरे धर्मांश्चातुर्वर्ण्यस्य शास्त्रतान् ।
 आश्रमाचारसंयुक्तान् सरहस्यान् ससंग्रहान् ॥ ६०
 ये तु त्वां धारयिष्यन्ति सन्तस्तोषां परायणान् ।
 निषण्णा भव वामोरु काञ्चनेऽस्मिन् वरासने ॥
 सुखासीना निबोध त्वं धर्मान्निगदतो मम ।
 शृणु वैष्णवान् धर्मान् सुखासीना घरा तदा ॥ ६१
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चेति वर्णाश्चत्वारः ॥ १ ॥
तेषामाद्या द्विजातयस्त्रयः ॥ २ ॥ तेषां निषेकाद्यः श्रमशा-
नान्तो मन्त्रवत्क्रियासमूहः ॥ ३ ॥ तेषां च धर्माः—ब्राह्मण-
स्याध्यापनम् ; क्षत्रियस्य शस्त्रनित्यता ; वैश्यस्य पशु-
पालनम् ; शूद्रस्य द्विजातिशुश्रूषा ; द्विजानां वज्रना-
ध्ययने ॥ ४ ॥

अथैतेषां वृत्तयः—ब्राह्मणस्य वाजनप्रतिग्रहौ ; क्षत्रि-
यस्य क्षत्रित्वारणम् ; कृषिगोरोज्वाणिज्यकुसीदयोनि-
मोषणानि वैश्यस्य ; शूद्रस्य सर्वाश्लेषानि ॥ ५ ॥ आपद्य-
न्ततरा वृत्तिः ॥ ६

क्षमा सत्यं दमः शौचं दानमिन्द्रियसंयमः ।

अहिंसा गुरुशुश्रूषा तीर्थानुसरणं दया ॥ ७

आर्जवं लोभशून्यत्वं देवब्राह्मणपूजनम् ।

अनभ्यस्रया च तथा धर्मः सामान्य उच्यते ॥ ८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

तृतीयोऽध्यायः ।

अथ राजधर्माः ॥ १ ॥ प्रजापरिपालनम्, वर्णाश्रमाणां
स्वे स्वे धर्मे व्यवस्थापनम् ॥ २ ॥ राजा च जाङ्गलं पशव्यं
शहोपेतं देशमाश्रयेत् वैश्यशूद्रप्रायश्च ॥ ३ ॥ तत्र धन्वद-

महीवारिवृक्षगिरिदुर्गाणामन्यतमं दुर्गमाश्रयेत् ॥ ४ ॥ तत्र
 स्वस्वग्रामाधिपान् कुर्यात् । दशाध्यक्षान् ॥ शताध्यक्षान् ।
 देशाध्यक्षांश्च ॥ ५ ॥ ग्रामदोषाणां ग्रामाध्यक्षः परिहारं
 कुर्यात् ॥ ६ ॥ अशक्तो दशग्रामाध्यक्षाय निवेदयत् ॥ ७ ॥
 सोऽप्यशक्तः शताध्यक्षाय । सोऽप्यशक्तो देशाध्यक्षाय ।
 देशाध्यक्षोऽपि सर्वात्मना दोषमुच्छिन्यात् ॥ ८ ॥ आकर-
 शुक्तरनागवनेष्वाप्तान् नियुञ्जीत । धर्मिष्ठान् धर्मकार्येषु ।
 निपुणानर्थकार्येषु । शूरान् संग्रामकर्मसु । उग्रानुग्रहेषु ।
 षष्ठान् स्त्रीषु ॥ ९ ॥ प्रजाभ्यो वल्यर्थं संवत्सरेण धान्यतः
 षष्ठमंशमादद्यात् । सर्वशस्येभ्यश्च ॥ १० ॥ द्विकं शतं पशु-
 विरण्येभ्यो वस्त्रेभ्यश्च ॥ ११ ॥ मांसमधुघृतौषधिगन्ध-पुष्प-
 मूलफल-रसदारूपवाजिनसृङ्गाण्डाश्मभाण्डैर्दलेभ्यः षष्ठ-
 भागम् ॥ १२ ॥ ब्राह्मणेभ्य करादानं न कुर्यात्, ते हि राज्ञो
 धर्मकरदाः ॥ १३ ॥ राजा च प्रजाभ्यः सुकृतदुष्कृतषष्ठंश-
 भाक् ॥ १४ ॥ स्वदेशपण्याच्च शुल्काशं दशममादद्यात्,
 परदेशपण्याच्चविंशतितमम् ॥ १५ ॥ शुल्कस्थानमपक्रामन्
 सर्वापहारमाप्नुयात् ॥ १६ ॥ शिल्पिनः कर्मजीविनश्च शूद्राश्च
 मासेनैकं राज्ञः कर्म कुर्युः ॥ १७ ॥ स्वाम्यमात्यदुर्गकोश-
 दण्डराश्रमित्राणि प्रकृतयः ॥ १८ ॥ तद्दूषकांश्च हन्यात् ॥
 १९ ॥ स्वराश्रपरराश्रयोश्च चारचक्षः स्यात् ॥ २० ॥ साधूनां
 पूजनं कुर्यात् ॥ २१ ॥ दुःश्रंश्च हन्यात् ॥ २२ ॥ शत्रुमित्रो-
 दासीनमध्यमेषु सामभेददानदण्डान् यथाह यथाकालं
 प्रयुञ्जीत ॥ २३ ॥ सन्धिविग्रहयानासनसंशयहैधीभावांश्च
 यथाकालमाश्रयेत् ॥ २४ ॥ चैत्रे मार्गशीर्षे वा यातां

यायात् । परस्व व्यसने वा ॥ २५ ॥ परदेशावाप्तौ तद्देश-
धर्मान् नोच्छिन्यात् ॥ २६ ॥ परेनाभियुक्तश्च सर्वात्मना
स्वं राष्ट्रं गोपायेत् ॥ २७ ॥ नास्ति राज्ञां समरे तनुत्याग-
सदृशो धर्मः ॥ २८ ॥ गोब्राह्मणवृषतिमित्तधनदारजीवित-
रक्षणादूये हतास्ते स्वर्गभाजः । वर्णसङ्गरक्षणार्थं च ॥ २९ ॥
राजा परपुरावाप्तौ तु तत्र तत्कुलीनमभिषिञ्चेत् ॥ ३० ॥
न राजकलमुच्छिन्यात् अन्यत्राकुलीनराजकुलात् ॥ ३१ ॥
अग्न्याक्षस्त्रीपानेष्वभिरतिं न कुर्यात् । ३२ । आद्यद्वाराणि
नोच्छिन्यात् । ३३ । नापात्रवर्षां ह्यात् । ३४ । आकरेभ्यः
सर्वमादद्यात् । ३५ । निधिं लब्ध्वा तदर्धं ब्राह्मणेभ्यो दद्यात्
द्वितीयमर्धं कोशे प्रवेशयेत् । ३६ । निधिं ब्राह्मणो लब्ध्वा
सर्वमादद्यात् । ३७ । क्षत्रियश्चतुर्थमंशं राज्ञे दद्यात् चतुर्थ-
मंशं ब्राह्मणेभ्योऽर्धमादद्यात् । ३८ । वैश्यश्चतुर्थमंशं राज्ञे
दद्यात् ब्राह्मणेभ्योऽर्धमंशमादद्यात् । ३९ । शूद्रश्चावाप्तं
द्वादशधा विभज्य पंचांशान् राज्ञे दद्यात् पंचांशान् ब्राह्म-
णेभ्योऽंशद्वयमादद्यात् । ४० । अग्निवेदितविज्ञातश्च सर्व-
मपहरेत् ॥ ४१ ॥ स्वनिहिताद्राज्ञे ब्राह्मणवर्जं द्वादशमंशं
दद्यात् । ४२ । परनिहितं स्वनिहितमिति ब्रुवंस्तत्सं दण्ड-
मावहेत् । ४३ । बालानाथस्त्रौधनानि च राजा पार-
पालयेत् । ४४ । चौरहृतं धनमवाप्य सर्वमेव सर्वेभ्यो
दद्यात् । ४५ । अनवाप्य च स्वकोशादेव दद्यात् । ४६ ।
शान्तिस्वस्थयनैर्द्वोपघातान् प्रशमयेत् । ४७ । परचक्रोप-
घातांश्च शस्त्रानित्यतया । ४८ । वेदेतिहासधर्मशास्त्रार्थ-
कुशलं कुलीनमव्यङ्गं तपस्विनं पुरोहितं च वरयेत् । शुचीन-

लुब्धानवहिताच्छक्तिसम्पन्नान् सर्वाथेषु च सहायान् । ४८ ।
 स्वयमेव व्यवहारान् पश्येद्विद्वद्भिर्ब्राह्मणैः सार्वभ । ५० ।
 व्यवहारदर्शने ब्राह्मणं निवृत्तयात् । ५१ । जन्मकर्मव्रतो-
 पेताश्च राजा सभासदः कार्यो रिषौ मित्रे च ये समाः
 कामक्रोधभयलोभादिभिः कार्यार्थिभिरनाचार्याः । ५२ ।
 राजा च सर्वकार्येषु सांवत्सराधीनः स्यात् । ५३ । देव-
 ब्राह्मणान् सततमेव पूजयेत् । ५४ । वृद्धसिबी भवेत् । यज्ञ-
 याजी च । ५५ । न चास्य विषये ब्राह्मणः क्षुधाक्षीक-
 सीदेत् । न चान्योऽपि सत्कर्मनिरतः । ५६ । ब्राह्मणेभ्यश्च
 भुवं प्रतिपादयेत् । ५७ । तेषां येषां च प्रतिपादयेत् स्वंशान्
 अन्तरप्रमाणं दानच्छेदोपदर्शनं च पठे तास्त्रपट्टे वा लिखितं
 स्वमुद्राङ्कितं प्रागामिष्टपविज्ञापनाय दद्यात् । ५८ । पर-
 दत्तां च भुवं नापहरेत् । ५९ । ब्राह्मणेभ्यः सर्वदायान्
 प्रयच्छेत् । ६० । सर्वतस्वात्मानं गोपायेत् । ६१ । सुदर्शनश्च
 स्यात् । विषभागदमन्त्रधारी च । नापरीक्षितमुपयुञ्ज्यात् ।
 ६२ । स्मितपूर्वाभिभाषी स्यात् । ६३ । वध्यैऽपि भक्त्युत्थमाचरेत्
 । ६४ । अपराधानुत्पन्नं दण्डं दण्डेषु दापयेत् । ६५ ॥
 सम्यग् दण्डप्रणयनं कुर्यात् । ६६ । द्वितीयमपराधं न
 कस्यचित् क्षमत स्वधर्ममपालयन् नादण्डौ नामास्ति
 राज्ञः ।

यत्र श्यामो लोहिताक्षो दण्डश्चरति निर्भयः ।

प्रजास्तत्र विवर्धन्ते नेता चेत् साधु पश्यति ॥ ६७

स्वराष्ट्रे न्यायदण्डः स्याद भृशदण्डश्च शत्रुषु ।

सुहृत् स्वजिह्वः स्निग्धेषु ब्राह्मणेषु क्षमान्वितः ॥ ६८

एवं वृत्तस्य वृपतेः श्रिलोक्के नोनापि जीवतः ।
विस्तीर्यते यशो लोके तैलविन्दुरिवाम्भसि ॥ ६८
प्रजासुखे सुखी राजा तदुःखे यश्च दुःखितः ।
स कीर्तियुक्तो लोकेऽस्मिन् प्रेत्य स्वर्गे महीयते ॥ ७०
इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ।

जालस्थो भ्रमरीचिगतं रजस्तुसरेणुसंज्ञकम् । १ । तद्
ष्टकं लिच्छा । २ ॥ तत्तयं राजसर्षपः । ३ । तत्तयं गौर-
सर्षपः । ४ । तत्पट्कं यवः । ५ । तत्तयं कृष्णलम् । ६ ।
तत्पञ्चकं माषः । ७ । तद्वादशरुच्छार्द्धमे । ८ । अर्द्धमेव
सचतुर्माषकं सुवर्णः । ९ । चतुसुवर्णको निषः । १० ।
द्वे कृष्णले समधृते रुप्यमाषकः । ११ । तत्पौडशकं धरणम् ।
१२ । ताम्रकार्षिकः कार्षापणः । १३ ।

पणानां द्वे शते सार्द्धं प्रथमः साहसः स्मृतः ।

मध्यमः पञ्च विज्ञेयः सहस्रन्त्वेव चोत्तमः ॥ १४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

अथ महापातकिनो ब्राह्मणवर्जं सर्वं वध्याः । १ । य-
शारीरो ब्राह्मणस्य दण्डः । २ । स्वदेशाद्ब्राह्मणं कृताङ्गं
विवासयेत् । ३ । तस्य च ब्रह्महत्यायामग्निरस्त्रं पुरुषं
ललाटे कुर्यात् । ४ । सुराध्वजं सुरापाने । ५ । श्वपदं

विष्णुसंहिता ।

स्तेयः । ६ । भगं गुरुतल्पगमने । ७ । अन्यत्रापि वध्यकर्मणि
 तिष्ठन्तं समग्रधनमक्षतं विवासयेत् । ८ । कूटशासनकर्तृश्च
 राजा हन्यात् । ९ । कूटलेख्यकारांश्च । १० । गरदाग्निद-
 प्रसह्यतस्करान् स्त्रीवालपुरुषघातिनश्च । ११ । ये च धान्यं
 दशभ्यः कुम्भेभ्योऽधिकमपहरेयुः । १२ । धरिमन्त्रेयानां
 शतादभ्यधिकम् । १३ । ये चाकुलीना राज्यमभिकामयेयुः ।
 १४ । सेतुभेदकांश्च । १५ । प्रसह्यतस्कराणाञ्चावकाशभुक्त-
 प्रदांश्च । १६ । अन्यत्र राजाशक्तेः । १७ । स्त्रियमशक्त-
 भर्तृकां तदतिक्रमणीं च । १८ । हीनवर्णोऽधिकवर्णस्य
 येनाङ्गेनापराधं कुर्यात् तदेवास्त्रं शतयेत् । १९ । एका-
 सनोपवेशी कथ्यां कृताङ्गो निर्वर्त्यः । २० । निष्ठीव्योष्ठ-
 द्वयविहीनः कार्यः । २१ । अवशर्षयिता च गुदहीनः । २२ ।
 आक्रोशयिता च विजिह्वः । २३ । दर्पेण धर्मापदेशकारिणो
 राजा तप्तमासेचयेत् तैलमारुहे । २४ । द्रोहेण च नाम-
 जातिग्रहणे दशाङ्गुलोऽस्य शङ्कुर्निखेयः । २५ । श्रुतदेश-
 जातिकर्मणामन्यथावादी कार्षापणशतद्वयं दण्ड्यः । २६ ।
 काणखञ्जादीनां तथावाद्यपि कार्षापणद्वयम् । २७ । गुरु-
 नाक्षिपत् कार्षापणशतम् । २८ । परस्य पतनीयाक्षेपे कृते
 तत्तमसाहसम् । २९ । उपपातकयुक्ते मध्यमम् । ३० ।
 त्रैविध्यवृत्तानां क्षेपे जतिपूगानां च । ३१ । ग्रामदेशयोः
 प्रथमसाहसम् । ३२ । न्यङ्गतायुक्ताक्षेपे कार्यपणशतम् । ३३ ।
 मातृयुक्ते तूत्तमम् । ३४ । सवर्णाक्रोशने द्वादशपणान्
 दण्ड्यः । ३५ । हीनवर्णाक्रोशने षड्दण्ड्यः । ३६ । यथ-
 कालमुत्तमसवर्णाक्षेपे तत्प्रमाणो दण्डः । ३७ । त्रयो वा

कार्पापणाः । ३८ । शुष्कवाक्याभिधाने त्वेषमेव । ३९ ।
 पारजयी सवर्णागमने तूत्तमसाहसं दण्डः । ४० । हीन-
 वर्णागमने मध्यमम् । ४१ । गोगमने च । ४२ । अन्यागमने
 वध्यः । ४३ । पशुगमने कार्पापणशतं दण्डः ॥ ४४ ॥
 दोषमनाख्याय कन्यां प्रयच्छंस्व । ४५ । तांच विभ्रयात् । ४६ ।
 अदुष्टां दुष्टमिति ब्रुवन्तूत्तमसाहसम् । ४७ । गजाश्वोद्व-
 गोघाती त्वेककरपादः कार्यः । ४८ । विमांसविक्रयी च ।
 ४९ । ग्राम्यपशुघातो कार्पापणशतं दण्डः । ५० । पशु-
 स्वामिने तन्मूल्यं दद्यात् । ५१ । आरण्यपशुघाती पंचाशतं
 कार्पापणान् । ५२ । पक्षिघाती मत्स्यघाती च दश कार्पा-
 पणान् । ५३ । कीटोपघाती च कार्पापणम् । ५४ । फलोप-
 गमद्रुमच्छेदी तूत्तमसाहसम् । ५५ । पुष्पोपगमद्रुमच्छेदी
 मध्यमम् । ५६ । वल्लीगुल्ललताच्छेदी कर्पापणशतम् । ५७ ।
 टण्डुलच्छेद्येकम् । ५८ । सर्वे च तत्स्वामिनां तदुत्पत्तिम् ।
 ५९ । हस्तेनावगोरयिता दश कार्पापणाम् । ६० । पादेन
 त्रिंशतिम् । ६१ । काष्ठेन प्रथमसाहसम् । ६२ । पाषाणेन
 मध्यमम् । ६३ । शस्त्रेणोत्तमम् । ६४ । पादकेशांशुककर-
 लुण्ठने दश पणान् दण्डः । ६५ । शोणितेन विना दुःख-
 सुत्पादयिता द्वात्रिंशत्पणान् । ६६ । सह शोणितेन
 चतुःषष्टिम् । ६७ । करपाददन्तभङ्गे कर्णनासाविकर्त्तने
 मध्यमम् । ६८ । चेष्टाभोजनवाग्रोमे प्रहारदाने च । ६९ ।
 नेत्रकन्धरावाहुसक्थ्यंसभङ्गे चोत्तमम् । ७० । उभयनेत्र-
 भेदिनं राजा यावज्जीवं बन्धनान्न विभूञ्चेत् । ७१ । तादृश-
 मेव वा कुर्यात् । ७२ । एकं बहूनां विघ्नतां प्रत्येकमुक्ता-

दण्डाद्विगुणः । ७३ । उत्क्रोशत्तमनभिधावनां तत्समीप
 वर्त्तिनां संसरताम् । ७४ । सर्वे च पुरुषपीडाकरास्तु
 दुःखानव्ययं ददुः । ७५ । ग्राम्यपशुपीडाकरास्तु । ७६ ।
 गोऽश्वोद्गजापहार्यैकपादकरः कार्यः । ७७ । अजावाप-
 हार्यैककरस्तु । ७८ । धान्यापहार्यैकादशगुणं दण्डः ।
 ७९ । शस्यापहारी च । ८० । सुवर्णरजतवस्त्राणां पञ्चाशत-
 स्वभ्यधिकमपहरन् विकरः । ८१ । तदूनमेकादशगुणं
 दण्डः । ८२ । सूत्रकार्पाशगोमयगुडदधिक्षीरतक्रटणलवण-
 षट्कम्पक्षिमत्स्य-घृततैल-मांस-मधुवैदल-वेणुस्रक्तयलोह-
 दण्डानामपहर्ता मूल्यात् त्रिगुणं दण्डः । ८३ । पक्काना-
 षास्तु । ८४ । पुयहरितगुल्मवल्लीलतापर्णानामपहरणे पञ्च
 कणलान् । ८५ । शाकमूलफलानां च । ८६ । रत्नापहायु-
 त्तमसाहसम् । ८७ । अनुक्तद्रव्याणामपहर्ता मूल्यसमम् ।
 ८८ । स्तेनाः सर्वमपहृतं धनिकस्य दाप्याः । ८९ । तत-
 स्तेषामभिहितदण्डप्रयोगः । ९० । येषां देयः पन्थास्तेषाम-
 यथादायी कार्पापणानां पञ्चविंशतिं दण्डः । ९१ । आस-
 नार्हस्थासनमददत्त । ९२ । पूजार्हमपूजयन् । ९३ । प्राति-
 वेश्यब्राह्मणे निमन्त्रणातिक्रमे च । ९४ । निमन्त्रयित्वा
 भोजनादायिनश्च । ९५ । निमन्त्रितस्तस्तथत्युक्तवानभुञ्जानः
 सुवर्णमाषः निमन्त्रयितुश्च द्विगुणमन्नम् । ९६ । अभक्षेण
 ब्राह्मणदूषयिता षोडश सुवर्णान् । ९७ । जालपहारिणा
 शतम् । ९८ । सुरया बध्यः । ९९ । क्षत्रियं दूषयितुस्तदर्धम् ।
 १०० । वैश्यं दूषयितुस्तदर्धमपि । १०१ । शूद्रं दूषयितुः
 प्रथमसाहसम् । १०२ । कामकारेणास्पृश्यस्त्वैवर्णिकं स्पृशन्

वैश्वः । १०३ । रजस्वनां शिफाभिस्ताडयेत् । १०४ ।
 पथ्युद्यानौदकसमीपेऽशुचिकारी पणशतम् । १०५ । तच्चा-
 मात्यात् । १०६ । गृहभूकुडाद्यपमेक्षणे मध्यमसाहसं
 दण्डः । १०७ । तंच शोजयेत् । १०८ । गृहे पीड्यकरं
 द्रव्यं प्रक्षिपन् पणशतम् । १०९ । साधारण्यापलापी च ।
 ११० । योषितस्याप्रदाता च । १११ । पितृपुत्रचार्थ-
 याज्यर्विजामन्योन्यापतितत्यागी च । ११२ । न च तान्
 जह्यात् । ११३ । नृद्रप्रव्रजितां देवे पित्रे भोजकश्च । ११४ ।
 अयोग्यकर्मचारी च । ११५ । समुद्रगृहभेदकः । ११६ ।
 अनियुक्तः शपथकारी । ११७ । पशूनां पुंस्त्वोपघातकारी ।
 ११८ । पितापुत्रविरोधे तु साक्षिणां दशपणो दण्डः ।
 ११९ । यस्तयोश्चान्तरः स्यात् तस्योत्तमसाहसम् । १२० ।
 तुलामानकूटकर्मकर्तुश्च । १२१ । तदकूटे कूटवदिमच ।
 १२२ । द्रव्याणां प्रतिपविक्रयिकस्य च । १२३ । सन्तूय
 वणिजां पण्यमनर्वणावरुन्धताम् । १२४ । प्रत्येकं विक्रीण-
 ताञ्च । १२५ । गृहीतमूल्यं पण्यं यः क्रेतुर्वै दद्यात् तस्यासौ
 सोदयं दाप्यः । १२६ । राजा च पण्यशतं दण्डः । १२७ ।
 क्रीतमक्रीणतो या हानिः सा क्रेतुरेव स्यात् । १२८ ।
 राजविनिषिद्धं विक्रीणतस्तदपहारः । १२९ । तारिकः
 स्थलजं शुल्कं गृह्णन् दश पणान् दण्डः । १३० । ब्रह्म-
 चारिवानप्रस्थभिर्क्षुगुर्विणीतीर्थानुसारिणां नाविकः शुल्क-
 माददानश्च । १३१ । तच्च तेषां दद्यात् । १३२ । द्युते कूटाक्ष-
 देविनां करच्छेदः । १३३ । उपधिदेविनां सन्दंशच्छेदः ।
 १३४ । ग्रन्थिभेदकानां करच्छेदः । १३५ । दिवा पशूनां

वृक्षाद्युपघाते पाले त्वनायति पालदोषः ॥ १३६ । विनष्ट-
 पशुमूल्यञ्च स्वामिने दद्यात् । १३७ । अननुज्ञातां दुहन्
 पंचविंशतिकाप्रापणान् दण्ड्यः । १३८ । महिषी चेच्छस्त्र-
 नाशं कुर्यात् तत्पालकस्त्वष्टौ माषकान् दण्ड्यः । १३९ ।
 अपालायाः स्वामी । १४० । अश्वस्तूष्णीं गर्ह्यो वा । १४१ ।
 गौश्चेत् तदर्द्धम् । १४२ । तदर्द्धमजाविकम् । १४३ । भक्ष-
 यित्वोपविष्टेषु द्विगुणम् । १४४ । सर्वत्र स्वामिने विनष्टशस्त्र-
 मूल्यञ्च । १४५ । पथि ग्रामे विवीतान्ते न दोषः । १४६ ।
 अनादृते च । १४७ । अल्पकालम् । १४८ । उत्सृष्टवृषभ-
 क्षतिकानाञ्च । १४९ । यस्तूत्तमवर्णान् दास्ये नियोजयेत्
 तत्तत्तमसाहसो दण्डः । १५० । त्यक्तप्रव्रज्यो राज्ञो दास्यं
 कुर्यात् । १५१ । भृतकञ्चापूर्णकाले स्थितिं त्यजन् सकलमेव-
 मूल्यं दद्यात् । १५२ । राज्ञे च पणशतं दद्यात् । १५३ ।
 तद्दोषेण यद्विनश्येत् तत् स्वामिने । अन्यत्र दैवोपघातात् ।
 १५४ । स्वामी चेद्भृतकमपूर्णं काले जह्यात् तस्य सर्वं
 मूल्यं दद्यात् । १५५ । पणशतञ्च राजनि । अन्यत्र भृतका-
 दोषात् । १५६ । यः कन्यां पूर्वदत्तामन्यस्मै दद्यात् स चौर-
 वच्छास्यः । वरदोषं विना । १५७ । निर्दोषां परित्यजन्
 पत्नीञ्च । १५८ । अजानानः प्रकाशं यः परद्रव्यं क्रीणी-
 यात् तत्र तस्यादोषः । १५९ । स्वामी द्रव्यमाप्नुयात् । १६० ।
 यद्यप्रकाशं हीनमूल्यञ्च क्रीणीयात् तदा क्रेता विक्रेता च
 चौरवच्छास्यौ । १६१ । गणद्रव्यापहर्त्ता विवाह्यः । १६२ ।
 तत्संविदं यच्च लभयेत् । १६३ । निक्षेपापहार्यर्थवृद्धि-
 संहितं धनं धनिकस्य दाप्यः । १६४ । राज्ञा चौरवच्छास्यः ।

१६५ । यश्चानिर्दिष्टं निश्चितमिति ब्रूयात् । १६६ । सीमा
भेत्तारमुत्तमसाहसं दण्डयित्वा पुनः सीमां लिङ्गान्वितां
कारयेत् । १६७ । जातिभ्रंशकरस्याभक्ष्यस्य भक्षयिता
विवाह्यः । १६८ । अभक्ष्यस्याविक्रेयस्य च विक्रयी । १६९ ।
देवप्रतिमाभेदकश्चोत्तमसाहसं दण्डनीयः । १७० । भिषङ्-
मिथ्याचरवृत्तमेघेषु पुरुषेषु । १७१ । मध्यमेषु मध्यमम् । १७२ ।
तिर्य्यक्षु प्रथमम् । १७३ । प्रतिश्रुतस्याप्रदायी तदापयित्वा
प्रथमसाहसं दण्ड्यः । १७४ । कूटसान्निगां सर्वस्वापहारः
कार्यः । १७५ । उत्क्रोचोपजीविनां सभ्यानाञ्च । १७६ ।
गोचर्ममात्राधिकां भुवमन्यथाधिकृतां तस्मादनिर्माणा
न्यस्य यः प्रयच्छेत् स ब्रह्म । १७७ । ऊनाञ्चेत् षोडश
सुवर्णान् दण्ड्यः ॥ १७८

एकोऽश्वीयादयदुत्पन्नं नरः संवत्सरं फलम् ।

गोचर्ममात्रा सा क्षौणीस्तोका वा यदि वा बहुः ॥ १७९

ययोर्निर्दिष्ट आधिस्तौ विवदेतां यदा नरौ ।

य य भुक्तिः फलं तस्य बलात्कारं विना कृता ॥ १८०

सागमेन च भोगेन भुक्तं सम्यगयदा भवेत् ।

आहर्त्ता लभते तत्र नापहार्यन्तु तत् कश्चित् ॥ १८१

पिता भुक्तन्तु यद्द्रव्यं भुक्त्याचारेण धर्मातः ।

तस्मिन् प्रेते न वाचोऽसौ भुक्त्याप्राप्तं हि तस्य तत् ॥ १८२

त्रिभिरेव च या भुक्ता पुरुषैर्भूर्यथाविधि ।

लेख्याभावेऽपि तां तत्र चतुर्थं समवाप्नुयात् ॥ १८३

नृत्विनां दंष्ट्रिणाञ्चैव शृङ्गिणामाततायिनाम् ।

हस्त्यश्वानां तथान्येषां वधे हन्ता न दोषभाक् ॥ १८४

गुहं वा बालवृद्धौ वा ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम् ।
 आततायिनमायास्तं हन्त्यादेवाविचारयन् ॥ १८५
 नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन ।
 प्रकाशं वाप्रकाशं वा मनुस्तन्मनुश्च्छति ॥ १८६
 उद्यतासिविषाम्निश्च शापोद्यतकरं तथा ।
 आथर्वणेन हन्तारं पिशुनंचैव राजसु ॥ १८७
 भार्यातिक्रमिणंचैव विद्यात् समाततायिनः ।
 यशोवित्तहरानन्यानाहुर्धर्मार्थहारकान् ॥ १८८
 उद्देशतस्ते कथितो धरे दण्डविधिर्भया ।
 सर्वेषामपराधानां विस्तरादतिविस्तरः ॥ १८९
 अपराधेषु चान्येषु ज्ञात्वा जातिं धनं वयः ।
 दण्डं प्रकल्पयेद्राजा समन्त्रा ब्राह्मणै सह ॥ १९०
 दण्डं प्रमोचयन् दण्डाद्विगुणं दण्डभावहेत् ।
 नियुक्तश्चाप्यदण्डानां दण्डकारी नराधमः ॥ १९१
 यश्च चौरः पुरे नास्ति नान्यस्त्री गो न कुश्वाक् ।
 न साहसिकदण्डघ्नौ स राजा शक्रलोकभाक् ॥ १९२
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ।

अथोत्तमर्णीधमर्णाद्वयथादत्तमर्थं गृह्णीयात् ॥ १ ॥
 द्विकं त्रिकं चतुष्कं पञ्चकञ्च शतं वर्णानुक्रमेण प्रतिमासम् । २ ।
 सर्गं वर्णा वा स्वप्रतिपन्नां दृष्टिं दद्युः । ३ । अकृतामपि

वत्सरातिक्रमेण यथाविहिताम् । ४ । आभ्युपभोगे वृद्ध-
 भावः । ५ । दैवराजोपघातादृते विनष्टमाधिसुत्तमर्णो
 दद्यात् । ६ । अन्तवृद्धौ प्रविष्टायामपि । ७ । न स्थावर-
 माधिष्ठते वचनात् । ८ । गृहीतधनप्रवेशार्थमेव यत् स्थावरं
 दत्तं तद्गृहीतधनप्रवेशे दद्यात् । ९ । दीयमानं प्रयुक्त-
 मर्थमुत्तमर्णस्यागृह्यतस्ततः परं न वर्धते । १० । हिरण्यस्य
 परा वृद्धिर्द्दिगुणा । ११ । धान्यस्य त्रिगुणा । १२ । वस्त्रस्य
 चतुर्गुणा । १३ । रसस्याष्टगुणा । १४ । सन्ततिः स्त्रीपशु-
 नाम् । १५ । किण्वकार्पाससुत्रचर्मयुधेष्काङ्गाराणाम-
 क्षया । १६ । अमुक्तानां द्विगुणा । १७ । प्रयुक्तमर्थं यथा-
 कथञ्चित् साधयन् न राज्ञो वाच्यः स्यात् । १८ । साध्यमान-
 स्त्रेद्राजानमभिगच्छेत् तत्समं दण्डाः । १९ । उत्तमर्ण-
 स्त्रेद्राजानमियात् तद्विभावितोऽधमर्णो राज्ञे धनदशभाग-
 सन्मितं दण्डं दद्यात् । २० । प्राप्तार्थोत्तमर्णो विंशति-
 तममंशम् । २१ । सर्वापलायेकदेशविभावितोऽपि सर्वं
 दद्यात् । २२ । तस्य च भावनास्तिस्त्रो भवन्ति लिखितं
 साक्षिणः समयक्रिया च । २३ । ससाक्षिकमाप्तं ससाक्षि-
 कमेव दद्यात् । २४ । लिखितार्थं प्रविष्टे लिखितं पाठयेत् ।
 २५ । असमग्रदाने लेख्यासन्निधाने चोत्तमर्णं स्वलिखितं
 दद्यात् । २६ । धनग्राहिणि प्रेते प्रव्रजिते द्विदशसमाः
 प्रवर्तिते वा तत्पुत्रपौत्रैर्धनं देयम् । २७ । नातः परम-
 नीषुभिः । २८ । सपुत्रस्य वा पुत्रस्य वा ऋकथग्राही ऋणं
 दद्यात् । २९ । निर्धनस्य स्त्रीग्राही । ३० । न स्त्री पतिपुत्र-
 हतम् । ३१ । न स्त्रीहृतं पतिपुत्रौ । ३२ । न पिता पुत्र-

कृतम् । ३३ । अविभक्तैः कृतकृणं यस्तिष्ठेत् स दद्यात् । ३४ ।
 पैटकृणमविभक्तानां भ्रातृणाञ्च । ३५ । विभक्ताश्च दारा-
 ब्रुतपमंशम् । ३६ । गोपशौणिङ्कशैलुषरजकव्याधस्त्रीणां
 पतिर्दद्यात् । ३७ । वाक्प्रतिपन्नं कुटुम्बिना देयम् । ३८ ।
 कस्यचित् कुटुम्बार्थं कृतञ्च । ३९ ।

सो गृहीत्वा ऋणं सर्वं श्वो दास्यामीति सामकम् ।

न दद्याल्लोभतः पश्चात्तथा वृद्धिमवाप्नुयात् ॥ ४० ॥

दर्शने प्रत्यये दाने प्रातिभाञ्चं विधीयते ।

आद्यौ तु वितथे दाप्यावितरस्य सुता अपि ॥ ४१ ॥

बहवश्चेत् प्रतिभुवो दद्युस्तेऽथ यथाकृतम् ।

अर्थविशेषिते त्वेषु धनिकच्छन्दतः क्रिया ॥ ४२ ॥

यमर्थं तभूद्दद्याद्वनिकेनोपपीडितः ।

ऋणिकस्तं तभुवे द्विगुणं दातुमर्हति ॥ ४३ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ।

अथ लेख्यं त्रिविधम् । १ । राजसाक्षिकं ससाक्षिक-
 मसाक्षिकञ्च । २ । राजाधिकरणे तन्नियुक्त-कायस्कृतं
 तदध्यक्ष-करचिह्नितं राजसाक्षिकम् । ३ । यत्र कचन येन
 केनचिन्निखितं, साक्षिभिः स्वरहस्तचिह्नितं रुसा क्षवम् । ४ ।
 स्वरहस्तलिखितमसाक्षिकम् । ५ । तद्वलात्कारितमप्रमाणम् ।
 ६ । उपदिष्टताञ्च सर्वं एव । ७ । दूषितवर्म दुष्ट राज्ञश्चिह्नं

तत् ससाक्षिकमपि । ८ । तादृग्विधेन लिखितं च । ९ ।
स्त्रीवालास्वतन्त्रमत्तोन्मत्तभीतताडितकृतं च । १० । देशावा-
राविरुद्धं व्यक्ताधिकृतलक्षणमुल्लसकमाक्षरं प्रमाणम् । ११ ।

वर्णैश्च तत्कृतैश्चिह्नैः पत्रैरेव च युक्तिभिः ।

सन्दिग्धं साधयेत्ते ख्यं तद्व्युक्तिप्रतिरूपितैः ॥ १२

यत्रर्थी घनिको वापि साक्षी वा लेखकोऽपि वा ।

स्त्रियते तत्र तल्लेख्यं तत् स्वहस्तैः प्रसाधयेत् ॥ १३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अष्टमोऽध्यायः ।

अथासाक्षिणः । १ । न राजश्रोत्रियप्रव्रजितकितव-
तस्करपराधीनस्त्रीवालसाहसिकातिवृद्धमत्तोन्मत्ताभिश्चक्षु-
तितक्षु नृणामर्त्तव्यसनिरागान्धाः । २ । रिपुमितार्थसम्बन्धि-
विकर्मदृष्टदोषसहायाश्च । ३ । अनिर्दिष्टस्तु साक्षित्वे
यश्चोपेत्य ब्रूयात् । ४ । एकश्चासाक्षी । ५ । स्त्रियसाहस-
वाग्दण्डपाठ्यसंग्रहणेषु साक्षिणो न परीक्ष्यस्याः । ६ ।
अथ साक्षिणः । ७ । कुलजा वृत्तवित्तसम्पन्ना यज्वानस्त-
पस्विनः पुत्रिणो धर्मज्ञा अधीयानाः सत्यवन्तस्त्रैविद्य-
वृद्धाश्च । ८ । अभिहितगुणसम्पन्ना उभयानुमत एकोऽपि । ९ ।
हयोर्विवदमानयोर्यस्य पूर्ववादस्तस्य साक्षिणः प्रष्टव्याः । १० ।
आधय्य कार्यवशाद्व्यत पूर्वपक्षस्य भवेत् तत्रप्रतिवादि-
नोऽपि । ११ । उद्दिष्टसाक्षिणि मृते देशान्तरगते वा तदभि-

हितज्ञातारः प्रमाणम् । १० । समक्षदर्शनात् साक्षी
 श्रवणाद्वा । १३ । साक्षिणश्च सत्येन पूयन्ते । १४ । वर्णिनां
 यत्र बधस्तत्रावृत्येन । १५ । तत्पावनाय कुष्माण्डीभिर्द्विजो-
 ऽग्निं जुहुयात् । १६ । शूद्र एकाङ्गिकं गोदशकस्य ग्रसं
 दद्यात् । १७ : स्वभारविहृतौ सुखवर्णविनाशेऽसम्बन्धप्रलापे
 च कूटसाक्षिणं विद्यात् । १८ । साक्षिणश्चाह्वयादित्यादये
 कृतशपथान् पृच्छेत् । १९ । ब्रूहीति ब्राह्मणं पृच्छेत् । २० ।
 सत्यं ब्रूहीति राज्ञ्यम् । २१ । गोवीजकांचनैर्वैश्यम् ॥ २२ ।
 सर्वमहापातकैस्तु शूद्रम् । २३ । साक्षिणश्च श्रावयेत् । २४ ।
 ये महापातकिनो लोका ये चोपपातकिनस्ते कूटसाक्षिणा-
 मपि । २५ । जननमरणान्तरे कृतसुकृतहानिश्च । २६ ।
 सत्येनादेत्यस्तपति । २७ । सत्येन भाति चन्द्रमाः । २८ ।
 सत्येन वाति पवनः । २९ । सत्येन भूर्धारयति । ३० ।
 सत्येनापस्तिष्ठति । ३१ । सत्येनाग्नितिष्ठति । ३२ । खंच
 सत्येन । ३३ । सत्येन देवाः । ३४ । सत्येन यज्ञाः । ३५ ।

अश्वमेधसहस्रञ्च सत्यञ्च तुलया धृतम् ।

अश्वमेधसहस्राद्धि सत्यमेव विशेष्यते ॥ ३६ ॥

जानन्तोऽपि हि ये साक्ष्ये तूष्णीम्भूता उपासते ।

ते कूटसाक्षिणां पापैस्तुल्या दण्डिन वाप्यथ ।

एवं हि साक्षिणं पृच्छेद्वर्णानुक्रमतो नृपः ॥ ३७

यस्योचुः साक्षिणः सत्यां प्रतिज्ञां स जयी भवेत् ।

अन्यथावादिनो यस्य ध्रुवस्तस्य पराजयः ॥ ३८

बहुत्वं प्रतिगृह्णीयात् साक्षिद्वैधे नराधिपः ।

समेषु च गुणोत्कृष्टान् गुणिद्वैधे द्विजोत्तमान् । ३९

यस्मिन् यस्मिन् विवादे तु कूटसाक्ष्यवृत्तं वदेत् ।

तत्तत् काक्ष्य निवर्त्तत कृतं चाप्यकृतं भवेत् ॥ ४०

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ।

अथ समयक्रिया । राजद्रोहसाहसेषु यथाकामम् ।
निवेपस्तेयेष्वर्थप्रमाणम् । सर्वेष्वेवार्थजातेषु मूल्यं कनकं
कल्पयेत् । तत्र कृणलोने शूद्रं दूर्वाकरं शापयेत् । द्विकृण-
लोने त्रिकरम् । त्रिकृणलोने रजतकरम् । चतुःकृणलोने
सुवर्णकरम् । पञ्चकृणलोने सीतोद्भूतमहीकरम् । सुवर्णा-
र्क्षेण कोशो देयः शूद्रस्य । ततः परं यथाहं घटान्मुद-
कविषाणामन्यतमम् । द्विगुण्येऽर्थं यथाभिहिता समयक्रिया
वैश्यस्य । त्रिगुणे राजन्यस्य । कोशवज्रं चतुर्गुणे ब्राह्मणस्य ।
न ब्राह्मणस्य कोशं दद्यात् । अन्यत्रगामिकालसमयनिवन्धन-
क्रियातः । कोशस्थाने ब्राह्मणं सीतोद्भूतमहीकरमेव ।
प्राग्दृष्टदोषं स्वल्पेऽप्यर्थं दिव्यानामन्यतममेव कारयेत् ।
सत्सु विदितं सच्चरित्रं न महत्यर्थेऽपि । अभियोक्ता वर्त्त-
येच्छीर्षम् । अभियुक्तश्च दिव्यं कुर्यात् । राजद्रोहसाहसेषु
विनापि शीर्षवर्त्तनात् । स्त्रीब्राह्मणविकलासमर्थरोगिणां
तुला देया । सा च न वाति वायौ । न कुष्ठसमर्थलोह-
काराणामग्निर्देयः । शरदूग्रीवयोश्च । न कुष्ठिपैत्तिक-
ब्राह्मणानां विषं देयम् । प्राट्षि च । न श्लेष्मव्याध्यार्हि तानां

भौरुणां श्वासकांसनामखजोपिनाञ्चोदकम् । हेमन्तशिशिर
यीञ्च । न नास्तिकेभ्य कोशो देयः । न देशे व्याधिमरकोप-
सृष्टे च ॥ १—३२ ॥

सचैलं स्नातमाह्वय सूर्योदय उपोषितम् ।

कारयेत् सन्दिध्यानि देवब्राह्मणसन्निधौ ॥ ३३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे नवमोऽध्यायः ॥ ६ ॥

दशमोऽध्यायः ।

अथ धटः । चतुर्हस्तोर्च्छितो द्विहस्तायतः । तत्र सार-
वृक्षोज्ज्वा पञ्चहस्तायतोभयतः शिखा तुला । ताञ्च सुवर्ण-
कारकांस्त्यकाराणामन्यतमो विभृयात् । तत्र चैकस्मिन्
शिक्ये पुरुषमारोपयेद्द्वितीये प्रतिमानं शिलादि । प्रतिमान-
पुरुषौ समधुतौ सुचिह्नितौ कृत्वा पुरुषमवतारयेत् । धटञ्च
समयेन गृह्णीयात् । तुलाधारञ्च ॥ १—८ ॥

ब्रह्मघ्नां ये स्मृता लोका ये लोकाः कूटसाक्षिणाम् ।

तुलाधारस्य ते लोकास्तुलां धारयतो ऋषा ॥ ९

धर्मपर्यायवचनैर्धट इत्यभिधीयसे ।

त्वमेव धट जानीषे न विदुर्यानि मानुषाः ॥ १०

व्यवहाराभिश्चस्तोऽयं मानुषस्तुल्यते त्वयि ।

तदेनं संशयादस्माद्धर्मात्स्नातुमर्हसि ॥ ११

ततस्त्वारोपयेच्छिक्येभूय एवाथ तं ननम् ।

तुलितो यदि वर्धेत ततः स धर्मतः शुचिः ॥ १२

शित्यच्छेदाक्षभङ्गेषु भूयस्वारोपयेन्नरम् ।

एवं निःसंशयं ज्ञानं यतो भवति निर्णयः ॥ १४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे दशमोऽध्यायः ॥ १०

एकादशोऽध्यायः ।

अथाग्निः । षोडशाङ्गुलं तावदन्तरं मण्डलसप्तकं
कुर्यात् । ततः प्राञ्चुखस्य प्रसारितमुजद्वयस्य समाश्वत्थ-
पत्राणि करयोर्दद्यात् । तानि च करद्वयसहितानि सूत्रेण
वेष्टयेत् । ततस्तत्त्वान्निवण लोहपिण्डं पञ्चाशत्पलिकं समं
न्यसेत् । यमादाय नातिद्रुतं नातिविलम्बितं मण्डलेषु
कुर्वन् व्रजेत् । ततः समं मण्डलमतीत्य भूमौ लोहपिण्डं
जह्यात् ॥ १—७ ॥

यो हस्तयोः कचिद्गन्धस्तमशुद्धं विनिर्द्दिशेत् ।

न गन्धः सर्वथा यस्तु स विशुद्धो भवेन्नरः ॥ ८

भयद्वा पातायेदयस्त दग्धो वा न विभाव्यते ।

पुनःतं हारयेत्तोहं समयं व्याविशोधनात् ॥ ९

कारौ विष्टदितष्टीहेस्तस्यादावेव लक्षयेत् ।

अभिमन्त्राण्यकरयोर्लोहपिण्डं ततो न्यसेत् ॥ १०

त्वमग्ने स भूतानामन्तश्चरसि साक्षिवत् ।

त्वमेवाग्ने विजानीये न विदुर्यानि मानवाः ॥ ११

व्यवहाराभिशस्तोऽयं मानुषः शुद्धिमिच्छति ।

तदेनं संशयादस्मादस्मीतस्मातुमर्हसि ॥ १२

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकादशोऽध्यायः ॥ ११

द्वादशोऽध्यायः ।

अथोदकम् । पङ्कशैवालदुग्धग्राहमत्स्यजलौकादिवर्जि-
तेऽभसि । तत्रानाभिमग्नस्यारागद्वेषिणः पुरुषस्यान्यस्य
जानुनी गृहीत्वाभिमन्त्रितभम्भः प्रविशेत् । तत्समकालञ्च
नातिक्रूरमृदुना धनुषा पुरुषोऽपरः शरत्त्रेपं कुप्यात् ।
तच्चापरः पुरुषो जवेन शरमानयेत् ॥ १—५ ॥

तन्मध्ये यो न दृश्येत स शुद्धः परिकीर्तितः ।

अन्यथा त्वविशुद्धः स्यादेकाङ्गस्यापि दर्शने ॥ ६ ॥

त्वमभः स भुतानामन्तश्चरसि साक्षिवत् ।

त्वमेवाभो विजानीषे न विदुर्यानि मानुषाः ॥ ७ ॥

व्यवहाराभिशस्तोऽयं मानुषोऽस्त्वयि मज्जति ।

तदेनं संशयादस्माद्वर्ज्यतस्मात्तुमर्हसि ॥ ८ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

त्रयोदशोऽध्यायः ।

अथ विषम् । विषाण्यदेयानिःसर्वाणि । ऋते हिमा-
चलोद्भवाच्छार्ङ्गात् । तस्य च यवसप्तमं घृतप्लुतमभिशस्ताय
दद्यात् ॥ १—४ ॥

विषं वेगक्रमापेतं सुखेन यदि जीर्यते ।

विशुद्धं तुमति ज्ञात्वा दिवसान्ते विसर्जयेत् ॥ ५ ॥

विषत्वाद्विषमत्वाच्च क्रूरं त्वं सर्वदेहिनाम् ।
 त्वमेव विष जानीषे न विदुर्यानि मानुषाः ॥ ६
 व्यवहाराभिग्रस्तोऽयं मानुषः शुद्धिमिच्छति ।
 तदेनं संशयादस्माद्धर्मतस्मात्तुमर्हसि ॥ ७
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

चतुर्दशोऽध्यायः ।

अथ कोशः । उग्रान् देवान् समभ्यर्च्य तत्क्षानोदकात्
 प्रसृतिवयं पिबेत् । इदं मया न कृतमिति व्याहरन्
 देवताभिमुखः ॥ १—३ ॥
 यत्पश्येद्द्विसप्ताहात्तिसप्ताहादद्यापि वा ।
 रोगोऽग्निर्ज्वातिमरणं राजातङ्कमथापि वा ॥ ४
 तमशुद्धं विजानीयात् तथा शुद्धं विपर्यये ।
 दिव्ये च शुद्धं पुरुषं सत्कुल्यादार्मिको वृषः ॥ ५
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

पञ्चदशोऽध्यायः ।

अथ द्वादश पुत्रा भवन्ति । स्त्रे क्षेत्रे संस्कृतायामुत्-
 पादितः स्वयमौरसः प्रथमः । नियुक्तायां सपिण्डेनोत्तम-
 वर्णेन वोत्पादितः क्षेत्रजो द्वितीयः । पुत्त्रिकापुत्रस्तृतीयः ।
 यस्तस्याः पुत्त्रः स मे पुत्रो भवेदिति या पित्रा दत्ता सा

पुत्रिका । पुत्रिकाविधिना प्रतिवादितापि भ्रातृविहीना
 पुत्रि तैव । पौनर्भवश्चतुर्थः । अक्षता भूयःसंस्कृता पुनर्भूः ।
 भूयस्त्वसंस्कृतापि परपूर्वा । कानीनः पञ्चमः । पितृगृहे-
 ऽसंस्कृतयैवोत्पादितः । स च पाणिग्राहस्य । गृहे च गूढोत्-
 पन्नः षष्ठः । यस्य तत्पजस्तस्यासौ । सहोदः सप्तमः ।
 गर्भिणी या संस्क्रियते तस्या पुत्रः । स च पाणिग्राहस्य ।
 दत्तकश्चाष्टमः । स च मातापितृभ्यां यस्य दत्तः । क्रीतश्च
 नवमः । स च येन क्रीतः । स्वयमुपगतो दशमः । स च
 य ग्रौपगतः । अपविदस्त्वेकादशः । पिता माता च परि-
 त्यक्तः । स च येन गृहीतः । यत्र कचनोत्पादितश्च द्वादशः ।
 एतेषां पूर्वः श्रेयान् । स एव द्वात्रिंशद्वारः । स चान्यान्
 विभ्रयात् । अनूढानां स्ववित्तानुरूपेण संस्कारं कुर्यात् ।
 पतितक्लीवाचिकित्स्यरोगविकलास्त्वभागहारिणः । ऋक्थ-
 ग्राहिभिस्ते भर्त्तव्याः । तेषाञ्चौरसाः पुत्रा भागहारिणः ।
 न तु पतितस्य पतनौये कर्मणि कृते त्वनन्तरोत्पन्नाः ।
 प्रतिलोमास्तु स्त्रीषु चोत्पन्नाश्चाभागिनः । तत्पुत्राः पैता-
 महोऽप्यर्थे । अंशग्राहिभिस्ते भरण्याः । यश्चार्थहरः स
 पिण्डदायी । एकोढानर्थामप्येकस्याः पुत्रः सर्वासां पुत्र
 एव । भ्रातृणामेकजातानां च । पुत्रः पितृवित्तालाभेऽपि
 पिण्डं दद्यात् ॥ १—४२ ॥

पुत्रान्नो नरकाद्वयस्मात् पितरं त्रायते सुतः ।

तस्मात् पुत्र इति प्रोक्तः स्वयमेव स्वयम्भूवा ॥ ४३

ऋणमस्मिन् सन्नयति अद्वयत्वं च गच्छति ।

पिता पुत्रस्य जातस्य पश्येच्चेज्जीवतो मुखम् ॥ ४४

पुत्रेण लोकान् जयति पौत्रेणनेत्यमश्रुते ।
 अथ पुत्रस्य पौत्रेण ब्रह्मस्याप्नोति पिष्टपम् ॥ ४५
 पौत्रदौहित्ययोर्लोके विशेषो जायपश्रुते ।
 दौहित्योऽपि ह्यपुत्रं तं सःसादयति पौत्रवत् ॥ ४६
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षड्विंशोऽध्यायः ॥ १५

षोडशोऽध्यायः ।

समानवर्णास्त्रि पुत्राः सवर्णा भवन्ति । अनुलोमास्तु
 मातृवर्णाः । प्रतिलोमास्त्वार्थविगर्हिताः । तत्र वैश्यापुत्रः
 दूदेणायोगवः । पुक्कसमागधौ क्षत्रियापुत्रौ वैश्यदूदाभ्यां ।
 चाण्डालवैदेहकसूताश्च ब्राह्मणीपुत्राः शूद्रविरक्षत्रियैः ।
 सङ्करसङ्कराश्चासङ्गेयाः । रङ्गावतरणमायोगवानाम् ।
 व्याधता पुक्कसानाम् । स्तुतिक्रिया मागधानाम् । बन्ध-
 घातित्वं चाण्डालानाम् । स्त्रीरक्षा तज्जीवनं च वैदेह-
 कानाम् । अश्वसारथ्यं सूतानाम् । चाण्डालानां बहि-
 ग्रामनिवसनं हतचेलधारणमिति विशेषः । सर्वेषां च
 समानजातिभिर्व्यवहारः । स्वपितृवित्तानुहरणञ्च ॥ १—१६ ॥

सङ्करे जातयस्त्वेताः पितृमातृप्रदर्शिताः ।
 प्रच्छन्ना वा प्रकाशा वा वेदितव्याः स्वकर्माभिः ॥ १७
 ब्राह्मणार्थं गवार्थं वा देहत्यागोऽमुपस्कृतः ।
 स्त्रीवालाभ्युपपत्तौ च बाह्यानां सिद्धिकारणम् ॥ १८
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षोडशोऽध्यायः । १६

सप्तदशोऽध्यायः ।

पिता चेत् पुत्रान् विभजेत् तस्य स्त्रेच्छा स्वयमुपात्तेऽर्थः ।
 पैतामहे त्वथे पित्रपुत्रयोस्तुल्यं स्वामित्वम् । पितृविभक्ता
 विभागान्तरोत्पन्नस्य भागं ददुः । अपुत्रधनं पत्न्यभिगामि ।
 तदभावे दुहितागामि । तदभावे पितृगामि । तदभावे
 मातृगामि । तदभावे भ्रातिगामि । तदभावे भ्रातृपुत्रा-
 गामि । तदभावे बन्धुगामि । तदभावे सकुल्यगामि ।
 तदभावे सहध्यायिगामि । तदभावे ब्राह्मणधनवर्ज-
 राजगामि । ब्रह्मण्यार्थो ब्राह्मणानाम् । वानप्रस्थोधन-
 माचार्यो गृह्णीयात् । शिष्यो वा ॥ १—१६ ॥

संसृष्टिनस्तु ससृष्टी सोदरस्य तु सोदरः ।

दद्यापहरेच्चांशं जातस्य च हृतस्य च ॥ १७

पितृमातृसुतभ्रातृ-दत्तमध्यनुपातम् ।

आधिवेदनिकं बंधुदत्तं शुक्लमन्वाधेयकमिति

स्त्रीधनम् ॥ १८

ब्राह्मादिषु चतुर्षु विवाहेष्वप्रजायामतीतायां तद्वर्तुः ।
 शेषेषु च पिता हरेत् । सर्वेष्वव प्रसूतायां तदनं तद-
 दुहितृगामि ॥ १९—२१ ॥

पतौ जीवति यः स्त्रीभिरलङ्कारो धृतो भवेत् ।

न तं भजेरन् दायादा भजमानाः पतन्ति ते ॥ २२

अनेकपितृकाणाञ्च पितृतो भागकल्पना ।

यस्य यत् पितृकं रिक्तं स तदगृह्णीत नेतरः ॥ २३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अष्टादशोऽध्यायः ।

ब्राह्मणस्य चतुर्वर्णेषु चेत् पुत्रो भवेयुस्ते पैतृकस्वक्यं
द्वयधा विभजेयुः । तत्र ब्राह्मणीपुत्रश्चतुरोऽंशानादद्यात् ।
क्षत्रियापुत्रस्त्रीन् । द्वावंशौ वैश्यापुत्रः । शूद्रापुत्रस्त्वेकम् ।
अथ चेच्छूद्रापुत्रवर्जं ब्राह्मणस्य पुत्रवयं भवेत् तदा तद्वनं
नवधा विभजेयुः । वर्णाशुक्रमेण चतुस्त्रिद्विभागीकृतानंशा-
नादयुः । वैश्ववर्जं पञ्चधाकृतं चतुरस्त्रीनेकञ्चादयुः ।
क्षत्रियवर्जं सप्तधाकृतं चतुरो-द्वावेकाश्च । ब्राह्मणवर्जं
षड्धाकृतं त्रीन् द्वावेकाश्च । क्षत्रियस्य क्षत्रियावैश्याशूद्रा
पुत्रे वयमेव विभागः । अथ ब्राह्मणस्य ब्राह्मणक्षत्रियौ पुत्रौ
स्यातां तदा सप्तधा-कृतादनाद्ब्राह्मणश्चतुरोऽंशानादद्यात् ।
त्रीन् राजन्यः । अथ ब्राह्मणस्य ब्राह्मणवैश्यौ तदा षड्-
धाविभक्तस्य चतुरोऽंशान् ब्राह्मण आदद्यात् । द्वावंशौ
वैश्यः । अथ ब्राह्मणस्य ब्राह्मणशूद्रौ पुत्रौ स्यातां तद्वनं
पञ्चधा विभजेयाताम् । चतुरोऽंशान् ब्राह्मणस्वादद्यात् ।
एकं शूद्रः । अथ ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य वा क्षत्रियवैश्यौ
स्यातां तदा तद्वनं पञ्चधा विभजेयाताम् । त्रीनंशान्
क्षत्रियस्वादद्यात् । द्वावंशौ वैश्यः । अथ ब्राह्मणस्य
क्षत्रियस्य वा क्षत्रियोशूद्रौ पुत्रौ स्यातां तदा तद्वनं चतुर्धा
विभजेयाताम् । त्रीनंशान् क्षत्रियस्वादद्यात् । एकं
शूद्रः । अथ ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य वैश्यस्य वा वैश्यशूद्रौ
पुत्रौ स्यातां तदा तद्वनं त्रिधा विभजेयाताम् । द्वावंशौ

वैश्यस्त्वादद्यात् । एकं शूद्रः । अथैकपुत्रा ब्राह्मणस्य
 ब्राह्मणक्षत्रियवैश्याः सर्वहराः । क्षत्रियस्य राजन्यवैश्यौ ।
 वैश्यस्य वैश्यः । शूद्रः शूद्रस्य । द्विजातीनां शूद्रस्त्वेकः
 पुत्रोऽर्द्धहरः । अपुत्रऋक्षस्य या गतिः सा तार्क्ष्यस्य
 द्वितीयस्य । मातरः पुत्रभागानुसारेणः भागहारिण्यः ।
 अनृदाश्च दुहितरः । समवर्णाः पुत्राः समानंशानादयुः ।
 ज्येष्ठाय श्रेष्ठमुद्धारं दद्युः । यदि द्वौ ब्राह्मणीपुत्रौ स्यातामेकः
 शूद्रापुत्रस्तदा नवधाविभक्त्यर्थं ब्राह्मणीपुत्रावष्टौ भागा-
 नादद्यातामेकं शूद्रापुत्रः । अथ शूद्रपुत्राभौ स्यातामेकौ
 ब्राह्मणीपुत्रदा षड्धाविभक्त्यर्थं चतुतोऽंशान् ब्राह्मण-
 स्वादद्याद्द्विवांशौ शूद्रापुत्रौ । अनेन क्रमेणान्यत्राप्यंश-
 कल्पना भवति ॥ १-४० ॥

विभक्ताः सहजीवन्तो विभजेरन् पुनर्यदि ।

समस्ततः विभागः स्याज्जैष्ठ्यं तत्र न विद्यते ॥ १

अनुपपन्नं पितृद्रव्यं श्रमेण यदुपार्जयेत् ।

स्वयमीहितलब्धं तत्राक्रामो दातुमर्हति ॥ ४२

पैतृकन्तु यदा द्रव्यमनवामं यदाप्नुयात् ।

न तत् पुत्रैर्भजेत् सार्द्धमक्रामः स्वयमर्जितम् ॥ ४३

वस्त्रं पत्रमलङ्कारः कृतान्नमुदकं स्त्रियः ।

योगक्षेमं प्रकारश्च न विभाज्यञ्च पुस्तकम् ॥ ४४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रेऽष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

एकोनविंशोऽध्यायः ।

अ० द्विजं न शूद्रेण निर्हरेत् । न शूद्रं द्विजेन ।
 पितरं मातरञ्च पुत्रा निर्हरेयुः । न द्विजं पितरमपि शूद्राः ।
 ब्राह्मणमनाथं ये ब्राह्मणा निर्हरन्ति ते स्वर्गलोचभाजः ।
 निर्हृत्य च वाय्वं प्रेतं सत्कृत्या प्रदक्षिणेन चितामभि-
 गम्यासु सवाससो निमज्जनं कुर्युः । प्रेतस्योदकनिर्वपणं
 कृत्वैकं पिण्डं कुशेषु दद्युः । परिवर्त्तितवाससश्च निम्ब-
 पत्राणि विदध्या हव्यश्मनि पदन्यासं कृत्वा गृहं प्रविशेयुः ।
 अक्षतांश्चाग्नी क्षिपेयुः । चतुर्थे दिवसेऽस्थिसंचयं कुर्युः ।
 तेषांच गङ्गाभसि प्रक्षेपः । यावत् सङ्ग्रामस्थि पुरुषस्य
 गङ्गाभसि तिष्ठति तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोकमधितिष्ठति ।
 यावदशौचं तावत् प्रेतस्योदकं पिण्डमेवांच दद्युः । क्रीतल-
 व्याशनाश्च भवेयुः । अमांसाशनाश्च । स्थण्डिलशायिनश्च ।
 पृथक्शायिनश्च । ग्रामान्निष्यस्याशौचान्ते कृतश्मश्रुवर्मा-
 णस्तिलकल्लैः सर्षपकल्कैर्वा स्नाताः परिवर्त्तितवाससो
 गृहं प्रविशेयुः । तत्र शान्तिं कृत्वा ब्राह्मणानां च पूजनं
 कुर्युः । देवाः परोक्षदेवाः प्रत्यक्ष देवा ब्राह्मणाः ।
 ब्राह्मणैर्लोका धार्यन्ते ॥ १—२१ ॥

ब्राह्मणानां प्रसादेन दिवि तिष्ठन्ति देवताः ।

ब्राह्मणाभिहितं वाक्यं न मिथ्याजायते क्वचित् ॥ २२

यद्ब्राह्मणा स्तुष्टतमा वदन्ति तद्देवताः प्रत्यभिनन्दयन्ति ।

तुभ्ये तुष्टाः सततं भवन्ति प्रत्यक्षदेवेषु परोक्षदेवाः ॥ २३ ॥

दुःखान्वितानां स्रुतब्राह्मणाना-
मास्त्रासनं कुर्युरदीनसत्त्वाः ।
वाञ्छेत्तु यैर्भूमि तथाभिधास्ये
वाक्यान्यहं तानि मनोऽभिरामे ॥ २४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनविंशोऽध्यायः १८

विंशोऽध्यायः ।

युद्धतरायणं तदहर्देवानाम् । दक्षिणायनं रात्रिः ।
संवत्सरोऽहोरात्रः । तच्चिंशता मासः । मासा द्वादश
वर्षम् । द्वादशवर्षशतानि दिव्यांश्चि कलियुगम् । द्विगुणानि
द्वापरम् । त्रिगुणानि त्रेता । चतुर्गुणानि कृतयुगम् ।
द्वादशवर्षसहस्रानि दिव्यानि चतुर्युगम् । चतुर्युगाणामेक-
सप्ततिर्मेन्वन्तरम् । चतुर्युगसहस्रं च कल्पः । स च पिता-
महस्याहः । तावती चाखरात्रिः । एवंविधेनाहोरात्रेण
मासवर्षगणनया सर्वस्यैव ब्रह्मणो वर्षशतमायुः । ब्रह्मायुषा
च परिच्छिन्नः पौरुषो दिवसः । तस्यान्ते महाकल्पः ।
तावत्येयास्य निशा । पौरुषाणामहोरात्राणामतीतानां
सङ्ख्यैव नास्ति । न च भविष्याणाम् । अनाद्यन्तत्वात्
कालस्य ॥ १—२१ ।

एवमस्मिन् निरात्रस्वे काले सततयायिनि ।

न तद्भूतं प्रपश्यामि स्थितिर्यस्य भवेद्भ्रुवा ॥ २२

गङ्गायाः शिखता धारास्तथा वर्धति वासवे ।

शक्या गणयितुं लोके न व्यतीताः पितामहाः ॥ २३

चतुर्दश विनश्यन्ति कल्पे कल्पे सुरेश्वराः ।
 सर्वलोकप्रधानाश्च अनवश्च चतुर्दश ॥ २४
 बह्वनीन्द्रसहस्राणि द्वैत्येन्द्रनियुतानि च ।
 विनश्वानीह कालेन मनुजेष्वथ का कथा ॥ २५
 राजर्षयश्च बहवः सर्वे समुदिता गुणैः ।
 देवा ब्रह्मर्षयश्चैव कालेन निधनं गताः ॥ २६
 ये समर्था जगत्प्रसिन् सृष्टिसंहारकारिणः ।
 तेऽपि कालेन लीयन्ते कालो हि बलवत्तरः ॥ २७
 आक्रम्य सर्वः कालेन परलोकं च नीयते ।
 कर्मपाशवशो जन्तुः का तत्र परिवेदना ॥ २८
 जातस्य हि ध्रुवो न्यत्युध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
 अर्थं दुष्परिहार्यं किं नास्ति लोके सहायता ॥ २९
 शाचतो नोपकुर्वन्ति मृतस्यैह जना यतः ।
 अता न राक्षितव्यं हि क्रियाः कार्याः स्वयं क्लितः ॥ ३०
 सुलतं दुष्कृतं चोभौ सहायौ यस्य गच्छतः ।
 बान्धवैस्तस्य किं कार्यं शोचद्भिरथवा न वा ॥ ३१
 बान्धवानामशौचे तु स्थितं प्रेतो न विन्दति ।
 अतस्त्वभ्येति तानेव पिण्डतोयप्रदायिनः ॥ ३२
 अर्वाक् सपिण्डीकरणात् प्रेतो भवति यो मृतः ।
 प्रेतलोकगतस्यान्नं सोदकुम्भं प्रयच्छत ॥ ३३
 पितृलोकगतस्यान्नं श्राद्धे भुङ्क्ते स्वधामयम् ।
 पितृलोकगतश्चास्य तस्माच्छ्राद्धं प्रयच्छत ॥ ३४
 देवत्वे यातनास्थाने तिर्यग्योनौ तथैव च ।
 मानुष्ये च तथाप्रोति श्राद्धं दत्तं स्वबान्धवैः ॥ ३५

प्रेतश्च श्राद्धकृत्तश्च पुष्टिश्चात्र कृते भ्रुवम् ।
 तन्माच्छादं सदा कार्यं शोकं त्यक्त्वा निरर्थकम् ॥ ३६
 एतावदेव कर्त्तव्यं सदा प्रेतस्य बन्धुभिः ।
 नोपकर्त्तार्यन्नरः शोकात् प्रेतस्यात्मन एव वा ॥ ३७
 दृष्ट्वा लोकमनाक्रन्दं म्रियमाणांश्च बान्धवान् ।
 धर्ममकं सहायाथं वरयन् सदा नराः ॥ ३८
 मृतोऽपि बाधवः शक्तो नानुगन्तुं नरं मृतम् ॥
 जायावज्जं हि सर्वस्य याम्यः पत्न्या विरुध्यते ॥ ३९
 धर्मं एकोऽनुयात्येनं यत्र कचनगामिनम् ।
 नन्वसारे वृत्तोलोकेऽस्मिन् धर्मं कुरुत मा चिरम् ॥ ४०
 श्वः कार्यमद्य कुर्वीत पूर्वाह्णे चांपरास्तिकम् ।
 न हि प्रतीक्षते मृत्युः कृतं वाञ्छ्य न वाक्यतम् ॥ ४१
 क्षेत्वापण्यगृहासक्तमन्यत्र गतमानसम् ।
 वृत्कीवोरणमासाद्य मृत्युरादाय गच्छति ॥ ४२
 न कातस्य प्रियः कश्चिद्दोष्यश्चास्य न विद्यते ।
 आयुष्ये कर्मणि क्षीणे प्रसह्य हरते जनम् ॥ ४३
 नाप्राप्तकालो म्रियते विद्वः शरशतैरपि ।
 कुशार्थं यापि संस्पृष्टः प्राप्तकालो न जीवति ॥ ४४
 नौषधानि न मन्त्राश्च न होमा न पुनर्जपाः ।
 त्रायन्ते मृत्युनोपेतं जरया वापि मानवम् ॥ ४५
 आगामिनमनर्थं हि प्रविधानशतैरपि ।
 न निवारयितुं शक्तस्तत्र का परिवेदना ॥ ४६
 यथा धेनुसहस्रेषु वत्सो बिन्दति मातरम् ।
 तथा पूर्वकृतं कर्म कर्त्तारं बिन्दते ध्रुवम् ॥ ४७

अथक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि चाप्यथ ।
 अथक्तानिधनान्येव तत्र का परिवेदना ॥ ४८
 देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा ।
 तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ ४९
 गृह्णातीह यथावस्त्रं त्यक्त्वा पूर्वधृताम्बरम् ।
 गृह्णात्येवं नवं देहं देही कर्मनिबन्धनम् ॥ ५०
 नैनं किन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
 न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥ ५१
 अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
 नित्यः सततगः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ॥ ५२
 अथक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।
 तस्मादेतं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्ह्यथ ॥ ५३
 ब्रूति वैष्णवे धर्मशास्त्रे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

एकविंशोऽध्यायः ।

अथाशौचव्यपगमे सुस्नातः सुप्रक्षालितपाणिपादः
 स्वचान्तस्त्वेवंविधान् ब्राह्मणान् यथाशक्तुदङ्गुलान् गन्ध-
 माख्यवस्त्रालङ्कारादिभिः पूजितान् भोजयेत् । एकवक्त्रन्वान्-
 हितैकोद्दिष्टे । उच्छिष्टसन्निधावेकमेव तन्नामगोत्राभ्यां दिग्ग-
 निर्वपेत् । भुक्तवत्सु ब्राह्मणेषु दक्षिणयाभिपूजितेषु प्रेत-
 नामगोत्राभ्यां दत्ताक्षयोदकचतुरङ्गुल-पृथ्वीस्तावदन्तरास्ता-
 वदधः खाता वितस्थायतास्तिस्रः कर्षुः कूर्यात् । कर्षुसमीपे

चानित्यमुपसमाधाय परिस्तीर्य तत्रैकैकस्मिन्नाहुतित्रयं
 जुहुयात् । सोमाय पितृमते स्वधा नमः । अग्नये कथ्य-
 वाहनाय स्वधा नमः । यमायाङ्गिरसे स्वधा नमः ।
 स्थानत्रये च प्राग्वत्पिण्डनिर्वपणं कुर्यात् । अन्नदधिष्टत-
 मधुमांसैः कर्षुत्रयं पूरयित्वैतत्त दूतिं जपेत् । एवं स्वताहे
 प्रतिमासं कुर्यात् । संवत्सरान्ते प्रेताय तत्पित्रे तत्पिता-
 महाय तत्प्रपितामहाय च ब्राह्मणान् देवपूर्वान् भोजयेत् ।
 अत्राग्नौकरणमावाहनं पाद्यं च कुर्यात् । संसृजतु त्वा
 पृथिवीसमानीव दूतिं च प्रेतपाद्यपात्रे पितृपाद्यपात्रत्रये
 योजयेत् । उच्छिष्टसन्निधौ पिण्डुचतुष्टयं कुर्यात् । ब्राह्म-
 णां च स्वाचान्तान् दत्तदक्षिणांश्चाहुद्रज्यं विसर्जयेत् ।
 ततः प्रेतपिण्डं पाद्यपात्रोदकदत्तं पिण्डद्वये निदध्यात् ।
 कर्षुत्रयसन्निकर्षोऽप्येवमेव । सपिण्डीकरणं मार्सिकार्य-
 बद्वादशाहं यावत् कृत्वा त्रयोदशेऽङ्गि वा कुर्यात् । मन्त्र-
 वज्जं हि शूद्राणां द्वादशेऽङ्गि । संवत्सराभ्यन्तरे दद्याधि-
 मासी भवेत् तदा मार्सिकार्यं दिनमेवं वर्द्धयेत् ॥ १—२१ ॥

सपिण्डीकरणं स्त्रीणां कार्यमेवं तथा भवेत् ।

यावज्जीवं तथा दुर्याच्छाडन्तु प्रतिवत्सरम् ॥ २२

अर्वाङ् सपिण्डीकरणं यस्य संवत्सरात् कृतम् ।

तस्याप्यत्रं सोदकुम्भं दद्याद्वर्षं द्विजन्त्रे ॥ २३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

द्वाविंशोऽध्यायः ।

ब्राह्मणस्य सपिण्डानां जननमरणयोर्दशाहमशौचम् ।
 द्वादशाहं राजन्यस्य । मासं शूद्रस्य । सपिण्डता च पुरुषे
 सप्तमे विनिवर्त्तते । अचौचे होमदान प्रतिग्रहस्वाध्याया
 निवर्त्तन्ते । नाशौचे कस्यचिदन्नमश्नीयात् । ब्राह्मणा-
 दीनामशौचे यः सकृदेवान्नमश्नाति तस्य तावदशौचं यावत्
 तेषाम् । अशौचापगमे प्रायश्चित्तं कुर्यात् । सर्वर्णस्याशौचे
 द्विजो भुक्ता स्रवन्तीमासाद्य तन्निमग्नस्त्रिरधमर्षणं जप्तो-
 त्तीर्थं गायत्र्यष्टसहस्रं जपेत् । क्षत्रियाशौचे ब्राह्मणस्त्वेत-
 देवोपोषितः कृत्वा शुध्यति । वैश्याशौचे राजन्यश्च । ब्राह्मण-
 स्त्रिरात्रौपोषितश्च । ब्राह्मणाशौचे राजन्यः क्षत्रियाशौचे
 वैश्यः स्रवन्तीमासाद्य गायत्रीशतपञ्चकं जपेत् । वैश्यश्च
 ब्राह्मणाशौचे गायत्र्यष्टशतं जपेत् । शूद्राशौचे द्विजो
 भुक्ता प्राजापत्यव्रतं चरेत् । शूद्रश्च द्विजाशौचे स्नान-
 माचरेत् । शूद्रः शूद्राशौचे स्नातः पञ्चगव्यं पिवेत् । पत्नीनां
 दासानामानुलौभ्येन स्वामिनस्तुल्यमशौचम् । ह्यते स्वामि-
 न्यात्मीयम् । हीनवर्णानामधिकवर्णेषु सपिण्डेषु तदाशौच-
 व्यपगमे शुद्धिः । ब्राह्मणस्य क्षत्रिविद्शूद्रेषु सपिण्डेषु षड्-
 रात्रविरात्रैकरात्रैः । क्षत्रियस्य विद्शूद्रयोः षड्रात्र-
 त्विरात्राभ्याम् । वैश्यस्य शूद्रेषु षड्रात्रेण । मासतुल्यै-
 रहोरात्रैर्गर्भसावे । जातमृते हतजाते वा कुलस्य सद्यः
 शौचम् ॥ अदन्तजाते बाले प्रेते सद्य एव । नात्याग्नि-

संस्कारो नोदकक्रिया । दन्तजाते त्वकृतचूर्डे त्वहोरात्रेण ।
 कृतचूर्डे त्वसंस्कृते त्विरात्रेण । ततः परं यथोक्तकालेन ।
 स्त्रीणां विवाहः संस्कारः । संस्कृतासु स्त्रीषु नाशौचं भवति
 पितृपक्षे । तत्प्रसवमरणे चेत् पितृगृहे स्यातां त्विरात्रेण ।
 जननाशौचमध्ये यद्यपरं जननाशौचं स्यात् तदा-पूर्वा-
 शौचव्यपगमे शुद्धिः । रात्रिशेषे दिनद्वयेन । प्रभाते दिन-
 त्वयेण । मरणाशौचमध्ये प्रातिमरणेऽप्येवम् । श्रुत्वा
 देशान्तरस्थो जननमरणे शेषेण शुध्येत् । व्यतीतेऽशौचे
 संवत्सरान्तस्त्वेकरात्रेण । ततः परं स्नानेन । आचार्य्य
 मातामहे च व्यतीते त्विरात्रेण ॥ १-४१ ॥

अनौरसेषु पुत्रेषु जातेषु चं स्त्रुतेषु च ।

परपूर्वासु भार्यासु प्रसूतासु क्षतासु च ॥ ४२

आचार्य्य-पत्नी पुत्रोपाध्याय-मातुल-स्वशुरस्वशुर्य्यसहा-
 ध्यायिश्च स्वतीतेष्वेकरात्रेण । स्वदेशराजनि च ।
 असपिण्डे स्ववेश्मनि क्षते च । ह्यग्वग्न्यनाशकाम्बुसंग्राम-
 विद्युद्भपहतानां नाशौचम् । न राज्ञां राजकर्मणि । न
 व्रतिनां व्रते । न सत्विणां सत्रे । न कारुणां कारुकर्मणि ।
 न राजाज्ञाकारिणां तदिच्छया । न देवप्रतिष्ठाविवाहयोः
 पूर्वसम्भूतयोः । न देशविप्लवे । आपद्यपि च कष्टायाम् ।
 आत्मव्यागिनः पतिताश्च नाशौचोदकभाजः । पतितस्य
 दासी क्षतेऽङ्गि पादाभ्यां घटमपवर्जयेत् । उद्वन्धनक्षतस्य वः
 पार्श्वं चिन्त्यात् स तप्तकच्छेण शुध्यति । आत्मघातिनां संलक्ष्णं
 च । तदश्रुपातकारी च । सर्वस्यैव प्रेतस्य बानधवैः सहान्शु-
 पालं कृत्वा स्नानेन । अकृते त्वस्थिसञ्चये सप्तैस्नानेन ।

द्विजः शूद्रप्रेतानुगमनं कृत्वा स्रवन्तीमासाद्य तस्मिन्मन-
स्त्रिरवमर्षणं जघोत्तीर्थं गायत्राष्टसहस्रं जपेत् । द्विज
प्रेतस्याष्टशतम् । शूद्रः प्रेतानुगमनं कृत्वा स्नानमाचरेत् ।
चिताधूमसेवने सर्वे वर्णाः स्नानमाचरेयुः । मैथुने दुःस्वप्ने
रुधिरपगतकण्ठे वमनविरेकयोश्च । श्लेष्मकर्मणि कृते
च । श्वस्रृश्वस्रृष्टा रजस्वलाचाण्डालयूपांश्च । भक्ष्यवर्जं
पंचनखशवं तदस्थि सस्नेहं च । सर्वेष्वेतेषु स्नानेषु पूर्वं वस्त्रं
नाप्राक्षालितं विधेयात् । रजस्वला चतुर्थ्यङ्घ्रि स्नाना-
च्छुध्यति । रजस्वला हीनवर्णां रजस्वलां स्पृष्ट्वा न ताव-
दग्नीयाद्व्यावन्नशुद्धा । सर्वर्णामधिकवर्णां वा स्पृष्ट्वा स्नात्वा-
ग्नीयात् । क्षुत्वा सुषा भोजनाध्यवनेषुः पीत्वा स्नात्वा
निठीय वासः परिधाय रथ्यामाक्रम्य मूत्रपुरीषे कृत्वा
पंचनखास्थस्नेहं स्पृष्ट्वा चाचामेत् । चाण्डालास्त्रेष्-
सभाषणे च । नाभेरधस्तात् प्रवाहुषु च कार्थिकैर्मलैः सुराभि-
र्मद्यैर्वोपहतो द्यत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्य शुध्यति । अन्यत्रोप-
हतो द्यत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्य स्नानेन । वक्त्रोपहतस्तूपोष्य
स्नात्वा पंचगव्येन । दशनेच्छदोपहतश्च ॥ ४१—७८ ॥

वसा शुक्रमसृज्ज्वा मूत्रविट्कर्णविङ्गनखाः ।

श्लेष्माश्लूदूषिका स्वेदो द्वादशैते वृणां मलाः ॥ ८०

गौडी माध्वी च पैष्टी च विज्ञेया त्रिविधा सुराः ।

यथैवैका तथा सर्वा न पातव्या द्विजातिभिः ॥ ८१

माधूकमैश्वरं टाङ्गं कौलं खल्लूरपानसे ।

खद्विकारसमाध्वीके मैदेयं नारिकेलजम् ॥ ८२

अमेध्यानि दधैतानि मद्यानि ब्राह्मणस्य च ।
 राजन्यश्चैव वैश्यश्च स्मृष्टै तानि नृदुष्यतः ॥ ८३
 गुरोः प्रेतस्य शिथस्तु पितृमेघं समाचरन् ।
 प्रेताचारैः समं तत्र दशरात्रेण शुध्यति ॥ ८४
 आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।
 निर्हृत्य तु व्रतौ प्रेतान्न व्रतेन वियुज्यते ॥ ८५
 आदिष्टी नोदकं कुर्यादा व्रतस्य समापनात् ।
 समाप्ते तूदकं कृत्वा त्रिरात्रेण विशुध्यति ॥ ८६
 ज्ञानं तपोऽग्निराचारो मृन्मनोवार्थ्यपाञ्चनम् ।
 वायुः कार्शार्ककालो च शुद्धिकर्तृणि देहिनाम् ॥ ८७
 सर्वेषामेव शौचानामन्नशौचं ग्रहं स्मृतम् ।
 योऽचे शुचिः स हि शुचिर्न च्छद्धारिशुचिः शुचिः ॥ ८८
 क्षान्त्या शुध्यन्ति विद्वांसो दानेनाकार्यकारिणः ।
 प्रच्छन्नपापा जप्येन तपसा वेदवित्तमाः ॥ ८९
 चत्तोयैः शुध्यते शोभ्यं नदी वेगेन शुध्यति ॥
 रजसा स्त्री मनोदुष्टा सत्रासेन द्विजोत्तमाः ॥ ९०
 अग्निर्गात्राति शुध्यन्ति मनः सत्येन शुध्यति ।
 विद्यातपोभ्यां भूयात्रा बुद्धिर्ज्ञानेन शुध्यति ॥ ९१
 एष शौचस्य ते प्रोक्तः शारीरस्य विनिर्णयः ।
 नानाविधानां द्रव्याणां शुद्धेः शृणु विनिर्णयम् ॥ ९२
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

तयोर्विंशोऽध्यायः ।

शरीरैर्मलैः सुराभिर्मद्यैर्वा यदुपहतं तदस्याऽप-
 हतम् । अत्यन्तोपहतं सर्वं लोहभाण्डमग्नौ प्रक्षिप्तं
 ग्रथेत् । मणिमयमश्ममयमजस्रं सप्तरात्रं महीनिखनेन ।
 शृङ्गदन्तास्थिमयं तक्षणेन । दारवं चन्दयश्च जघ्नात् ।
 अत्यन्तोपहतस्य वस्त्रस्य यत् प्रक्षालितं सविविरज्येत
 तच्छिन्द्यात् । सौवर्ण्यराजतालमणिमयानां निर्लेपानामग्निः
 शुद्धिः । अश्ममयानां चमसनां ग्रहाणाञ्च । अरुक्क्षुवा-
 णामुष्णेनाभसा । यज्ञकर्मणि यज्ञपात्राणां पाणिना
 सन्मार्जनेन । स्फाशूर्पशकटमुषलोलूखलानां प्रोक्षणेन ॥
 शयनयानासनानाञ्च । बहूनाञ्च । धान्याजिनरज्जुतान्तव-
 वैदलधृतकार्पासवाससाञ्च । शाकमुलफलपुष्पानाञ्च । तृण-
 काष्ठशुष्कपलाशानाञ्च । एतेषां प्रक्षालनेन । अल्पानाञ्च ।
 ऊषैः कौषेयाविकयोः । अरिष्टकैः कुतपानाम् । श्रीफलै-
 रंशुपट्टानाम् । गौरसर्वपैः क्षौमाणाम् । शृङ्गास्थिदन्त-
 मयानाञ्च । पद्माक्षैर्बृगलोमिकानाम् । ताम्बरीतिशपुसी-
 समयानामभ्रोदकेन । भस्मना कांस्यलोहयोः । तक्षणेन
 दारवाणाम् । गोवालैः फलसम्भवानाम् । प्रोक्षणेन
 संहतानाम् । उत्पवनेन द्रवाणाम् । गुडादीनामिक्षुविका-
 राणां प्रभूतानां गृहनिहितानां वार्यग्निदानेन । सर्वलव-
 णानाञ्च । पुनःपाकेन चन्दयानाम् । द्रव्यवत् क्षतशौचानां
 देवतार्चनां भूयः प्रतिष्ठापनेन । असिषस्यावस्य यावन्मात्र-

सुपहतं तन्मात्रं परित्यज्य शेषस्य कण्डनप्रक्षालने कुर्यात् ।
द्रोणाभ्यधिकं सिद्धमन्नसुपहतं न दुष्यति । तस्योपहतमात्र-
मप्यस्य गायत्र्याभिभिन्नितं सुवर्णाभः । प्रक्षिपेत् । वस्तस्य
प्रदर्शयेद्गन्धे ॥ १—३७

पक्षिजग्धं गवाघ्रातमवधूतमवक्षुतम् ।
दुषितं केशकीटैश्च हृदः क्षेपेण शुष्यति ॥ ३८
यावन्नापैत्यमेध्याक्तातृन्धो लेपश्च तत्कृतः ।
तावन्मृदारि देयं स्यात् सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु ॥ ३९
अजाश्वं मुखतो मेध्यं न गौर्न नरजा मलाः ।
पश्यानश्च विशुध्यन्ति सोमसूर्यां शुमारुतैः ॥ ४०
रथ्याकर्मतोयानि स्पृष्टान्यन्यश्चवायसैः ।
मारुतेनैव शुध्यन्ति पक्केष्टकचितानि च ॥ ४१
प्राणिनामथ सर्वेषां च्छद्भिरद्भिश्च कारयेत् ।
अत्यन्तोपहतानां च शौचं नित्यमतन्द्रितः ॥ ४२
भूमिश्चमुदकं पुण्यं वैदृण्यं यत्र गोर्भवेत् ।
अथ्यास वेदेर्मध्येन तद्वदेव शिलागतम् ॥ ४३
हृतपचनखात् कूपादत्यन्तोपहतानां तथा ।
अपः समुदरेत् सर्वाः शेषं वस्त्रेण शोधयेत् ॥ ४४
वह्निप्रज्वालनं कुर्यात् कूपे पक्केष्टकाचिते ।
मक्षगव्यं न्यसेत् पश्चादवतोयसमुद्भवे ॥ ४५
जलाशयेष्वथालेषु स्थावरेषु वसुन्धरे ।
कूपवत् कथिता शुद्धिर्महत्सु च न दुषणम् ॥ ४६
त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ।
अदृष्टमद्भिर्निर्णिक्तं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥ ४७

नित्यं शुभः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितम् ।
 ब्राह्मणान्तरितं भैक्ष्यमाकराः सर्व एव च ॥ ४८
 नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ।
 प्रसवे च शुचिर्ऋतसः श्वा वृगग्रहणो शुचिः ॥ ४९
 श्वभिर्हृतं य यन्नांसं शुचि तत् परिकीर्तितम् ।
 क्रय्याद्विश्वं हतस्यान्यैश्चाण्डालाद्यैश्च दस्युभिः ॥ ५०
 जङ्घं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि निर्द्दश्यत् ।
 यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्रुताः ॥ ५१
 मक्षिका विप्रुषश्चाया गौर्गजाश्वमरीचयः ।
 रजोभूर्वायुरग्निश्च मार्जारश्च सदा शुचिः ॥ ५२
 मोच्छिष्टं कुर्वते मुख्यं विप्रुषोऽङ्गे पतन्ति याः ।
 न श्मश्रूणि गतान्यास्यं न दन्तान्तरवेष्टितम् ॥ ५३
 स्मरन्ति विन्दवः पादौ य आचामयतः परान् ।
 भौमिकैस्ते समाज्ञेया न तैरप्रयतो भवेत् ॥ ५४
 उच्छिष्टेन तु संस्पृशो द्रव्यहस्तः कथंचन ।
 अग्निधायैव तद्द्रव्यमाचान्तः शुचितामियात् ॥ ५५
 मार्जनोपाञ्जनैर्वैश्वं प्रोक्षणेन च पुस्तकम् ।
 सम्राज्जनेनाञ्जनेन सेकेनोष्णे खनेन च ॥ ५६
 दानेन च भुवः शुद्धिर्वासेनाप्यथवा गवाम् ।
 गावः पवित्रं मङ्गल्यं गोषु लोकाः प्रतिष्ठिताः ॥ ५७
 गावो वितन्वते यत्रं गावः सर्वाधसूदनाः ।
 गोमूत्रं गोमयं सर्पिः क्षीरं दधि च रोचना ॥ ५८
 घडङ्गमेतत् परमं मङ्गल्यं सर्वदा गवाम् ।
 मृङ्गोदकं गवां पुण्यं सर्वाधविनिसूदनम् ॥ ५९

जवां कण्डूयमं चैव सर्वकल्मषनाशनम् ।

जवां प्रासप्रदानेन स्वर्गलोके महीयते ॥ ६०

जवां हि तीर्थं वसतीह गङ्गा

पुष्टिस्तथासां रजसि प्रवृत्ता ।

लक्ष्मीः करीषि प्रणती च धर्म-

स्तासां प्रणामं सततं च कुर्यात् ॥ ६१

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रयोविंशीऽध्यायः ॥ २६ ॥

चतुर्विंशोऽध्यायः ।

अथ ब्राह्मणस्य वर्णानुक्रमेण चतस्रो भार्या भवन्ति ।
 तिस्रः क्षत्रियस्य । द्वे वैश्यस्य । एका शूद्रस्य । तासां
 सवर्णाविदने पाणिग्राह्यः । असवर्णाविदने शरः क्षत्रिय-
 कन्यया । प्रतोदो वैश्यकन्यया । वसनदशान्तः शूद्रकन्यया ।
 न समोक्तां न समानार्थप्रवरां भार्यां विन्देत । मातृ-
 तया पंचमात् पुरुषात् पितृतया सप्तमात् । नाकुलीनाम् ।
 न च बाधिताम् । नाधिकाङ्गीम् । न हीनाङ्गीम् । नाति-
 कपिलाम् । न वाचाटाम् । अथाष्टौ विवाहा भवन्ति ।
 ब्राह्मणैव आर्षः प्राजापत्यो गन्धर्व आसुरो राक्षसः
 पेशाचश्चेति । आह्वय गुणवते कन्यादानं ब्राह्मणः । यज्ञस्थ-
 ऋत्विजे दैवः । गोमिथुनग्रहणेनार्षः । प्रार्थितप्रदानेन
 प्राजापत्यः । द्वयोः सकामयोर्भातापितृरहितो योगो
 गान्धर्वः । क्रयेणासुरः । युद्धहरणेन राक्षसः । सुप्त-

अमन्ताभिगमनात् पश्चाच्चः । एतेष्वाद्याच्चत्वारो धर्मग्राः ।
मान्धर्वाऽपि राजन्यानाम् । ब्राह्मीपुत्रः पुरुषानेकां श्रुतिं
पुनीते । दैवीपुत्रश्चतुर्दश । आर्षीपुत्रश्च सप्त । प्राजापत्य-
श्चतुरः । ब्राह्मेण विवाहेन कन्यां ददद्ब्रह्मलोकं गमयति ।
दैवेन स्वर्गम् । आर्षेण वैष्णवम् । प्राजापत्येन देवलोकम् ।
गान्धर्गेण गन्धर्वलोकं गच्छति । पिता पितामहो भ्राता
सहो मातामहो माता चेति कन्याप्रदाः । पूर्वाभावे
प्रकृतिस्थ परः परः ॥ १—३८ ॥

ऋतुवयमुपाख्यैव कन्या कुर्यात् स्वयंवरम् ।

ऋतुवये व्यतीति तु प्रभवत्यात्मनः सदा ॥ ४० ॥

पितृवैष्मिनि या कन्या रजः पश्यत्यसंस्कृता ।

सा कन्या वृषली ज्ञेया हरंस्तां न विदुष्यति ॥ ४१ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

पञ्चविंशोऽध्यायः ।

अथ स्त्रीणां धर्माः । भर्तुः समानव्रतचारित्वम् ।
श्वश्रूश्चश्वश्रुगुरुदेवतातिथिपूजनम् । सुसंस्कृतोपस्करता ।
अमुक्तहस्तता । सुगुप्तभाण्डता । मूत्रक्रियास्वनभिरतिः ।
मङ्गलाचारतत्परता । भर्तृरि प्रवसितेऽप्रतिकर्मक्रिया ।
परगृहेष्वनभिगमनम् । द्वारदेशगवाक्षकेष्वनवस्थानम् ।
सर्वकर्मस्वस्वतन्त्रता । वाच्ययौवनवाङ्मेष्वपि पितृभर्तृ-
पुत्राधीनता । ऋते भर्तृरि ब्रह्मचर्यं तदन्वारोहणं वा ॥
१—१४ ॥

नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञो न व्रतं नाप्युपोषितम् ।

पतिं शृणूयते यत्तु तेन स्वर्गं महीयते ॥ १५

पत्न्यौ जीवति या योषिदुपवासव्रतं चरेत् ।

आयुः सा हरते भर्तुर्नरकश्चैव गच्छति ॥ १६

घृते भर्त्तरि साध्वी स्त्री ब्रह्मचर्य्यं व्यवस्थिता ।

स्वर्गं गच्छत्यपुत्रापि यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥ १७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षष्ठविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

षड्विंशोऽध्यायः ।

सवर्णास्तु बहुभार्यास्तु विद्यमानास्तु ज्येष्ठया सह धर्म-
कार्य्यं कुर्यात् । मित्रास्तु च कनिष्ठयापि समानवर्णया ।
समानवर्णाया अभावे त्वनन्तरयैवापदि च । न त्वेव द्विजः
शूद्रया ॥ १—४ ॥

द्विजस्य भार्या शूद्रा तु धर्मार्थं न भवेत् कचिद् ।

रत्यर्थमेव सा तस्य रागाभ्यस्य प्रकीर्तिता ॥ ५

हीनजातिस्त्रियं मोहादुद्वहन्तो द्विजातयः ।

कुलान्येव नयन्त्याश्च ससन्तानानि शूद्रताम् ॥ ६

दैवपितृगातिथेयानि तत्प्रधानानि यस्य तु ।

नाश्वन्ति पितृदेवास्तु न च स्वर्गं स गच्छति ॥ ७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

सप्तविंशोऽध्यायः ।

गर्भस्य अष्टताज्ञाने निषेककर्म । अन्धनात् पुरा पुंस-
वनम् । षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तोन्नयनम् । जाते च दारके
जातकर्म । अग्नौ च व्यपगमे नामधेयम् । माङ्गल्यं ब्राह्मणस्य ।
बलवत् क्षत्रियस्य । धनोपेतं वैश्यस्य । जुगुप्सितं शूद्रस्य ।
चतुर्थे मास्यादित्यर्शनम् । षष्ठेऽन्नप्राशनम् । तृतीयेऽध्वे
चूडाकरणम् । एता एव क्रियाः स्त्रीणाममन्त्रकाः । तासां
समन्त्रको विवाहः । गर्भाष्टमेऽध्वे ब्राह्मणस्योपनयनम् ।
गर्भकादग्रे रात्रिः । गर्भद्वादशे विद्युः । तेषां सुक्लव्यावस्व-
जमन्यो मौञ्जाः । कार्पासशणाविकान्युपवीतानि वासां स
च । मार्गवैयाघ्रवास्तानि चर्मणि । पाताशखादिरौदु-
म्बरा दण्डाः । केशान्तललाटनासाद्रेऽशतुल्याः । सर्व एव
वा । अकुटिलाः सत्वचश्च । भवदाद्यं भवन्मध्यं भवदन्तश्च
भैक्षचरणम् ॥ १—२५ ॥

आषेड्याद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्त्तते ।

आ द्वाविंश्यात् क्षत्रवन्धोरा चतुर्विंशतेर्विद्युः ॥ २६

अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालमसंस्कृता ।

सावित्रीपतिता ब्राह्म्या भवत्यार्यविगर्हिताः ॥ २७

यद्वयं विहितं चर्म यत् सूत्रं या च मेखला ।

यो दण्डो यच्च वसनं तत्तदस्य व्रतेष्वपि ॥ २८

मेखलामजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ।

अस्य प्रास्य विनष्टानि गृह्णीतान्यानि मन्त्रवत् ॥ २९

इति वैष्णवे चर्माशस्त्रे सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

अष्टाविंशोऽध्यायः ।

अथ ब्रह्मचारिणां गुरुकुलवासः । सन्ध्याद्वयोपासनम् ।
पूर्वां सन्ध्यां जपेत् तिष्ठन् पश्चिमामासीनः । कालद्वयमभि-
षेक्तान्निर्गन्धकरणम् । अक्षु दण्डवन्मञ्जनम् । आहता-
ध्ययनम् । गुरोः प्रियहिताचरणम् । मेखलादण्डाजिनो-
पवीतधारणम् । गुरुकुलवर्जं गुणवत्सु भैक्षचरणम् ।
गुर्वनुज्ञातो भैक्षाम्बवहरणम् । आहृततलवणशक्तपथ्युषित-
वृत्य-गीत-स्त्रीऽमधुमांसाञ्जनोच्छिष्ट-प्राणि-हिंसाक्षीलपरि-
वर्जनम् । अथ शय्या । गुरोः पूर्वाभ्यानं चरमं संवेशनम् ।
कृतसन्ध्यापासनञ्च गुर्वभिवादनं कुर्यात् । तस्य च व्यत्यस्त-
करः पादादुपसृष्टेत् । दक्षिणं दक्षिणेनेतरमितरेण । स्वप्न-
नामाद्याभिवादनान्ते भोःशब्दान्तं निवेदयेत् । तिष्ठन्नासीनः
शयानोभुञ्जानः पराङ्मुखश्च नाद्याभिभाषणं कुर्यात् ॥
१—२८ ॥

आसीन य शितः कुर्याभिगच्छंस्तु गच्छतः ।

आगच्छतः प्रत्युद्गम्य पश्चादागच्छंस्तु धावतः ॥ १९

पराङ्मुखस्याभिमुखः । दूरस्थस्यान्तिकमुपेत्य । शयानस्य
प्रणम्य । तस्य च चक्षुर्षिषे न यथेपासनः स्यात् । न
चायं केवलं नाम ब्रूयात् । गतिचेष्टाभाषितादिवं नास्यानु-
कुर्यात् । यत्रास्य निन्दापरीवादौ स्यातां न तत्र तिष्ठेत् ।
नासौकासनो भवेत् । ऋते शिलाफलकनौयानेभ्यः । गुरो
गुरौ सन्निहिते गुरुवदन्ते । अनिर्दिष्टो गुरुणा स्वान्

गुरुन् नाभिवादयेत् । बाले समानवयसि वाध्यापके गुरुपुत्रं
गुरुवद्वर्तेत । नाध्यापादौ प्रक्षालयेत् । नाच्छिष्टमश्नीयात् ।
एवं वेदं वेदौ वेदान् वा स्वीकुर्यात् । ततो वेदाङ्गानि ।
यत्स्वनधोतवेदोऽन्यत्र यमं कुर्यादसौ ससन्तानः शूद्रत्वमेति ।
मातुरग्रे किञ्जनं द्वितीयं मौञ्जीवन्धनम् । तत्तास्य माता
सावित्री भवति पिता त्वाचार्यः । एतेनैव तेषां द्विजत्वम् ।
प्राङ्मौञ्जीवन्धनाद्द्विजः शूद्रसमो भवति । ब्रह्मचारिणा
मुण्डेन जटिलेन वा भाष्यम् । वेदस्वीकरणाद्दूढं गुर्वनु-
ज्ञातस्तन्म वरं दत्त्वा स्नायात् । ततो गुरुकुल एव वा
जन्मनः शेषं नयेत् । तत्ताचार्यं प्रीते गुरुवद्गुरुपुत्रे वर्तेत ।
गुरुदारेषु सर्वेषु वा । तदभावेऽग्निशुश्रूषुर्नैष्ठिको ब्रह्मचारी
स्यात् ॥ २०—४६ ॥

एवं चरति यो विप्रो ब्रह्मचर्यमतान्द्रितः ।

स गच्छत्युत्तमं स्थानं न चेन्न जायते पुनः ॥ ४७

कामतो रेतसः सेकं व्रतस्थस्य द्विजजन्मनः ।

अतिक्रमं व्रतस्याहुर्धर्मज्ञा ब्रह्मवादिनः ॥ ४८

एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते वसित्वा गर्हभाजिनम् ।

सगागारं चरेद्भैक्षं स्वकर्म परिकीर्त्तयन् ॥ ४९

तेभ्यो लब्धेन भैक्षेण वर्त्तयन्नेककालिकम् ।

उपसृष्टं स्निग्धवर्णमब्देन स विशुध्यति ॥ ५०

स्वप्ने सिक्ता ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः ।

स्नात्वा कर्मव्रियत्वा त्रिः पुनर्हर्षमित्युच्यते जपेत् ॥ ५१

अश्रुत्वा भिक्षुचरणमसमिध्य च पावमम् ।

अनागुरः सप्तरात्रमयकीर्णव्रतं चरेत् ॥ ५२

तच्चैदत्तदियात् सूर्यः श्रयानं कामकारतः ।

निम्नोचेद्वाप्यविज्ञानाज्जपन्नुपवसेद्दिनम् ॥ ५३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे ऽष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

एकोनविंशोऽध्यायः ।

यस्तूपनीयव्रतादेशं कृत्वा वेदमध्यापयेत् तमाचार्यं
विद्यात् । यत्नेन मूल्येनाध्यापयेत् तमुपाध्यायमेकदेशं
वा । यो यस्तु यत्र कर्माणि कुर्यात् तद्विजं विद्यात् ।
नापरीक्षितं याजयेत् । नाध्यापयेत् । नोपनयेत् ॥ १—६ ॥

अधर्मेण च यः प्राह यथाधर्मेण पृच्छति ।

तयोरन्यतरः प्रैति विद्वेषं बाधिगच्छति ॥ ७

धर्माधौ यत्र न स्थातां शुश्रूषा वापि तद्विधा ।

तत्र विद्या न वक्तव्या शुभं बीजमिवोदरे ॥ ८

विद्या ह वै ब्राह्मणमजागाम

गोपाय मा शिवधिक्षेऽहमस्मि ।

अमृतकायानृजवेऽयताय

न मां ब्रूया वीर्यवतौ तथा स्नाम् ॥ ९

यमेव विद्याः शुचिमप्रमत्तं

मेधाविनं ब्रह्मचर्योपपन्नम् ।

यस्ते न द्रुह्येत् कतमस्य नाह

तस्मै मां ब्रूया निधिपाय ब्रह्मन् ॥ १०

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनविंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

त्रिंशोऽध्यायः ।

आश्रय्यां प्रौढपद्यां वा च्छन्दांस्युपाकृत्यापेक्षमानं
 भासानधीयीत । ततस्तेषां नोत्सर्गं वहिः कुर्यान्नानुपाकृ-
 तानाम् । चतुसर्गोपाकर्मणोर्मध्ये वेदाङ्गध्ययनं कुर्यात् ।
 नाधीयीताहोरात्रं चतुर्दश्यष्टमीषु च । न त्वन्तरग्रह-
 सूतके । नेन्द्रप्रयागे । न याति चण्डपर्वते । नाकालवर्ष-
 विद्युत्स्तनितेषु । न भूकम्पोल्कापातदिग्दाहेषु । नान्तःश्वे ।
 ग्रामे । न शस्त्रसम्पाते । न खम्बुगालगर्द्भनिर्हाहेषु ।
 न वादित्रवद्धे । न शूद्रपतितयोः समीपे । न देवतायतन-
 श्मशानचतुष्पथरथ्यासु । नोदकान्तः । न पीठोपहित-
 पादः । न हस्त्यश्वोद्गनौगोयानेषु । न वास्तः । न विरिक्तः ।
 नाजीर्णी । न पञ्चनखान्तरागमने । न राजश्रोत्रि-
 गोत्राद्व्यसने । नोपाकर्मणि । नोत्सर्गे । न सामध्या-
 नादग्यजुषी । नापररात्रमधीत्य शयीत । अभियुक्तो-
 ऽप्यन्यध्यायेष्वध्ययनं परिहरेत् । यस्मादनध्ययनाधीतं नेह
 नामुत्र फलदम् । तद्यध्ययनेनायुषः क्षयो गुरुशिष्ययोश्च ।
 तस्मादनध्यायवज्रं गुरुणा ब्रह्मलोककामेन विद्या सच्छिष्य-
 क्षेत्रेषु वसव्या । शिष्येण ब्रह्मारम्भावसानयोगुरोः पादोप-
 संग्रहणं कार्यम् । प्रणवश्च व्याहर्त्तव्यः । तत्र च यदुच्यतेऽधीते
 तेनाद्याज्येना पितॄणां हस्तिर्भवति । यद्वयजुं धि तेन मधुना ।
 यत् सामानि तेन पयसा । यच्चाथर्वणं तेन मांसिन । यत्
 पुराणेतिहासवेदाङ्गवमंशास्त्राख्यधीते तेनास्यान्नेन । यश्च

विद्यामासाद्याम्लोके तथा जीवेन्न सा तस्य परलोके
फलप्रदा भवेत् । यश्च विद्याया यशः परेषां हन्ति ।
अनुज्ञातश्चायस्मादधीयानान्न विद्यामादद्यात् । तदादानमस्य
ब्रह्मस्तेयं नरकाय भवति ॥ १—४२ ॥

लौकिकं वैदिकं वापि तथाध्यात्मिकमेव वा ।

आददीत यतो ज्ञानं न तद्गृह्येत् कदाचन ॥ ४३

उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पता ।

ब्रह्मजस्य हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ ४४

कामान्माता पिता चैनं यमुत्पादयतो मियः ।

सम्भूतिं तस्य तां विद्याद्वयद्वयोनाधिह जायते ॥ ४५

आचार्यस्तस्य यां जातिं विधिवद्देवपारगः ।

उत्पादयति सावित्रा सा सप्ता साजरामराः ॥ ४६

य आहृणोत्यवितथेन कर्णा-

वदुःखं कुर्वन्नस्तं संप्रयच्छन् ।

तं वै मन्येत् पितरं मातरं च

तस्मै न दृष्ट्वेत् कृतमस्य जानन् ॥ ४७

हृति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

एकत्रिंशोऽध्यायः ।

तयः पुरुषस्यातिगुरवो भवन्ति । माता पिता
आचार्यश्च । तेषां नित्यमेव शुश्रूषणा भवितव्य । यत् ते
ब्रूयुस्तत् कुर्यात् । तेषां प्रियहितमाचरेत् । न तैरननुज्ञातः
किञ्चिदपि कुर्यात् ॥ १—६ ॥

एत एव तयो वेदा एत एव तयः सुराः ।
 एत एव तयो लोका तत एव तयोऽग्नयः ॥ ७
 पिता गार्हपत्योऽग्निर्हस्तिणाग्निर्माता गुरुराहवनीयः ।
 अनादतास्तु यस्यैते सर्वास्तस्याफलाः क्रियाः ॥ ८—९ ॥
 इमं लोकं मातृभक्ता पितृभक्ता तु मध्यगम् ।
 गुरुशुश्रूषया त्वेवं ब्रह्मलोकं समश्नुतु ॥ १०
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

राजर्त्विक्श्रोत्रियाधर्मेप्रतिषेधुपाध्यायपितृव्यमातामह-
 मातुलश्वशुरज्येष्ठभ्रातृसम्बन्धिनश्चाचार्यवत् । पत्न्य एतेषां
 सवर्णाः । मातृष्वसा पितृष्वसा ज्येष्ठा स्वसा च । श्वशुर-
 पितृव्यमातुलर्त्विजां कनीयसां प्रत्येतानमेवाभिवादनम् ।
 हीनवर्णानां गुरुपत्नीनां दूषादभिवादनं न पादोपसंस्पर्-
 शनम् । गुरुपत्नीनां गात्रोत्सादनाञ्जनकेशसंयमन-पाद-
 प्रक्षालनादीनि न कुर्यात् । असंस्तुतापि परपत्नी
 भगिनीति वाच्या पुत्रीति मातेति वा । न च गुरुणां त्वमिति
 ब्रूयात् । तदतिक्रमे निराहारो दिवसान्ते तं प्रसाद्या-
 श्रीयान् । न च गुरुणा सह विगृह्य कयां कुर्यात् । नैव
 चास्य परीवादम् । न चानाभिप्रेतम् ॥ १—१२ ॥

गुरुपत्नी तु युवतिर्नाभिवाद्येह पादयोः ।

पूर्णां त्रिंशतिवर्षे च पुनरोत्तमं विजानता ॥ १३ ॥

कामन्तु गुरुपत्नीनां युवतीनां युवा भुवि ।
 विधिवद्वन्दनं कुर्यादसावहमिति ब्रुवन ॥ १४
 विप्रोथ पादग्रहणमन्वहञ्चाभिवादनम् ।
 गुरुशरेषु कुर्वीत सतां धर्ममनुस्मरन् ॥ १५
 वित्तं बन्धुर्न कर्म विद्या भवति पञ्चमी ।
 एतानि मानस्यानानिगरीयो यद्व्यदुत्तरम् ॥ १६
 ब्राह्मणं दशवर्षं क्षत्रियतवर्षं भूमिपम् ।
 पितापुत्रो विजानीयाद्ब्राह्मणस्तु तयोः पिता ॥ १७
 विप्राणां ज्ञानतो ज्यैष्ठ्यं क्षत्रियाणान्तु वीर्यतः ।
 वैश्यानां धान्यधनतः शूद्राणामेव जन्मनः ॥ १८
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ।

अथ पुरुषस्य कामक्रोधलोभाख्यं रिपुत्रयं सुषोढम्
 भवति । परिग्रहप्रसङ्गादिशेषेण गृह्याश्रमिणः । तेनाय
 माक्रान्तोऽतिपातक्रमहापातकानुपातकोपपातकेषुः प्रवर्त्तते ।
 जातिभ्रंशकरेषु सङ्करीकरणेष्वपातीकरणेषु च । मलावहेषु
 प्रकीर्णकेषु च ॥ १—५ ॥

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः ।

कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥ ६

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रयोस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ६३ ॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ।

मातृगमनं दुहितृगमनं स्रग्धागमनमित्यतिपातकानि ॥ १

अतिपातकिनस्त्वेते प्रविशेयुहुं ताशनम् ।

न ह्यन्या निष्कृतिस्तेषां विद्यते हि कथंचन ॥ २

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ।

ब्रह्महत्या सुरापानं ब्राह्मणसुवर्णहरणं गुरुदारगमन-
मिति महापातकानि । तत्संयोगश्च । सर्वत्सरेण पतति
पतितेन सह चरन् । एकयानभोजनाशनशयनैः । यौन-
सौवर्मौखसम्बन्धात् सद्य एव ॥ १—५ ॥

अश्वमेधेन शुध्येयुर्महापातकिनस्त्विमे ।

पृथिव्यां सर्वतीर्थानां तथासुररणेन वा ॥ ६

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

षड्त्रिंशोऽध्यायः ।

थागस्य य क्षत्रियस्य वैश्यस्य च रजस्वलायाश्चान्तर्वृत्त-
श्चात्रिगोवायाश्चाविघ्नातस्य गर्भस्य शरणागतस्य च घातनं

ब्रह्महत्यासमानीति । कौटसाह्यं सुहृदवध एतौ सुरामान-
समौ । ब्राह्मणस्य भूम्यपहरणं निक्षेपापहरणं सुवर्णस्तेय-
समम् । पितृव्यमातामहमातुलश्वशुरनृपपत्न्याभिगमनं गुरु-
दारगमनसमम् । पितृव्यसृमातृव्यसृखसृगमनंच । अत्रि-
यत्विगुपाध्यायमित्रपत्न्याभिगमनंच । स्वसुः सख्याः संगोत्रायाः
उत्तमवर्णायाः कुमार्या अन्यजाया रजस्वलायाः प्रव्रजि-
ताया निक्षिप्तायाश्च ॥ १-७ ॥

अनुपातकिनस्त्वेते महापातकिनो यथा ।

अश्वमेधेन शुध्यन्ति तीर्थानुसरणेन वा ॥ ८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षड्विंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशोऽध्यायः ।

अश्रुतवधनमुत्क्रवे । राजगामि च पैशुन्यम् । गुरोश्चा-
लीकनिर्ऌभ्यः । वेदनिन्दा । अधीतस्य च त्यागः । अग्नि-
मातृपितृसुतदाराणांच । अभोज्यभक्षभक्ष्यभक्षणम् । परस्वा-
पहरणम् । परदाराभिगमनम् । अथाज्ययाजनम् । विकर्म-
जीवनंच । असत्प्रतिग्रहश्च । क्षत्रवितृशूद्रगोवधः । अविक्त्रेय-
विक्रयः । परिवर्त्तितानुजेन जेष्ठस्य । परिवेदनम् । तस्य च
कन्यादानम् । याजनंच । व्रात्यता । भृतकाध्यापनम् । भृता-
श्चाध्ययनादानम् । सर्वाकरेष्वधिकारः । महायन्त्रप्रवर्त्तनम् ।
द्रुमगुल्फवल्लीलतौषधीनां हिंसा । स्त्रीजीवनम् । अभिचार-
मलकर्मसु प्रवृत्तिः । आत्मार्थं क्रियारम्भः । अनाहिता-

ग्निता । देवर्षिपितृऋणानामनपक्रिया । असच्छास्त्रा-
भिगमनम् । नास्तिकता । कूशीलवता । मद्यपस्त्रीनि-
षेवणम् । इत्युपपातकानि ॥ १—३४ ॥

उपपातक्रियेत्येते कुर्युश्चान्द्रायणं नराः ।

धराकश्च तथा कुर्युर्यजेद्युर्गोमखेन वा ॥ ३५ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः ।

ब्राह्मणस्य रुजरकरणम् । अघ्नेयमद्ययोर्प्रातिः ।
जैद्वयम् । पशुषु मैथुनाचरणम् । पुंसि च । इति जाति-
भ्रंशकराणि ॥ १—६ ॥

जातिभ्रंशकरं कर्म कृतवान्यतममिच्छया ।

कुर्यात् सान्तपनं कृच्छ्रं प्राजापत्यमनिच्छया ॥ ७ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ।

ग्राम्यारण्यानां पशूनां हिंसा सङ्करीकरणम् ॥ १ ॥

सङ्करीकरणं कृत्वा मासमग्नीति यावकम् ।

कृच्छ्रातिहृच्छ्रमथवा प्रायश्चित्तन्तु कारयेत् ॥ २ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशोऽध्यायः ।

निन्दितेभ्यो धमादानं वाणिज्यं कुसीदजीवनमसत्क-
भाषणं शूद्रसेवनमित्यपात्रीकरणम् ॥ १

अपात्रीकरणं कृत्वा तप्तकृच्छ्रेण शुध्यति ।

शीतकृच्छ्रेण वा भूयो महासान्तपनेन वा ॥ २

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

एकचत्वारिंशोऽध्यायः ।

पक्षिणां जलचराणां जलजानां च घातनम् । छमि-
षीठानां च । मद्यानुगतभोजनम् । इति मलावहानि ॥ १—४

मलिनीकरणीयेषु तप्तकृच्छ्रं विशोधनम् ।

कृच्छ्रातिकृच्छ्रमथवा प्रायश्चित्तं विशोधनम् ॥ ५

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥

द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ।

यदसुक्तं तत्प्रकीर्णम् ॥ १

प्रकीर्णपातके ज्ञात्वा गुरुत्वमथ लाघवम् ।

प्रायश्चित्तं बुधः कुर्याद् ब्राह्मणानुमतः सदाः ॥ २

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥

त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ नरकाः । ताम्रिस्रम् । अन्धातामिस्रम् । रौरवम् ।
 महारौरवम् । कालसूत्रम् । महानरकम् । सञ्जीवनम् ।
 अवीचिः । तपनम् । सम्प्रतापनम् । सहातकम् । कांको-
 लम् । कण्डुलम् । कुट्टानम् । पूतिच्छत्तिकम् । लोहशङ्कुः ।
 ऋचीषम् । विषमपथानम् । कण्टकशास्त्रलिः । दीपनदी ।
 असिपत्रवनम् । लोहचारकमिति । एतेष्वुक्तप्रायश्चित्ता-
 चतिपातकिनः पर्यायेण कल्पं पचन्ते । महापातकिनो
 मन्त्रन्तरम् । अनुपातकिनश्च । उपपातकिनश्चतुर्युगम् ।
 कृतसङ्करीकरणाश्च । कृतापात्रीकरणाश्च । कृतमलिनी-
 करणाश्च । प्रकीर्णकपातकिनश्च बहून् वर्षयुगान् ॥ १—३२

कृतपातकिनः सर्वे प्राणत्यागादनन्तरम् ।

याम्यं पथानमासाद्य दुःखमश्नन्ति दाहणम् ॥ ३३

यमस्य पुरुषैर्घोरैः कथ्यमाणा यतस्ततः ।

सुकृच्छ्रेयानुकारेण नीयमानाश्च ते यथा ॥ ३४

श्वभिः शृगालैः क्रव्यादैः काककङ्कवकादिभिः ।

अग्नितुण्डैर्भक्ष्यमाणा भुजङ्गैर्वृश्चिकैस्तथा ॥ ३५

अग्निना दह्यमानाश्च तुद्यमानाश्च कण्टकैः ।

क्रकचैः पाव्यमानाश्च पीड्यमानाश्च तण्डुला ॥ ३६

क्षुधया व्यथ्यमानाश्च घोरैर्व्याघ्रगणैस्तथा ।

पूयशोणितगन्धेन मुर्च्छमाना पदे पदे ॥ ३७

परान्नपानं लिप्सन्तस्ताड्यमानाश्च किङ्करैः ।
 काककङ्कवादीनां भीमानां सदृशाननैः ॥ ३८
 क्वचित् काय्यन्ति तैलेन ताड्यन्ते मुषलैः क्वचित् ।
 आयसीषु च वज्रं ते शिलासु च तथा क्वचित् ॥ ३९
 क्वचिद्वान्तमथाश्रन्ति क्वचित् पूयमसृक् क्वचित् ।
 क्वचिद्विष्टां क्वचिन्नासं पूयगन्धि सुदारुणम् ॥ ४०
 अन्धकारेषु तिष्ठन्ति दारुणेषु तथा क्वचित् ।
 क्लमिर्मर्भक्ष्यभाणाश्च वह्नितुण्डैश्च दारुणैः ॥ ४१
 क्वचिच्छीतेन बाध्यन्ते क्वचिद्वामेध्यमध्यगः ।
 परस्परं मथाश्रन्ति क्वचित् प्रेक्षाः सुदारुणाः ॥ ४२
 क्वचिद्भूतेन ताड्यन्ते लम्बमानास्तथा क्वचित् ।
 क्वचित् क्षिप्यन्ति वाणौघैरुत्क्षत्यन्ते तथा क्वचित् ॥ ४३
 कण्ठेषु दत्तपादस्य भुजङ्गाभोगवेष्टिताः ।
 पीड्यमानास्तथा यन्त्रैः क्लथमाणाश्च जानुभिः ॥ ४४
 भग्नष्टष्ठशिरोग्रोवाः सूचीकण्ठाः सुदारुणाः ।
 कूटागारप्रमाणैश्च शरीरैर्यातनाक्षमैः ॥ ४५
 एवं पातकिनः पापमनुभूय सदुःखिताः ।
 तिर्यग्यौनौ प्रपद्यन्ते दुःखानि विविधानि च ॥ ४६
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ पापात्मनां नरकेष्वनुभूतदुःखानां तिर्यग्योनयो
 भवन्ति । अपतिपातकिनां पर्यायेण सर्वाः स्थावरयोनयः ।
 महापातकिनां च क्षमियोनयः । अनुपातकिनां पक्षि-
 योनयः । उपपातकिनां जलजयोनयः । कृतजातिभ्रंश-
 कराणां जलचरयोनयः । कृतसंङ्करीकरणकर्मणां षड-
 योनयः । कृतापात्रीकरणकर्मणां पशुयोनयः । कृतमलिनी-
 करणकर्मणां मनुष्येष्वस्पृश्ययोनयः । प्रकीर्णेषु प्रकीर्णै
 हिंस्रैः क्रव्यादैः भवन्ति । अभोज्यानां भक्ष्याणी क्षमिः ।
 स्तेनः श्येनः । प्रहृष्टवर्मापहारी विलेशयः । आखु-
 र्धान्यहारी । हंसः कांस्थापहारी । जलं हृत्वाभिलषः ।
 मधु दंशः । पयः काकः । रसं श्वा । घृतं नकुलं ।
 मांसं गृध्रः । वसां भद्रगुः । तैलं तैलपायिकः । लवणं
 वीचिवाक् । दधि बलाका । कोशेयं हृत्वा भवति तित्तिरिः ।
 क्षौभं दहूरः । कार्पासं ताम्रं क्रौञ्चः । गोधा गाम् ।
 वाग्गुहो गुडम् । कुष्ठुन्दरिर्गन्धान् । पत्रशाकं वर्ही ।
 कृतावं श्वावित् । अकृतावं शङ्खकः । अग्निं वक्रः ।
 गृहकार्यपस्करम् । रक्तवासांसि जवक्षीयकः । गजं
 कूर्मः । अश्वं व्याघ्रः । फलं पुष्पं वा मर्कटः । ऋक्षः
 स्त्रियम् । यानमुष्टः । पशूनजः ॥१—४३

यदा तदा परद्रव्यमपहृत्य बलात्तरः ।

अवश्यं याति तिर्यक्त्वं जग्धा चैवाहुतं हविः ॥ ४४

स्त्रियोऽप्येतेन कल्पेन हत्वा दोषमवाप्नुयुः ।

एतेषामेव जन्तूनां भार्यात्वमुपयान्ति ताः ॥ ४३ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४४ ॥

पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ नरकातुभूतदुःखानां तिर्यक्तमुत्तीर्णां मनुष्येषु
लक्षणानि भवन्ति । कुष्ठातिपातकी । ब्रह्महा यक्ष्मी ।
सुरापः श्यावदन्तकः । सुवर्णहारी कुनखः । गुरुतल्पगो
दुश्शर्मा । पूतिनासः पिशुनः । पूतिवक्तः सूचकः । धान्य-
चौरोऽङ्गहीनः । मिश्रचौरोऽतिरिक्ताङ्गः । अन्नापहारक-
स्त्वामयावी । वागपहारको मूकः । वस्त्रापहारकः श्वित्री ।
अखापहारकः पङ्गुः । देवब्राह्मणाक्रोशको मुकः । लोल-
जिह्वो गरदः । उन्मत्तोऽग्निदः । गुरुप्रतिक्कूलोऽपश्मारी ।
गोघ्नस्त्वयः । दीपापहारकश्च । काणश्च दीपनिर्वापकः ।
तपुचामरसीसकविक्रयीः रजकः । एकशफविक्रयी च्छग-
व्याधः । कुण्डाशी भगास्यः । घाण्टिकः स्तेनः । वार्द्ध-
लिको भ्रामरी । मिष्टाण्येकाकी वातगुल्मी । समयमेत्ता
खल्वाटः । स्त्रीपक्षवकीर्णी । परवृत्तिघ्नो दरिद्रः । पर-
पीडाकरी दीर्घरोगी ॥ १—३१ ॥

एवं तन्नेविशेषेण जायते लक्षणाव्यक्ताः ।

रोगाव्यक्तास्तथाश्च कुल्लवश्चैकलोचनाः ॥ ३२ ॥

शामना बधिरा मूका दुर्बलाश्च तथापरे ।

तस्मात् सर्वं प्रयत्नेन प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ ३३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४५ ॥

षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ कृच्छ्राणि भवन्ति । त्र्यहं नाश्रीयात् । प्रत्यहं च
त्रिषवणं स्नानमाचरेत् । त्रिः प्रतिस्नानमपस्य मज्जनम् ।
मग्नस्त्रिरवमर्षणं जपेत् । दिवास्थितस्तिष्ठेत् । रात्रौ
वासोनः । कर्मणोऽन्ते पप्रस्विनीं दद्यात् । इत्यवमर्षणम् ।
त्र्यहं सायं त्र्यहं प्रातस्त्यहमयाचितमश्रीयादेषं प्राजापत्यः ।
तद्वसुष्णाः पिवेदपस्त्यहमुष्णं घृतं त्र्यहमुष्णं पयस्त्यहश्च
नाश्रीयादेष तप्तकृच्छः । एष एव शीतैः शीतकृच्छः कृच्छ्राति-
कृच्छः । पयसा दिवसैः कविंशतिक्षपणम् । उदकसक्तुनां मासा-
भ्यवहारेणोदककृच्छः । विसाभ्यवहारेण मूलकृच्छः । विल्वा-
भ्यवहारेण शीफलकृच्छः । पद्माक्षैर्वा । अनिराहारस्य द्वावशा-
हेन पराक्रः । गोमूत्रगोमयक्षीरदधिसर्पिःकुशोदकान्येकदि-
वसमश्रीयाद्द्वितीयमुपवसेदेतत् सान्तपनम् । गोमुत्रादिभिः
प्रत्यहाभ्यस्तैर्महान्तपनम् । त्र्यहाभ्यस्तैश्चातिसान्तपनम् ।
पिण्याकाचामतक्रोदकसक्तुनामुपवासान्तरितोऽभ्यवहारस्तु-
लापुरुषः । कुशपलाशोड्म्बरपद्मशङ्खपुष्पोदब्रह्मसुवर्चलापत्रैः
कथितस्याभस्य प्रत्येकं पानेन पर्णकृच्छः ॥ १—२६

कृच्छ्राण्येतानि सर्वाणि कुर्वीत कृतपावनः ।

नित्यं त्रिषवणस्नानोऽधःशायी जितेन्द्रियः ॥ २४

स्त्रीशूद्रपतितानां च वर्ज्येष्वाभिभाषणम् ।

पवित्राणि जपेन्नित्यं जुहुयाच्चैव शक्तितः ॥ १५

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥

सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ चान्द्रायणम् । ग्रासानविकारानश्रीयात् । तांश्च-
कनाभिवृद्धौ क्रमेण वर्द्धयेद्धानौ ऋसयेदमावास्यां नाश्रीयादेष
चान्द्रायणो यवमध्यः । पिपीलिकामध्यो वा । यस्या-
मामावस्या मध्ये भवति स पिपीलिका मध्यः । वस्य
पौर्णमासी स यवमध्यः । अष्टौग्रासान् प्रतिदिवसं मास-
मश्रीयात् स यतिचान्द्रायणः । सायं प्रातश्चतुरश्चतुरः स
शिशुचान्द्रायणः । यथा कथञ्चित् षष्ठ्योनां त्रिशतीं मासेना-
श्रीयात् स सामान्यचान्द्रायणः ॥ १—८ ॥

व्रतमेतत् पुरा भूमिं कृत्वा सप्तर्षयोऽमलाः ।

प्राप्तवन्तः परं स्थानं ब्रह्मा रुद्रस्तथैव च ॥ १०

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ।

अथ कर्मभिरात्मकृतैर्गुरुमात्मानं मन्येतात्मा र्थं प्रसूति-
यावकं श्रपयेत् । न ततोऽग्नौ जुहुयात् । न चान्न बलिकर्म ।

अमृतं अप्यमाणां मृतञ्चाभिमन्त्रयेत् । अप्यमाणे रक्षां
 कुर्यात् । ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनां ऋषिर्विप्राणां
 महिषो मृगाणां श्वेनो गृध्राणां स्वधितिर्वनानां सोमः
 पवित्रमत्येति रेभन्निति दर्भांश्च वज्राति । मृतञ्च तमश्रीयात्
 पात्रे निषिच्य । ये देवा मनोजाता मनोजुषः सुदक्षा
 दक्षपितरः ते नः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्यो नमस्तेभ्यः
 स्नाहेत्यात्मनि जुहुयात् । अथाचान्तो नाभिमालमेत । स्नाताः
 प्रीता भवत यूयमापोऽस्माकमुदरे यवाः । ता अस्मभ्यमनमौ
 वा अपक्षा अनागसः सन्तु देवीरस्यता ऋता दृध इति ।
 त्विरात्रं मेधावी । षड्रात्रं पापकृत् । सप्तरात्रं पीत्वा
 महापातकिनामन्यतमः मुनाति । द्वादशरात्रेण पूर्वपुरुष-
 कृतमपि पापां निर्दहति । मासं पीत्वा सर्वपापानि ।
 गोनिहारमुक्तानां यवानामेकविंशतिरात्रञ्च ॥ १—१५ ॥

यवोऽसि धान्यराजोऽसि वारुणो मधुसंयुतः ।

निर्णीदः सर्वपापानां पवित्रवृषिभिः स्मृतम् ॥ १७

ष्टतमेव मधु यवा आपो वा अमृतं यवाः ।

सर्वं पुनीत मे पापं यन्मे किञ्चन दुष्कृतम् ॥ १८

वाचा कृतं कर्मकृतं मनसा च विचिन्तितम् ।

अलक्ष्मीं कालकर्णीञ्च नाशयध्वं यवा मम ॥ १९

श्वशूकरावलीढञ्च उच्छिष्टोपहतञ्च यत् ।

मातापितरेशुश्रूषां पुनीध्वञ्च यवा मम ॥ २०

गणान् गणिकाभञ्च शुद्रान् श्राद्धसूतकम् ।

चौरस्यान् नवश्राद्धं पुनीध्वञ्च यवा मम ॥ २१

बालधूर्तमधर्माच्च राजद्वारं कृतं च यत् ।
 सूर्यस्तैस्तैर्मन्त्राद्यमयाज्वर्यं च याजनम् ।
 ब्राह्मणानां परीवादं पुनीध्वं च यथा मम ॥ २२
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे ऽष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४८ ॥

एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ।

मार्गशीर्षशुक्लैकादश्यामुपोषितो द्वादश्यां भगवन्तं
 वासुदेवमर्चयेत् । पु य धूपानुलेपनं द्वीपनैवेद्यैर्ब्राह्मणतर्पणैश्च ।
 व्रतमेतत् संवत्सरं कृत्वा पापेभ्यः पृतो भवति । यावज्जीवं
 कृत्वा श्वेतद्वीपमाप्नोति । उभयपक्षद्वादशीष्वेवं स्वर्गलोकं
 प्राप्नोति । यावज्जीवं कृत्वा विष्णोर्लोकमाप्नोति । एवमेव
 पंचदशीष्वपि ॥ १—७ ॥

ब्रह्मभूतममावास्यां पौर्णमास्यां तथैव च ।
 योगभूतं परिचरं केशवं महदाप्रयात् ॥ ८
 दृश्येते संहितौ यस्यां दिवि चन्द्रवृहस्पती ।
 पौर्णमासी तु महती प्रोक्ता संवत्सरे तु सा ॥ ९
 तस्यां दानोपवासाद्यमक्षयं परिकीर्तितम् ।
 तथैव द्वादशी शुक्ला या स्याच्छ्रवणसंदुता ॥ १०
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनपञ्चाशोऽध्यायः । ४९ ॥

पञ्चाशोऽध्यायः ।

वने पर्णकटों कृत्वा वसेत् । त्रिषण्यं ज्ञात्वा । स्वकर्षं
 चाचक्षाणो ग्रामे भैक्षमाचरेत् । दण्डाधी च स्यात् ।
 एतन्महाव्रतम् । ब्राह्मणं हत्वा द्वादशसंवत्सरं कुर्यात् ।
 यागस्थं क्षत्रियं वा । गुर्विणीं रजस्वलां वा । अग्निगोत्रां
 वा नारीम् । मित्रं वा । नृपतिवधे महाव्रतमेव द्विगुणं
 कुर्यात् । पादोनं क्षत्रियवधे । अर्धं वैश्यवधे । तदर्धं
 शूद्रवधे । सर्वेषु श्वशिरोध्वजी स्यात् । सर्वेषु जीविषु क्षमी
 स्यात् । मासमेकं कृतवापनो गवानुगमनं कुर्यात् ।
 आसीनास्वासीत । स्थितासु स्थितः स्यात् । अवसन्ना-
 चोदरेत् । भयेभ्यश्च रक्षेत् । तासां शीतादिवाणमकृत्वा
 नात्मनः कुर्यात् । गोमुत्रेण ज्ञात्वा गौरसैश्च वर्त्तेत ।
 एतन्नीव्रतं गोवधे कुर्यात् । गजं हत्वा पञ्च मीलान् दृष्टवान्
 दद्यात् । तुरगं वासः । एकहायनमनडाहं खरवधे ।
 मेघाजवधे च । सुवर्णलण्डलमुद्रवधे । श्वानं हत्वा त्रिरात्र-
 मुपवसेत् । हत्वा मूषकमार्ज्जारनकुलमण्डुकडुण्डुभाज-
 गराणामन्यतममुपोषितः कृसरान्नं भोजयित्वा लोहदण्डं
 दक्षिणं दद्यात् । गोधोलुककाकभक्षवधे त्रिरात्रमुपवसेत् ।
 हंसर्वकलालकजद्वग्वानरक्ष्येनभासचक्रवाकाणामन्यतमं हत्वा
 ब्राह्मणाय गां दद्यात् । श्वं हत्वा अश्वेनं काणायसीम् ।
 पण्डं हत्वा पलालभारकम् । वराहं हत्वा द्रुतकुम्भम् ।
 तित्तिरिं तिलद्रोणम् । शुकं द्विहायनं वत्सम् । ब्रौह्मं

त्रिहायणम् । क्रव्यादश्च गवधे पयस्विनीं गां दद्यात् । अक्र-
व्यादश्च गवधे वत्सतरीम् । अनुक्तश्च गवधे तिरात्रं पयसा
वर्त्तत । पक्षिवधे नक्ताशी स्यात् । रुष्यमाषकं वा दद्यात् ।
इत्वा जलचरमुपवसेत् ॥ १—४५ ॥

अस्थन्वतान्तु सत्त्वानां सहस्रस्य प्रमापणे ।

पूर्णे चामस्यनस्थान्तु शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ॥ ४६

किञ्चिदेव तु विप्राय दद्यादस्थिमतां वधे ।

अनस्थांचैव हिंसायां प्राणावामेन शुध्यति ॥ ४७

फलदानान्तु वृक्षाणां हृदने जप्यष्टकशतम् ।

गुल्मवल्लीलतानां च पुष्पितानां च व्रीह्याम् ॥ ४८

अन्नाद्यजानां सत्त्वानां रसजानां च सर्वशः ।

फलपुष्पोद्भवानां च घृतप्राशो विशोधनम् ॥ ४९

कृशजानामोषधीनां जातानां च स्वयं वने ।

दद्यालभे तु गच्छेद्वा दिनमेकं पयोव्रतः ॥ ५०

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५० ॥

एकपञ्चाशोऽध्यायः ।

सुरापः सर्वकर्मवर्जितः कणान् वर्षमश्रीयात् । मलानां
मद्यानां च अन्यतमस्य प्राशने चान्द्रायणं कुर्यात् । लशुन-
पलाण्ड, गृध्रनैतद्गन्धि विड्, वराहग्राम्यकुक्कुटवानरगोमांस-
भक्षणे च । सर्वेष्वेतेषु द्विजानां प्रायश्चित्तान्ते भूयः संस्कारं
कुर्यात् । वपनमेखलादण्डभैक्ष्यचर्याव्रतानि पुनः संस्कार-
कर्मणि वर्जनीयानि । शशकशङ्खकशोधाखण्ड, गकर्मवर्जं

धं च न खमांसाशने सप्त रात्रिभूपवसेत् । गन्धगन्धिकास्तेन-
 गायनागानि भुक्त्वा सप्तरात्रं पयसा वर्त्तते । तच्च कानं
 चर्मकर्त्तव्यम् । वाङ्मूषिककदर्थदीक्षितवह्निगडाभिश्च सप्तपट्टा-
 नां च । पुंखलोदाभिश्च कित्सकलुषककूरोग्रोष्णभोजि-
 नां च । अवीरास्त्रीसुवर्णकारसप्तपतितानां च । पिशुनादृ-
 त्वादिक्षतधर्मात्मरसविक्रयिणां च । शैलूषतन्तुवायस्यतप्त-
 रजकानां च । कर्मकारनिषादरक्षावतारिविणशस्त्रविक्रि-
 यां च । श्वजीविशौण्डिकतैलिकचैलनिर्णयकानां च । रज-
 स्खला सहोपपतिवेश्मनां च । भूणघ्रावेक्षितमुदक्यासंस्पृष्टं
 यतस्त्रिणावलीढं शुना संस्पृष्टं गवाघ्रातं च । कामतः पशु-
 स्पृष्टमवदुतम् । मत्तक्रुद्धातुराणां च । नांश्चितं दृष्या-
 मांसं च । पाठीनरोहितराजीवसिंहतुण्डशकुलपञ्जं सर्व-
 मत्स्यमांसाशने त्रिरात्रमुपवसेत् । सर्वजलजमांसाशने च ।
 अपः सुराभाण्डस्थाः पीत्वा सप्तरात्रं शङ्खपुष्पीशृतं पयः
 पिबेत् । मद्यभाण्डस्थाश्च पञ्चरात्रम् । सोमपः सुरापस्था-
 घ्रायाद्य-गन्धमुदकमग्नस्त्रिरघमर्षणं जघा दृतप्राशनो भवेत् ।
 खरोट्टकाकमांसाशने चान्द्रावणं कुर्यात् । प्राश्याघ्रातं
 सूनास्थं शुष्कमांसञ्च । क्रव्यादह्वगपक्षिमांसाशने तप्तहस्त्रम् ।
 कनविङ्गप्रवचक्रवाकहंसरज्जुदालसारसदात्यूहशकशारिका-
 बकबलाकाकोकिलखञ्जरीटाशने त्रिरात्रमुपवसेत् । एक-
 शक्रोभयर्दन्ताशने च । तित्तिरिकपिप्पललावकवर्तिका-
 मयूरवर्जं सर्वपक्षिमांसाशने चाहीरात्रम् । कीटाशने दिन-
 मेकं ब्रह्मसुवर्चलां पिबेत् । शुनां मांसाशने च । कृत्वाक-
 कवकाशने सात्तपनम् । यवगोधूमपयोविकारं खेदात्

शुक्लं खाण्डवं च वर्जयित्वा पर्वण्यदिनं तत्प्राशोपवैसत् ।
 ब्रह्मनामैध्रप्रभवान्नोद्विष्टांश्च हृन्निर्यासान् । शालुकट्या-
 दसरसंयावपायसापूपशङ्कुलीदेवान्नानि हवींषि च । गोऽ-
 चामहिषीवर्जं सर्वपांसि च । अनिर्दशाहानि तान्यपि ।
 स्यन्दिनीसन्धिनीविवत्साक्षीरं च । अमेध्यमुजश्च । दधिवर्जं
 कैवलानि च शुक्तानि । ब्रह्मचर्याश्रमी आश्रमभोजने प्राजा-
 पत्यम् । दिनमेकस्रोदके वसेत् । मधुमांसाशने प्राजापत्यम् ।
 विडालकाकनकुलाखूच्छिष्टभक्षणे ब्रह्मसुवर्चलां पिवेत् ।
 श्वोच्छिष्टाशने दिनमेकमुपोषितः पञ्चगव्यं पिवेत् । पञ्चनख-
 विण्मूत्राशने सप्तरात्रम् । आसन्नाद्याशने त्रिरात्रं पयसा
 वर्तते । ब्राह्मणः शुद्रोच्छिष्टाशने सप्तरात्रम् । वैश्योच्छिष्टा-
 शने पञ्चरात्रम् । राजन्योच्छिष्टाशने त्रिरात्रम् । ब्राह्मणो-
 च्छिष्टाशने त्रैकाहम् । राजन्यः शुद्रोच्छिष्टाशी पञ्चरात्रम् ।
 वैश्योच्छिष्टाशी त्रिरात्रम् । वैश्यः शुद्रोच्छिष्टाशी च ।
 चाण्डालान् भुक्त्वा त्रिरात्रमुपवसेत् । सिधं भुक्त्वा
 पराकः ॥ १-५८ ॥

असंस्कृतान् पशून् मन्त्रैर्नाद्याद्विप्रः कथञ्चन ।

मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्याच्छाश्रतं विधिमास्थितः ॥ ५९ ॥

यावन्ति पशरोमानि तावत् कृत्वेह भारणम् ।

दृथापशुघ्नः प्राप्नोति प्रेत्य चेह च निष्कृतिम् ॥ ६० ॥

यज्ञाश्च पशवः स्रष्टाः स्वयमेव स्वयम्भुवा ।

यज्ञोद्भिभूत्यै सर्वस्य तस्माद्वयम्ने बधोऽवधः ॥ ६१ ॥

न तादृशं भवत्येनो मृगहन्तुर्धनार्थिनः ।

यादृशं भवति प्रेत्य दृथामांसानि खादतः ॥ ६२ ॥

ओषधः पशवो वृक्षास्त्रिर्ण्यश्च पश्चिण्यसूया ।
 यन्नार्थं निघनं प्राप्ताः प्राप्नुवन्त्युत्थिता पुनः ॥ ६२
 मधुपर्कं च यज्ञे च पितृदैवतकर्मणि ।
 अत्रैव पशवो हिंसा नान्यात्रेति कथंचन ॥ ६३
 यन्नार्थेषु पशून् हिंसन् वेदतत्त्वार्थविद्वद्भिजः ।
 आत्मानं च पशून् चैव गमयत्युत्तमां गतिम् ॥ ६४
 गृहे गुरावरण्ये वा निवसन्नात्मवान् द्विजः ।
 नावेदविहितां हिंसामापद्यपि समाचरेत् ॥ ६५
 वा वेदविहितां हिंसा नियतास्मिंश्चराचरे ।
 अहिंसामेव तां विद्यादेदाधर्मी हि निर्गमौ ॥ ६६
 योऽहिंसकानि भूतानि हिमस्त्यामसुखे च्यवा ।
 स जीवंश्च हतश्चैव न कश्चित् सुखमेधते ॥ ६७
 यो बन्धनबधक्तेशान् प्रणिनां न चिकीर्षति ।
 स सर्वस्य हितप्रेप्सुः सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ ६८
 वदशायति यत् कुरुते रतिं वध्नाति यत्र च ।
 तद्वाप्नोति यत्रेन यो हिमस्ति न किंचन ॥ ६९
 नाहत्वा प्रणिनां हिंसां मांसमुत्पद्यते कश्चित् ।
 न च प्राणिबधः स्वर्ग्यस्तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ॥ ७०
 समुत्पत्तिं च मांसस्य बधवन्धौ च देहिनाम् ।
 प्रसमीक्ष्य निवर्त्तते सर्वमांसस्य भक्षणात् ॥ ७१
 न भक्षयति यो मांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ।
 स लोके प्रियतां याति ध्याधिभक्ष्य न पीयते ॥ ७२
 अनुमन्ता विप्रसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ।
 संस्कर्ता ओषधर्ता च खादकश्चेति घातकाः ॥ ७३

स्वमांसं परमांसेन यो वर्धयितुमिच्छति ।

अनन्यच्छिपिन् देवास्ततोऽन्यो नास्यपुण्यकृत् ॥ ४५

वर्षं वर्षेऽन्येन यो यजेत शतं समाः ।

मांसानि च न खादेद्व्यस्तस्य पुण्यफलं समम् ॥ ४६

फलसूत्राद्यनैर्हि व्यैर्मून्यन्नानां च भोजनैः ।

न तत् फलमवाप्नोति यन्मांसपरिवर्जनात् ॥ ४७

मांसं भक्षयितामुत्र यस्य मांसमिहाद्यहम् ।

एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रददन्ति मनीषिणः ॥ ४८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५१ ॥

द्विपञ्चाशोऽध्यायः ।

सुवर्णस्यैकशब्दे कर्माचक्षाणो सुफलमर्पयेत् । वधात्
त्यागाद्वा प्रयतो भवति । महाव्रतं द्वादशाब्धानि वा
कुर्यात् । निवेपापहारी च । धान्यधनापहारी च कृच्छ्र-
मन्दम् । मनुष्यस्त्रीकूपक्षेत्रवापीनामपहरणे चन्द्रायणम् ।
द्रव्याणामल्पसाराणां सान्त्वनम् । भोक्ष्यभोक्ष्यपानशब्दा-
सनपुत्रमूतफलानां पञ्चगव्यपानम् । तृणकाष्ठद्रुमशुष्कान्न-
गुडवस्त्रचर्माभिषाणां त्रिरात्रमुपवसेत् । मणिसुक्ताप्रवाल-
ताम्ररजतायःकां व्यानां द्वादशाहं कण्ठानश्रीयात् । कार्पास-
कीटजोर्णाद्यपहरणे त्रिरात्रमुपवसेत् । पक्षिगन्धौषधिरज्जु-
बैदसनामपहरणे दिनमुपवसेत् ॥ १—१३ ॥

दत्त्वेवापहतं द्रव्यं धनिकस्याप्युपायतः ।

प्रायश्चित्तं ततः कुर्यात् कस्मिन्नापनुत्तये ॥ १४

यद्वयत् परेभ्य आदद्यात् पुरुषस्तु निरङ्कुशः ।

तेन तेन विहीनः स्याद्वयत्रयताभिजायते ॥ १५

जीवितं धर्मकामौ च धने यस्मात् प्रतिष्ठितौ ।

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन धनहिंसां विवर्जयेत् ॥ १६

प्राणिहिंसापरो यस्तु धनहिंसापरस्तथा ।

महादुःखमवाप्नोति धनहिंसापरस्तयोः ॥ १७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ।

अयागम्यागमने महाव्रतविधानेनावृत्तं चौरवासा वने
प्राजापत्यं कुर्यात् । परदारगमने च । गोव्रतं गोगमने च ।
पुंस्ययोनावाकाशेऽसु दिवा गोयाने च सवासाः स्नान-
माचरेत् । चाण्डालीगमने तत्साम्यमवाप्नुयात् । अन्नानत-
श्चान्द्रायणद्वयं कुर्यात् । पशुवेद्यागमने प्राजापत्यम् ।
सहस्रद्वयं स्त्री यत् पुरुषस्य परदारे तद्व्रतं कुर्यात् ॥ १—८ ॥

यत्करोत्येकरात्रेण वृषलीसेवनाद्विजः ।

तद्वैद्यभुग्जपनं नित्यं त्रिभिर्घर्ष्यपोहति ॥ ९

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५३ ॥

चतुःपंचाशोऽध्यायः ।

यः पापानां येन सह संयुज्यते स तस्यैव प्रावृत्तिं
कुर्यात् । अतः पंचनखात् कृपादत्यन्तोपहताक्षोऽहं पीत्वा
ब्राह्मणविराजमुपवसेत् । इहार्हं राजन्यः । एकार्हं वैश्यः ।
शूद्रो नक्तम् । सर्वे चान्ते व्रतस्य पंचगव्यं पिबेयुः ॥ १—६ ॥

पंचगव्यं पिबेच्छूद्रो ब्राह्मणस्तु सुरां पिबेत् ।

शभौ तौ नरकं यातो मन्त्रारौरवसंज्ञितम् ॥ ७

मर्मानारोन्मयर्ज्यस्तावगच्छन् मर्त्री विराजमुपवसेत् ।
कूटसाक्षीब्रह्मचर्याव्रतं चरेत् । अशुद्धकर्मलपुत्रीपकरणे
सचैवज्ञानं महाध्यातृतिहोमश्च । सूर्याभ्युदितनिर्मुक्तः सचै-
वज्ञातः सावित्राष्टशतमावर्त्तयेत् । श्वश्रुगालविड्वराहखर-
वानरवायसपुंसलीभिर्हृष्टः स्रवन्तीमासाश्च षोडश प्राणाधा-
मान् कुर्यात् । वेदान्धुत्सादी त्रिषवणसाय्यचःशायी संवत्-
सरं स्रजदुभैष्येण वर्त्तेत । सप्ततृकर्षावृते गुरोश्चालीक-
निर्वन्धे तदाशेषे च मासं धयसा वर्त्तेत । नास्तिको
नास्तिकवृत्तिः कृतघ्नः कूटव्यवहारी ब्राह्मणवृत्तिघ्नश्चैवे
संवत्सरं भैष्येण वर्त्तेरन् । परिव्रिन्तिः परिव्रिन्ता यया च
परिविद्यते दाता याजकश्च चान्द्रायणं कुर्यात् । प्राणि-
भूपुण्यसोमविक्रयो तप्तकण्डं कुर्यात् । आर्द्रयोषदिगन्धपुष्प-
फलमूलचर्मवैलवैदलतृषकपालकेशभस्मास्थिगोरसपिण्डाक-
तिजतैवविक्रयो प्राजापत्यम् । शेषजतुमधूष्णैष्टशङ्खतृष-
शक्तिहीनकण्यकीरोदुम्बरशङ्खगपालविक्रयो चान्द्रायणं

कुर्यात् । रक्तवस्त्ररक्तरत्नमथगुडमधुरसोष्णीविक्रवी त्रिराल-
सुपवसेत् । मांसलवणलाक्षाक्षीरविक्रवी चान्द्रावचं कुर्यात् ।
तंच भूयस्योपनयेत् । उद्रेण खरेण वा गत्वा नमः स्नात्वा
सुप्ता भुक्ता प्राणायामत्रयं कुर्यात् ॥ १—२३ ॥

जपित्वा त्रीणि सावित्राः सङ्गसाधि समाहितः ।

मांसं गोष्ठे पयः पीत्वा मुच्यतेऽसत्प्रतिग्रहात् ॥ २४

अथाज्ययाजनं कृत्वा परेषामन्यकर्म च ।

अभिचारमहीनंच त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्याप्नोति ॥ २५

येषां द्विजानां सावित्री नानूच्येत यथाविधि ।

तांस्त्वारयित्वा त्रीन् कृच्छ्रान् यथाविष्णु पनाययेत् ॥ २६

प्रायश्चित्तं चिकीर्षन्ति विकर्मस्थास्तु ये द्विजाः ।

ब्राह्मण्याच्च परित्यक्तास्तेषामप्येतदादिमेत् ॥ २७

यद्गृहर्हितेनार्जयन्ति कर्मणा ब्राह्मणा धनम् ।

तस्योत्सर्गेण शुद्ध्यन्ति जप्येन तपसा कृपा ॥ २८

वेदोदितानां नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे ।

स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनम् ॥ २९

अथगूर्यचरेत् कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने ।

कृच्छ्रातिकृच्छ्रं कुर्यात् विप्रस्योत्पाद्य शोषितम् ॥ ३०

एनस्त्रिभिरनिर्यि क्लैनांश्च कंचित् समाचरेत् ।

कृतनिर्योजनांश्चेताव जुमुष्येत यन्मविद् ॥ ३१

वाक्यांश्च कृतघ्नांश्च विशुद्धानपि धर्मेतः ।

अरथागतहन्तृंश्च स्त्रीहन्तृंश्च न संवसेत् ॥ ३२

अशीतिर्षस्य वर्षांश्च बासो बाध्यूनघोदशः ।

प्रायश्चित्तादमर्हन्ति स्त्रियो रोगिण एव च ॥ ३३

अनुक्तनिष्कृतीनां च पापानामपनुत्तये ।

शक्तिं चावेक्ष्य पापं च प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत् ॥ ३४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुःपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५४ ॥

पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ।

अथ रहस्यप्रायश्चित्तानि भवन्ति । स्रवन्तीमासाद्य
ज्ञातः प्रत्यहं षोडश प्राणायामान् कृत्वैककालं हविष्याशी-
मासेन ब्रह्महा पृतो भवति । कर्मणोऽन्ते पर्यास्त्रिणीं गां
हृद्यात् । व्रतेनावमर्षणेन च सुरापः पृतो भवति । गायत्री-
हृद्यसाहस्रजपेन सुवर्णस्त्रेयकृत् । शिरान्नोपोषितः पुरुष-
सूक्तजपहोमाभ्यां गुरुतल्पगः ॥ १—६ ॥

ब्रह्मचमेधः क्रतुराट् सर्वपापापनोदनः ।

तवाधमर्षणं सूक्तं सर्वपापापनोदनम् ॥ ७

प्राणायामं द्विजः कुर्यात् सर्वपापापनुत्तये ।

दहन्ते सर्वपापाणि प्राणायामैर्द्विजस्य तु ॥ ८

सध्याह्निं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिपठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥ ९

अकारं चाप्युकारं च मकारं च प्रजापतिः ।

वेदत्रयाच्चिरदुहङ्गुर्भुवःस्वरितीति च ॥ १०

त्रिंश एव च विदेभ्यः पाद पादमदृढकृत् ।

तद्वत्प्रचोऽस्याः सार्वत्रयाः परमेष्ठी प्रजापतिः ॥ ११

एतदक्षरमेतां च जपन् व्याहृतिपूर्विकाम् ।

सम्यगोर्वेदविदुषो वेदगुण्येन युज्यते ॥ १२

सहस्रकृत्वस्त्वभ्यस्य वहिरेतत्त्रिकं द्विजः ।
 महतोऽप्येनसो मासात् त्वचेवाहिर्विसुच्यते ॥ १३
 एतन्नयविसंयुक्ता काले च क्रियया स्वया ।
 विप्रक्षत्रियविङ्जातिर्गर्हणां याति साधुषु ॥ १४
 ओङ्कारपूर्विकास्तिस्रो महाव्याहृतयोऽप्ययाः ।
 त्रिपदा चैव गायत्री विज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥ १५
 योऽधीतेऽहन्यहन्येतां त्रीणि वर्षाण्यतन्द्रितः ।
 स ब्रह्म परमभ्येति वायुभूतः खमूर्तिमान् ॥ १६
 एकाक्षरं परं ब्रह्म प्राणायामः परं तपः ।
 सावित्रास्तु परं नास्ति मौनात् सत्यं विशिष्यते ॥ १७
 क्षरन्ति सर्ववैदिक्यो जुहोति यजति क्रियाः ।
 अक्षरत्त्वक्षयं ज्ञेयं ब्रह्मा चैव प्रजापतिः ॥ १८
 विधियन्नाज्जपयन्नो विशिष्टो दशभिर्गुणैः ।
 उपांशु स्याच्छतगुणः साहस्रो मानसः स्मृतः ॥
 ये पाकयन्नाश्चत्वारो विधियन्नसमन्विता ।
 सर्वे ते जपयन्नस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ २०
 जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः ।
 कुर्यादन्यत्रवा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते ॥ २१
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५५ ॥

षट्पञ्चाशोऽध्यायः ।

अथातः सर्ववेदपवित्राणि भवन्ति । येषां जपैश्च होमैश्च
द्विजातयः पापेभ्यः प्रयन्ते । अघमर्षणम् । देवघ्नतम् ।
शङ्खवत्यः । तरत्समन्दीयम् । क्ष्माण्डाः । पावमान्यः ।
दुर्गासावित्री । अतिषङ्गाः । पदस्तोमाः । सामानि व्याहृ-
तयः । भारुण्डानि । चन्द्रसाम् । पुरुषव्रते सामनी ।
आवलिङ्गम् । वार्द्धस्यम् । गोसूक्तम् । आश्वसूक्तम् ।
सामनी चन्द्रसूक्ते च । शतरुद्रियम् । अथर्वशिरः । त्रिसु-
पर्णम् । महाव्रतम् । नारायणीम् । पुरुषसूक्तं च ॥ १-२६ ॥

तीत्याज्यदोहानि रथन्तरं च

अग्निव्रतं वामदेः वृहच्च ।

एतानि गीतानि पुनन्ति जन्तून्

जातिस्मरणं लभते य इच्छेत् ॥ २७ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षट्पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५६ ॥

सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ।

अथ त्याज्याः । व्रात्याः । पतिताः । त्रिपुरुषं मातृतः
पितृतश्चाशुडाः । सर्व एवातीत्याज्याश्चाप्रतिग्राह्याः । अप्रति-
ग्राह्येभ्यश्च प्रतिग्रहप्रसङ्गं वर्जयेत् । प्रतिग्रहेण ब्राह्मणानां
ब्राह्म्यं तेजः प्रणश्यति । द्रव्याणां वाविज्ञाय प्रतिग्रहविधिं
यः प्रतिग्रहं कुर्यात् स दात्रा सह निमज्जति । प्रतिग्रह-

समर्थश्च यः प्रतिग्रहं वर्जयेत् स दातृलोकमाप्नोति ।

एधोदकमूलफलामयामिषमशुश्यासनगृहपुष्पदधिशकां

श्वाभ्युद्यतान् न निर्युदेत् ॥ १-१० ॥

आह्वयाभ्युद्यतां भिक्षा पुरस्तादनुचोदिताम् ।

ग्राह्यां प्रजापतिर्मेने अपि दुष्कृतकर्मणः ॥ ११

नाश्रन्ति पितरस्तस्य दशवर्षाणि पञ्च च ।

न च हव्यं वहत्यग्निर्यस्तामभ्यवमन्यते ॥ १२

गुरुन् भृत्यानुजिहीषरर्चिष्यन् पितृदेवताः ।

सर्वतः प्रतिगृह्णीयान्न तु तृप्येत् स्वयं ततः ॥ १३

एतेऽपि च कार्य्येषु समर्थस्तत्प्रतिग्रहे ।

नादद्यात् कुलशरणद्वयपतितेभ्यस्तथा द्विषः ॥ १४

गुरुषु त्वभ्यर्च्यतेषु विना वा तैर्गृहे वसन् ।

आसनो वृत्तिमन्विज्जन् गृह्णीयात् साधुतः सदा ॥ १५

आर्द्धिकः कुलमित्रं च दासगोपालनापिताः ।

एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ १६

इति वैश्वे धर्मत्राक्षे सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ।

अथ गृहाश्रमिणस्त्रिविधोऽर्थो भवति । शुक्लः श्रव
लोऽसितश्च । शुक्लेनार्थेन यदैहिकं करोति तद्देवत्वमा-
सादयति । यच्चवलेन तन्मानुष्यम् । यत् कृष्णेन तत्
तिर्यक्तम् । स्ववत्यपार्जितं सर्वं सर्वेषां शुक्लम् । अनन्तर-
वृत्तुपात्तं श्रवणम् । अन्तरितवृत्तुपात्तं च कृष्णम् ॥ १-८ ॥

क्रमागतं प्रीतिदायः प्राप्तं च सह भार्यया ।
 अविशेषेण सर्वेषां धनं शुक्तं प्रकीर्तितम् ॥ ८
 उत्क्रोचशुक्लसम्प्राप्तमविक्रेयस्य विक्रेयैः ।
 हतोपकारादाप्तं च श्वलं समुदाहृतम् ॥ ९
 पार्श्विकद्यूतचौर्ध्वासप्रतिरूपकसाहसैः ।
 व्याजेनोपार्जितं यच्च तत् कृणुं समुदाहृतम् ॥ ११
 यथाविधेन द्रव्येण यत्किञ्चित् कुरुते नरः ।
 तथाविधमवाप्नोति स फलं प्रेत्य चेह च ॥ १२
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रेऽष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

एकोनषष्टितमोऽध्यायः ।

गृहाश्रमी वैवाहिकान्गौ पाकयज्ञान् कुर्यात् । सायं
 प्रातश्चाग्निहोत्रम् । देवताभ्यो जुहुयात् । चन्द्रार्कसन्निकर्ष-
 विप्रकर्षयोर्द्दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत । प्रत्ययनं पशुना ।
 शरदुग्रीष्मयोश्चाग्रयणेन । व्रीहियवयोर्वा पाके । त्रैवार्षि-
 काभ्यधिकान्नः । प्रत्यङ् सोमेन । वित्ताभावे दूध्या वैश्व-
 नर्या । शूद्रान्नं यागे परिहरेत् । यज्ञार्थं भिक्षितमवाप्तमर्थं
 सकलमेव वितरेत् । सायं प्रातर्विश्वदेवं जुहुयात् । भिक्षां च
 भिक्षवे दद्यात् । अर्चितभिक्षादानेन गोदानफलमवाप्नोति ।
 भिक्षुभावे तन्मात्रं गवां दद्यात् । बङ्गौ वा प्रक्षिपेत् ।
 भुक्तेऽप्यत्रे विद्यमाने न भिक्षुकः प्रत्याचक्षीत । कण्डनी
 पेपणी चुल्ली कुम्भ उपस्कर इति पञ्चसूना गृहस्थस्य ।
 तन्निष्कृत्यर्थं च ब्रह्मदेवभूतपितृनरयज्ञान् कुर्यात् । स्वाध्यायो

ब्रह्मयज्ञः । होमा दैवः । वलिभौतः । पितृतर्पणं पितरः ।
नृयज्ञश्चातिथिपूजनम् ॥ १—२५ ॥

देवतातिथिभृत्यानां पितृणामात्मनस्तथा ।

न निर्वपति पंचानामुच्छसन् न स जीवति ॥ २६

ब्रह्मचारी यतिर्मिच्छुर्जीवन्तेऽपि गृहाश्रमात् ।

तस्मादभ्यागतानेतान् गृहस्थो नावमानयेत् ॥ २७

गृहस्थ एव यजते गृहस्थस्तप्यते तपः ।

ददाति च गृहस्थस्त तस्माज्जिष्ठो गृहाश्रमी ॥ २८

ऋषयः पितरो देवाः भूतान्यतिथयस्तथा ।

आशासते कुटुम्बिभ्यस्तस्माच्छ्रेष्ठो गृहाश्रमी ॥ २९

दिवर्गसेवां सततान्नदानं, सुरार्चनं ब्राह्मणपूजनंच ।

स्वाध्यायसेवां पितृतर्पणंच, कृत्वा गृही शक्रपदं प्रयाति ।

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥ ५९ ॥

षष्टितमोऽध्यायः ।

ब्राह्मे सुहृत्ते उद्याय मूलपुरीषोत्सर्गं कुर्यात् । दक्षि-
णाभिमुखो रात्रौ दिवा चोदङ्मुखः सम्ययोद्य । नाप्रच्छा-
दितायां भूमौ । न फालकृष्टायाम् । न छायायाम् । न चो-
षरे । न शादले । न ससत्त्वे । न गर्ते । न वल्लीके । न
पथि । न रथ्यायाम् । न पराशुचौ । नोद्याने । नोद्यानो-
दकसमीपयो । नाङ्गारे । न भस्मानि । न गोमये । न
गोव्रजे । नाकाशे । नोदके । न प्रत्यनिलानलेन्द्रकस्तो-
गुरुब्राह्मणानांच । नैवावगुण्ठितशिराः । लोष्ट्रेष्टकाभिः

परिमृज्य गुदं गृहीतशिश्वोत्थायाद्भिर्मङ्गिष्वोद्धृताभिर्गन्ध-
लेपक्षयकरं शौचं कुर्यात् ॥ १—२४ ॥

एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश ।

उभयोः समः दातव्या द्वादस्ति सस्तु पादयोः ॥ २५

एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ।

त्रिगुणं च वनस्थानां यतीनां च चतुर्गुणम् ॥ २६

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६० ॥

एकषष्ठितमोऽध्यायः ।

अथ पालाशं दन्तधावनं नाद्यात् । नैव श्लेष्मान्तकारिष्ट-
विभीतकधवघ्ननजम् । न च बन्धुक्निर्गुण्डीः शिशुतिल-
तिन्दुक्कजम् । न च कोविदारशमीपीलुपिप्पलेङ्गदगुग्गुलु-
जम् । न पारिभद्रकान्तिकामोचकशाल्मलीशणजम् । न मधु-
रम् । न म्लम् । नोर्द्ध्वशृङ्गम् । न शुषिरम् । न पृतिगन्धि ।
न पिच्छिलम् । न दक्षिणापराभिमुखः । अद्याच्चोदङ्मुखः
प्राङ्मुखो वा । बटासनार्कखदिरकरञ्जवदरसर्जनिस्वारि-
मेहापामार्गमालतो ककुभविल्लानामन्यतमम् । कषायं तित्त्वं
कटुकं च ॥ १—१५ ॥

कनीन्यग्रसमस्थौल्यं सकृच्च द्वादशाङ्गुलम् ।

प्रातर्भुत्वा च यतवागभक्ष्येदन्तधावनम् ॥ १६

प्रक्षाल्य भुक्त्वा तज्जघ्नाच्छुचौ देशं प्रयत्नतः ।

अमावास्यां न चाश्रीयादन्तकाष्ठं कदाचन ॥ १७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

द्विषष्टितमोऽध्यायः ।

अथ द्विजातीनां कनोनिष्ठान्मूले प्राजापत्यं नाम
तीर्थम् । अङ्गुष्ठमूले ब्राह्मम् । अङ्गुल्यग्रे दैवम् । तर्जनी-
मूले पित्राम् । अनन्युणाभिरमेनिलाभिर्नशूद्रैककराव-
र्जिताभिरक्षाराभिरङ्गिः शूचौ देवे स्वासीनोऽन्तर्जानुः
प्राशुष्वोदशुष्वो वा तमनाः सुमनाश्चाक्षेत् । ब्राह्मेण
तीर्थेन विराचामेत् । द्विः प्रसृज्यात् । खान्यङ्गिर्मर्दानं
हृदयं सृशेत् ॥ १—८ ॥

हृत्कण्ठतालुगाभिस्तु यथासङ्गं द्विजातयः ।

शुध्येन् स्त्री च शूद्रश्च सकृत् सृष्टाभिरन्ततः ॥ ९

इति वैश्वे धर्मशास्त्रे द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

त्रिषष्टितमोऽध्यायः ।

अथ योगक्षेमार्थमीश्वरमुपगच्छेत् । नैकोऽध्वानं
प्रपद्येत । नाधार्मिकैः सार्द्धम् । न वृषलैः । न द्विषङ्गिः ।
नातिप्रत्यषसि । नातिसायम् । न सम्ययोः । न मध्याह्ने ।
न सन्निरुद्धितपानीयम् । नातितूर्णम् । न रात्रौ । न सन्ततं
व्यालव्याधितात्तैर्वाहनैः । न ह्रीनाङ्गैः । न दीनैः । न
गाभिः । नादात्तैः । यवसोदके बाह्यानामादत्त्वात्मनः
क्षत्तृणापनोदने न कुर्यात् । न चतुष्पथमधितिष्ठेत् । न
रात्रौ वृद्धमूलम् । न शून्यालयम् । न वृणम् । न पशूनां

बन्धनागारम् । न केशपुष्पफालास्थिभस्माङ्गारान् । न
 कार्पासास्थि । चतुष्पथं प्रदक्षिणीकुर्यात् । देवतार्चांश्च ।
 प्रज्ञातांश्च वनस्पतीन् । अग्निब्राह्मणगणिकापूर्णकुम्भादर्श-
 ष्चवध्वजपताकाश्रीवृक्षवर्धमाननन्द्यावर्त्तांश्च । तालहन्त-
 चामराश्च-गजाजगोदधिक्षीर-मधुसिद्धार्थकांश्च । वीणा-
 चन्दनायुधार्द्रगोमय पुष्प-शाक-गोरोचना दूर्वाप्ररोहांश्च ।
 चण्डीपालङ्कार-मणि-कनक-रजत-वस्त्रासन-यानामिषांश्च ।
 मृङ्गारोदृतोर्वरारज्जुवद्वैकपद्मकुमारीमीनांश्च दृष्ट्वा प्रयाया-
 दिति । अथ मर्त्तीन्मत्तव्यङ्गान् दृष्ट्वा निवर्त्तत । वान्तविरिक्त
 मुण्डितमलिन-वसनजटिलवामनांश्च ॥ कापाधिब्रजित-
 मलिनांश्च । तैलगुडशुष्कगोमयेध्वनटणपलाशभस्माङ्गूरांश्च ।
 लवणक्षीवासवनपुंसककार्पासरज्जुनिगडमुक्तकेशांश्च । वीणा-
 चन्दनार्द्रशाकोष्णीपालङ्करणकुमारीः प्रस्थानकालेऽभिनन्द-
 येदिति । देवब्राह्मणगुरुबभ्रुदीक्षितानां छायां नाक्रामेत् ।
 निहूतवान्तरुधिरविन्मूत्रस्रानोदकानि च । न वत्सतन्त्रीं
 लङ्घयेत् । प्रवर्षति न धावेत् । न वृथा नदीं तरेत् । न
 देवताभ्यः पितृभ्यश्चोदकमप्रदाय । न बाहुभ्याम् । न
 भिन्नया नावा । न कच्छ (कूल) मधितिष्ठेत् । न कूपमवलो-
 कयेत् । न लङ्घयेत् ॥ १—५० ॥

वृद्धभारिवृषस्नात-स्त्रीरोगिवरचक्रिणाम् ।

पत्या देयो वृषस्त्रेषां मान्यः स्नातश्च भूपतेः ॥ ६३ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

चतुःषष्टितमोऽध्यायः ।

परनिपानेषु न स्नानमाचरेत् । आचरेत् पञ्चपिण्डा-
 मुद्धृत्वापस्तथापदि । नैजीर्णं । न चातुरः । न नमः ।
 न रात्रौ । राहुदर्शनवर्जम् । न सम्ययोः । प्रातः-साय-
 ण्यकिरणप्रस्तां प्राचीमवलोक्य स्नायात् । स्नातः शिरो
 नावधूनेत् । नाङ्गेभ्यस्तोयमुद्धरेत् । न तैलवत् संस्पृशेत् ।
 नाप्रक्षालितं पूर्वधृतं वसनं बिभृयात् । स्नातः सोष्णीषो
 धौतवाससी बिभृयात् । न स्त्रीच्छान्त्यजपतितैः सह
 सन्धाषणं कुर्यात् । स्नायात् प्रस्रवण-देवस्नातसरोवरेषु ।
 उद्धृताद्भूमिष्ठमूदकं पुण्यं, स्थावरात् प्रस्रवत्, तस्मादादेयं,
 तस्मादपि साधुपरिगृहीतं, सर्वत एव गाढम् । छतोयैः
 स्नातमलापकर्षोऽष्पू निमज्जापोहिष्ठेति तिसृभिर्हिरण्यवर्णां
 हति चतसृभिरिदमापः प्रवहत इति च तीर्थमभिमन्त्रयेत् ।
 ततोऽष्पू निमग्नस्त्रिरधमर्षणं जपेत् । तद्विष्णोः परमं
 यदमिति वा । द्रुपदां सावित्रीं वा । युञ्जते मन इत्यमुवाक्यं
 वा । पुरुषसूक्तं वा । स्नातच्चाद्र्वासा देवपितृतर्पणमभ्य-
 एव कुर्यात् । परिवर्त्तितवासाश्चेत् तीर्थमुत्तीर्थ्य । अकृत्वा
 देवपितृतर्पणं स्नानशायी न पीडयेत् । स्नात्वाचम्य विधि-
 बद्धपृष्ठश्रेत् । पुरुषसूक्तेन प्रत्यृचं पुरुषाय पुण्याणि दद्यात् ।
 उदकाञ्जलिं पश्चात् । आदावेव दिव्येन तीर्थेन देवतानां
 कुर्यात् । तदनन्तरं पितृणेण पितृणाम् । तत्रादौ स्व-
 श्यानां तर्पणं कुर्यात् । ततः सर्वान्निवाश्ववानाम् । ततः

सुहृदाम् । एवं नित्यस्त्रायी स्यात् । स्नातश्च पवित्राणि
वषाशक्तिं जपेत् । विशेषतः सावित्रीन्त्ववश्यं जपेत् । पुरुष-
सूक्तञ्च । नैताभ्यामधिकमस्ति ॥ १—३८ ॥

स्नातोऽधिकारी भवति दैवे पित्रो च कर्मणि ।

पवित्राणां तथा जप्ये दाने च विधिनोदिते ॥ ४०-

चलक्ष्मीः कालकर्णी च दुःस्वप्नं दुर्विचिन्तितम् ।

अम्रात्रेणाभिषिक्तस्य नश्यन्त इति धारणा ॥ ४१

याम्यं हि ज्ञातनादुःखं नित्यस्त्रायी न पश्यति ।

नित्यस्नानेन पूयन्ते येऽपि पापकृतो नराः ॥ ४२

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुःषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६४

पंचषष्ठितमोऽध्यायः ।

अधातः सुस्नातः सुप्रक्षालितपाणिपादः स्वाद्यान्तो
देवतार्चायां स्थले वा भगवन्तमनादिनिधनं वासुदेवमभ्य-
र्चयेत् । अश्विनोः प्राणस्तौत इति जीवादानं दत्त्वा युक्तै
मन इत्यनुवाकेनावाहनं कृत्वा जानुभ्यां पाणिभ्यां शिरसा
च नमस्कारं कुर्यात् । आपोहिष्ठेति तिष्ठभिरर्घ्यं निवे-
दयेत् । हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पाद्यम् । शन्न आपो-
धन्वन्या इत्याचमनीयम् । इदमापः प्रवहत इति स्नानीयम् ।
रथे कक्षेषु दृढभराजा इत्यनुलेपनालङ्कारौ । युवां सुवासः
इति वासः । पुष्पावतीरिति पुष्पम् । धूरसि धूपमिति
धूपम् । तेजोऽसि शुक्रमिति दीपम् । दधिकाव इति मधु-
पर्कः । हिरण्यगर्भ इत्यष्टाभिर्नैवेद्यम् ॥ १—१३ ॥

चामरं व्यजनं मातृं कृत्वा पानासने तथा ।

सावित्रे सौव तत् सर्वं देवाय विनिवेदयेत् ॥ १४

एवमभ्यर्च्य च जपेत् सूक्तं वै पौरुषं ततः ।

तेनैव जुहुयादाव्यं य इच्छेच्छाश्रितं पदम् ॥ १५

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षट्षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

षट्षष्ठितमोऽध्यायः ।

न नक्तं गृहीतिनोदकेन देवपितृकं कुर्यात् । चन्द्र-
व्यगमदागुरुदारुकपूर् रकुङ्कुमजातीफलवर्जमनुलेपनं न
दद्यात् । न वासो नीलपौरुषम् । न मणिसुवर्णयोः प्रतिरूप-
मलङ्करणम् । नोद्यगन्धिः । नागन्धिः । न कण्टकिजम् ।
कण्टकिजमपि शुक्तं सुगन्धिकं दद्यात् । रक्तमपि कुङ्कुमं
जलजं च दद्यात् । न धूपार्थं जीवजातम् । न घृततैलं विना-
किञ्चन दीपार्थं । नाभक्ष्यं नैवेद्यार्थं । न भक्ष्ये अथ्यजाम-
हिषीक्षीरे । पञ्चनखमत्स्यवराहमांसानि च ॥ १—१४ ॥

प्रयतश्च शचिभूत्वा सर्वमेव निवेदयेत् ।

तन्मनाः सुमना भूत्वा त्वराक्रोधविवर्जितः ॥ १५

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षट्षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

सप्तषष्ठितमोऽध्यायः ।

अयानिं परिसमुद्य पर्व्व्य परिस्तीर्य परिक्षिप्य सर्धतः
पाकादग्रमुद्धृत्य जुहुयात् । वासुदेवाय सङ्घर्षणाय प्रयुञ्जाया-

निरुद्धाय पुरुषाय सत्यायाच्युताय वसुदेवाय । अथाग्नये
 सोमाय मित्राय वरुणाय इन्द्रायेन्द्राग्निभ्यां विश्वेभ्यो देवेभ्यः
 प्रजापतये अश्विन्यै धन्वन्तरये वास्तोष्पतये अग्नये स्विष्टि-
 त्तवे च । ततोऽत्र शेषेण बलिमुपहरेत् । भक्ष्योपभक्ष्याभ्याम् ।
 अभितः पूर्वैर्गानैः । अम्बानामासीति दुलानामासीति
 नितनीनामासीति चुपुणिकानामासीति सर्वासाम् ।
 नन्दिनि सुभगे सुमङ्गलि भद्रकालीति स्वस्थिष्वभिप्रदक्षिणम् ।
 स्यूषायां भ्रुवायां श्रिये । हिरण्यकेश्यै वनसतिभ्यश्च । धर्मा-
 शर्मयोर्दारे हत्यवे च । उदधाने वरुणाय । विष्णवे इत्यलु-
 खले । मरुद्भ्य इति दृषदि । उपरिशरणे वैश्रवणाय रात्रे
 भूतेभ्यश्च । इन्द्रायेन्द्रपुरुषेभ्य इति पूर्वाङ्गम् । यमाय यम-
 पुरुषेभ्य इति दक्षिणाङ्गम् । वरुणाय वरुणपुरुषेभ्य इति
 मयाङ्गम् । सोमाय सोमपुरुषेभ्य इत्युत्तराङ्गम् । ब्रह्मणे ब्रह्म-
 पुरुषेभ्य इति मध्ये । ऊर्ध्वमाकाशाय । दिवाचरेभ्यो भूतेभ्य
 इति स्थण्डिले । नक्तंचरेभ्य इति नक्तम् । ततो दक्षिणाग्रेषु
 दर्भेषु पित्रे पितामहाय प्रपितामहाय मात्रे पितामह्यै
 प्रपितामह्यै स्वनामगोत्राभ्याश्च पिण्डनिर्वपणं कुर्यात् ।
 पिण्डानांचानुलेपनपुष्पधूपनैवेद्यादि दद्यात् । उदककल-
 सुमुपनिधाय स्वस्वयनं वाचयेत् । श्वकाकश्वपचानां भुवि
 निर्वपेत् । भिक्षांच दद्यात् । अतिथिपूजने च परं फलमधि-
 तिष्ठेत् । सायमतिथिं प्राप्तं प्रयत्नेनार्चयेत् । अनाश्रित-
 मतिथिं गृहे न वासयेत् । यथा वर्णानां ब्राह्मणः प्रभुर्यथा
 स्त्रीणां भर्ता तथा गृहस्थः प्रातिथिः । तत्पूजायां स्वर्ग-
 माप्नोति ॥ १-२२ ॥

अतिथिर्यस्य भग्नाग्रो गृहात् प्रतिनिवर्त्तते ।
 तस्मात् स ह्यतमादाय दुष्कृतन्तु प्रयच्छति ॥ ३३
 एकरात्रं हि निवसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः ।
 अनित्या हि स्थितिर्यस्मात् तस्मादतिथिरुच्यते ॥ ३४
 नैकाग्रामीणमतिथिं विप्रं साङ्गतिकं तथा ।
 उपस्थितं गृहे विद्याद्भार्या यत्नाग्नयोऽपि वा ॥ ३५
 यदि त्वतिथिधर्मेण क्षत्रियो गृहमागतः ।
 भूक्तवत्सु च विप्रेषु कामं तमपि भोजयेत् ॥ ३६
 वैश्यशूद्रावपि प्राप्नोति कुटुम्बेऽतिथिधर्मेणौ ।
 भोजयेत् सह भृत्यैस्तावानृशंस्यं प्रयोजयन् ॥ ३७
 इतराण्यपि सत्त्वादीन् सम्प्रीत्या गृहमागतान् ।
 प्रकृतान् यथाशक्ति भोजयेत् सह भार्यया ॥ ३८
 सुवासिनीं कुमारीं च रोगिणीं गुर्विणीं तथा ।
 अतिथिभ्योऽग्र एतान् भोजयेद्विचारयन् ॥ ३९
 अदत्त्वा यस्तु एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्तेऽविचक्षणः ।
 स भुञ्जानो न जानाति श्वगृध्रैर्जग्धिमात्मनः ॥ ४०
 भुक्तवत्सु च विप्रेषु भृत्येषु स्त्रेषु चैव हि ।
 भुञ्जीमातां ततः पश्चादवशिष्टन्तु दम्पतीः ॥ ४१
 देवान् पितॄन् मनुष्यांश्च भृत्यान् गृह्याञ्च देवताः ।
 पूजयित्वा ततः पश्चाद्गृहस्थः शेषभुग्भवेत् ॥ ४२
 अघं स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्मकारणात् ।
 यन्नशिष्टाशनं ह्येतत् सतामन्नं विधीयते ॥ ४३
 स्वाध्यायेनाग्निहोत्रेण यज्ञेन तपसा तथा ।
 न चाप्नोति गृही लोकान् यथा त्वतिथिपूजनात् ॥ ४४

सायं प्रातस्त्वत्थये प्रदद्यादासनोदके ।

अथ चैव यथाशक्त्या सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ ४५ ॥

प्रतिश्रयं तथा शय्यां पादाभ्यङ्गं सदीपकम् ।

प्रत्येकदानेनाप्नोति गोप्रदानसमं फलम् ॥ ४६ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

अष्टषष्ठितमोऽध्यायः ।

चन्द्रार्कपरागे नाश्रीयात् । स्नात्वा मुक्तयोरश्रीयात् ।
 अमुक्तयोरस्नंगतयोर्दृष्टौ स्नात्वा चापरेऽह्नि । न गोब्राह्मणो
 परागेऽश्रीयात् । न राज्यव्यसने । प्रवसिताग्निहोत्रो
 यदाग्निहोत्रं कृतं मन्येत तदाश्रीयात् । यदा कृतं मन्येत
 वैश्वदेवमपि । पर्वणि च यदा कृतं मन्येत पर्व । नाश्रीया-
 चाजीर्णे । नार्द्धरात्रे । न मध्याह्ने । न सन्ध्ययोः ।
 नार्द्रवासाः । नैकवासाः । न नग्नः । न जलस्थः ।
 नोत्कुटकः । न भिक्षासनगतः । न च शयनगतः । न
 भिक्षभाजने । नोत्सङ्गे । न भुवि । न पाणौ । लवणश्च
 यत्र दद्यात् तत्राश्रीयात् । न बालकान् निर्भर्तुं सयेत् ।
 नैको मिष्टम् । नोद्धृतस्त्रेहम् । न दिवा धानाः । न
 रात्रौ तिलसंयुक्तम् । न दधि सक्तुन् । न कोविदारवट-
 पिप्पलशाणशाकम् । नादत्त्वा । नाहुत्त्वा । नानार्द्रपादः ।
 नानार्द्रकरमुखश्च । नोच्छिद्य छतमादद्यात् । न चन्द्रा-
 र्कतारका निरीचेत । न मूर्धानं स्पृशेत् । न ब्रह्म
 कीर्त्तयेत् । प्राङ्मुखोऽश्रीयात् । दक्षिणामुखो वा । अभि-

पूज्यान्नम् । सुमनाः सज्जानुलितः । न निःशेषस्तु स्यात् ।

अन्यत्र दधिमधुसर्पिःपयःसक्तुपलमोदकेभ्यः ॥ १—४५ ॥

नाश्रीयाद्भार्यया साहं नाकाशे न तथोल्लितः ।

बहूनां प्रेक्षमाणानां नैकस्मिन् बहवस्तथा ॥ ४६ ॥

शून्यागारे वङ्गिगृहे देवागारे कथञ्चन ।

पिवेन्नाञ्जलिना तोयं नातिसौहित्यमाचरेत् ॥ ४७ ॥

न तृतीयमथाश्रीयान्न चापथ्यं कथञ्चन ।

नातिप्रगे नातिसायं न सायं प्रातराशितः ॥ ४८ ॥

न भावदुष्टमश्रीयान्न भाण्डे भावदूषिते ।

शयानः प्रौढपादश्च कृत्वा चैवावसक्त्यिकाम् ॥ ४९ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे ऽष्टषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥

एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ।

नाष्टमीचतुर्दशीपंचदशीषु स्त्रियमुपेयात् । न श्राद्धं
भुक्ता । न श्राद्धं दत्त्वा । नोपनिमन्त्रितः श्राद्धे । (न
स्नात्वा न हुत्वा ।) न व्रती । (नोपोष्य भुक्ता वा ।) न
दीक्षितः । न देवायतनश्मशानशून्यालयेषु । न वृक्षमूलेषु ।
न दिवा । न सम्ययोः । न मलिनाम् । न मलिनः ।
नाभ्यक्ताम् । नाभ्यक्तः । न रोगार्ताम् । न रोगार्तः ॥ १—१६ ॥

न हीनाङ्गीं नाधिकाङ्गीं तथैव च वयोऽधिकाम् ।

नोपेयाद्गुर्विणीं नारीं दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥ १७ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ६९ ॥

सप्ततितमोऽध्यायः ।

नार्द्रपादः स्वप्यात् । नोत्तरापगावाकशिराः । न नग्नः ।
नार्द्रवंशे । न काशे । न पलाशशयने । न पंचदारुहृते ।
न गजभग्नकृते । न विद्यद्गन्धकृते । न भिन्ने । न अग्निप्लुष्टे ।
न घटासिक्तद्रुमजे । न श्मशानशून्यालयदेवतायतनेषु । न
चपलमध्ये । न नारीमध्ये । न धान्यगोगुरुहृताशनसुरा-
णामुपरि ॥ १-१६ ॥

नोच्छिष्टो न दिवा स्वप्यात् सन्ध्ययोर्न न भस्मनि ।

देशे न चाश्वौ नार्द्रौ न च प्रतिसक्तके ॥ १७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥

एकसप्ततितमोऽध्यायः ।

अथ न कंच नावमन्येत । न च हीनाङ्गाधिकाङ्गान्
भूर्खान् धनहीनानवहसेत् । न हीनान् सेवेत । स्वाध्याय-
विरोधि कर्म नाचरेत् । वयोऽलुप्तं वेशं कथ्यात् श्रुत-
स्याभिजनस्य धनस्य देशस्य च । नोदतः । नित्यं शास्त्राद्य-
पेक्षी स्यात् । सति विभवे न जीर्णमलवहासाः स्यात् ।
न नास्तीत्यभिभाषेत । न निर्गन्धोग्रगन्धि रक्तंच मात्स्यं
विभृयात् । विभृयाज्जनजं रक्तमपि । यष्टिंच वैष्णवीम् ।
कमण्डलुश्च सोदकम् । कार्पासमुपवीतम् । रौक्से च वृण्वले ।
नादित्यमुद्यन्तमीक्षेत । नास्तं यान्तम् । न वाससा तिरो-
हितम् । न चादर्शजरुमध्यगतम् । न मध्याह्ने । न क्रुद्धस्य

शूरोर्मुखम् । न तैलोदकयोः स्वच्छायाम् । न मलवत्यादर्शम् ।
 न पत्रां भोजनसमये । न स्त्रियं नग्नम् । न कञ्चन् मेघ-
 मानम् । न चालानभ्रष्टकुञ्जरम् । न च विषमस्थो वृषादि-
 सुडम् । नोन्मत्तम् । न मत्तम् । नामेध्यमग्नौ प्रक्षिपेत् ।
 नासृक् । न विषम् । नापस्वपि । नाग्निं लङ्घयेत् । न
 पादौ प्रतापयेत् । कुशैस्तेषु वा परिहज्यात् । न कांक्ष-
 भाजने चार्पयेत् । न पादं पादेन । न भुवमालिखेत् । न
 लोष्टमर्द्दी स्यात् । न दण्डं च्छेदी स्यात् । न दन्तैर्गण्डलोमानि
 च्छिन्यात् । द्यातं वर्जयेत् । बालातपसेवां च । वस्त्रोपान-
 दमाभ्योपवीतान्यन्यद्वतानि न धारयेत् । न शूद्राय मतिं
 दद्यात् । नोच्छिष्टहविषी । न तिलान् । न चाभ्योप-
 दिशेद्वर्धम् । न व्रतम् । न संज्ञताभ्यां पाणिभ्यां शिर उदरं च
 कण्डूयेत् । न दधिसुमनसी प्रत्याचक्षति । नात्मनः सज-
 ञ्मपकर्षयेत् । सुप्तं न प्रबोधयेत् । नोदक्यामभिभाषेत ।
 न स्त्रेच्छान्धजान् । अग्निदेवब्राह्मणसन्निधौ दक्षिणं
 पाणिमुद्धरेत् । न परचेत्रे चरन्तीं गामाचक्षोत । न पिवन्तं
 वत्सकम् । नोद्धतान् प्रहर्षयेत् । न शूद्रराज्ये निवसेत् ।
 नाधार्मिकजनाकीर्णम् । न संवसेद्वैद्यहीने । नोपसृष्टे । न
 चिरं पर्वते । न वृथाचेष्टां कुर्यात् । न नृत्यगीते । नास्त्रो-
 टनक्तार्थम् । नाश्लीलं कीर्तयेत् । नावृतम् । नाप्रियम् । न
 कंचिन्मर्माणि स्पृशेत् । नात्मानमवजानीयाद्दीर्घमायुर्जि-
 जीविषुः । चिरं सन्ध्योपासनं कुर्यात् । न सर्पशस्त्रैः
 क्रीडेत् । अनिमित्ततः खानि न स्पृशेत् । परस्य दण्डं
 नोद्वेष्टेत् । शास्त्रं शासनायै ताडयेत् । देवब्राह्मणशास्त्र-

महात्मनां परीवादं परिहरेत् । धर्मविरुद्धौ चार्थकामौ ।
लोकविद्विष्टं च धर्ममपि । पर्वसु शान्तिहोमं कुर्यात् । न
दणमपि किञ्चात् । अजङ्गुतश्च तिष्ठेत् । एवमाचारसेवी
स्यात् ॥ १—८८ ॥

श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यक् साधुभिश्च निषेवितम् ।

तमाचारं निषेवेत धर्मकामो जितेन्द्रियः ॥ ८० ॥

आचारात्प्रभते चायुराचारादीप्सितां गतिम् ।

आचारादनभक्ष्यमाचारादन्यलक्षणम् ॥ ८१ ॥

सर्वलक्षणहीनोऽपि यः सदाचारवान् नरः ।

अह्मधानोऽनसूयश्च शतं वर्षाणि जीवति ॥ ८२ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७१ ॥

द्विसप्ततितमोऽध्यायः ।

दमयमेन तिष्ठेत् । दमश्चेन्द्रियाणां प्रकीर्तितः । दान्त-
स्यायं लोकः परश्च । नादान्तस्य क्रिया काचित् सुख-
यति ॥ १—४ ॥

दमः पवित्रं परमं मङ्गल्यं परमं दमः ।

दमेन सर्वमाप्नोति यत्किञ्चिन्ननसे च्छति ॥ ५ ॥

दशार्हयुक्तेन रथेन याति

मनोवशेनार्थपथानुवर्तिना ।

तंचेद्रथं नापहरन्ति वाजिनः

स्तथानतं नावजयन्ति शत्रवः ॥ ६ ॥

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं

समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत् ।

तद्वत् कामा यं प्रविशन्ति सर्वं

स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ ७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे विसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७२ ॥

त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ।

अथ आदेषुः पूर्वद्युर्वराह्मणानामन्वयेत् । द्वितीयेऽङ्गि
शुक्लपक्षस्य पूर्वाह्ने कृष्णपक्षस्यापराह्ने विप्रान् सुज्ञातान्
स्वात्रान्तान् यथाभूयो विद्याक्रमेण कथोत्तरेष्वासनेषू-
पवेशयेत् । द्वौ दैवे प्राङ्मुखौ त्रींश्च पितरौ उदङ्मुखान् ।
एकैकमुभयत्र वेति । आमआदेषु काम्येषु च प्रथमपंच-
केनाग्निं हुत्वा । पशुआदेषु मध्यमपंचकेन । अमावास्या-
सूक्तमपंचकेन । आग्रहायण्या ऊर्द्ध्वं कृष्णाष्टकासु च क्रमे-
णैव प्रथममध्यमोत्तमपंचकैः । अन्वष्टकासु च । ततो ब्राह्म-
णानुज्ञातः पितृनावाहयेत् । अपयान्त्वसुरा इति द्वाभ्यां
तिलैर्यातुधानानां विसर्जनं कृत्वा एत पितरः सर्वांस्तान्ग्न
आ मे यन्त्वेतद्वः पितर इत्यावाहनं कृत्वा कुशतिलमिश्रेण
गन्धोदकेन यास्तिष्ठन्त्वष्टता वागिति यस्मे मातेति च पादं
निर्वर्त्य निवेद्यार्घ्यं कृत्वा निवेद्य चानुलेपनं कृत्वा कुशतिल-
वस्त्रपुष्पालङ्कारधूपदीपैर्यथाशक्त्या विप्रान् समभ्यर्च्य घृत-
क्षतमन्नमादायादित्या रुद्रा वसव इति वीज्वाग्नौकरवाणी-
त्युक्त्वा तत्रविप्रैः कुर्वित्युक्ते आहुतित्वयं दद्यात् । ये मामकाः

पितर एतदः पितरोऽयं यन्ने इति च हविरनुमन्त्रणं कृत्वा
यथोपपन्नेषु पात्रेषु विशेषादजतमयेष्वन्नं नमो विश्वेभ्यः
द्वत्यन्नमादौ प्राञ्जुखयोर्निवेदयेत् । पित्रे पितामहाय
प्रपितामहाय च नामगोत्राभ्यामुदङ्मुखेषु । तददत्सु ब्राह्म-
णेषु यन्ने प्रकामा अहोरात्रैर्यदः क्रव्यादिति जपेत् ।
इतिहासपुराणधर्मशास्त्राणि चेति । उच्छिष्टसन्निधौ
दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु पृथिवीं दर्विं रक्षतेत्येकं पिण्डं पित्रे
निदध्यात् । अन्तरीक्षं दर्विं रक्षतेति द्वितीयं पितामहाय ।
द्यौर्दर्विं रक्षतेति तृतीयं प्रपितामहाय । येष्वपि पितरः
प्रेता इति वासो देयम् । वीरावः पितरो धत्त इत्यन्नम् ।
अत्र पितरो मादयध्वं यथाभीगमावृषायध्वमिति दर्भमूले
करघर्षणम् । ऊर्जं वहन्तीरित्यनेन सोदकेन प्रदक्षिणं
पिण्डानां विकरणं सेचनं कृत्वा अर्घ्यपुष्पधूपालेपनाम्नादि-
भक्ष्यभोज्यानि च निवेदयेत् । उदकपात्रं मधुघृततिलैः
संयुक्तञ्च । युक्तवत्सु ब्राह्मणेषु तृप्तिमागतेषु मा मेक्षेष्टेत्यन्नं
सहणमभ्युक्ष्यान्नविकिरमुच्छिष्टायतः कृत्वा तस्मा भवन्तः
सम्पन्नमिति पृष्टोदङ्मुखेष्वचमनमादौ दत्त्वा ततः प्राञ्जु-
खेषु दत्त्वा ततश्च सुसुप्रोक्षितमिति आहृद्देशं सम्प्राप्य
दर्भपाणिः सर्वं कुर्यात् । ततः प्राञ्जुखाग्रतो यन्ने राम
इति प्रदक्षिणं कृत्वा प्रत्येत्य च यथाशक्ति दक्षिणाभिः
समभ्यर्च्यगाभिरमन्तु भवन्त इत्युक्त्वा तैरुक्तोऽभिरताः स्य
इति देवाश्च पितरश्चेत्यभिजपेत् । अक्षय्योदकं च नामगो-
त्राभ्यां दत्त्वा विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति प्राञ्जुदेभ्यस्ततः
प्राञ्जुलिरिदं तन्नानाः सुमना याचेत ॥ १-२६

दातारो नोऽभिवर्द्धतां वेदाः सन्ततिरेव च ।

अद्या च नो मा व्यगमद्बहुदेयं च नोऽस्त्विति ॥ २७

तथास्त्विति ब्रूयुः ॥ २८

अन्नं च नो बहुः भवेद्विथींश्च लभेमहि ।

याचितारश्च नः सन्तु मा च याचिष्य कंचन ॥ २९

द्व्येताभ्यामाशिषः प्रतिगृह्य ॥ ३०

काजेवाजे हूति ततोब्राह्मणांश्च विसर्जयेत् ।

पूजयित्वा यथान्तायमनुव्रज्याभिवाद्य च ॥ ३१

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७३ ॥

चतुःसप्ततितमोऽध्यायः ।

अष्टकालं दैवपूर्वं शाकमांसापूर्पैः आश्वं कृत्वा त्वन्वष्ट-
कास्वष्टकावहङ्गौ दैवपूर्वमेव कृत्वा माघे पितामह्यै प्रपितृ-
भ्यो च पूर्ववद्ब्राह्मणान् भोजयित्वा दक्षिणाभिचाभ्य-
र्चयानुव्रज्य विसर्जयेत् । ततः कर्षूः कुर्यात् । तन्मूले
प्रागुदगम्युपसमाधानं कृत्वा पिण्डनिर्घणम् । कर्षूत्रय-
मूले पुरुषाणां कर्षूत्रयमूले स्त्रीणाम् । पुरुषकर्षूत्रयं
साध्वेनोदकेन पूरयेत् । स्त्रीकर्षूत्रयं साध्वेन पयसा । दध्ना
मासेन पयसा च प्रत्येकं कर्षूत्रयम् । पूरयित्वा जपेदेतद्-
यज्ञो भवतीत्योऽस्तु चाक्षयम् ॥ १-८ ॥

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७४ ॥

पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ।

पितरि जीवति यः श्राद्धं कुर्यात् स येषां पिता कुप्यात्
 तेषां कुप्यात् । पितरि पितामहे च जीवति येषां पितामहः ।
 पितरि पितामहे प्रपितामहे च जीवति नैव कुप्यात् । यस्य
 पिता प्रेतः स्यात् स पित्रे पिण्डं निधाय प्रपितामहात्
 परं द्वाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता पितामहश्च प्रेतौ स्यातां
 स ताभ्यां पिण्डौ दत्त्वा पितामहपितामहाय दद्यात् ।
 यस्य पितामहः प्रेतः स्यात् स तस्मै पिण्डं निधाय प्रपिता-
 महात् परं द्वाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता प्रपितामहश्च प्रेतौ
 स्यादां स पित्रे पिण्डं निधाय पितामहात् परं द्वाभ्यां
 दद्यात् ॥ १—७ ॥

मातामहानामप्येवं श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ।

मन्त्रोद्देन यथान्यायं शेषाणां मन्त्रवर्जितम् ॥ ८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७५ ॥

षट्सप्ततितमोऽध्यायः ।

अमावास्यास्तिमोऽष्टकास्तिमोऽन्वष्टका माघी प्रोष्ठप-
 द्यूद्धे कृष्णा त्रयोदशी व्रीहियवपाकौ चेति ॥ १

एतांस्तु श्राद्धकालान् वै नित्यानाह प्रजापतिः ।

श्राद्धमेतेष्वकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते ॥ २

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ।

आदित्यसंक्रमणम् । विषुवद्वयम् । विशेषेणायनद्वयम् ।
व्यतीपातः । जन्मर्क्षम् । अभ्युदयश्च ॥ १—६ ॥

एतांस्तु आहकालान् वै काश्यानाह प्रजापतिः ।

आहमेतेषु यद्वत्तं तदानम्यावः कल्पते ॥ ७

सम्यारात्रोर्न कर्त्तव्यं आहं खलु विचक्षणैः ।

तयोरपि च कर्त्तव्यं यदि स्याद्राहुदर्शनम् ॥ ८

राहुदर्शनदत्तं हि आहमाचन्द्रतारकम् ।

गुणवत् सर्गकामीयं पितृणामुपतिष्ठते ॥ ९

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

अष्टसप्ततितमोऽध्यायः ।

संततमादित्येऽह्नि आहं कर्षाभारोग्यमाप्नोति । सौभाग्यं
चान्द्रे । समरविजयं कौजे । सर्वान् कामान् बौधे ।
विद्यामभीष्टां जैवे । धनं शौक्रे । जीवितं शनैश्चरे । स्वर्गं
कृत्तिक्रासु । अपत्यं रोहिणीषु । ब्रह्मवर्चस्यं सौम्ये ।
कर्मसिद्धिं रोद्रे । भुवं पुनर्वसौ । पुष्टिं पुष्ये । श्रियं सर्पे ।
सर्वान् कामान् पैत्रे । सौभाग्यं भाग्ये । धनमार्थमग्रे ।
ज्ञातिश्रेष्ठं चस्ते । रूपवतः सुतांस्त्वाष्ट्रे । वाणिज्यसिद्धिं
स्वातो । कनकं विशाखासु । मित्रानि मैत्रे । राज्यं

ष्वाक्रे । कृषिं मूले । समुद्रवानसिद्धिमाये । सर्वान्
 कामान् वैश्वदेवे । अष्टमभिजिति । सर्वान् कामान्
 श्रवणे । लवणं वासवे । आरोग्यं वारुणे । कुप्यद्रव्यमाजे ।
 गृहमाहिर्ब्रध्ने । गाः पौष्णे । तुरङ्गमाश्विने । जीवितं
 धाम्ने । गृहं सुरपाः स्त्रियः प्रतिपदि । कन्यां
 वरदां द्वितीयायाम् । सर्वान् कामां सृतीयायाम् ।
 पशूंचतुर्थ्याम् । त्रियं (सुरूपान् सुतान्) पञ्चम्याम् ।
 द्यूतविषयं षष्ठ्याम् । कृषिं सप्तम्याम् । वाणिज्यमष्टम्याम् ।
 पशून् नवम्याम् । वाजिनो दशम्याम् । ब्रह्मवर्चस्विनः
 पुत्रानेकादश्याम् । आयुर्गुरुव्यज्यान् (कनकरजतं)
 द्वादश्याम् । सोभाग्यं त्रयोदश्याम् । सर्वकामान् पञ्च-
 दश्याम् । शस्त्रहतानां श्राद्धकर्मणि चतुर्दशी शस्ता ।
 अपि पितृगीते गाये भवतः ॥ १—५१ ॥

अपि जायते सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः ।

प्राट्कालेऽसिते पक्षे त्रयोदश्यां समाहितः ॥ ५२

मधूत्कटेन यः श्राद्धं पायसेन समाचरेत् ।

कार्तिकं सकलं मासं प्राक्छाये कुञ्जरस्य च ॥ ५३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे अष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७८ ॥

एकोनाशीतितमोऽध्यायः ।

अथ न नक्तं गृहीतेनोदकेन श्राद्धं कुर्यात् । कशाभावि
 कुशस्थाने काथान् दूर्गां वा दद्यात् । वाससोऽर्थं कार्पासीत्यं

सूक्ष्मम् । दंष्ट्रां विसर्जयेद्दूयद्यप्याहतवस्त्रजा स्यात् । उग्र-
गन्धीन्यगन्धीनि कण्टकिजातानि रक्तानि च पुष्पाणि ।
शक्तानि सुगन्धीनि कण्टकिजातान्यपि जलजानि रक्तान्यपि
दद्यात् । वसां मेदश्च दीपार्थं न दद्यात् । घृतं तैलं वा
दद्यात् । जीवजं सर्वभूषार्थं न दद्यात् । मधुघृतसंयुक्तं
गुग्गुलुं दद्यात् । चन्दनकुङ्कुमकर्पूररागुरुपद्मकान्यगुलेप-
नार्थं । न प्रत्यक्षलवणं दद्यात् । इक्ष्वेन च घृतव्यञ्जनादि ।
तैजसानि पात्राणि दद्यात् । विशेषतो राज्ञतानि । खड्ग-
कुतपकृशाजिन तिलसिद्धार्थकाक्षतानि च पवित्राणि
रक्षोघ्नानि च निदध्यात् । पिप्पलीमुकुन्दकभूसृणुशिशु-
सर्वपशुरसासर्जक-सुवर्चल कृष्णालावुवार्त्ताकु-पालक्यो-
पोदकीतण्डुलीयककुसुम्भपिण्डालुकमहिषीक्षीराणि वर्ज-
येत् । राजमाषमसूरपर्युषितकृतलवणानि च । कोपं परि-
हरेत् । नाशु पातयेत् । न त्वरां कुर्यात् । घृतादिदाने
तैजसानि पात्राणि खड्गपात्राणि फलापात्राणि च
प्रशस्तानि । अत्र च श्लोको भवति ॥ १—२३ ॥

सौवर्णराजताभ्यां च खड्गेनौडुम्बरेण च ।

दत्तमक्षय्यतां याति फलापात्रेण चाप्यथ ॥ २४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥ ६९ ॥

अशीतितमोऽध्यायः ।

तिलैर्व्रीहिर्वैश्वभैरङ्गिमूलफलैः शकैः श्यामाकैः प्रिय-
ङ्गुभिर्नारैर्मृगैर्गाधूमैश्च मासं प्रीयन्ते । द्वौ मासौ मतस्य-

मांसेन । त्रीन् हारिणेन । चतुरश्रोरभ्रेण । पञ्च शाकुनेन ।
षट् क्वागेन । सप्तारौरवेण । अष्टौ पार्षतेन । नव गवयेन ।
दश माहिषेण । एकादश कौर्मेण । संवत्सरं गव्येन पयसा
तद्विकारैर्वा । अत्र पितृगीता गाथा भवति ॥ १—१३ ॥

कालशाका महाशल्कं मांसं वाध्रीणसस्य च ।

विषाणवर्जं वा ये खड्गास्तांस्तु भक्ष्यामहे सदा ॥ १४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे ऽशीतितमोऽध्यायः ॥ ८० ॥

एकाशीतितमोऽध्यायः ।

नान्नमासनमारोपयेत् । न पदा स्पृशेत् । नावक्षुतं
कुर्यात् । तिलैः सर्षपैर्वा यातुधानान् विसर्जयेत् । संवृते
न आढं कुर्यात् । न रजस्वलां पश्येत् । न श्वानम् । न
विड्वराहम् । न ग्राम्यकुक्कुटम् । प्रयत्नाच्छादमजस्य दर्श-
येत् । अग्नीयुर्ब्राह्मणाश्च वाग्यताः । न वेष्टितशिरसः ।
न सोपानत्काः । न पीठोपहितपादाः । न हीनाङ्गाधि-
काङ्गाः आढं पश्येयुः । न शूद्राः । न पतिताः । तत्कालं
ब्राह्मणं ब्राह्मणानुमतेन वा भिक्षुकं भोजयेत् । हविर्गुणान्
न व्रूयद्वाता वृष्टाः ॥ १—१८ ॥

यावदुष्णं भवत्यन्नं यावद्भुञ्जन्ति वाग्यताः ।

तावदग्नन्ति पितरो यावन्नोक्ता हविर्गुणाः ॥ २०

सर्ववर्णिकमन्नाद्यं सन्नीयाप्लाव्य वारिणा ।

समुत्सृजेद्भुक्तवतामग्रतो विकिरन् भुवि ॥ २१

असंस्कृतप्रमीतानां त्याग्निनां कुलयोषिताम् ।
 उच्छिष्टं भागधेयं स्याद्दर्भेषु विकिरञ्च यः ॥ २२
 उच्छेषां भूमिगतमजिह्वास्थशठस्य वा ।
 दासवर्गस्य तत्पित्रे भागधेयं प्रचक्षते ॥ २३
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८१ ॥

इऽशीतितमोऽध्यायः ।

दैवे कर्मणि ब्राह्मणं न परीक्षेत । प्रयत्नात् पित्रे
 परीक्षेत । हीनाधिकाङ्गान् विवर्जयेत् । विकर्मस्थाञ्च ।
 वैडालव्रतिकान् । वृथालिप्तिनः । नक्षत्रजीविनः । देवल-
 काञ्च । चिकित्सकान् । अनूढापुत्रान् । तत्पुत्रान् । बहु-
 याजिनः । ग्रामयाजिनः । शूद्रयाजिनः । अयाज्ययाजिनः ।
 ब्राह्मणान् । तद्वयाजिनः । पर्वकारान् । सूचकान् । भृत-
 काध्यापकान् । भृतकाध्यापितान् । शूद्रान्पुष्टान् । पतित-
 संसर्गान् । अनधीयानान् । सम्योपासनभ्रष्टान् । राज-
 सेवकान् । नग्नान् । पित्रा विवदमानान् । पितृमातृगुर्वग्नि-
 स्वाध्यायत्यागिनश्चेति ॥ १—२८ ॥

ब्राह्मणापसदा ह्येते कथिताः पङ्क्तिदुषकाः ।
 एतान् विवर्जयेद्दयत्नाच्छास्त्रं कर्मणि पण्डितः ॥ ३०
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे इऽशीतितमोऽध्यायः ॥ ८२ ॥

त्राशीतितमोऽध्यायः ।

अथ पङ्क्तिपावनाः । त्रिणाचिकेतः । पञ्चाग्निः ।
 ज्येष्ठसामगः । वेदपारगः । वेदाङ्गस्याप्येकस्य पारगः ।
 पुराणेतिहासव्याकरणपारगः । धर्मशास्त्रस्याप्येकस्य
 पारगः । तौर्धपूतः । यज्ञपूतः । तपःपूतः । सत्यपूतः ।
 मन्त्रपूतः । गावतीजपनिरतः । ब्रह्मदेयानुसन्तानः ।
 ब्रिहस्पत्यः । जामाता । दौहित्रश्चेति पात्रम् । विशेषेण
 च योगिनः । अत्र पिटगीता गायत्रा भवति ॥ १—२० ॥

अपि स स्नात् कुलेऽस्माकं भोजयेद्दयस्तु योगिनम् ।

विप्रं शास्त्रे प्रयत्नेन येन तृप्यामहे वयम् ॥ २१

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्राशीतितमोऽध्यायः ॥ २३ ॥

चतुरशीतितमोऽध्यायः ।

न स्नेच्छविषये आहं कुर्यात् । न गच्छेनस्नेच्छ-
 विषयम् । परनिषानेष्वपः पीत्वा तत्साम्यमुपगच्छ-
 तीति ॥ १—३ ॥

आतुर्वर्त्यव्यवस्थानं यस्मिन् देशे न विद्यते ।

स स्नेच्छदेशो विज्ञेय आर्यावर्त्तस्ततः परः ॥ ४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुरशीतितमोऽध्यायः ॥ ८४ ।

पञ्चाशीतितमोऽध्यायः।

अथ पुष्करेक्षयश्चाहम् । जप्यहोमतपांसि च । पुष्करे
ज्ञानभावनतः सर्वपापेभ्यः पूतो भवति । एवमेव गयाशीर्षे ।
अक्षयवटे । अमरकण्ठकपर्वते । वराहपर्वते । यत्र कचन
नर्मदातीरे । यमुनातीरे । गङ्गायां विशेषतः । कुशावर्त्ते ।
बिन्दुके । नीलपर्वते । कनखले । कुलाब्जे । भृगुतुङ्गे ।
केदारे । महालये । नङ्गितिकायाम् । सुगन्धायाम् ।
शाकम्भय्याम् । फलतुर्था । महागङ्गायाम् । त्रिहलिकाग्रामे ।
कुम्भारधारायाम् । प्रभासे । यत्र कचन सरस्वत्यां
विशेषतः ॥ १—२७ ॥

गङ्गाद्वारे प्रयागे च गङ्गासागरसङ्गमे ।

सततं नैमिषारण्ये वाराणस्यां विशेषतः ॥ २८

अगस्त्याश्रमे । कणाश्रमे । कौशिक्याम् । सरयूतीरे ।
शोणित्य ज्योतिषायाश्च सङ्गमे । श्रीपर्वते । कालोदके ।
उत्तरमानसे । वड़वायाम् । मतङ्गवाप्याम् । सप्तार्षी ।
विष्णुपदे । स्वर्गमार्गपदे । गोदावर्ध्याम् । गोमत्याम् ।
वेत्रवत्याम् । विपाशायाम् । वितस्तायाम् । शतद्रुतीरे ।
चन्द्रभागायाम् । दूरावत्याम् । सिन्धोस्तीरे । दक्षिणे
पञ्चनदे । औसजे । एवमादिथयान्येषु तीर्थेषु । सरिद्वाराषु ।
सर्वेष्वपि स्वभावेषु । पुलिनेषु । प्रस्रवणेषु । पर्वते ।
निकुञ्जेषु । वनेषु । उपवनेषु । गोमयलिम्पेषु । मनोज्ञेषु ।
अत्र च पितृगीता गाथा भवन्ति ॥ २९—६४ ॥

कुलेऽस्माकं च जन्तुः स्याद्बुधो गो दद्याज्जवाज्जलीन् ।
 नदीषु बहुतोयासु शीतवासु विशिषतः ॥ ६५
 अपि जायते सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः ।
 गयाशीर्षे वटे श्रावं यो नः कुर्यात् समाहितः ॥ ६६
 एष्टव्या बहवः पुत्रायद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।
 यजेत वाक्षमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥ ६७
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८५ ॥

षडशीतितमोऽध्यायः ।

अथ वृषोत्सर्गः । कार्त्तिक्यामाश्वयुज्यां वा । तत्रादा-
 वेव वृषभं परीक्षेत । जीवद्वत्सायाः पयस्विन्याः पुत्रम् ।
 सर्वलक्षणोपेतम् । नीलम् । लोहितं वा मुखपुच्छपाद-
 शृङ्गशुक्लम् । यूथस्त्राच्छादकम् । ततो गवां मध्ये सुसमिद्ध-
 मग्निं परिस्तीर्य पौष्णचरं पयसा श्रपयित्वा पूषा गा जन्तेतु
 न इह रतिरिति च हुत्वा वृषभयस्कारस्त्वङ्गयेत् । एकस्मिन्
 पार्श्वे चत्रेणापरस्मिन् पार्श्वे शूलेन । अंकितश्च हिरण्यवर्णा
 इति चतुस्रभिः शस्त्रोदेवीरिति च स्नापयेत् । स्नातमलङ्कृतं
 स्नातालङ्कृताभिश्चतस्रभिर्वत्सतरीभिः सार्द्धमानीय रुद्रान्
 पुरुषसूक्तं कुष्माण्डीञ्च जपेत् । पिता वत्सेति वृषभस्य दक्षिणे
 कर्णे पठेत् । इमञ्च ॥ १—१४ ॥

वृषो हि भगवान् धर्मश्चतुष्पादः प्रकीर्तितः ।

वृणोमि ब्रह्मं भक्त्या स मे रक्षतु सर्वतः ॥ १५

एनं युवां पतिं वो दद्यात्-
 नेन क्रीडन्तीश्चरथ प्रियेण ।
 मा हास्यहि प्रजया मा तनूभि-
 र्मारधाम द्विषते सोम राजन् ॥ १६
 वृषं वत्सतरीयुक्तमैशान्यां कारयेद्द्विधि ।
 होतुर्वस्त्रयुगं दद्यात् सुवर्णं चांस्यमेव च ॥ १७
 अयस्कारस्य दातव्यं वेतनं मनसेषितम् ।
 भोजनं बहुसर्पिष्कं ब्राह्मणांश्चाल भोजयेत् ॥ १८
 उत्पद्यो वृषभो यस्मिन् पिवत्यथ जलाशये ।
 जलाशयं तत् सकलं पितृस्तस्योपतिष्ठति ॥ १९
 अङ्गेणोल्लिखते भूमिं यत्र कचन् दर्पितः ।
 पितृणामन्नपानं तत् प्रभूतमुपतिष्ठति ॥ २०
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षडशीतितमोऽध्यायः ॥ ६४

सप्ताशीतितमोऽध्यायः ।

अथ वैशाख्यां पौर्णमास्यां कृष्णवृषाजिनं सुवर्णमृङ्गं
 रौप्यखुरं मौक्तिकलाङ्गुलभूषितं दत्त्वा आविके वस्त्रे च
 प्रसारयेत् । ततस्त्रिलैः प्रच्छादयेत् । सुवर्णनाभिश्च कुर्यात् ।
 अहतेन वासोयुगेन प्रच्छादयेत् । सर्वगन्धरत्नैश्चालङ्कृतं
 कुर्यात् । चतसृषु दिक्षु चत्वारि तैजसपात्राणि क्षीरदधि-
 मधुघृतपूर्णानि निधायाहिताग्नये ब्राह्मणायालङ्कृताय
 वासोयुगेन प्रच्छादिताय दद्यात् । अत्र च गाथा भवन्ति
 ॥ १—७ ॥

यस्तु कृणाजिनं दद्यात् सखुरं शृङ्गसंयुतम् ।
 तिलैः प्रच्छाद्य वासोभिः सर्वरत्नैरलङ्कृतम् ॥ ८
 सप्तमुद्रगुहा तेन सशैलवनकानना ।
 चतुरन्ता भवेद्दत्ता पृथिवी नात्र संशयः ॥ ९
 कृणाजिने तिलान् कृत्वा हिरण्यं मधुसर्पिषी ।
 ददाति यस्तु विप्राय सर्वं तरति दुष्कृतम् ॥ १०
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

अष्टाशीतितमोऽध्यायः ।

अथ प्रसूयमाना गौः पृथिवी भवति । तामलङ्कृतां
 ब्राह्मणाय दत्त्वा पृथिवीदानफलमाप्नोति । अत्र च गाथा
 भवति ॥ १—३ ॥

सवत्सारोमतुल्यानि युगान्युभयतोमुखीम् ।
 दत्त्वा स्वर्गमवाप्नोति अद्धानः समाहितः ॥ ४
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे अष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८८ ॥

एकोनवतितमोऽध्यायः ।

मासः कार्तिकोऽग्निदैवत्यः । अग्निश्च सर्वदेवानां
 मुखम् । तस्मात् कार्तिकं मासं बहिःस्त्रायी गायत्रीज-
 पनिरतः सप्तदेव हविष्याशी संवत्सरकृतात् पापात् पूतो
 भवति ॥ १—३ ॥

क्रान्तिकं सकलं मासं नित्यमायी जितेन्द्रियः ।

जपन् हविष्यमुग्दाता सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ४

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकोननवतितमोऽध्यायः ॥ ८८

नवतितमोऽध्यायः ।

मार्गशीर्षशुक्लपञ्चदश्यां सृगशिरःसंयुक्तायां चूर्णित-
लवणस्य सुवर्णनाभं प्रस्रमेकां चन्द्रोदये ब्राह्मणाय प्रदा-
ययेत् । अनेन कर्मणा रूपसौभाग्यवानभिजायते । पौषी
चेत् पुष्ययुक्ता स्यात् तस्यां गौरसर्पपकल्कोद्वर्तितशरीरो
गव्यघृतपूर्णकुम्भेनाभिषिक्तः सर्वोपधिभिः सर्वगन्धैः सर्व-
बीजैश्च स्नातो घृतेन भगवन्तं वासुदेवं स्नापयित्वा गन्ध-
पुष्पद्रूपदोपनैवेद्यादिभिश्चाभ्यर्च्य वैष्णवैः शक्रैर्बार्हस्पत्यैश्च
मन्त्रैः पावके हुत्वा ससुवर्णेन घृतेन ब्राह्मणान् स्वस्ति
वाचयेत् । वासोयुगं कर्त्तुं दद्यात् । अनेन कर्मणा पुष्यते ।
माघी मघायुता चेत् तस्यां तिलैश्चाहं कृत्वा पृतो भवति ।
फाल्गुनी फाल्गुनीयुता चेत् स्यात् तस्यां ब्राह्मणाय
सुसंस्कृतं स्वास्तीर्णं शयनं निवेद्य भार्यां मनोज्ञां रूपवतीं
द्रविणवतीञ्चाप्नोति । नार्यपि भर्तारम् । चैत्री चित्रायुता
चेत् स्यात् तस्यां चित्रवस्त्रप्रदानेन सौभाग्यमाप्नोति । वैशाखी
विशाखायुता चेत् तस्यां ब्राह्मणसप्तकं द्वादशयुक्तैस्तिलैः
सन्तर्प्य धर्मराजानं प्रीणयित्वा पापेभ्यः पृतो भवति ।
ज्येष्ठी ज्येष्ठायुता चेत् तस्यां वस्त्रोपानहप्रदानेन गवाधिपत्न्यं

प्राप्नोति । आषाढाभाषाढायुक्तावामन्नपानदानेन तदे-
वाक्षय्यमाप्नोति । श्रवण्यां श्रवणयुक्तायां जलधेनुं सान्नां
वासोयुगाच्छादितां दत्त्वा स्वर्गमाप्नोति । प्रौष्ठपदायुक्तायां
गोदानेन सर्वपापविनिर्मुक्तो भवति । आश्वयुज्यामश्विनी-
गते चन्द्रमपि घृतपूर्णं भाजनं सुवर्णयुतं विप्राय दत्त्वा
दीप्ताग्निर्भवति । कार्तिकी कृत्तिकायुता चेत् तस्यां सित-
मुच्छाणमन्यवर्णं वा शशाङ्कोदये सर्वशस्यरत्नगन्धोपेतं दीप-
मध्ये ब्राह्मणाय दत्त्वा कान्तारभयं नश्यति । वैशाखशुक्ल-
तृतीयायामुपोषितोऽक्षतैर्वासुदेवमभ्यर्च्य तानेव हुत्वा दत्त्वा
च सर्वपापेभ्यः पृतो भवति । यज्ञ तस्मिन्नहनि प्रयच्छति
तदक्षय्यमाप्नोति । पौष्ण्यां समसीतायां कृष्णपक्षद्वादश्यां
सोपवासस्त्रिलै स्नातस्त्रिलोदकं दत्त्वा तिलैर्वासुदेवमभ्यर्च्य
तानेव हुत्वा भुक्त्वा च पापेभ्यः पृतो भवति । माघ्यां सम-
तोतायां कृष्णद्वादश्यां सोपवासः श्रवणं प्राप्य वासुदेवाग्रतो
महावर्त्तिद्वयेन द्वीपद्वयं दद्यात् । दक्षिणपार्श्वे महारजन-
रक्तेन समग्रेण वाससा घृततुलामष्टाधिकां दत्त्वा । वाम-
पार्श्वे तिलतैलतुलां साष्टां दत्त्वा श्वेतेन समग्रेण वाससा ।
एतत् कृत्वा कृतकृत्यो यस्मिन् राष्ट्रेऽभिजायते यस्मिन् देशे
यस्मिन् कुले स तत्रोज्ज्वलो भवति । आश्विनं सकलं मासं
ब्राह्मणेभ्यः प्रत्यहं घृतं प्रदद्यादश्विनौ प्रीणयित्वा रूपभाग्
भवति । तस्मिन्नेव मासे प्रत्यहं गौरसैर्ब्राह्मणान् भोजयित्वा
राज्यभाग् भवति । प्रतिमासं रेवतीयुते चन्द्रमसि मधुघृत-
युतं रेवतीप्रीत्यै परमान्नं ब्राह्मणान् भोजयित्वा रेवतीं
प्रीणयित्वा रूपभाग् भवति । माघे मासोऽग्निं प्रत्यहं

तिलैर्हुत्वा सष्टतं कुत्सापं ब्राह्मणान् भोजयित्वा दीप्ताग्नि-
र्भवति । सर्गां चतुर्दशीं नदीजले स्नात्वा धर्मराजानं पूज-
यित्वा सर्वापायेभ्यः पूतो भवति ॥ १—२७ ॥

यदीच्छेद्विपुलान् भोगान् चन्द्रसूर्यग्रहोपगान् ।

प्रातःस्नायी भवेन्नित्यं द्वौ मासौ माघफाल्गुनौ ॥ २८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे नवतितमोऽध्यायः ॥ ८० ॥

एकनवतितमोऽध्यायः ।

अथ कूपकर्तुस्तत्प्रवृत्ते पानीये दुष्कृतस्याहं विनश्यति ।
तडागकृन्नित्यदमो वारुणं लोकमश्नुते । जलप्रदः सदा तप्तो
भवति । वृक्षारोपयितुर्हृत्क्ष परलोके पुत्रा भवन्ति । वृक्षप्रदो
वृक्षप्रसूनैर्हैवान् प्रीणयन्ति । फलैश्चातिथीन् । छायाया
चाभ्यागतान् । देवे वर्षत्युदकेन पितॄन् । सेतुकृत् स्वर्ग-
माप्नोति । देवायतनकार्यस्य देवायतनं करोति तस्यैव
लोकमाप्नोति सुधासिक्तं कृत्वा यशसा विराजते । विविक्तं
कृत्वा गन्धर्वलोकमाप्नोति । पुष्पप्रदानेन श्रीमान् भवति ।
अमृतेन प्रदानेन कीर्त्तिमान् भवति । दीपप्रदानेन चक्षुष्मान्
सर्वतोऽज्ज्वलश्च । अन्नप्रदानेन बलवान् । (धूपप्रदानेनोहं
गच्छति । देवनिर्मात्यापनयनाद्गोप्रदानफलमाप्नोति । देवाय-
तनमार्जनात् तदुपलेपनाद्ब्राह्मणोच्छिष्टमार्जनात् पादा-
दिशौचादकल्पपरिचरणाच्च ॥ १—१८ ॥

कूपारामतङ्गागेषु देवतायतनेषु च ।

पुनःसंस्कारकर्त्ता च लभते मौलिकं फलम् ॥ १८

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे एकनवतितमोऽध्यायः ॥ ८१ ॥

द्विनवतितमोऽध्यायः ।

सर्वदानाधिकमभयप्रदानम् । तत्प्रदानेनाभीप्सितं लोक-
माप्नोति । भूमिप्रदानेन च । गोचर्ममात्रामपि भुवं प्रदाय-
सर्वपापेभ्यः पूतो भवति । गोप्रदानेन स्वर्गलोकमाप्नोति ।
दशधेनुप्रदो गोलोकान् । शतधेनुप्रदो ब्रह्मलोकान् । सुवर्ण-
शृङ्गीं रौप्यखरां मुक्तालाङ्गूलां कांस्योपदोद्गां वस्त्रोत्तरीयां
दत्त्वा धेनुरोमसङ्क्रान्तिं वर्षाणि स्वर्गलोकमाप्नोति । विशे-
षतः कपिलाम् । दान्तं धुरन्धरं दत्त्वा दशधेनुप्रदो भवति ।
अश्वदः सूर्यसालोक्यमाप्नोति । वासोदचन्द्रसालोक्यम् ।
सुवर्णदानेनाग्निसालोक्यम् । रूप्यप्रदानेन रूपम् । तैजसानां
पात्रं प्रदानेन पात्रं भवेत् सर्वकामानाम् । घृतमधुतैल-
प्रदानेनारोग्यम् । औषधप्रदानेन च । लवणप्रदानेन च
लावण्यम् । धान्यप्रदानेन तृप्तिम् । शस्यप्रदानेन च ।
अन्नदः सर्वम् । धान्यप्रदानेन सौभाग्यम् । अकीर्त्तिताना-
मन्येषां दानात् स्वर्गमवाप्नुयादिति । तिलप्रदः प्रजामिष्टम् ।
दूग्धनप्रदानेन दीप्ताग्निर्भवति । संग्रामे च सर्वजयमाप्नोति ।
आसनप्रादानेन स्थानम् । ग्रन्थाप्रदानेन भार्याम् । उपा-
नत्प्रदानेनाश्वतरीयुक्तं रथम् । छत्तप्रदानेन स्वर्गम् ।

तालवृत्तचामरप्रदानेनाध्वसुखित्वम् । वास्तुप्रदानेन नगरा-
धिपत्यम् ॥ १—३१

यद्वयदिष्टतमं लोके यच्चास्ति दयितं गृहे ।

तत्तद्गुणवते देयं तदेवाक्षय्यमिच्छता ॥ ३२

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे दिनवतितमोऽध्यायः ॥ ६२

दिनवतितमोऽध्यायः ।

अब्राह्मणे दत्तं तत्सममेव पारलौकिकम् । द्विगुणं
ब्राह्मणमुवे । सहस्रगुणं प्राधीते । अनन्तं वेदपारगे ।
पुरोहितस्ताम्रन एव पात्रम् स्वसा दुहिता जामातरश्च
पात्रम् ॥ १—६ ॥

न वार्यपि प्रयच्छेत् वैडालव्रतिके द्विजे ।

न वक्रव्रतिके पापे नावेदविदि धर्मवित् ॥ ७

धर्मध्वजी सदालुब्धश्चाद्विको लोकदाम्भिकः ।

वैडालव्रतिको ज्ञेयो हिंस्रः सर्वाभिसन्धिकः ॥ ८

अधोदृष्टिर्नैकृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः ।

शठो मिथ्याविनीतश्च वक्रव्रतपरो द्विजः ॥ ९

ये वक्रव्रतिनो लोके ये च मार्जारलिङ्गिनः ।

ते पतन्त्यन्धतामिस्त्रे तेन पापेन कर्मणा ॥ १०

न धर्मस्यापदेशेन पापं कृत्वा व्रतं चरेत् ।

व्रतेन पापं प्रच्छाद्य कुर्वन् स्त्रीशूद्रदम्भनम् ॥ ११

प्रेत्येह चेदृशी विप्रो गृह्यते ब्रह्मवादिभिः ।
 ब्रह्मनाचरितं यश्च तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥ १२
 अलिङ्गी खिङ्गिवेषेण यो वृत्तिमुपजीवति ।
 स लिङ्गिना हरत्येनस्तिर्यग्योनौ प्रजायते ॥ १३
 न दानं यश्चेदद्यान्न भयान्नोपकारिणे ।
 न ह्ययगीतशीलेभ्यो धर्मार्थमिति निश्चितम् ॥ १४
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे त्रिनवतितमोऽध्यायः ॥ ८३ ॥

चतुःनवतितमोऽध्यायः ।

गृही बलीपक्षितदर्शने वनाश्रयो भवेत् । अपत्यस्य
 चापत्यदर्शनेन वाः पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य तयानुस्यमानो
 वा । तत्राप्यग्नीनुपचरेत् । अफालकृष्टेन पचयज्ञान् न
 हापयेत् । स्वाध्यावश्च न जह्यात् । ब्रह्मचर्यं पालयेत् ।
 चर्मचीरवासाः स्थात् । जटाश्मश्रुलोमनखाश्च बिभृयात् ।
 त्रिपवणस्त्रायी स्यात् । कपोतवृत्तिर्मांसनिचयः संवत्सर-
 निचयो वा । संवत्सरनिचयो पूर्वनिचितमाश्वयुज्यां
 जह्यात् ॥ १—१२ ॥

ग्रामादाहृत्य वाग्नीयादष्टौ ग्रासान् वने वसन् ।

पुटेनैव पलाशेन पाणिना शकलेन वा ॥ १३

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे चतुःनवतितमोऽध्यायः ॥ ८४ ॥

पञ्चनवतितमोऽध्यायः ।

वानप्रस्थस्तपसा शरीरं शोषयेत् । ग्रीष्मे पञ्चतपाः स्यात् ।
 आक्ताशशायी प्राटपि । आर्द्रवासा हेमन्ते । नक्ताशी
 स्यात् । एकान्तरहान्तरत्नान्तराशी वा स्यात् । पुष्पाशी ।
 फलाशी । शाकाशी । पर्णाशी । मूलाशी । यवान्नं पचान्त-
 योर्वा सकृदश्नोयात् । चान्द्रायणैर्वा वर्त्तत । अश्वकुट्टः ।
 दन्तोलूखलिको वा ॥ १—१५ ॥

तपोमूलमिदं सवं देवमानुषजं जगत् ।

तपोमध्यं तपोऽन्तश्च तपसा च तथा हृतम् ॥ १६

यदुच्चरं यद्दूरापं यद्दूरं यच्च दुष्करम् ।

सवं तत्तपसा साध्यं तपो हि दुरतिक्रमम् ॥ १७

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे पञ्चनवतितमोऽध्यायः ॥ ८५ ॥

षष्ठनवतितमोऽध्यायः ।

अथ विष्वक्पथेषु पञ्चकषायः प्राजापत्यामिष्टिं कृत्वा
 सर्वं वेदं दक्षिणं दत्त्वा प्रव्रज्याश्रमीत्यात् । आत्मन्यग्नीना-
 रोय भिक्षाथ ग्राममियात् । सप्तागारिकं भैक्षमादद्यात् ।
 अलाभे न व्यथेत । न भिक्षुकं भिक्षेत । भुक्तवति जनऽतीते
 यावत्सम्पाते भैक्षमादद्यात् । सन्ध्ये दारुपानोऽश्वापानो

वा । तेषाञ्च तस्याङ्गिः शुद्धिः सात् । अभिपूजितलाभादुद्दिजेत ।
 शून्यागारनिकेतनः स्यात् । दृक्षमूलनिकेतनो वा । न ग्रामे
 द्वितीयं रात्रिभावसेत् । कौपीनाच्छादनमात्रमेव वसन-
 मादद्यात् । दृष्टिपूर्तं न्यसेत् पादम् । वस्त्रपूर्तं जलमादद्यात् ।
 सत्यपूर्तं वदेत् । मनःपूर्तं समाचरेत् । मरणं नाभिकाभयेत्
 जीवितञ्च । अतिवादांस्तिष्ठेत् । न कञ्चनावमन्येत ।
 निराशीः स्यात् । निर्नमस्कारः ॥ १—२२ ॥

वास्यैकं तक्षतो वाहुं चन्दनेनैकमुक्षतः ।

नाकल्याणं न कल्याणं तयोरपि च चिन्तयेत् ॥ २३

प्राणायामधारणाध्याननित्यः स्यात् । संसारस्यानि-
 त्यतां पश्येत् । शरीरत्यागचिभावम् । जरया रूपविपर्ययम् ।
 शरीरमानसागन्तुकव्याधिभिश्चोपतापम् । सहजैश्च ।
 निधान्धकारे गर्भे वसतिम् । मूलपुरीषमध्ये च । तत्र
 च शीतोष्णदुःखानुभवनम् । जन्मसमये योनिसङ्कटनिर्ग-
 मान्महादुःखानुभवनम् । बाल्ये मोहं गुह्यपरवेश्यताम् ।
 अध्ययनादनेकक्षेशम् । यौवने च विषयप्राप्तावसांशे तद-
 व्याप्तौ विषयसेवनान्नरके पतनम् । अप्रियैः सितं प्रियैश्च
 विप्रयोगम् । नरकेषु च सुमहदुःखम् । संसारसंसृतौ
 तिर्यग्योनिषु च । एवमस्मिन् सततयापिनि संसारे न
 किञ्चित् सुखम् । यद्यपि किञ्चिदुःखापेक्षया सुखसंज्ञं तद-
 प्यनित्यम् । तत्सेवाशक्तावलभने वा महदुःखम् । शरीर-
 च्छेदं सप्तधातुकं पश्येत् । वसाहधिरसांसास्थिमदोमज्जा-
 शुक्लात्मकम् ॥ चर्मावनडम् । दुर्गन्धि च । मलायतनम् ।
 सुखशतैरपि दृतं विकारि । प्रयत्नाद्दत्तमपि विनाशि ॥

कामक्रोधलोभमोहमदमातसर्यस्थानम् । पृथिव्यामेजोवाया-
 कावात्मकम् । अस्थिशिराधमनिस्त्रायुयुतम् । रजस्वलम् ।
 षट्त्वचम् । अस्यां त्रिभिः शतैः षड्यधिकैर्धार्म्यसाणम् ।
 तेषां विभागः । सूक्ष्मैः सद चतुःषष्टिर्दृशनाः । विंशति-
 र्जम्बाः । पाणिपादशलाकाश्च । षष्टिरङ्गुलीनां यवर्णाणि ।
 द्वे पाणयोः । चतुःष्टयं गुल्फेषु । चत्वार्यरत्नयोः । चत्वारि
 जङ्घयोः । द्वे द्वे ज्वातु-कपोलयोः । द्वे द्वे अक्षतालूपक-
 शोणिकलकेषु । भगवत्येकम् । पृष्ठास्थि पञ्चचत्वारिंशद्भागम् ।
 पञ्चदशास्थीनि ग्रीवा । जल्लोकम् ॥ तथा हस्तः । तन्मूले च
 द्वे । द्वे ललाटाक्षिगण्डे । नासा घनास्थिका । अर्बुदैः
 स्थानैश्च सार्धं द्विसप्ततिः पार्श्वकाः । ऊरुः सप्तदश ।
 द्वौ शङ्कुौ । चत्वारि कपालानि शिरसश्चेति । शरीरेऽस्मिन्
 सप्तशिराशतानि । नव स्त्रायुशतानि । धमनीयते द्वे ।
 पञ्चपेशीशतानि । क्षुद्रधमनीनामेकोनविंशत्तन्वाणि नव-
 शतानि षट्पञ्चाशद्वसन्यः । लक्षत्रयं श्मश्रुकेशकूपानाम् ।
 सप्तोत्तरं मर्माशतम् । सन्धिषते द्वे । चतुःपञ्चाशद्रोमकोटयः
 सप्तषष्टिश्च लक्षाणि । नाभिरोजोगुदं शक्रं शोणितं शङ्कुको
 मूर्धा कण्ठो हृदयंचेति प्राणायतनानि । बाहुद्वयं जङ्घाद्वयं
 मध्यं शीर्षमिति षडङ्गानि । वसा वपा अवहननं नाभिः
 क्लोमा यकृत् प्रोक्ता क्षूद्रान्त्रं वृक्कौ वस्तिः पुरीषाधानमा-
 माशयो हृदयं स्थूलान्त्रं गुदमुदरं गुदकोष्ठम् । कनीनिके
 अक्षिकूटे शस्कुली कर्णौ कर्णपत्रकौ गण्डौ भ्रुवौ शङ्कुौ
 दन्तवैष्टावोडौ ककुन्दरे वङ्क्षणी वृषणी तुक्ती श्लेष्मसंज्ञा-
 त्कौ स्तनौ उपजिह्वा श्लिचौ वाह जङ्घे ऊरु पिण्डके

तालूदरं वास्तुशीर्षो चिवुकं गलगुण्डिके अवष्टेयस्मिन्
शरीरके स्थानानि । शब्दस्पर्शरसरूपगन्धाश्च विषयाः ।
नासिकालोचनत्वग्जिह्वाश्रोत्रमिति बुधोन्द्रियाणि । हृस्तौ
पादौ पायूपस्थं जिह्वेति कर्मान्द्रियाणि । मनोबुधिरात्मा
चायत्नमितीन्द्रियातीताः ॥ १—८६ ॥

ब्रह्मं शरीरं वसुधे क्षेत्तमित्यभिधीयते ।

एतदयो वेति तं प्राहुः क्षेत्तन्नमिति तद्विदः ॥ ८७

क्षेत्तन्नमेवे मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भाविनि ।

क्षेत्रक्षेत्तन्नविज्ञानं ज्ञेयं नित्यं सुसुक्ष्मा ॥ ८८

ब्रूति वैष्णवे धर्मशास्त्रे षष्ठ्यवतितमोऽध्यायः ॥ ८६ ॥

सप्ततन्वतितमोऽध्यायः ।

उक्तस्योत्तानचरणः सत्यं करैः करमितरं न्यस्य तालु-
स्त्राचलजिह्वो दन्तैर्हस्तानसंस्पृशन् स्वं नासिकाग्रं पश्यन्
दिशश्चानवलोकयन् विभीः प्रशान्तात्मा चतुर्विंशत्या तत्त्वै-
र्यतीतं चिन्तयेत् । नित्यमतीन्द्रियमगुणं शब्दस्पर्शरसरूप-
गन्धातीतं सर्वज्ञमतिस्थूलम् । सर्वगमति सूक्ष्मम् । सर्वतः
पाणिपादं सर्वतोऽक्षि शिरोमुखं सर्वतः सर्वेन्द्रियशक्तिम् ।
एवं ध्यायेत् । ध्याननिरतस्य च संवत्सरेण योगाधिभावो
भवति । अथ निराकारे लब्धवन्धुं कर्तुं न शक्नोति तदा
हृदि ध्यायेत् जीवायाकाशमनोबुद्ध्यात्माव्यक्तपुरुषाणां पूर्वं पूर्वं
ध्यात्वा तत्र लब्धलक्ष्यस्तत्तत् परित्यज्यापरमपरं ध्यायेत् ।
एवं पुरुषध्यानमारभेत । अत्राप्यसमर्थः स्वहृदयपद्मस्थावा-

अथ तस्य मध्ये दीपवत् पुरुषं ध्यायेत् । तत्राप्यसमर्थं भगवन्तं
बाह्यदेवं किरौटिनं कुण्डलिनमङ्गुलिनं श्रीवत्साङ्गं वन-
मालाविभूषितोरस्कं सौम्यरूपं चतुर्भुजं शङ्खचक्रगदापद्मधरं
चरणमध्यगतभुवं ध्यायेत् । यथायति तदाप्नोति ध्यान-
गुह्यम् । तस्मात् सर्वमेव क्षरं त्यक्त्वा अक्षरमेव ध्यायेत् ।
न च पुरुषं विना किञ्चिदप्यक्षरमस्ति । तं प्राप्य सुक्तो
भवति ॥ १—१४ ॥

पुरमाक्रम्य सकलं श्रेते यस्मान्महाप्रभुः ।
तस्मात् पुरुष इत्येवं प्रोच्यते तत्त्वचिन्तकैः ॥ १५
प्राग्रात्रापररात्रेषु योगी नित्यमतन्द्रितः ।
ध्यायते पुरुषं विष्णुं निर्गुणं पञ्चविंशकम् ॥ १६
तत्त्वात्मानमगम्यं च सर्वतत्त्वविवर्जितम् ।
असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ॥ १७
बहिरन्तश्च भूतानामक्षरं चरमेव च ।
सूक्ष्मात्मा तदविज्ञेयं दूरस्थं चान्तिके च तत् ॥ १८
अविभक्तं च भूतेन विभक्तमिव च स्थितम् ।
भूतभक्ष्यभवद्रूपं ग्रसिष्णु प्रभविष्णु च ॥ १९
ज्योतिषामपि तज्जगोतिस्तमसः परमुच्यते ।
ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं हृदि सर्वस्य तिष्ठितम् ॥ २०
इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयंचोक्तं समासतः ।
मङ्गल एतद्विज्ञाय मङ्गावायोपपद्यते ॥ २१
इति वैष्णवे धर्माशास्त्रे सप्तमवतितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

अष्टनवतितमोऽध्यायः ।

इत्येवमुक्ता वसुमती जानुभ्यां शिरसां च नमस्कारं
 कृत्वा वाच । भगवंस्त्वत्समीपे संततमेवं चत्वारि महाभूतास्त्रि
 कृतालयान्याकाशः शङ्करपी वायुश्चक्ररूपी तेजश्च गदारुण्य-
 भोऽभोरुह्ररूपी अहमप्यनेनैव रूपेण भगवत्पादमध्यपरि-
 वर्त्तिनी भवितुमिच्छामि । इत्येवमुक्तो भगवांस्तथेत्युवाच ।
 वसुधापि लब्धकामा तथा चक्रे । देवदेवश्च तुष्टाव । ओं
 नमस्ते । देवदेव । वासुदेव । आदिदेव । कामदेव ।
 कामपाल । मङ्गीपाल । अनादिमन्थानिधन । प्रजापते ।
 सुप्रजापते । महाप्रजापते । ऊर्जस्सते । वाचस्यते ।
 जगत्पते । दिवस्यते । वनस्यते । पयस्यते । पृथीव्यपते ।
 सलिलपते । दिक्पते । महत्पते । भरुत्पते । लक्ष्मीपते ।
 ब्रह्मरूप । ब्राह्मणप्रिय । सर्वग । अचिन्त्य । ज्ञानगम्य ।
 पुरुहूत । पुरुष्टुत । ब्रह्मण्य । ब्रह्मप्रिय । ब्रह्मकायिक ।
 महाकायिक । महाराजिक । चतुर्महाराजिक । भास्वर ।
 महाभास्वर । संस । महाभाग । स्वर । तुषित । महा-
 तुषित । प्रतर्द्दन । परिनिर्मित । अपरिनिर्मित । वश-
 वर्त्तिन् । यज्ञ । महायज्ञ । यज्ञयोग । यज्ञगम्य । यज्ञ-
 निधन । अजित । वैकुण्ठ । अपार । पर । पुराण । लेख्य ।
 प्रजाधर । चित्रशिखण्डधर । यज्ञभागहर । पुरोडाशहर ।
 विश्वेश्वर । विश्वधर । शुचिश्रवः । अच्युतार्चन । पृथार्चिः ।
 खण्डपरशो । पद्मनाभ । पद्मधर । पद्मधाराधर । हृषीकेश ।
 एकशृङ्ग । महावराह । दृहिण । अच्युत । अनन्त । पुरुष ।

महापुरुष । कपिल । साङ्ग्याचार्य । विश्वक्सेन । धर्म ।
धर्मद । धर्माङ्ग । धर्मवसुप्रद । नरप्रद । विष्णो । जिष्णो ।
सहिष्णो । कृष्ण । पुण्डरीकाक्ष । नारायण । परायण ।
जगत्परायण । नमो नम इति ॥ १—१०१ ॥

स्तुत्वा त्वेवं प्रसन्नेन मनसा पृथिवी तदा ।

एवाच सम्मुखं देवं लब्धकमा वसुधरा ॥ १०२

इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे ऽष्टनवतितमोऽध्यायः ॥ ८८ ॥

नवनवतितमोऽध्यायः ।

दृष्ट्वा श्रियं देवदेवस्य विष्णोर्गृहीतपादां तपसा ज्वलन्तीम् ।

सुतमजाम्बुनदचारुवर्णीं पप्रच्छ देवीं वसुधा प्रच्छष्टा ॥ १

उन्निद्रकोकनदचारुकरे वरेण्ये

उन्निद्रकोकनदानाभिर्गृहीतपादैः ।

उन्निद्रकोकनदसम्यसदास्थितीने

उन्निद्रकोकनदमध्यसमानवर्ण्ये ॥ २

नीलाजनेने तपनीयवर्णं शुक्लाम्बरे रत्नविभूषिताङ्गि ।

चन्द्रानने सूर्यसमानभासे महाप्रभावे जगतः प्रधाने ॥ ३

त्वमेव निद्रा जगतः प्रधाना लक्ष्मीर्दृतिः श्रीविरतिर्जया च ।

कान्तिः प्रजा कीर्त्तिरथो विभूतिः सरस्वती वागय पावनी च ॥

स्वधा तितिच्चा वसुधा प्रतिष्ठा

स्थिति सुदीप्ता च तथा सुनीति ।

ख्यातिर्बिशाला च तथानसूया

स्वाहा च मेधा च तथैव ब्रुहिः ॥ ५

आक्रम्य सर्वान्तु यथा त्रिलोकीं

तिष्ठत्ययं देववरोऽसिताक्षि ।

तथा स्थिता त्वं वरदे तथापि

ष्टक्काम्यहं वसति विभूत्याः ॥ ४

ब्रह्मेवमुक्ता वसुधां बभाषे लक्ष्मीस्तदा देववराग्रतःस्था ।

कदा स्थिताहं मधुसूदनस्य देवस्य पार्श्वे तपनीयं वर्णं ॥ ७

अस्याज्ञया यं मनसा स्मरामि

श्रियायुतं तं प्रवदन्ति सन्तः ।

संस्कारणे वाप्यथ तत्र चाहं

स्थिता सदा तच्छृणु लोकधात्रि ॥ ८

ब्रह्माभ्यथ के च निशाकरे च तारारंगणाख्ये गगने विमेघे ।

मेघे तथा लम्बपयोधरे च शक्रायुधोऽख्ये च तडित्प्रकाशे ॥ ९

तथा सुवर्णे विमले च रुप्ये रत्नेषु वस्त्रेष्वमलेषु भूमे ।

प्रसादमालासु च पाण्डुरासु देवालयेषु क्षजभूषितेषु ॥ १०

सद्यः क्षते चाप्यथ गोमये च मत्ते गजेन्द्रे तुरगे प्रहृष्टे ।

वृषे तथा दर्पसमन्विते च विप्रैरथैवाध्ययनप्रपन्ने ॥ ११

सिंहासने चामलके च विल्वे

क्षत्रे च शङ्खे च तथैव मन्त्रे ।

दीप्ते हुताग्ने विमले च खड्गे

आदर्शविल्वे च तथा स्थिताहम् ॥ १२

पूर्णेदकुम्भेषु सचामरेषु

सतालवृन्तेषु विभूषितेषु ।

भृङ्गारपात्रेषु मनोहरेषु

सदि स्थिताहम् नवोद्भूतायाम् ॥ १३

क्षीरे तथा सर्पिषि शादले च
 क्षौद्रे तथा दध्नि पुरन्धिगात्रे ।
 देहे कुमार्याश्च तथा सुराणां
 तपस्विनां यज्ञहृतांच देहे ॥ १४
 शरे च संग्रामविनिर्गते च
 स्थितौ ष्मते स्वर्गसदः प्रयाते ।
 वेदध्वनौ वायथ शङ्खशब्दे
 स्नाहास्वथायामथ वाक्शब्दे ॥ १५
 राजाभिषेके च तथा विवाहे
 यज्ञे वरे स्नातशिरस्यथापि ।
 पुष्पेषु शृङ्गेषु च पर्वतेषु
 फलेषु रम्येषु सरिद्वरांसु ॥ १६
 सरःसु पूर्णेषु तथा जलेषु
 सशादलायां भुवि मग्नखण्डे ।
 वने च वत्से च शिशौ प्रहृष्टे
 साधौ नरे धर्म्मपरायणे च ॥ १७
 आचारसेविन्यथ शास्त्रनित्ये
 विनीतवेषे च तथा सुवेषे ।
 सुशुद्धदान्ते मलवर्जिते च
 मृष्टाशने चातिथिपूजके च ॥ १८
 स्वदारतुष्टे निरते च धर्म्मे
 धर्म्मात्कटे चालशनाद्विरक्ते ।
 सदा सपुष्पे च सुगन्धिगात्रे
 सगन्धलिप्ते च विनूषिते च ॥ १९

सत्यस्थिते भूतहिते निविष्टे
 क्षमार्चिते क्रोधविवर्जिते च ।
 स्वकार्यदक्षे परकार्यदक्षे
 कल्याणचित्ते च सदाबिनीते ॥ २०

नारीषू नित्यं सुविभूषितासु पतिव्रतासु प्रियवादिनीषु ।
 अमुक्तहस्तासु सुतान्वितासु सुगुप्तभाण्डासु वलिप्रियासु ॥ २१
 सन्मृष्टवेश्मासु जितेन्द्रियासु कलिव्यपेतासु पथिस्थितासु ।
 धर्मव्यपेक्षासु दयान्वितासु स्थिता सदाहं मधुसूदने तु ॥ २२
 इति वैष्णवे धर्मशास्त्रे नवनवतितमोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

शततमोऽध्यायः ।

धर्मशास्त्रमिदं श्रेष्ठं स्वयं देवेन भाषितम् ।
 ये द्विजा धारयिष्यन्ति तेषां स्वर्गे गतिः परा ॥ १
 इदं पवित्रं मङ्गल्यं स्वर्गमायुष्यमेव च ।
 ज्ञानंचैव यशस्यंच धनसौभाग्यवर्धनम् ॥ २
 अध्येतव्यं धारणीयं श्राव्यं श्रोतव्यमेव च ।
 आह्वेषु श्रावणीयंच भूतिकामैर्नरैः सदा ।
 इदं रहस्यं परमं कथितं वसुधे तव ॥ ३
 मया प्रसन्नेन जगद्वितार्थं सौभाग्यमेतत् परमं रहस्यम् ।
 इःस्वप्नार्थं बहुपुण्ययुक्तं शिवालयं श्लाघ्यतधर्मशास्त्रम् ॥ ४
 इति वैष्णव धर्मशास्त्रे शततमोऽध्यायः ॥ १०० ॥
 इति वैष्णवसंहिता समाप्ता ।

मनुसंहिता ।

प्रथमोऽध्यायः ।

ऋतुमेकाग्रमासौ नमभिगम्य मर्षयः ।
प्रतिपूज्य यथान्यावलिदं वचनमब्रुवन् ॥ १
भगवन् सर्ववर्णानां वभावदनुपूर्वशः ।
अन्तरप्रभावानाञ्च धर्मानो वक्तुमर्हसि ॥ २
त्वमेको ह्यस्य सर्वस्य विधानस्य स्वयम्भुवः ।
अचिन्त्यस्याप्रमेयं च कार्यतत्त्वार्थवित् प्रभो ॥ ३
स तैः दृष्टस्तथा सम्यगमितौजा महात्मभिः ।
प्रत्यवाचार्यैः तान् सर्वान् महर्षीन् श्रूयन्तामिति ॥ ४
आसीदिदन्तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ।
अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः ॥ ५
ततः स्वयम्भू भगवानव्यक्तो व्यञ्जयन्निदम् ।
महाभुतादि दृप्तौजाः प्रादुरासीत्तमोदः ॥ ६
योऽसावतीन्द्रियग्राह्यः सूक्ष्मोऽव्यक्तः सनातनः ।
सर्वभूतमयोऽचिन्त्यः स एव स्वयमुद्भवौ ॥ ७
सोऽभिधायः शरीरात् स्वात् सिद्ध्यन्विविधा प्रजाः ।
अपएव ससर्ज्जादौ तां वीजमवासृजत् ॥ ८

तदण्डमभवद्वैभं सहास्त्रांशुसमप्रभम् ।

तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ॥ ८

आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनुवः ।

ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥ १०

यत्तत्कारणमथक्तं नित्यं सदसदात्मकम् ।

तद्विष्टुः स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्तयते ॥ ११

तस्मिन्नण्डे स भगवानुषित्वा परिवत्सरम् ।

स्वयमेवात्मनो ध्यानात्तदण्डमकरोद्विधा ॥ १२

ताभ्यां स शकलाभ्याश्च दिवं भूमिश्च निर्ममे ।

मध्ये व्योम दिशश्चाष्टावपां स्यानश्च श्वाश्वतं ॥ १३

उद्वर्चात्मनश्चैव मनः सदसदात्मकम् ।

मनसश्चायहङ्कारमभिमन्तारमीश्वरम् ॥ १४

महान्तमेव चात्मानं सर्वाणि त्रिगुणानि च ।

विषयाणां ग्रही त्रीणि शक्तैः पद्मेन्द्रियाणि च ॥ १५

तेषां त्ववयवान् सूक्ष्मान् षण्णामप्यमितौजसाम् ।

सन्निवेश्यात्समावाप्तु सर्वभूतानि निर्ममे ॥ १६

यन्मूर्त्यवयवाः सूक्ष्मास्तस्येमान्याश्चयन्ति घट् ।

तस्माच्छरीरमित्याहुस्तस्य मूर्त्तिं मनीषिणः ॥ १७

तदाविशन्ति भूतानि महान्ति सह कर्मभिः ।

मनश्चावयवैः सूक्ष्मैः सर्वभूतकदव्ययम् ॥ १८

तेषामिदन्तु समानां पुरुषाणां महौजसाम् ।

सूक्ष्माभ्यो भूर्तिमात्राभ्यः संभवत्यव्ययाद्वायम् ॥ १९

आद्याद्यस्य गुणत्वे षामवाप्नोति परः परः ।

यो यो याव तियश्चैषां स स तादृगुणः स्मृतः ॥ २०

सर्वेष्वान्तु स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक् ।
 वेदगद्गेभ्य एवादौ पृथक् संस्थाञ्च निर्ममे ॥ २१
 कर्मात्मनाञ्च देवानां सोऽसृजत् प्राणिनां प्रभुः ।
 साध्यानाञ्च गणं सूक्ष्मं यज्ञश्चैव सनातनम् ॥ २२
 अग्निवायुरविभ्यस्तु त्रयं ब्रह्म सनातनम् ।
 बुद्धोऽह यज्ञसिद्धार्थं गृह्यजुः सामलक्षणम् ॥ २३
 कालं कालविभक्तीञ्च नक्षत्राणि ग्रहांस्तथा ।
 सरितः सागरान् शैलान् समानि विषमाणि च ॥ २४
 तपो वाचं रतिञ्चैव कामं च क्रोधमेव च ।
 सृष्टिं ससर्ज चैवेमां स्रष्टुमिच्छन्निमाः प्रजाः ॥ २५
 कर्मनाञ्च विवेकार्थं धर्माधर्मौ व्यवेचयत् ।
 इन्द्रैरयोजयच्चेमाः सुखदुःखादिभिः प्रजाः ॥ २६
 अत्रागो माता विनाश्रियो दशादीनान्तु याः स्मृताः ।
 ताभिः सार्धमिदं सर्गं सम्भवत्यनुपूर्वशः ॥ २७
 यन्तु कर्माणि यस्मिन् स न्ययुङ्क्त प्रथमं प्रभुः ।
 स तदेव स्वयम्भोजे सृज्यमानः पुनः पुनः ॥ २८
 हिंसाहिंसे ऋदुक्रूरे धर्माधर्मावृतावृते ।
 यद्ययं सोऽदधात् सर्गे तत्तय स्वयमाविशत् ॥ २९
 यथर्तुलिङ्गान्यृतवः स्वयमेवर्तुपर्यये ।
 स्वानि स्वान्यभिपद्यन्ते तथा कर्माणि देहिनः ॥ ३०
 लोकानान्तु विवृडाय मुखवाङ्मरूपादतः ।
 ब्राह्मणं क्षत्रियं वैश्यं शूद्रञ्च निरवर्त्तयत् ॥ ३१
 द्विधा कृत्वात्मनो देहमर्द्धेन पुरुषोऽभवत् ।
 अर्द्धेन नारी तयां स विराजमसृजत् प्रभुः ॥ ३२

तपस्तप्ताः जघन्तु स स्वयं पुरुषो विरार ।
 तं मां विक्ता य सर्वस्य सष्टारं द्विजसत्तमाः ॥ ३७
 अहं प्रजाः सिसृक्षस्तु तपस्तप्ता सुदुश्चरम् ।
 पतीन् प्रजानामघृजं महर्षीनादितो दश ॥ ३८
 मरीचिमवाङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुनहं क्रतुम् ।
 प्रवेतसं वशिष्ठश्च भृगुं नारदमेव च ॥ ३९
 एते मनूस्तु सप्रान्यानसृजन् भूरितेजसः ।
 देवान् देविकायांश्च महर्षींश्चामितौजसः ॥ ४०
 यक्षः रक्षः पिशाचांश्च गन्धर्वासरसोऽसुरान् ।
 नागान् सर्पान् सुपर्णांश्च पितृणाञ्च पृथग्गणान् ॥ ४१
 विद्यतोऽथ निमेघांश्च रोहितेन्द्रधनूंषि च ।
 उक्लानिर्घातकेरूँश्च ज्योतींश्चावचानि च ॥ ४२
 किन्नरान् वानरान् मत्स्यान् विविधांश्च विहङ्गमान् ।
 पशून् श्वान् मनुष्यांश्च व्यालाञ्चोभयतोदतः ॥ ४३
 ह्यमिक्रीटपतङ्गांश्च यूकामक्षिकमत्कृणम् ।
 सर्वश्च दंशमशं तं स्थावरश्च पृथग्विधम् ॥ ४४
 एवमेतैरिदं सर्वं मन्त्रियोगान्महात्मभिः ।
 यथाकर्म तपोयोगात् सृष्टं स्थावरजङ्गमम् ॥ ४५
 येपान्तु यादृशं कर्म भूतानामिह कीर्तितम् ।
 तत्तथा वोऽभिधास्यामि क्रमयोगश्च जन्मनि ॥ ४६
 पशवश्च श्वगाश्चैव व्यालाञ्चोभयतोदतः ।
 रक्षांसि च पिशाचाश्च मनुष्याश्च जरायुजाः ॥ ४७
 अण्डजाः पक्षिणः सर्पा नका मत्स्याश्च कच्छपाः ।
 यानि चैवं प्रकाराणि स्थलजान्यौदकानि च ॥ ४८

खेदजं दंशमशकं यूकामक्षिकमत्कुणम् ।
 जभणश्चोपजायन्ते यच्चान्यत् किञ्चिदीदृशम् ॥ ४५
 उद्भिज्जाः स्थावराः सर्वे बीजकाण्डप्ररोहिणः ।
 ओषधयः फलपाकान्ता बह्वपुष्पफलोपगाः ॥ ४६
 ऋपुष्पाः फलवन्तो ये ते वनस्पतयः स्मृताः ।
 पुष्पिणः फलिनश्चैव वृक्षास्तूभयतः स्मृताः ॥ ४७
 गुच्छगुल्मन्तु विविधं तथैव तृणजातयः ।
 बीजकाण्डरूपाण्येव प्रताना वस्त्रा एव च ॥ ४८
 तमसा बह्वरूपेण वेष्टिताः कर्महेतुना ।
 च्यन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः ॥ ४९
 एतदन्तास्तु गतयो ब्रह्मव्याः स उदाहृताः ।
 घोरेऽस्मिन् नतसंसारं नित्यं सततयायिनि ॥ ५०
 ए। सर्वं स दृष्टेदं माञ्चाचिन्त्यपराक्रमः ।
 आत्मन्यन्तर्दधे भूयः कालं कालेन पीडयन् ॥ ५१
 यदा स देवो जगर्त्ति तदेदं चेष्टते जगत् ।
 यदा स्वपिति शान्ता मा तदा सर्वं निमीलति ॥ ५२
 तस्मिन् स्वपति तु स्वस्थे कर्मात्मानः शरीरिणः ।
 स्वकर्मभ्यो निवर्त्तन्ते मनश्च ग्लानिश्चक्षति ॥ ५३
 युगपत् प्रलीयते यदा तस्मिन्महात्मनि ।
 तदायं सर्वभूतात्मा सुखं स्वपिति निर्वृतः ॥ ५४
 तमोऽयन्तु समाश्रित्य चिरन्तिष्ठति सेन्द्रियः ।
 न च स्वं कुरुते कर्म तदोत्क्रामति मूर्त्तितः ॥ ५५
 ब्रह्माणमात्रिको भूत्वा बीजं स्थास्य चरिण्ण च ।
 समाविशति संसृष्टस्तदा मूर्त्तिं विमुञ्चति ॥ ५६

एवं स जाग्रत्स्वप्नाभ्यामिदं सर्वं चराचरम् ।
 संजीवयति चाजस्रं प्रमाप्रयति चाथ्ययः ॥ ५७
 इदं शास्त्रन्तु कृत्वासौ मामिव स्वयमादितः ।
 विधिवद्ग्राह्यमास मरीच्यादींस्त्वहं मुनीन् ॥ ५८
 एतद्वोऽयं भृगुः शास्त्रं श्रावयिष्यत्यशेषतः ।
 एतदि मत्तोऽधिजगे स मिवोऽहिलं मुनिः ॥ ५९
 ततस्तथा स तेनोक्तो महर्षिर्भृगुना भृगुः ।
 तानब्रवीदृषीन् सर्वान् प्रीतात्मा श्रूयतामिति ॥ ६०
 स्वायम्भुव आस्य मनोः षड्वंशा मनवोऽपरे ।
 सृष्टवन्तः प्रजाः स्वाः स्वा महात्मानो महौजसः ॥ ६१
 स्वारोचिषश्चौत्तमिश्च तामसो रैवतस्तथा ।
 चाक्षषश्च महातेजा विवस्वत्सत एव च ॥ ६२
 स्वायम्भुवाद्याः समैते मनवो भूरितेजसः ।
 स्वे स्वेऽन्तरे सर्वास्मिदमुत्पाद्यापुञ्चराचरन् ॥ ६३
 निमेषा दश चाष्टौ च काष्ठा त्रिंशत् ताः कला ।
 त्रिंशत्कला मुहूर्तः स्यादहोरात्रन्तु तावतः ॥ ६४
 अहोरात्रे विभजते सूर्यो मानुषदैविके ।
 रात्रिः स्वप्नाय भूतानां चेषायै कर्मणामहः ॥ ६५
 पितृने रात्रहनी मासः प्रविभागस्तु पक्षयोः ।
 कर्मचेशस्वहः कृणः शतः स्वप्नाय शर्वरी ॥ ६६
 दैवे रात्रहनी वर्षं प्रविभागस्तयोः पुनः ।
 अहस्तत्रोदगयनं रात्रिः स्याद्वक्षिणायनम् ॥ ६७
 ब्राह्मस्य तु क्षपाहस्य यत् प्रमाणं समासतः ।
 एकैकशो दुनागान्तु क्रमशस्तन्निबोधत ॥ ६८

चत्वार्याहुः सहस्राणि वर्षाणान्तु कृतं युगम् ।
 तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांश्च तथाविधः ॥ १८
 इतरेषु ससन्ध्येषु ससन्ध्यांशेषु च त्रिषु ।
 एकपायेन वत्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥ १९
 यदेतत् परिसङ्ख्यातमादावेव चतुर्युगम् ।
 एतद्वादशसाहस्रं देवानां युगमुच्यते ॥ २०
 दैविकानां युगानान्तु सहस्रं परिसङ्ख्याया ।
 ब्राह्ममेकमहर्ज्ञेयं तावती रात्रिरेव च ॥ २१
 तद्वै युगसहस्रान्तं ब्राह्मं पुण्यमहर्विदुः ।
 रात्रिश्च तावतीमेव तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ २२
 तस्य सोऽहर्निशस्यान्ते प्रसुप्तः प्रतिबुध्यते ।
 प्रतिबुध्यश्च सृजति मनः सदसदात्मकम् ॥ २३
 मनः स्रष्टिं विकुरुते चोद्यमानं सिसृक्षया ।
 आकाशं जायते तस्मात् तस्य शब्दगुणं स्मृतम् ॥ २४
 आकाशात्तु विकुर्वाणात् सर्वगन्धवहः शुचिः ।
 बलवान् जायते वायुः स वै स्पर्शगुणो मतः ॥ २५
 वायोरपि विकुर्वाणाद्दिरोचिष्णु तमोनुदम् ।
 ज्योतिरुत्पद्यते भास्वत्तद्रूपगुणमुच्यते ॥ २६
 ज्योतिषश्च विकुर्वाणादापो रसगुणाः स्मृताः ।
 अद्भ्यो गन्धगुणा भूमिरित्येषा स्मृतिरादितः ॥ २७
 यत् प्राक् द्वादशसाहस्रमुदितं दैविकं युगम् ।
 तदेकसप्ततिगुणं मन्वन्तरमिहोच्यते ॥ २८
 मन्वन्तराण्यसङ्ख्यानानि सर्गः संहार एव च ।
 क्रौडन्निवैतत् कुरुते परमेष्ठी पुनः पुनः ॥ २९

चतुष्पात् सकलो धर्मः सत्यं चैव कृते युगे ।
 नाधर्मिणागमः कश्चिन्मनुष्यान् प्रति वर्तते ॥ ८१
 कृतरेवागमाधर्मः पादशस्त्ववरोपितः ।
 चौरिकाश्रुतमायाभिर्धर्मश्चापैति पादशः ॥ ८२
 अरोगाः सर्वसिद्धार्याश्चतुर्वर्षशतायुषः ।
 कृते त्रेतादिषु ह्येषामायुर्ह्रसति पादशः ॥ ८३
 वेदोक्तमायुर्मर्त्तगानामाशिषश्चैव कर्मणाम् ।
 फलम्यनुयुगं लोके प्रभावश्च शरीरिणाम् ॥ ८४
 अन्ये कृतयुगे धर्मास्त्रेतायां द्वापरे परे ।
 अन्ये कलियुगे नृणां युगज्ज्ञासानुरूपतः ॥ ८५
 तपः परं कृतयुगे त्रेतायां ज्ञानमुच्यते ।
 द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेकं कलौ युगे ॥ ८६
 सर्वस्यास्य तु सर्गस्य गुप्ताय स महाद्युतिः ।
 सुखवाहरूपजानां पृथक् कर्माण्यकल्पयत् ॥ ८७
 अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ।
 दानं प्रतिग्रहश्चैव ब्राह्मणानामकल्पयत् ॥ ८८
 प्रजानां रक्षणं दानमिज्याध्ययनमेव च ।
 विषयेष्वप्रसक्तिश्च क्षत्रियस्य समासतः ॥ ८९
 पशूनां रक्षणं दानमिज्याध्ययनमेव च ।
 वणिक्पथं कुसीदश्च वैश्यस्य क्षत्रिमिव ॥ ९०
 एकमेव तु शूद्रस्य प्रभुः कर्म समादिशत् ।
 एतेषामेव वर्णानां शुश्रूषामनस्यया ॥ ९१
 जडं नाभेर्मध्यतरः पुरुषः परिकीर्तितः ।
 तस्मान्मेध्यतमं तस्य सुखमुक्तं स्वयम्भूवा ॥ ९२

उत्तमाहोदयाजैष्ठ्यादुदयणश्चैव धारणात् ।
 सर्वस्यैवाय सर्वस्य धर्मतो ब्राह्मणः प्रभुः ॥ ८३
 तं हि स्वयम्भूः स्वादाव्यात्तपस्तवादितोऽसृजत् ।
 हव्यकव्याभिवाह्याय सर्वस्यास्य च गुप्तये ॥ ८४
 यस्यायेन सदाश्रन्ति हव्यानि त्रिदिवौकसः ।
 कव्यानि चैव पितरः शिंभूतमधिकं ततः ॥ ८५
 भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणिनां दुहिजीविनः ।
 बुद्धिमत्सु नराः श्रेष्ठाः नरेषु ब्राह्मणाः स्मृताः ॥ ८६
 ब्राह्मणेषु तु विद्वांसो विद्वत्सु ह्यतदुदयः ।
 ह्यतदुद्विषु कर्त्तारः कर्त्तृषु ब्रह्मवेदिनः ॥ ८७
 उत्पत्तिरेव विप्रस्य मूर्तिर्धर्मस्य शाश्वती ।
 स हि धर्मार्थमुत्पन्नो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ८८
 ब्राह्मणो जायमानो हि पृथिव्यामधिजायते ।
 दैव्यरः सर्वभूतानां धर्माकोषस्य गुप्तये ॥ ८९
 सर्वं स्वं ब्राह्मणस्येदं यत्किञ्चिज्जगतीगतम् ।
 श्रेष्ठेऽन्मभिजनेनेदं सर्वं वै ब्राह्मणोऽर्हति ॥ ९०
 स्वमेव ब्राह्मणो भुङ्क्ते स्वस्वस्ते स्वं ददाति च ।
 आवृणोत्याद्ब्राह्मणस्य भुङ्क्ते हीतरे जनाः ॥ ९१
 तस्य कर्मविवेकाय शेषाणामनुपूर्वशः ।
 स्वायम्भूवो मनुर्धर्मानिदं शास्त्रमकल्पयत् ॥ ९२
 विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यं प्रचलतः ।
 शिथेभ्यश्च प्रवक्तव्यं सत्यज्ञानान्येन केनचित् ॥ ९३
 इदं शास्त्रमधीयानो ब्राह्मणः शंसितव्रतः ।
 मनोवाग्देहजैर्नित्यं कर्मलोपैर्न लिप्यते ॥ ९४

पुनाति पङ्क्तिं वंश्यांश्च सप्त सप्त परावरान् ।
 दृथिवीमपि चैवेमां कृत्स्नामेकोऽपि सोऽर्हति ॥ १०५
 दूढं स्वस्थयनं श्रेष्ठमिदं बुद्धिविवर्धनम् ।
 दूढं यशस्यमायुष्यमिदं निःश्रेयसं परम् ॥ १०६
 अस्मिन् धर्मोऽखिलेनोक्तो गुणदोषौ च कर्मणाम् ।
 चतुर्णामपि वर्णानामाचारश्चैव शाश्वतः ॥ १०७
 आचारः परमो धर्मः श्रुत्युक्तः स्मार्त्त एव च ।
 तस्मादस्मिन् सदायुक्तो नित्यं स्यादात्मवान् द्विजः ॥ १०८
 आचाराद्विद्युतो विप्रो न वेदफलमश्नुते ।
 आचारेण तु संयुक्तः सम्पूर्णफलभाग्भवेत् ॥ १०९
 एवमाचारतो दृष्ट्वा धर्मस्य मुक्तयो गतिम् ।
 सर्वस्य तपसो मूलमाचारं जगद्भुः परम् ॥ ११०
 जगतश्च समुत्पत्तिं संस्कारविधिमेव च ।
 व्रतचर्यापिचारं च स्नानस्य च परं विधिम् ॥ १११
 दाराधिगमनं चैव विवाहानां च लक्षणम् ।
 महायज्ञविधानं च श्राद्धकल्पं च शाश्वतम् ॥ ११२
 वृत्तीनां लक्षणं चैव स्नातकस्य व्रतानि च ।
 भक्ष्याभक्ष्यं च शौचं च द्रव्याणां शुद्धिमेव च ॥ ११३
 स्त्रीधर्मयोगं तापस्यं मोक्षं सश्रासमेव च ।
 राज्ञश्च धर्ममखिलं कार्याणां च विनिर्णयम् ॥ ११४
 साक्षिप्रश्नविधानं च धर्मं स्त्रीषु सयोरपि ।
 विभागधर्मं द्यूतं च कण्टकानां च शोधनम् ॥ ११५
 वैश्यशूद्रोपचारश्च सकीर्णानां च सम्भवम् ।
 आपहर्षं च वर्णानां प्रायश्चित्तविधिं तथा ॥ ११६

संसारगमनंचैव त्रिविधं कर्मसम्भवम् ।

निःश्रेयसं कर्मणांच गुणदोषपरीक्षणम् ॥ ११७

देशधर्मान् जातिधर्मान् कुलधर्मांश्च शास्त्रतान् ।

पाषण्डगणधर्माश्च शास्त्रेऽस्मिन्नुक्तवान्मनुः ॥ ११८

यथेदमुक्तवान् शास्त्रं पुरा पृष्टो मनुर्मया ।

तथैदं यूयमप्यद्य मत्सकाशान्निबोधत ॥ ११९

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां प्रथमोऽध्यायः ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

विद्वद्भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमद्वेषरागिभिः ।

हृदयेनाभ्यनुज्ञातो यो धर्मस्तन्निबोधत ॥ १

कामात्मता न प्रशस्ता न चैवेहास्त्यकामता ।

काम्यो हि वेदाधिगमः कर्मयोगश्च वैदिकः ॥ २

सङ्कल्पमूलः कामो वै यज्ञाः सङ्कल्पसम्भवाः ।

व्रता नियमधर्माश्च सर्वे सङ्कल्पजाः स्मृताः ॥ ३

अकामस्य क्रिया काचित् हृश्यते नेह कर्हिचित् ।

यद् यदि कुरुते किञ्चित् तत्तत् कामस्य चेदितम् ॥ ४

तेषु सम्यग्वर्त्तमानो गच्छत्यमरलोकताम् ।

यथासङ्कलितांश्चेह सर्वान् कामान् समश्नुते ॥ ५

वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृयिशीले च तद्विदाम् ।

आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥ ६

यः कश्चित् कस्यचिद्धर्मो मनुना परिकीर्तितः ।
 स सर्वोऽभिहितो वेदेऽसर्वज्ञानमयो हि सः ॥ ७
 सर्वन्तु समवेक्ष्येदं निखिलं ज्ञानचक्षुषा ।
 अतिप्रमाण्यतो विद्वान् स्वधर्म्मो निविशेत वै ॥ ८
 श्रुतिस्मृत्युदितं धर्म्ममनुतिष्ठन् हि मानवः ।
 इहकीर्त्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमं सुखम् ॥ ९
 श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्म्मशास्त्रन्तु वै स्मृतिः ।
 ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये ताभ्यां धर्म्मा हि निर्वभौ ॥ १०
 योऽवमन्येत ते मूले हेतुशास्त्राश्चाद्विजः ।
 स साधुभिर्वहिष्कार्यो नास्ति को वेदनिन्दकः ॥ ११
 वेदः स्मृतिः सदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः ।
 एतच्चतुर्विधं प्राहुः साक्षाद्धर्म्मस्य लक्षणम् ॥ १२
 अर्थकामेष्वशक्तानां धर्म्मज्ञानं विधीयते ।
 धर्म्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं परमं श्रुतिः ॥ १३
 श्रुतिद्वैधन्तु यत्र स्यात्तत्र धर्म्मावुभौ स्मृतौ ।
 उभावपि हि तौ धर्म्मा सम्यगुक्तौ मनीषिभिः ॥ १४
 उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ।
 सर्वथा वर्त्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः ॥ १५
 निषेकादिश्मशानान्तो मन्त्रैर्यस्योदितो विधिः ।
 तस्य शास्त्रेऽधिकारोऽस्मिन् ज्ञेयो नान्यस्य कस्यचित् ॥ १६
 सरस्वतीवृषद्वत्योर्द्वेनद्यौर्यदन्तरम् ।
 तं देवनिर्मितं देशं ब्रह्मावत्तं प्रचक्षते ॥ १७
 तस्मिन् देशे य आचारः पारम्पर्यक्रमागतः ।
 वर्णानां सान्तरालानां स सदाचार उच्यते ॥ १८

कुरुक्षेत्रं च मत्स्याश्च पंचालाः शूरसेनकाः
 एष ब्रह्मर्षिदेशो वै ब्रह्मावर्त्तादनन्तरः ॥ १८
 एतद्देशप्रसूतस्य सकाशादग्रजन्मनः ।
 स्वं स्वं चरित्वं शिञ्जेरन् धृतिव्यां सर्वमानवाः ॥ २०
 हिमवद्विन्ध्ययोर्मध्यं यत् प्राग्विनशनादपि ।
 प्रत्यगैव प्रयागाच्च मध्यदेशः प्रकीर्तितः ॥ २१
 आसमुद्रात्तु वै पूर्वादासमुद्रात्तु पश्चिमात् ।
 तयोरेवान्तरं गिर्योराध्यावत्त विदूर्बुधाः ॥ २२
 कृष्णसारस्तु चरितं खगो यत्र स्वभावतः ।
 स ज्ञेयो यज्ञियो देशो न्नेच्छदेशस्ततः परः ॥ २३
 एतान् द्विजातयो देशान् संश्रयेरन् प्रयत्नतः ।
 शुद्रस्तु यस्मिन् कस्मिन् वा निवसेद्वृत्तिकर्षितः ॥ २४
 एषा धर्मस्य वो योनिः समासेन प्रकीर्तिता ।
 सश्ववच्चास्य सर्वस्य वर्णधर्मान् निबोधत ॥ २५
 वैदिकैः कर्मभिः पुण्यैर्नषिकादिर्हि जन्मनाम् ।
 कार्यैः शरीरसंस्कारैः पावनैः प्रेत्य चेह च ॥ २६
 गार्भेर्होमैर्जातकर्म चोद्भौज्जौनिबन्धनैः ।
 वैजिकं गार्भिकंचैनो द्विजाध्यामपच्यते ॥ २७
 स्वाध्यायेन व्रतैर्होमैर्लौकिकैर्नैज्यया सुतैः ।
 महायज्ञैश्च यज्ञैश्च प्राणीयं क्रियते तनुः ॥ २८
 प्राङ्नाभिवर्धनात् पुंसो जातकर्म विधीयते ।
 मन्त्रवत् प्राशनं चास्य हिरण्यमहुसर्पिषाम् ॥ २९
 नामधेयं दशम्यान्तु द्वादश्यां वास्य कारवेत् ।
 पुण्ये त्रिषौ मुहूर्त्तौ वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ॥ ३०

मङ्गल्यं ब्राह्मणस्य स्यात् क्षत्रियस्य बलान्वितम् ।
 वैश्यस्य धनसंयुक्तं शूद्रस्य तु जुगुप्सितम् ॥ ३१
 शर्मवद्ब्राह्मणस्य स्याद्राजो रक्षासमन्वितम् ।
 वैश्यस्य पुष्टिसंयुक्तं शूद्रस्य प्रैथसंयुतम् ॥ ३२
 स्त्रीणां सुखोद्यमकूरं विस्मयार्थं मनोहरम् ।
 मङ्गल्यं दीर्घवर्णान्तमाशीर्वादाभिधानवत् ॥ ३३
 चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं शिशोर्निष्क्रमणं गृह्णात् ।
 षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि यद्वेष्टं मङ्गलं कुले ॥ ३४
 चूडाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः ।
 प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्त्तव्यं श्रुतिचोदनात् ॥ ३५
 गर्भाष्टमेऽब्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ।
 गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भात्तु द्वादशे विशः ॥ ३६
 ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विप्रस्य पंचमे ।
 राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थमोऽष्टमे ॥ ३७
 आपोऽङ्गशब्दब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्त्तते ।
 आद्वाविंशत् क्षत्रवन्धोराचतुर्विंशतेर्विशः ॥ ३८
 अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालमसंस्कृताः ।
 सावित्रीपतिता ब्राह्म्या भवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥ ३९
 नैतैरपूतैर्विधिवदापद्यपि हि कर्हिचित् ।
 ब्राह्मणान् यौनांश्च सन्वन्वाचाचरेद्ब्राह्मणः सह ॥ ४०
 कार्ण्यरौरदवास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिणः ।
 वसौरनानुपूर्वेण शाणक्षौमाविकानि च ॥ ४१
 मौक्षी विष्टत् समा श्लक्ष्णा कार्या विप्रस्य मेखला ।
 क्षत्रियस्य तु मौर्वी ज्या वैश्यस्य शण्णतान्तवी ॥ ४२

सुक्तालाभे तु कर्त्तव्याः कुशाश्मास्तकवल्वजैः ।
 त्रिवृता ग्रन्थिनैकेन त्रिभिः पञ्चभिरेव वा ॥ ५३
 कार्पासमुपवीतं स्याद्विप्रस्योर्द्ध्वतं त्रिवृत् ।
 शण्डचमयं राज्ञो वैश्यस्याविकसौत्रिकम् ॥ ४४
 ब्राह्मणो वैश्वपालाशौ क्षत्रियो बाटखादिरौ ।
 पैलवोदुम्बरौ वैश्यो दण्डानर्हन्ति धर्मतः ॥ ४५
 केशान्तिको ब्राह्मणस्य दण्डः कार्यः प्रमाणतः ।
 लजाटसम्मितो राज्ञः स्यात्तु नासान्तिको विप्रः ॥ ४६
 ऋजवस्ते तु सर्वे स्युरवणाः सौम्यदर्शनाः ।
 अनुद्वेगकरा नृणां सत्वचो नाग्निदूषिताः ॥ ४७
 प्रतिगृह्येष्टितं दण्डमुपस्थाय च भास्करम् ।
 प्रदक्षिणं परीत्याग्निं चरेद्भैक्षं यथाविधि ॥ ४८
 भवत्पूर्वं चरेद्भैक्षमुपनीतो द्विजोत्तमः ।
 भवन्माथ्यन्तु राजन्यो वैश्यस्तु भवदुत्तरम् ॥ ४९
 मातरं वा स्वसारं वा मातुर्वा भगिनीं निजाम् ।
 भिक्षेत भिक्षां प्रथमं या चैनं नावमानयेत् ॥ ५०
 समाहृत्य तु तद्भैक्षं यावदन्नममायया ।
 निवेद्य गुरवेऽग्रीयादाचम्य प्राङ्मुखः शचिः ॥ ५१
 आयुषं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते यशसं दक्षिणामुखः ।
 श्रियं प्रत्यङ्मुखो भुङ्क्ते ऋतं भुङ्क्ते द्युदङ्मुखः ॥ ५२
 उदस्यश्च द्विजो नित्यमन्नमद्यात् समाहितः ।
 भुक्त्वा चोपसृशेत् सम्यगग्निः खानि च संसृशेत् ॥ ५३
 पूजयेदशनं नित्यमद्याच्चैतदकुत्सयन् ।
 दृष्ट्वा हृथेत् प्रसीदेच्च प्रतिनन्देच्च सर्वशः ॥ ५४

पुजितं ह्यश्वनं नित्वं बलमूज्ज्वलं यच्छति ।
 अपूजितन्तु तद्भक्तमुभयं नाशयेदिदम् ॥ ५५
 नोच्छिष्टं कस्यचिद्दृष्ट्वा नृणाञ्चैव तथान्तरा ।
 नचैवात्यश्वनं कुर्यान्न चोच्छिष्टः कचिद्ब्रजेत् ॥ ५६
 अनारोग्यसमायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् ।
 अपुण्यं लोकविद्विष्टं तज्जातत् परिवर्ज्येत् ॥ ५७
 ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकालमुपसृशेत् ।
 कायस्त्रैदशिकाभ्यां वा न पित्र्येण कटाचन ॥ ५८
 अङ्गठमूलस्य तले ब्राह्मं तीर्थं प्रचक्षते ।
 कायमङ्गुलिमूलेऽग्रे दैवं पित्र्यं तयोरधः ॥ ५९
 त्विराचामेदपः पूयं द्विः प्रक्षुज्यात्ततो मुखम् ।
 स्नानि चैव स्पृशेदङ्गिरात्मानं शिर एव च ॥ ६०
 अमुणाभिरर्फेनाभिरङ्गिस्तीर्थेन धर्मवित् ।
 शौचेष्टुः सर्वदाचामेदेकान्ते प्रागुदङ्मुखः ॥ ६१
 हृद्भाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः ।
 वैश्याऽङ्गिः प्राञ्चिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥ ६२
 उद्धृते दक्षिणे पाण्णावुपवीत्युच्यते द्विजः ।
 सव्ये प्राचीनं आवीती निवीती कण्ठसज्जने ॥ ६३
 मेखलामाजिनं दण्डसुपवीतं कमण्डलुम् ।
 अस्मू प्रास्य विनष्टानि गृह्णीतान्यानि मन्त्रवत् ॥ ६४
 केशान्तः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते ।
 राजन्यवन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्वाधिके ततः ॥ ६५
 अमन्त्रिका तु कार्य्येयं स्त्रीणामाष्टदशेषतः ।
 संस्काराय शरीरस्य यथाकालं यथाक्रमम् ॥ ६६

वैवाहिको विधिः स्त्रीणां संस्कारो वैदिकः स्मृतः ।
 पतिसेवा गुरौ वासो गृहार्थोऽग्निपरिष्कृया ॥ ६७
 एष प्रोक्तो द्विजातीनामौपनायनिको विधिः ।
 उत्पत्तिव्यञ्जकः पुण्यः कर्मयोगं निबोधत ॥ ६८
 उपनीय गुरुः शिष्यं शिष्यवेक्ष्यौचमादितः ।
 आचारमग्निकार्यञ्च सम्योपासनमेव च ॥ ६९
 अध्येयमाणस्वाचान्तो वयाशास्त्रमुदङ्मुखः ।
 ब्रह्माञ्जलिस्ततोऽध्याय लघुवासा जितेन्द्रियः ॥ ७०
 ब्रह्मारथेऽवसाने च पादौ ग्राह्यौ गुरोः सदा ।
 संहत्य हस्तावध्येयं स हि ब्रह्माञ्जलिः स्मृतः ॥ ७१
 व्युत्थस्तपाणिना कार्यमुपसंग्रहणं गुरोः ।
 सध्येन सव्यः सव्यो दक्षिणेन च दक्षिणः ॥ ७२
 अध्येयमाणान्तु गुरुर्वित्थकालमतन्द्रितः ।
 अधीष्व भो इति ब्रूयाद्विरामोऽस्त्विति चारमेत् ॥ ७३
 ब्राह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा ।
 स्ववत्यङ्गोद्धृतं पूर्वं परस्ताच्च विशीर्यति ॥ ७४
 प्राक्कुलान् पथ्युपासीनः पवित्रैश्चैव पावितः ।
 प्राणायामैश्चिभिः पूतस्तत संस्कारमर्हति ॥ ७५
 अकारश्चाप्युकारश्च मकारश्च प्रजापतिः ।
 वेदत्रयाच्चिरदुहृद्भुवः स्वरितौति च ॥ ७६
 त्रिभ्य एव तु वेदेभ्यः पादं पादमदूहृत् ।
 तदिह्यचोऽस्याः सावित्र्याः परमेष्ठी प्रजापतिः ॥ ७७
 एतद्वक्षरमेताश्च जपन् व्याहृतिपूर्विकां ।
 सम्यगोवेदविहिमो वेदपुण्येन युज्यते ॥ ७८

सहस्रशतस्वभ्यस्य वहिरेतत्त्रिकं द्विजः ।
 महतोऽप्येनसो मासास्त्वचेवाहिर्विमुच्यते ॥ ७६
 एतयर्चा विसंयुक्तः काले च क्रियया स्वया ।
 ब्रह्मक्षत्रियविड्योनिर्गर्हणां याति साधुषु ॥ ८०
 ओङ्कारपूर्विकास्तिक्तो महाव्याहृतयोऽव्ययाः ।
 त्रिपदा चैव सावित्री विज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥ ८१
 योऽधीतेऽहन्यहन्येतां त्रैविण्य वर्षाण्यतन्द्रितः ।
 स ब्रह्म परमभ्येति वायुभूतः खमूर्त्तिमान् ॥ ८२
 एकाक्षरं परं ब्रह्म प्राणायामाः परं तपः ।
 सावित्र्यास्तु परं नान्ति मौनान् सत्यं विशिष्यते ॥ ८३
 क्षरन्ति सर्वा वैदिक्यो जुहोति यजति क्रियाः ।
 अक्षरस्त्वक्षयं ज्ञेयं ब्रह्म चैव प्रजापतिः ॥ ८४
 विधियज्ञाज्जपयज्ञो विशिष्टो दशभिर्गुणैः ।
 उपोशुः स्याच्छतगुणः साहस्रो मानसः स्मृतः ॥ ८५
 ये पाकयज्ञाश्चत्वारो विधियज्ञसमन्विताः ।
 सर्वे ते जपयज्ञस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ८६
 जप्येनैव तु संसिद्धेऽद्ब्रह्मणो नात्र संशयः ।
 कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते ॥ ८७
 इन्द्रियाणां विचरतां विषयेष्वपहारिषु ।
 संयमे यत्रमातिष्ठेद्दिद्वान् यन्तेव वाजिनां ॥ ८८
 एकादशेन्द्रियाण्याहुर्ध्यानि पूर्वं मनीषिणः ।
 तानि सम्यक् प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ ८९
 श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा नासिका चैव पञ्चमी ।
 पादपृष्ठं हस्तपादं वाक् चैव दशमी स्मृता ॥ ९०

बन्दीन्द्रियाणि पञ्चैषां श्रोत्रादीन्यनुपूर्वशः ।
 कर्मान्द्रियाणि पञ्चैषां पायादीनि प्रचक्षते ॥ ८१
 एकादशं मनो ज्ञेयं स्वगुणोभयात्मकम् ।
 यन्मिन् जिते जितावेतौ भवतः पञ्चकौ गणौ ॥ ८२
 इन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषश्चक्षत्यसंशयं ।
 संनियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं नियच्छति ॥ ८३
 न जातु कामः कामानामुपभोगेन ग्राम्यति ।
 हविषा ह्यणवर्त्मैव भूय एवाभिवर्धते ॥ ८४
 यश्चैतान् प्राप्नोयात् सर्वान् यश्च तान् केवलान्यजेत् ।
 प्रापणात् सर्वकामानां परित्यागो विशिष्यते ॥ ८५
 न तयैतानि शक्यन्ते संनियमन्तुमसेवया ।
 विषयेषु प्रजुष्टानि यथा ज्ञानेन नित्यशः ॥ ८६
 वेदास्त्यागश्च यन्नाश्च नियमाश्च तपांसि च ।
 न विप्रदुष्टभावस्य सिद्धिं गच्छति कश्चिचित् ॥ ८७
 श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च श्रुत्वा घ्रात्वा च यो नरः ।
 न हृथति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥ ८८
 इन्द्रियाणान्तु सर्वेषां यद्येकं क्षरतीन्द्रियम् ।
 तेनास्य क्षरति प्रज्ञा हतेः पात्रादिवोदकम् ॥ ८९
 वशे ह्यत्वेन्द्रियग्रामं संयम्य च मनस्तथा ।
 सर्वान् संसाधयेदर्थानक्षिणन् योगतस्तनुम् ॥ ९०
 पूर्वां सम्यां जपंस्तिष्ठेत् सावित्रीमार्कदर्शनात् ।
 पश्चिमान्तु समासीनः सम्यग्दक्षविभावनात् ॥ ९१
 पूर्वां सम्यां जपंस्तिष्ठन्नैश्चमेनो व्यपोहति ।
 पश्चिमान्तु समासीनो मलं हन्ति दिवाकृतम् ॥ ९२

न विधीति तु यः पूर्वा नोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ।
 स शूद्रवद्विष्कार्यः सर्वस्माद्विजकर्मणः ॥ १०३
 अपां समीपे नियतो नैत्यकं विधिमास्थितः ।
 सावित्रीमण्यधीयीत गत्वारण्यं समाहितः ॥ १०४
 वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यके ।
 नानुरोधोऽस्यनध्याये होममन्त्रेषु चैव हि ॥ १०५
 नैत्यके नास्यनध्यायो ब्रह्मसत्तं हि तत् स्मृतम् ।
 ब्रह्माहुतिहुतं पुण्यमनध्यायवपुःकृतम् ॥ १०६
 यः स्वाध्यायमधीतेऽब्दं विधिना नियतः शुचिः ।
 तस्य नित्यं क्षरत्येष पयो दधि घृतं मधु ॥ १०७
 अग्नीन्धनं भैक्ष्यचर्यामघः श्रद्धां गुरोर्हितम् ।
 आसमावर्त्तनात् कुर्यात् कृतोपनयनो द्विजः ॥ १०८
 आचार्यपुत्रः श्रूषुर्ज्ञानदो धार्मिकः शुचिः ।
 आतः शक्तोऽर्थदः साधः स्वोऽध्यायो दश धर्मतः ॥ १०९
 नाष्टष्टः कस्यचिद्ब्रूयात् न चान्यायेन पृच्छतः ।
 जानन्नपि हि मेधावी जडस्तोक् आचरेत् ॥ ११०
 अधर्मेण च यः प्राह यश्चाधर्मेण पृच्छति ।
 तयोरन्यतरः प्रैति विद्वेषं वाघिगच्छति ॥ १११
 धर्मार्थो यत्र न स्यातां श्रूषा वापि तद्विधा ।
 तत्र विद्या न वक्तव्या शुभं बीजमिवोषधे ॥ ११२
 विद्ययैव समं कामं मर्त्तव्यं ब्रह्मवादिना ।
 आपद्यपि हि घोरायां न त्वेनामिरिणे वपेत् ॥ ११३
 विद्या ब्राह्मण्येत्याह भेदधितोऽस्मि रक्ष माम् ।
 अश्रूयकाय मां मादास्तथा मां वीर्यवत्तमा ॥ ११४

कमेव तु श्रुतिं विद्यान्नियतं ब्रह्मचारिणम् ।
 तस्मै मां ब्रूहि विप्राय निधिपायाप्रमादिने ॥ ११५
 ब्रह्म यस्त्वननुज्ञातमधीयानादवाप्नुवात् ।
 स ब्रह्म ह्येयसंयुक्तो नरकं प्रतिपद्यते ॥ ११६
 लौकिकं वैदिकं वापि तथाध्वान्निकमेव च ।
 आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥ ११७
 सावित्रीमातृसारोऽपि वरं विप्रः सुयन्त्रितः ।
 नायन्त्रितस्त्रिवेदोऽपि सर्वांगी सर्वविक्रयी ॥ ११८
 श्रय्यासनेऽध्याचरिते श्रेयसा न समाविशेत् ।
 श्रय्यासनस्थश्चैवैनं प्रत्युत्थायाभिवादयेत् ॥ ११९
 ऊर्ध्वं प्राणा ह्युत्क्रामन्ति यूनः स्थविर आयति ।
 प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यां पुनस्तान् प्रतिपद्यते ॥ १२०
 अभिवादनशीलस्य नित्यं दृढोपसेविनः ।
 चत्वारि संप्रवर्द्धन्ते चाकुर्विद्या ययो वलम् ॥ १२१
 अभिवादात् परं विप्रो जायांसमभिवादयन् ।
 असौ नामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्त्तयेत् ॥ १२२
 नामधेयस्य ये केचिदभिवादं न जानते ।
 तान् प्राज्ञोऽहमिति ब्रूयात् स्त्रियः सर्वास्तथैव च ॥ १२३
 भोः शब्दं कीर्त्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादाने ।
 नाम्नां स्वरूपभावो हि भोभाव ऋषिभिः स्मृतः ॥ १२४
 आयुश्चान् भव सौम्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादाने ।
 अकारश्चाय नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वाक्षरः स्मृतः ॥ १२५
 यो न वेत्त्यभिवादस्य विप्रः प्रत्युत्थिवादवम् ।
 नाभिवाद्यः स विदुषा यथा शूद्रस्तथैव सः ॥ १२६

ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत् क्षत्रवन्धुमनामयम् ।
 वैश्वं क्षेमं समागम्य शुद्धमारोग्यमेव च ॥ १२७
 अवाचो दीक्षितो नाम्ना यवीयानपि यो भवेत् ।
 भो-भवत्-पूर्वकन्त्वे नमभिभाषेत धर्मावित् ॥ १२८
 परपत्नीं तु या स्त्री स्यादसुखस्था च योनिः ।
 तां ब्रूद्वागवतीत्येवं सुभगे भगिनीति च ॥ १२९
 मातुलांश्च पिताम्यांश्च श्वशुरादृत्विजो गुरुन् ।
 असावहमिति ब्रूयात् प्रत्युत्थाय यवीयसः ॥ १३०
 मातृषसा मातुलानीं श्वशूरश्च पिताम्वसा ।
 संपृज्या गुरुपत्नीवत् समास्ता गुरुभार्यया ॥ १३१
 भ्रातृभार्य्योपसंग्राह्या सवर्णाह्नयह्नयपि ।
 विप्रोऽथ तूपसंग्राह्या ज्ञातिसम्बन्धियोऽपि ॥ १३२
 पित्रुर्भगिन्यां मातुश्च ज्यायस्याश्च स्वसर्थपि ।
 मातृवदृष्टिमातिष्ठेत् माता ताभ्यो गरीयसी ॥ १३३
 दद्याद्वाख्यं पौरसख्यं पञ्चाब्दाख्यं कलाभृतम् ।
 षडब्दपूर्वं श्रोत्रियाणां स्वल्पेनापि स्वयोनिषु ॥ १३४
 ब्राह्मणं दशवर्षन्तु शतवर्षन्तु भूमिपम् ।
 पितापुत्रौ विजानीयाद्ब्राह्मणस्तु तयोः पिता ॥ १३५
 वित्तं बन्धुर्वयः कर्म विद्या भवति पञ्चमी ।
 एतानि मान्यस्थानानि गरीयो यद् यदुत्तरम् ॥ १३६
 पञ्चानां त्रिषु वर्णेषु भूयांसि गुणवन्ति च ।
 यत्र स्युः सोऽत्र मानार्हः शूद्रोऽपि दशमीं गतः ॥ १३७
 अक्रिणो दशमीस्थस्य रोगिणो भारिणः स्त्रियाः ।
 स्नातकस्य च राज्ञश्च पत्न्या देवो वरस्य च ॥ १३८

तेषान्तु संमवितानां मान्यौ स्नातकपार्थिवौ ।
 राजस्नातकयोश्चैव स्नातको नृपमानभाक् ॥ १३६
 उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विजः ।
 सकल्पं सरहस्यञ्च तमाचार्य्य प्रचक्षते ॥ १४०
 एकदेशन्तु वेदस्य वेदाङ्गान्यपि वा पुनः ।
 योऽध्यापयति वृत्त्यर्थमुपाध्यायः स उच्यते ॥ १४१
 निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि ।
 सभावयति चाग्नेन स विप्रो गुरुकृच्यते ॥ १४२
 अग्न्याधेयं पाकयज्ञानग्निष्टोमादिकान् मखान् ।
 यः करोति वृतो यस्तु स तस्यैर्विगिहीच्यते ॥ १४३
 यः स्नातृणोत्पवितथं ब्रह्मणा श्रवणाबुधौ ।
 स माता स पिता ज्ञेयस्तत्र द्रुष्टेत् कदाचन ॥ १४४
 उपध्यायान् दशाचार्य्य आचार्याणां शतं पिता ।
 सहस्रन्तु पितृन्माता गौरवेणातिरिच्यते ॥ १४५
 उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता ।
 ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ १४६
 कामान्माता पिता चैनं यदुत्पादयतो मिथः ।
 संभूतिं तस्य तां विद्याद्यष्टौनावभिजायते ॥ १४७
 आचार्य्यस्तस्य यां जातिं विधिवहेदपारगः ।
 उत्पादयति सावित्र्या सा सत्या साजरामरा ॥ १४८
 अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।
 तमपीह गुरुं विद्यात् श्रुतोपक्रियया तथा ॥ १४९
 ब्राह्मस्य जन्मनः कर्त्ता स्वधर्मस्य च शासिता ।
 बालोऽपि विप्रो वृद्धस्य पिता भवति धर्मतः ॥ १५०

अध्यापयामास पितृन् शिशुराक्षिरसः कविः ।
 पुत्रका इति ह्यवाच ज्ञानेन परिगृह्य तान् ॥ १५१
 ते ऋषिर्धर्मपुङ्गवः देवानागतमन्यवः ।
 देहासैतान् समेत्योत्तुन्यान् वः शिशुकृत्तवान् ॥ १५२
 अज्ञो भवति वै बालः पिता भवति मन्त्रदः ।
 अज्ञं च बालमित्याहुः पितेत्येव तु मन्त्रदम् ॥ १५३
 अ ज्ञायवैर्न पालितैर्न वित्तेन न वसुभिः ।
 ऋषयश्चक्रिरे धर्मं योऽनूचानः स नो महान् ॥ १५४
 विप्राणां ज्ञानतो ज्यैष्ठं क्षत्रियाणाम्नु दीर्यतः ।
 वैश्यानां धान्यधनतः शूद्राणामेव जनमतः ॥ १५५
 न तेन दृढो भवति येमास्य पलितं शिरः ।
 यो वै सुवाप्यधोवानसं देवाः स्थविरं ॥ १५६
 यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो खगः ।
 यच्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नाम विभ्रति ॥ १५७
 यथा षण्डोऽफलः स्त्रीषु यथा गौर्गवि चाफला ।
 यथा चाप्तेऽफलं दानं तथा विप्रोऽवृचोऽफलः ॥ १५८
 अहिंसयैव भूतानां काव्यं त्रयोऽमुशासनम् ।
 वाक् चैव मधुरा श्रद्धा प्रयोज्या धर्ममिच्छतः ॥ १५९
 यस्य वासनसे शुद्धे सम्यग्गुप्ते च सर्वदा ।
 स वै सर्वमवाप्नोति वेदान्तोपगतं फलम् ॥ १६०
 नाकनुदः स्यादान्तोऽपि न परद्रोहकर्मधीः ।
 यथास्योद्विजते वाचा नालोकां तामुद्वीरयेत् ॥ १६१
 सुभानाद्वाङ्मनो नित्यमुद्विजेत विषादिव ।
 असतस्येव वाक्काष्ठे देवमानस्य सर्वदा ॥ १६२

सुखं ह्यवमतः श्रुते सुखञ्च प्रतिबुद्धते ।

सुखं चरति लोकेऽस्मिन्नवमन्ता विनश्यति ॥ १६३

अनेन क्रमयोगिन संस्तुतात्मा द्विजः शनैः ।

गुरौ वसन् सञ्चिनुयाद्ब्रह्माधिगमिकं तपः ॥ १६४

तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिचोदितैः ।

वेदः कृतस्त्रोऽधिगन्तव्यः सरहस्यो द्विजन्मना ॥ १६५

वेदमेव सदाभ्यस्येत्तपस्तप्तान् द्विजोत्तमः ।

वेदाभ्यास्यो हि विप्रस्य तपः परमिहोच्यते ॥ १६६

आं हैव स नखाग्रैर्भ्यः परमं तप्यते तपः ।

यः स्मृत्वापि द्विजोऽधीते स्वाध्यायं शक्तितोऽस्वहम् ॥ १६७

योऽनधीत्य द्विजो वेदस्यैव कुर्वते अमम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः ॥ १६८

मातुरग्रेऽधिजननं द्वितीयं मौञ्जीबन्धने ।

तृतीयं यज्ञदीक्षायां द्विजस्य श्रुतिचोदनात् ॥ १६९

तत्र यद्ब्रह्मजन्मास्य मौञ्जीबन्धनचिह्नितम् ।

तत्रास्य माता सावित्री पिता त्वाचार्य उच्यते ॥ १७०

वेदप्रदानादाचार्यं पितरं परिचक्षते ।

न ह्यस्मिन् युज्यते कर्म किञ्चिदामौञ्जीबन्धनात् ॥ १७१

नाभिव्याहारयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृते ।

शूद्रेण हि समस्तावद्यावदेदे न जायते ॥ १७२

ऋतोपनयनस्या य व्रतादेशनमित्यते ।

ब्रह्मणो ग्रहणञ्चैव क्रमेण विधिपूर्वकम् ॥ १७३

ब्रह्मस्य विहितं चर्मा यत् सूत्रं या च मेखला ।

यो दण्डो यच्च वसनं तत्तदस्य व्रतैश्चपि ॥ १७४

सेवेतेमांस्तु नियमान् ब्रह्मचारी गुरौ वसन् ।
 संनियम्येन्द्रियग्रामं तपोवृत्त्यर्थमात्मनः ॥ १७५
 नित्यं स्नात्वा शुचिः कुर्यादेवर्षिपितृतर्पणम् ।
 देवताभ्यर्चनञ्चैव ह मिहाधानमेव च ॥ १७६
 वर्जयेन्मधु मांसञ्च गन्धं मास्यं रसान् स्त्रियः ।
 शक्तानि यानि सर्वाणि प्राणिनां चैव हिंसनम् ॥ १७७
 अभ्यङ्गमञ्जनञ्चाक्षोरूपानश्नवधारणम् ।
 कामं क्रोधं च लोभं च नर्त्तनं गीतवादनम् ॥ १७८
 द्युतं च जनवादं च परिवादं तथावृतम् ।
 स्त्रीणां च प्रेक्षणालम्बमुपघातं परस्व च ॥ १७९
 एकः शयीत सर्वत्र न रेतः स्कन्दयेत् क्वचित् ।
 कामादि स्कन्दयन् रेतो हिनस्ति व्रतमात्मनः ॥ १८०
 स्वप्ने सिक्ता ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः ।
 स्नात्वा कर्मर्चयित्वा त्रिः पुनर्भामिदृशं जपेत् ॥ १८१
 उदकुम्भं सुमनसो गोशकृत्सृत्तिकाकुशान् ।
 आहरेद्यावदर्थानि भैक्षसाहरहस्वरेत् ॥ १८२
 विद्यत्रैरहीनानां प्रशस्तानां स्वकर्मसु ।
 ब्रह्मचर्याहरेद्वैक्षं गृहेभ्यः प्रयतोऽन्वहम् ॥ १८३
 गुरोः कुले न भिक्षेत न ज्ञातिकुलवन्धुषु ।
 अलाभे त्वन्यगेहानां पूर्वं पूर्वं विवर्जयेत् ॥ १८४
 सर्वं वापि चरेद्ग्रामं पूर्वाङ्गानामसम्भवे ।
 नियम्य प्रयतो वाचमभिश्मृतांस्तु वर्जयेत् ॥ १८५
 दूरावाहृत्य समिधः संनिदध्याद्विहायसि ।
 सायन्यातश्च जुहुयात् ताभिरग्निमतन्द्रितः ॥ १८६

अहत्वा भैक्षचरणमसमिध्य च पावकम् ।
 अनातुरः समरात्रमवकीर्णव्रतं चरेत् ॥ १८७
 भैक्षेण वर्त्तयेन्नित्यं नैकाद्यादी भवेद्ब्रती ।
 भैक्षेण व्रतिनो वृत्तिरुपवाससमा स्मृता ॥ १८८
 व्रतवद्देवदैवत्ये पित्रे कर्मण्यथर्विवत् ।
 काममभ्यर्थितोऽश्रीयात् व्रतमस्य न लुप्यते ॥ १८९
 ब्राह्मणस्यैव कर्त्तव्यमुपदिष्टं मनीषिभिः ।
 राजन्यवैश्ययोस्त्वेवं नैतत् कर्म विधीयते ॥ १९०
 चोदितो गुरुणा नित्यमप्रचोदित एव वा ।
 कुर्यादध्ययने यत्रमाचार्यस्य हितेषु च ॥ १९१
 शरीरं चैव वाचञ्च बुद्धीन्द्रियमनांसि च ।
 नित्यस्य प्राञ्जलिस्तिष्ठेद्दीक्षमाणो गुरोर्मुखम् ॥ १९२
 नित्यमुद्धृतपाणिः स्यात् साध्याचारः सुसंयतः ।
 आस्यतामिति चोक्तः सत्प्रासीताभिमुखं गुरोः ॥ १९३
 हीनान्नवस्त्रवेशः स्यात् सर्वदा गुरुसन्निधौ ।
 उत्तिष्ठेत् प्रथमं चास्य चरमंचैव संविशेत् ॥ १९४
 प्रतिश्रवणसम्भाषे शयानो न समाचरेत् ।
 प्रासीनो न च भुञ्जानो न तिष्ठन् न पराङ्मुखः ॥ १९५
 प्रासीनस्य स्थितः कुर्यादभिगच्छंस्तु तिष्ठतः ।
 प्रत्युद्गम्य त्वाव्रजतः पश्चाद्वावंस्तु धावतः ॥ १९६
 पराङ्मुखस्याभिमुखो दूरस्थस्येत्य चान्तिकम् ।
 प्रणम्य तु शयानस्य निदेशे चैव तिष्ठतः ॥ १९७
 नीचं शय्यासनं चास्य सर्वदा गुरुसन्निधौ ।
 गुरोस्तु चक्षुर्विषये न यथेष्टासनो भवेत् ॥ १९८

नोदाहरैदस्य नाम परोक्षमपि केवलम् ।
 नचैवास्यानुकुर्वीत गतिभाषितचेष्टितम् ॥ १८८
 गुरोर्यत्र परोवाद्दो निन्दा वापि प्रवर्त्तते ।
 कर्णौ तत्र पिघातस्थौ गन्तव्यं वा ततोऽन्यतः ॥ २००
 परीवादात् खरो भवति श्वा वै भवति निन्दकः ।
 परिभोक्ता क्षमिर्भवति कीटो भवति मत्सरी ॥ २०१
 ६ स्थो नृर्च्च येदेनं न क्रुद्धो नान्तिके स्त्रियाः ।
 नासनस्यैवैनमवरुद्धाभिवादयेत् ॥ २०२
 प्रतिवातेऽसुवाते च नासीत गुरुणा सह ।
 अमंशवे चैव गुरोर्न किञ्चिदपि कीर्त्तयेत् ॥ २०३
 गोऽश्वोऽयानप्रासादसस्तरेषु कटेषु च ।
 आसीत गुरुणा सार्धं शिलाफलकनौषु च ॥ २०४
 गुरोर्गुरो सन्निहिते गुरुवद्वृत्तिमाचरेत् ।
 न चानिष्टष्टोऽगुरुणा स्नानं गुरुनभिवादयेत् ॥ २०५
 विद्यागुरुष्वेतदेव नित्यावृत्तिः स्वयोनिषु ।
 प्रतिषेधत्सु चाधर्मान् हितंचोपदिशत्स्वपि ॥ २०६
 श्रेयःसु गुरुवद्वृत्तिं नित्यमेव समाचरेत् ।
 गुरुपुत्रेषु चार्थेषु गुरोश्चैव स्वबन्धुषु ॥ २०७
 बालः समानजन्मा वा शिष्यो वा यन्नकर्मणि ।
 अथापयन् गुरुस्ततो गुरुवन्मानमर्हति ॥ २०८
 उत्सादनंच गात्राणां चापनोष्कश्चभोजने ।
 न कुर्याद्गुरुपुत्रस्य पादयोश्चावनेजनम् ॥ २०९
 गुरुवत् प्रतिपूज्याः स्युः सवर्णा गुरुयोषितः ।
 असवर्णास्तु संपूज्याः प्रत्युत्थानाभिवादनैः ॥ २१०

अभ्यञ्जनं स्नापनं च गार्त्रोत्सादनमेव च ।
 गुरुपत्न्या च कार्याणि केशानां च प्रसाधनम् ॥ २११
 गुरुपत्नी तु शुक्तिनीभिवाद्येह पादयोः ।
 पूर्णविंशतिवर्षेण गुणदोषौ विजानता ॥ २१२
 स्वभाव एष नारीणां नराणामिह दूषणम् ।
 अतोऽर्थान्न प्रमाद्यन्ति प्रमदास्तु विपश्चितः ॥ २१३
 अविद्वांसमलं लोके विद्वांसमपि वा पुनः ।
 प्रमदा द्युत्पथं नेतुं कामक्रोधवशानुगम् ॥ २१४
 माता स्वस्रा दुहित्वा वा न विविक्तासनो भवेत् ।
 बलवानिन्द्रियग्रामेऽद्विद्वांसमपि कर्षति ॥ २१५
 कामन्तु गुरुपत्नीनां युवतीनां युवा भुवि ।
 विधिवद्वन्दनं कुर्यादसावहमिति सुवन् ॥ २१६
 विप्रोऽथ पादग्रहणमन्वहं चाभिवादनम् ।
 गुरुदारेषु कुर्वीत सतां धर्ममनुसरन् ॥ २१७
 यथा खनन् खनित्रेण नरो वार्यधिगच्छति ।
 तथा गुरुगतां विद्यां श्रुश्रूषुरधिगच्छति ॥ २१८
 मुण्डो वा जटिलो वा स्यादथवा स्याच्छिखाजटः ।
 नैनं ग्रामेऽभिनिम्नोचेत् सूर्यो नाभ्यदियात् कचित् ॥ २१९
 तंचेदभ्युदियात् सूर्यः शयानं कामचारतः ।
 निम्नोचेद्वाप्यविज्ञानाज्जपन्नुपवसेद्दिनम् ॥ २२०
 सूर्येण ह्यभिनिर्मुक्तः शयानोऽभ्युदितश्च वः ।
 प्रायश्चित्तमकुर्वाणो युक्तः स्यान्मृतैर्नरा ॥ २२१
 आचम्य प्रयतो नित्यमुधे सन्ध्ये समाहितः ।
 शूचौ देशे जपं जप्यमुपासीत यथाविधि ॥ २२२

यदि स्त्री यद्यवरजः श्रेयः किञ्चित् समाचरेत् ।
 तत् सर्वमाचरेदुक्तो यत्र वा स्य रमेन्मनः ॥ २२३
 धर्मार्थावुच्यते श्रेयः कामार्थो धर्म एव च ।
 अर्थ एवेह वा श्रेयस्त्रिवर्ग इति तु स्थितिः ॥ २२४
 आचार्यो ब्रह्मणो मूर्तिः पिता मूर्तिः प्रजापतेः ।
 माता पृथिव्या मूर्तिस्तु भ्राता स्त्री मूर्तिरात्मनः ॥ २२५
 आचार्यश्च पिता चैव माता भ्राता च पूर्वजः ।
 नार्तेनाप्यवमन्त्या ब्राह्मणेन विशेषतः ॥ २२६
 यत् मातापितरौ क्लेशं सहेते सन्धवे नृणाम् ।
 न तस्य निष्कृतिः शक्या कर्तुं वर्षशतैरपि ॥ २२७
 तयोर्निष्ठं प्रियं कुर्यादाचार्यस्य च सर्वदा ।
 तेष्वेव त्रिषु तुष्टेषु तपः सर्वं समाप्यते ॥ २२८
 तेषां त्रयाणां शश्रूषा परमन्तप उच्यते ।
 न तैरभ्यननुज्ञातो धर्ममन्यं समाचरेत् ॥ २२९
 त एव हि त्रयो लोकास्त एव त्रय आश्रमाः ।
 त एव हि त्रयो वेदास्त एवोक्तास्त्रयोऽग्नयः ॥ २३०
 पिता वै गार्हपत्योऽग्निर्माताग्निर्दक्षिणः ऋतः ।
 गुरुराहवनीयस्तु साग्नितेता गरीयसी ॥ २३१
 त्रिष्वप्रमाद्यचैतेषु स्त्रीन् लोकान् विजयेद्गृही ।
 दीप्यमानः स्ववपुषा देवर्वाहवि मोदते ॥ २३२
 इमे लोकं मातृभक्त्या पितृभक्त्या तु मध्यमम् ।
 गुरुशश्रूषया त्वेव ब्रह्मलोकं समश्रुते ॥ २३३
 सर्वं तत्याहता धर्मा यस्यैते त्रय आहताः ।
 अनाहतास्तु यद्वैते सर्वास्तत्याफलाः क्रियाः ॥ २३४

यावन्नयस्ते जीवेयुस्तावन्नान्यं समाचरेत् ।
 तेष्वेव नित्यं श्रुत्यां कुर्यात् प्रियहिते रतः ॥ २३५
 तेषामनुपरोधेन पारर्षिः यद्यदाचरेत् ।
 तत्रन्निवेदयेत्तेभ्यो मनोवचनकर्मभिः ॥ २३६
 त्रिष्वे तेष्वितिकृत्यं हि पुरुषस्य समाप्यते ।
 एष धर्मः परः सा वाङ्मपधर्मोऽन्य उच्यते ॥ २३७
 श्रद्धाधानः शुभां विद्यामाददीतावरादपि ।
 अन्त्यादपि परं धर्मं स्त्रीरन्नं दुष्कुलादपि ॥ २३८
 विषादप्यम्बतं ग्राह्यं बालादपि सुभाषितम् ।
 अमित्रादपि सद्वृत्तममेध्यादपि काश्चनम् ॥ २३९
 स्त्रियो रत्नान्यथो विद्या धर्मः शौचं सुभाषितम् ।
 विविधानि च शिल्पानि समादेयानि सर्वतः ॥ २४०
 अत्राह्वयादध्ययनमापत्काले विधीयते ।
 अनुव्रज्या च श्रुत्या यावदध्ययनं गुरोः ॥ २४१
 नात्राह्वये गुरौ शिष्यो वासमात्यन्तिकं वसेत् ।
 ब्राह्मणे चाननूचाने काङ्क्षन् गतिमनुत्तमाम् ॥ २४२
 यदि त्वात्यन्तिकं वासं रोचयेत गुरोः कुले ।
 युक्तः परिचरेदेनमाशरीरविमोक्षणात् ॥ २४३
 आ समाप्तेः शरीरस्य यस्तु श्रुत्या घटे गुरुम् ।
 स गच्छत्यज्ञसा विप्रो ब्रह्मणः सद्यः शाश्वतम् ॥ २४४
 न पूर्वं गुरवे किञ्चिदुपकुर्वीत धर्मवित् ।
 स्नात्वास्तु गुरुणाक्षमः शक्त्या गुर्वर्थमाचरेत् ॥ २४५
 क्षेत्वं हिरण्यं गामश्वं कृत्तमानहमासनम् ।
 धान्यं शाकञ्च वासांसि गुरवे प्रीतिमावहेत् ॥ २४६

आचार्यं तु खलु प्रेते गुरुपुत्रे गुणाच्चिते ।
 गुरुदारे स पण्डे वा गुरुवदृत्तिमाचरेत् ॥ २४०
 एतेष्वविद्यमानेषु स्थानासनविहारवान्
 प्रयुञ्जानोऽग्निशूषां साधयेद्देहमात्मनः ॥ २४१
 एवञ्चरति यो विप्रो ब्रह्मचर्यमविप्लुतः ।
 स गच्छत्युत्तमं स्थानं न चेह जायते पुनः ॥ २४२
 इति मानवे धर्मशास्त्रे शृगुप्रोक्तायां
 संहितायां द्वितीयोऽध्यायः ॥

तृतीयोऽध्यायः ।

षट्त्रिंशदाब्धिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ।
 तद्वर्षिकं पादिकं वा ग्रहणान्तिकमेव वा ॥ १
 वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम् ।
 अविप्लुतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममावसेत् ॥ २
 तं प्रतीतं स्वधर्मिण ब्रह्मदायहरं पितुः ।
 सग्विणं तस्य आसीनमर्हयेत् प्रथमं गवा ॥ ३
 गुरुणाशुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि ।
 उद्वहेत् द्विजोऽभार्यां सवर्णां लक्षणाञ्चिताम् ॥ ४
 असपिण्डा च या मातुरसगोत्रा च या पितुः ।
 सा प्रयस्ता द्विजातीनां दारकर्मणि मैथुने ॥ ५
 महान्यपि सख्यदानि गोऽजाविधनधान्यतः ।
 स्त्रीसम्बन्धे दशैतानि कुलानि परिवर्जयेत् ॥ ६

हीनक्रियं निष्पुरुषं निम्बन्दो रोमशार्थसम् ।
 क्षय्यामय्याथपक्षारिष्वितिकुष्ठिकुलानि च ॥ ७
 नोदहेत् कपिलां कन्यां नाधिकाङ्गीं न रोगिणीम् ।
 नालोमिकां नातिलोमां न वाचाटां न पिङ्गलाम् ॥ ८
 गर्जहृक्षनदीनाम्नीं नान्त्यपर्वतनामिकाम् ।
 न पक्ष्यहिप्रेथनाम्नीं न च भीषणनामिकाम् ॥ ९
 अथङ्गाङ्गीं सौम्यनाम्नीं हंसवारणगामिनीम् ।
 तनुलोमकेशदशनां नृदङ्गीमुदहेत् स्त्रियम् ॥ १०
 यस्यास्तु न भवेद्भ्राता न विज्ञायते वा पिता ।
 नोपयच्छेत् त्रीं प्राज्ञः पुत्त्रिकाधर्मशङ्कया ॥ ११
 सवर्णाग्रे द्विजातीनां प्रथस्ता दारकर्म्मणि ।
 कामतन्तु प्रवृत्तानामिमाः स्युः क्रमशोवराः ॥ १२
 शूद्रैव भार्या शूद्रस्य सा च स्वा च विश्वः स्मृते ।
 ते च स्वा चैव रात्रश्च ताश्च स्वा चाग्रजन्मनः ॥ १३
 न ब्राह्मणश्चत्रिययोरापद्यपि हि तिष्ठतोः ।
 कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते शूद्रा भार्योपदिश्यते ॥ १४
 हीनजातिस्त्रियं मोहादुद्वहन्तो द्विजातयः ।
 कुलान्येव नयन्त्याशु ससन्तानानि शूद्रताम् ॥ १५
 शूद्रावेदी पतत्यत्रेरुतथ्यतनयस्य च ।
 शौनकस्य सुतोत्पत्त्या तदपत्यतया भूगोः ॥ १६
 शूद्रां शयनमारोप्य ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् ।
 जनयित्वा सुतं तस्यां ब्राह्मणादेव हीयते ॥ १७
 दैवपित्रातिथेयानि तत्प्रधानानि वक्ष्यते तु ।
 नाग्रन्ति पितृदेवास्त्रिंशो च स्वर्गं स गच्छति ॥ १८

वषलीफेनपीतस्य निःश्वासोपहतस्य च ।
 तस्यांचैव प्रसूतस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥ १८
 चतुर्णामपि वर्णानां प्रेत्य चेह हिताहितान् ।
 अथाविमान् समासेन स्त्रीविवाहाच्चिवोधत ॥ २०
 ब्राह्मणो दैवस्तथेवार्षः प्राजापत्यस्तथासुरः ।
 गान्धर्वो राज्ञसञ्चैव पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ॥ २१
 यो यस्य धर्मो वर्णस्य गुणदोषौ च यस्य यौ ।
 तदः सर्वं प्राप्स्यामि प्रसवे च गुणागुणान् ॥ २२
 यद्वानुपूर्व्या विप्रस्य क्षत्रस्य चतुरोऽवरान् ।
 विद्यूद्रयोस्तु तानेव विद्याधर्मग्रन्त राज्ञसान् ॥ २३
 चतुरो ब्राह्मणस्याद्यान् प्रशस्तान् कवयो विदुः ।
 राज्ञसं क्षत्रियस्यैकमासुरं वैश्यशूद्रयोः ॥ २४
 पंचामान् तु त्रयो धर्मग्रा द्वावधर्मौ स्मृताविह ।
 पैशाचश्चासुरश्चैव स कर्त्तव्यौ कदाचन ॥ २५
 पृथक्पृथग्वा मिश्रौ वा विवाहौ पूर्वचोदितौ ।
 गान्धर्वो राज्ञसञ्चैव धर्मो क्षत्रस्य तौ स्मृतौ ॥ २६
 आच्छाद्य चार्चयित्वा च श्रुतशीलवते स्त्रियं ।
 आहूय दानं कन्याया ब्राह्मणो धर्मः प्रकीर्तितः ॥ २७
 यज्ञे तु वितते सम्यगृत्विजे कर्म कुर्वते ।
 अलङ्कृत्य सुतादानं दैवं धर्मं प्रचक्षते ॥ २८
 एकं गोमिथुनं द्वे वा वरादादाय धर्मतः ।
 कन्याप्रदानं विधिवदार्षो धर्मः स उच्यते ॥ २९
 सहोभौ चरतां धर्ममिति वाचानुभाष्य च ।
 कन्याप्रदानमभ्यर्थ्य प्राजापत्यौ विधिः स्मृतः ॥ ३०

अतिभ्यो द्रविणं दत्त्वा कन्यायै चैव शक्तिः ।
 कन्याप्रदानं स्वाच्छ्रव्यादासुरो धर्म उच्यते ॥ ३१
 इच्छयान्योन्यसंयोगः कन्यायाश्च वरस्य च ।
 गान्धर्वः स तु विहीनो मैथुन्यः कामसम्भवः ॥ ३२
 ऋत्वा च्छित्त्वा च भित्त्वा च क्रोशन्तीं रुदतीं गृहात् ।
 प्रसह्य कन्याहरणं राज्ञसो विधिरुच्यते ॥ ३३
 सुप्तं मत्तां प्रमत्तां वा रहो यत्रोपगच्छति ।
 स पापिष्ठो विवाहानां पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ॥ ३४
 अङ्गिरेव द्विजाश्राणां कन्यादानं विशिष्यते ।
 दूतरेषान्तु वर्णानामितरेतरकाम्यया ॥ ३५
 यो यस्यैषां विवाहानां मनुना कीर्तितो गुणः ।
 सर्वं शृणुत तं विप्राः सम्यक् कीर्तयतो मम ॥ ३६
 दश पूर्वान् पुरान् वंश्यानात्मानं चैकविंशकम् ।
 ब्राह्मीपुत्रः सुकृतश्रमोचयत्नेनसः पितन् ॥ ३७
 दैवोद्वजः सुतश्चैव सप्त सप्त परावरान् ।
 आर्षोद्वजः सुतस्त्रीं स्त्रीन् षट् षट् कायोद्वजः सुतः ॥ ३७
 ब्राह्मणादिषु विवाहेषु चतुर्ध्ववानुपूर्वशः ।
 ब्रह्मवर्चस्विनः पुत्रा जायन्ते शिष्टसम्पत्ताः ॥ ३८
 रूपसत्त्वगुणोपेता धनवन्तो यशस्विनः ।
 धर्माभोगा धर्मिष्ठा जीवन्ति च शतं समाः ॥ ४०
 इतरेषु तु शिष्टेषु नृशंसाश्रुतवादिनः ।
 जायन्ते दुर्विवाहेषु ब्रह्मधर्मादिषु सताः ॥ ४१
 अनिन्दितैः स्त्रीविवाहैरनिन्द्या भवति प्रजा ।
 निन्दितैर्निन्दिता नृनां तस्मान्निन्द्यान् विवर्जयेत् ॥ ४२

पाणिग्रहणसंस्कारः सवर्णासूपदिश्यते ।
 असवर्णास्त्रयं ज्ञेयो विधिद्विद्वद्वैकर्मणि ॥ ४३
 शरः क्षत्रियया ग्राह्यः प्रतोदो वैश्यकन्यया ।
 वसनस्य दद्याद्वा ग्राह्या शूद्रयोत्कृष्टवेदने ॥ ४४
 ऋतुकालाभिगामी स्यात् स्वदारनिरतः सदा ।
 पर्ववर्जं व्रजैश्चैनां तद्व्रतो रतिकाम्यया ॥ ४५
 ऋतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडश स्मृताः ।
 चतुर्भिरितरैः सार्धमहोभिः सद्भिर्गर्हितैः ॥ ४६
 तासामाद्याश्चतस्रस्तु निन्दितैकादशी च या ।
 तयोदशी च शेषास्तु प्रशस्ता दश रात्रयः ॥ ४७
 शुक्लासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ।
 तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशोदार्त्तवे स्त्रियम् ॥ ४८
 पुमान् पुंसोऽधिको शुक्ले स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः ।
 समेऽपुमान् पुंस्त्रियो वा क्षीणेऽल्पे च विपर्ययः ॥ ४९
 निन्द्यास्वष्टासु चान्यासु स्त्रियो रात्रिषु वर्ज्यन् ।
 ब्रह्मचार्यैव भवति यत्र तत्ताम्रमे वसन् ॥ ५०
 न कन्यायाः पिता विद्वान् गृह्णीयाच्छुल्कमण्वपि ।
 गृह्णन् शुल्कं हि लोभेन स्यान्नरोऽपत्यविक्रयी ॥ ५१
 स्त्रीधनानि तु ये मोयोदुपजीवन्ति बान्धवाः ।
 नारी यानानि वस्त्रं वा ते पापा यान्यधोगतिम् ॥ ५२
 धार्ष्ट्यं गोमिथुनं शुल्कं केचिदाहुर्दृष्टैव तत् ।
 अल्पोऽप्येवं महान् वापि विक्रयस्तावदेव सः ॥ ५३
 यासां नाददते शुल्कं ज्ञातयो न स विक्रयः ।
 अर्हणं तत् कुमारीणां नावृणं त्यस्य केवलम् ॥ ५४

पितृभिर्भ्रातृभिश्चैताः पतिभिर्द्वैवैस्तथा ।
 पूज्या भूषयितव्याश्च बहुकल्याणमीषुभिः ॥ ५५
 यत्र नार्थ्यास्तु पूजन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
 यत्रैतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥ ५६
 शोचन्ति जामयो यत्र विनश्यत्याशु तत् कुलम् ।
 न शोचन्ति तु यत्रैता वर्धते तद्धि सर्वदा ॥ ५७
 जामयो यानि गेहानि शपन्त्यप्रति पूजिताः ।
 तानि ह्यत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥ ५८
 तस्मादेताः सदा पूज्या भूषणाच्छादनाशनैः ।
 भूतिकामैर्नरैर्नित्यं सत्कारेषुत्सवेषु च ॥ ५९
 सन्तुष्टो भार्याया भर्ता भर्ता भार्या तथैव च ।
 यस्मिन्नेव कुले नित्यं कल्याणं तत्र वै भ्रुवम् ॥ ६०
 यदि हि स्त्री न रोचेत पुमांसं न प्रमोदयेत् ।
 अप्रमोदात् पूनः पुंसः प्रजनं न प्रवर्तते ॥ ६१
 स्त्रियान्तु रोचमानायां सर्वं तद्रोचते कुलम् ।
 तस्यान्वरोचमानायां सर्वमेव न रोचते ॥ ६२
 कुविवाहैः क्रियाकलोपैर्वैदानध्ययनेन च ।
 कुलान्यकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण च ॥ ६३
 शिल्पेन व्यवहारेण शूद्रापत्यैश्च केवलैः ।
 गोभिरश्वैश्च यानैश्च ह्यथा राजोपसेवया ॥ ६४
 अयाज्ययाजनेष्वेव नास्तिक्येन च कर्मणाम् ।
 कुलान्याशु विनश्यन्ति यानि हीनानि मन्त्रतः ॥ ६५
 मन्त्रतस्तु सच्छदानि कुलान्यल्पधनान्यपि ।
 कुलसङ्हराश्च गच्छन्ति कर्षन्ति च महद्यशः ॥ ६६

वैवाहिकेऽग्नौ कुर्वीत गृह्यं कर्म यथाविधि ।
 पञ्चयज्ञविधानं च पंक्तिं चान्वाहिकीं गृही ॥ ६७
 पंच सूना गृहस्थस्य चुल्ली पेषणमुपस्करः ।
 कण्ठनी चोदकुम्भश्च बध्यते यास्तु बाहयन् ॥ ६८
 तासां क्रमेण सर्वासां निष्कृत्यर्थं महर्षिभिः ।
 पंच कृत्वा महायज्ञाः प्रत्यहं गृहमेधिनाम् ॥ ६९
 अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।
 होमो दैवो बलिर्भ्योतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥ ७०
 पंचैतान् यो महायज्ञाच्च हापयति शक्तिः ।
 स गृहेऽपि वसन्नित्यं सूनादोषैर्न लिप्यते ॥ ७१
 देवतातिथिभृत्यानां पितृणामात्मनश्च यः ।
 न निर्वपति पंचानामुच्छसन्न स जीवति ॥ ७२
 अहुतं च हुतं चैव तथा प्रहुतमेव च ।
 ब्राह्मणं हुतं प्राशितं च पंचयज्ञान् प्रचक्षते ॥ ७३
 जपोऽहुतो हुतो होमः प्रहुतो भौतिको बलिः ।
 ब्राह्मणं हुतं द्विजाग्रार्चा प्राशितं पितृतर्पणम् ॥ ७४
 स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्याद्दैवे चैवेह कर्मणि ।
 दैवकर्मणि युक्तो हि विभक्तीदं चराचरम् ॥ ७५
 अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ।
 आदित्याज्जायते दृष्टिर्हृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥ ७६
 यथा वायुं समाश्रित्य वर्तन्ते सर्वजन्तवः ।
 तथा गृहस्थमाश्रित्य वर्तन्ते सर्व आश्रमाः ॥ ७७
 यस्माच्चयोऽप्याश्रमिणो ज्ञानेनाग्नेन चान्वहम् ।
 गृहस्थेनैव धार्यान्ते तस्माज्जगताश्रमो गृही ॥ ७८

स संभार्य प्रयत्नेन स्वर्गमन्त्रयमिच्छता ।
 सुखं चेहेच्छता नित्यं योऽधार्थो दुर्वलेन्द्रियैः ॥ ७८
 ऋषयः पितरो देवा भूतान्नतिथयस्तता ।
 आशासते कुटुम्बिभ्यस्तेभ्यः कार्यं विजानता ॥ ८०
 स्नाध्यायेनार्चयेतर्षीन् होमैर्देवान् यथाविधि ।
 पितॄन् आद्वैश्च नूनचैर्भूतानि बलिकर्मणा । ८१
 कुर्यादहरहः आहमन्नाद्येनोदकेन वा ।
 पयोमूलफलैर्वापि पितृभ्यः प्रीतिमावहन् ॥ ८२
 एकमप्याशयेद्विप्रं पितर्ये पांचयज्ञिके ।
 न चैवात्राशयेत् कंचिद्वैश्वदेवं प्रतिद्विजम् ॥ ८३
 वैश्वदेवस्य सिद्धस्य गृह्णेऽग्नौ विधिपूर्वकम् ।
 आभ्यः कुर्याद्देवताभ्यो ब्राह्मणो होममन्त्रहम् ॥ ८४
 अग्नेः सोमस्य चैवादौ तयोश्चैव समस्तयोः ।
 विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो धन्वन्तरय एव च ॥ ८५
 कुर्वै चैवानुमत्यै च प्रजापतयः एव च ।
 सह द्यावापृथिव्योश्च तथा स्विः कृतेऽन्ततः ॥ ८६
 एवं सम्यग्ब्रुविर्हृत्वा सर्वदिक्षु प्रदक्षिणम् ।
 इन्द्रान्तकापपतीन्दुभ्यः सानुगेभ्यो बलिं हरेत् ॥ ८७
 मरुद्गा इति तु द्वारि क्षिपेदप्स्वद्गा इत्यपि ।
 यनस्यतिभ्य इत्येभ्य मुषलोलूखले हरेत् ॥ ८८
 उच्छीर्षके शिथौ कुर्याद्भद्रकाक्ष्यै च पादतः ।
 ब्रह्मवान्तोः पतिभ्यान्तु वास्तुमध्ये बलिं हरेत् ॥ ८९
 विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो बलिमाकाश उत्क्षिपेत् ।
 दिवाचरेभ्यो भूतेभ्यो मत्तञ्चारिभ्य एव च ॥ ९०

दृष्टवास्तुनि कुर्वीत वलिं?सर्वात्मभूतये ।
 पितृभ्यो वलिशेषन्तु सर्वं दक्षिणतो हरेत् ॥ ८१
 श्रुतांश्च पतितानांश्च श्वपचां पापरोगिणाम् ।
 वायसानां क्षमीणांश्च शनकैर्निर्वपेद्भुवि ॥ ८२
 एवं यः सर्वभूतानि ब्राह्मणो नित्यमर्चति ।
 स गच्छति परं स्थानं तेजोभूर्त्तिं पथार्जुना ॥ ८३
 कृत्वैतद्वह्निकर्म्मैवमतिथिं पूर्वमाशयेत् ।
 भिक्षांश्च शिष्ये दद्याद्विधिवद्ब्रह्मचारिणे ॥ ८४
 यत् पुण्यफलमाप्नोति गां दत्त्वा विधिवद्गुरोः ।
 तत् पुण्यफलमाप्नोति भिक्षां दत्त्वा द्विजो गृही ॥ ८५
 भिक्षामप्युदपात्रं वा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ।
 वेदतत्त्वार्थविदुषे ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥ ८६
 नश्यन्ति हव्यकथ्यानि नराणामविजानताम् ।
 भस्मीभूतेषु विप्रेषु मोहादुत्तानि दाढभिः ॥ ८७
 विद्यातपःसन्धेष्ु हुतं विप्रसुखाग्निषु ।
 निस्तारयति दुर्गाच्च महतश्चैव किंस्विपात् ॥ ८८
 संप्राप्ताय त्वतिथये प्रदद्यादासनोदके ।
 अन्नंचैव यथाशक्ति सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ ८९
 शिलानप्युच्छतो नित्यं पंचाग्नीनपि जुह्वतः ।
 सर्वं सुकृतमादत्ते ब्राह्मणोऽनर्चितो वसन् ॥ ९०
 तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूत्रता ।
 एतान्यपि सतां गेहे नोच्छेद्यन्ते कदाचन ॥ ९१
 एकरात्रन्तु निवसन्नतिधिर्ब्राह्मणः स्मृतः ।
 अनित्यं हि स्थितो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥ ९२

जैकग्रामीणमतिथिं विप्रं साङ्गतिकं तथा ।
 उपस्थितं गृहे विद्याद्वार्या यत्नान्नयोऽपि वा ॥ १०३
 उपासते ये गृहस्थाः परपाकमबुद्धयः ।
 तेन ते श्रेय पशुतां ब्रजव्यादिदायिनाम् ॥ १०४
 अग्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योदो गृहभेदिना ।
 काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानन्नं गृहे वसेत् ॥ १०५
 न वै स्वयं तदग्नीयादतिथिं यन्न भोजयेत् ।
 धन्यं यश्च त्र्यमायुष्यं स्वर्ग्यश्चातिथिपूजकम् ॥ १०६
 आसनावसथौ शय्यामनुव्रज्यामुपासनाम् ।
 उत्तमेषूत्तमं कुर्याद्भीने हीनं समे समम् ॥ १०७
 वैश्वदेवे तु निर्हृते यद्यन्योऽतिथिराव्रजेत् ।
 तस्याप्यन्नं यथाशक्ति प्रदद्यान्न वलिं हरेत् ॥ १०८
 न भोजनार्थं स्वे विप्रः कुलगोत्रे निवेदयेत् ।
 भोजनार्थं हि ते शंसन् वान्ताग्नीत्युच्यते बुधैः ॥ १०९
 न ब्राह्मणस्य त्वतिथिर्गृहे राजन्य उच्यते ।
 वैश्यशूद्रौ सखा चैव ज्ञातयो गुरुरेव च ॥ ११०
 यदि त्वतिथिधर्मिणं क्षत्रियो गृहमाव्रजेत् ।
 भुक्तवत्भुक्तविप्रेषु कामन्तमपि भोजयेत् ॥ १११
 वैश्यशूद्रावपि प्राप्तौ कुटुम्बेऽतिथिधर्मिणौ ।
 भोजयेत् सह भृत्यैस्तावानृशंसं प्रयोजयन् ॥ ११२
 दूतरानपि सख्यादीन् संप्रीत्या गृहमागतान् ।
 सत्कृत्यान्नं यथाशक्ति भोजयेत् सह भार्यया ॥ ११३
 सुवासिनोः कुमारान्च रोगिणो गर्भिणीस्तथा ।
 अतिथिभ्योऽग्र एवैतान् भोजयेद्विचारयन् ॥ ११४

अदत्त्वा तु य एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्तेऽविचक्षणः ।
 स भुञ्जानो न जानाति श्वश्रुभ्रैर्जग्धिमात्मनः ॥ ११५
 भुक्तवत्स्वयं विप्रेषु स्त्रेषु भृत्येषु चैव हि ।
 भुञ्जीयातां ततः पश्चादवशिष्टम् दम्पती ॥ ११६
 देवानृषीन्मनुष्यांश्च पितॄन् गृह्याच्च देवताः ।
 पूजयित्वा ततः पश्चाद्गृहस्थः शेषभुग्भवेत् ॥ ११७
 अथ स केवलं भुङ्क्ते वः पचत्यात्मकारणात् ।
 यन्नशिष्टाशनं ह्येतत् सतामन्नं विधीयते ॥ ११८
 राजर्त्विक्स्नातकगुरुन् प्रियश्चशरमातुलान् ।
 अर्हं श्रेष्ठमधुपर्केण परिसंवत्सरात् पुनः ॥ ११९
 राजा च श्रोत्रियश्चैव यन्नकर्मण्युपस्थितौ ।
 मधुपर्केण संपूज्यौ न त्वयन्न इति स्थितिः ॥ १२०
 सायन्त्वन्नस्य सिद्धस्य पत्रामन्नं वलिं हरेत् ।
 वैश्वदेवं हि नामैतत् सायं प्रातर्विधीयते ॥ १२१
 पितृयज्ञस्तु निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्निमान् ।
 पिण्डान्वाहायार्थं आहं कुर्यान्मासानुमासिकम् ॥ १२२
 पितॄणां मासिकं आहमन्वाहाय्यं विदुर्वुधाः ।
 तस्मामिषेण कर्त्तव्यं प्रशस्तेन प्रयत्नतः ॥ १२३
 तत्र ये भोजनोयाः स्युर्ध्वं च वर्ज्या द्विजोत्तमाः ।
 यावन्तश्चैव यैश्चात्रैस्तान् प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ १२४
 द्वौ दैवे पितृकार्थं त्रीनेकैकमुभयत्र वा ।
 भोजयेत् सुसम्बद्धोऽपि न प्रसज्येत विस्तरे ॥ १२५
 सत्क्रियां देशकालौ च शौचं ब्राह्मणसम्पदः ।
 पश्चैतान् विस्तरौ हन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम् ॥ १२६

प्रथितां प्रेतकृत्येषां पित्रां नाम विधुक्षये ।
 तस्मिन् युक्तस्यैति नित्यं प्रेतकृत्यैव लौकिकी ॥ १२७
 श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि दातृभिः ।
 अर्हत्तमाय विप्राय तस्मै दत्तं महाफलम् ॥ १२८
 एकैकमपि विद्वांसं दैवे पित्रे च भोजयेत् ।
 पुष्कलं फलमाप्नोति नामन्त्रज्ञान् बह्वनपि ॥ १२९
 दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणं वेदपारगम् ।
 तीर्थं तद्व्यकव्यानां प्रदाने सोऽतिथिः कृतः ॥ १३०
 सहस्रं हि सहस्राणामष्टचां यत्र भुञ्जते ।
 एकस्तान् मन्त्रवित् प्रीतः सर्वानर्हति धर्मतः ॥ १३१
 ज्ञानोत्कृष्टाय देयानि कव्यानि च हवींषि च ।
 न हि हस्तावसृगदिग्धौ रुधिरैर्यैव शुद्ध्यतः ॥ १३२
 यावतो ग्रसते ग्रासान् हव्यकव्येष्वमन्त्रवित् ।
 तावतो ग्रसते प्रेत्य दीप्तशूलार्द्ययोगुडान् ॥ १३३
 ज्ञाननिष्ठा द्विजाः केचित् तपोनिष्ठास्तथापरैः ।
 तपःस्वाध्यायनिष्ठाश्च कर्मनिष्ठास्तथापरैः ॥ १३४
 ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतः ।
 हव्यानि तु यथान्यायं सर्वेष्वेव चतुर्ष्वपि ॥ १३५
 अश्रोत्रियः पिता यस्य पुत्रः स्याद्देवपारगः ।
 अश्रोत्रियो वा पुत्रः स्यात् पिता स्याद्देवपारगः ॥ १३६
 ज्ञायांसमनयोर्विद्यात् यस्य स्याच्छ्रोत्रियः पिता ।
 मन्त्रसंपूजनार्थन्तु सत्कारमितरोऽर्हति ॥ १३७
 न आदौ भोजयेन्नित्रं धनैः कार्थ्योऽस्य संग्रहः ।
 नारिं न मित्रं यं विद्यात्तं आदौ भोजयेद्विजम् ॥ १३८

यस्य मितप्रधानानि आदानि च हवीषि च ।
 तस्य प्रेत्य फलं नास्ति आदेषु च हविःषु च ॥ १३६
 यः सङ्गतानि कुरुते मोहाच्छादनेन मानवः ।
 स स्वर्गाच्छ्रवते लोकाच्छादमितो द्विजाधमः ॥ १४०
 सभोजनी साभिहिता पैशाची दक्षिणा द्विजैः ।
 इहैवास्ते तु सा लोके गौरन्ध्रैकदेश्मनि ॥ १४१
 व्येरिणो बीजमुष्णं न वप्ता लभते फलम् ।
 तथावृचे हतिर्दत्त्वा न दाता लभते फलम् ॥ १४२
 दातृन् प्रतिग्रहीतृश्च कुरुते फलमागिजः ।
 विदुषे दक्षिणा दत्ता विधिवत् प्रेत्य चेह च ॥ १४३
 कामं आदोर्च्चयेन्नित्यं नाभिरुपमपि त्वरिम् ।
 द्विषता हि हविर्भुक्तं भवति प्रेत्य निष्फलम् ॥ १४४
 यत्नेन भोजयेच्छादो बह्वृचं वेदपारगम् ।
 शाखान्तगमयाध्वर्युं छन्दोगन्तु समाप्तिकम् ॥ १४५
 एषामन्यतमो यस्य भुञ्जीत आदमर्चितः ।
 पितॄणां तस्य हृषिः स्याच्छाश्वती साप्तपौरुषी ॥ १४६
 एष वै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः ।
 अनुकल्पस्त्वयं ज्ञेयः सदा सद्भिरनुष्ठितः ॥ १४७
 मातामहं मातुलञ्च स्वस्रीयं श्वशरं गुरुम् ।
 दौहित्रं विट्पतिं बभ्रूवृत्विग्याज्यौ च भोजयेत् ॥ १४८
 न ब्राह्मणं परीक्षेत दैवे कर्मणि धर्मवित् ।
 पित्रे कर्मणि तु प्राप्ते परीक्षेत प्रयत्नतः ॥ १४९
 ये स्तेनपतितक्तीवा ये च नास्तिकवृत्तयः ।
 तान् हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान्ननुरज्रवीत् ॥ १५०

जटिलश्चानधीयानं दुर्बलं कितवन्तथा ।
याजयन्ति च ये पूगांस्तान्श्च श्राद्धे न भोजयेत् ॥ १५१
चिकित्सकान् देवलकान् मांसविक्रयिणस्तथा ।
विपण्येन च जीवन्तो वर्ज्याः स्युर्हृदयकव्ययोः ॥ १५२
प्रेथो ग्रामस्य राज्ञश्च कुनखी श्यावदन्तकः ।
अतिरोद्धा गुरोश्चैव त्यक्ताग्निर्वाहुर्पिस्तथा ॥ १५३
यक्ष्मी च पशुपालश्च परिवेत्ता निराकृतिः ।
ब्रह्मद्विट् परिवित्तिश्च गणाभ्यन्तर एव न ॥ १५४
कुशीलवोऽवकीर्णो च दृषलीपतिरेव च ।
पौनर्भवश्च काणश्च यस्य चोपपत्तिर्गृहे ॥ १५५
भूतकाध्यापको यश्च भूतकाध्यापितस्तथा ।
न्यूदशियो गुरुश्चैव वाग्दुष्टः कुण्डगोलकौ ॥ १५६
अकारणपरित्यक्ता मातापितोर्गुरोस्तथा ।
ब्राह्मीयौनैश्च सम्बन्धैः संयोगं पतितैर्गतः ॥ १५७
आगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ।
समुद्रयायी वन्दी च तैलिकः कुटकारकः ॥ १५८
पितृा विवदमानश्च कितवो मद्यपस्तथा ।
पापरोग्यभिषस्तश्च दाम्भिको रसविक्रयी ॥ १५९
धनुःशराणां कर्त्ता च यश्चाग्नेदिधिषूपतिः ।
मित्रघ्नो द्यूतवृत्तिश्च पुत्राचार्यस्तथैव च ॥ १६०
भ्रामरी गण्डमाली च श्वित्राघो पिशुनस्तथा ।
उन्मत्तोऽन्धश्च वर्ज्याः स्युर्वेदनिन्दक एव च ॥ १६१
हस्तिगोऽश्वोऽष्टमको नक्षत्रैर्यश्च जीवति ।
पक्षिणां पोषको यश्च सुहाचार्यस्तथैव च ॥ १६२

स्रोतसां भेदको यस्य तेषाञ्चावरणे रतः ।
 गृहसम्बन्धको दूतो वृक्षारोपक एव च ॥ १६३
 श्वक्रीडो श्वेनजीवी च कन्यादूषक एव च ।
 हिंस्रो वृषलवृत्तिश्च गणानाञ्चैव याजकः ॥ १६४
 आचारहीनः क्लीवश्च नित्यं याचनकस्तथा ।
 ह्यभिजीवी श्लीपदो च सद्भिर्निन्दित एव च ॥ १६५
 शौरभ्रिको माहिषिकः परपूर्वापतिस्तथा ।
 प्रेतनिर्हारीकश्चैव वर्जनीयाः प्रयत्नतः ॥ १६६
 एतान् विगर्हिताचारानपाङ्क्त्यान् द्विजाधमान् ।
 द्विजातिप्रवरो विद्वानुभयत्र विवर्जयेत् ॥ १६७
 ब्राह्मणस्त्वनधीयानस्तृणान्मिरिव शाम्यति ।
 तस्मै हव्यं न दातव्यं न हि भक्षानि हृतये ॥ १६८
 अपाङ्क्तदाने यो दातुर्भवत्यूढः फलोदयः ।
 दैवे हविषि पित्ने वा तं प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ १६९
 अप्रतैर्यद्विजैर्भुक्तं परिवेक्षादिभिस्तथा ।
 अपाङ्क्तैर्यैर्यदन्यैश्च तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥ १७०
 हाराग्निहोत्रसंयोगं कुरुते बोऽग्रजे स्थिते ।
 परिवेक्षा स विज्ञेयः परिवित्तिस्तु पूर्वजः ॥ १७१
 परिवित्तिः परिवेक्षा बया च परिविद्यते ।
 सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपञ्चमाः ॥ १७२
 भ्रातृमृतस्य भार्यायां योऽगुरज्येत कामतः ।
 धर्मणापि निवृत्तायां स जेतो दिधिषूपयतिः ॥ १७३
 परदारेषु जायते द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ ।
 पत्न्यौ जीवति कुण्डः स्यान्नृते भर्तारि गोलकः ॥ १७४

तौ तु जातौ परचेत्वे प्राणिनौ प्रेत्य चेह च ।
 हत्तानि हव्यकव्यानि नाशयेत्ते प्रदायिनाम् ॥ १७५
 अपाङ्क्त्यो यावतः पाङ्क्त्यान् भुञ्जानानमुपश्यति ।
 तावतां न फलं तत्र दाता प्राप्नोति वालिशः ॥ १७६
 वीक्ष्यान्वो नवतेः काणः षष्ठेः श्वित्रो शतस्य तु ।
 पाँपरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम् ॥ १७७
 यावतः संस्पृशेद्भ्रूवर्द्धनान् शूद्रयाजकः ।
 तावतां न भवेद्दातुः फलं दानस्य पौर्त्तिकम् ॥ १७८
 वेदविद्यापि विप्रोऽस्य लोभात् कृत्वा प्रतिग्रहम् ।
 विनाशं व्रजति क्षिप्रमामपात्रमिवाश्वसि ॥ १७९
 सोमविक्रयिणे विष्टा भिषजे पूथशोणितम् ।
 नष्टं देवलके दत्तं अप्रतिष्ठन्तु बार्हृष्यौ ॥ १८०
 यत्तुवाणिजके दत्तं नेह नासुत्रं तद्वेत् ।
 भस्मनीव हुतं हव्यं तथा पौनर्भवे द्विजे ॥ १८१
 दूतरेषु त्वपाङ्क्त्येषु यथोद्दिष्टेष्वसाधुषु ।
 भेदोऽसृङ्गांसमज्जास्थि वदन्यन्नं मनीषिणः ॥ १८२
 अपाङ्क्त्योपहता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः ।
 ताविवोधत कात्स्न्येन द्विजाग्रान् पङ्क्तिपावनान् ॥ १८३
 अग्र्याः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ।
 श्रोत्रियान्वयजास्रैव विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥ १८४
 त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ।
 ब्राह्मणदेयात्मसन्तानो ज्येष्ठसामग एव च ॥ १८५
 वेदार्थवित् प्रवक्ता च ब्रह्मचारी सहस्रदः ।
 यतायुश्चैव विज्ञेया ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥ १८६

पूर्वेद्यरपरेद्यर्वा आहुकर्मण्युपस्थिते ।

निमन्त्रयेत् त्रावरान् सम्यग्विप्रान् यथोदितान् ॥ १८७

निमन्त्रितो द्विजः पित्रे नित्यतात्मा भवेत् सदा ।

न च च्छन्दां व्यधीयीत यस्य आहुश्च तद्वेत् ॥ १८८

निमन्त्रितान् हि पितर उपतिष्ठन्ति तान् द्विजान् ।

वायुवच्चानुगच्छन्ति तथासीनानुपासते ॥ १८९

केतितस्तु यथान्यायं हव्यकथे द्विजोत्तमः ।

कथञ्चिदधत्तिक्रामन् पापः शूकरतां ब्रजेत् ॥ १९०

आमन्त्रितस्तु यः आहुं वृषत्या सह मोदते ।

दातुर्यद् दुष्कृतं किञ्चित्तत्सुर्वं प्रतिपद्यते ॥ १९१

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ।

न्यस्तशस्त्रा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥ १९२

यस्मादुत्पत्तिरेतेषां सर्वेषामप्यशेषतः ।

ये च यैरुपचर्याः स्युर्नियमैस्तान्निवोधत ॥ १९३

अमोर्हैरण्यगर्भस्य ये मरीचादयः सुताः ।

तेषामृषीणां सर्वेषां पुत्राः पितृगणाः स्मृताः ॥ १९४

विराट्सुताः सोमसदः साध्यानां पितरः स्मृताः ।

अग्निष्वात्ताश्च देवानां मारीचा लोकविश्रुताः ॥ १९५

दैत्यदानवयक्षाणां गन्धर्वारगरक्षसाम् ।

सुपर्णकिन्नराणां च स्मृता वह्निषदोऽविजाः ॥ १९६

सोमपा नाम विप्राणां क्षत्रियाणां हविर्भुजः ।

वैश्यानामाज्यपा नाम शूद्राणान्तु सुकालिनः ॥ १९७

सोमपास्तु कवेः पुत्रा हविषन्तोऽङ्गिरः सुताः ।

पुलस्त्यस्याज्यपाः पुत्रा वशिष्ठस्य सुकालिनः ॥ १९८

अग्निदग्धानग्निदग्धान् काथ्यान्बर्हिषदस्तथा ।
 अग्निष्वात्तांश्च सौम्यांश्च विप्राणामेव निर्दिशेत् ॥ १८
 य एते तु गणा मुख्याः पितॄणां परिकीर्त्तिताः ।
 तेषामपीह विज्ञेयं पुत्रपौत्रमनन्तकम् ॥ २००
 ऋषिभ्यः पितरो जाताः पितृभ्यो देवदानवाः ।
 देवेभ्यस्तु जगत् सर्वं चरंस्थाण्वसुपूर्वशः ॥ २०१
 राजतैर्भाजनैरेषामथवा राजतान्वितैः ।
 वार्य्यपि अद्यथा दत्तमक्षयायोपकल्पते ॥ २०२
 देवकार्याद्विजातानां पितृकार्य्यं विशिष्यते ।
 दैवं हि पितृकार्य्यस्य पर्वमाप्यमयनं स्मृतम् ॥ २०३
 तेषामारक्षभूतन्तु पूर्वं दैवं नियोजयेत् ।
 रक्षांसि हि विलुप्यन्ति आहमारक्षवर्जितम् ॥ २०४
 दैवाद्वन्तं तदीहेत पित्राद्वन्तं न तद्भवेत् ।
 पित्राद्वन्तं त्वीहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्वयः ॥ २०५
 शुचिं देशं विविक्तञ्च गोमयेनोपलेपयेत् ।
 दक्षिणाप्रवणञ्चैव प्रवत्रेनोपपादयेत् ॥ २०६
 अवकाशेषु चोक्षेषु नदीतीरेषु चैव हि ।
 विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेन पितरः सदा ॥ २०७
 आसनेषुपक्लेषु बर्हिषत्सु ष्यक् ष्यक् ।
 उपसृष्टोदकान् सम्यग्विप्रांस्तानुपवेशयेत् ॥ २०८
 उववेश्य तु तान् विप्रानासनेष्वजुगुप्सितान् ।
 गन्धभात्यैः सुरभिभिरर्चयेद्देवपूर्वकम् ॥ २०९
 तेषामुदकमानीय सपवित्रांस्तिलानपि ।
 अग्नौकुर्त्यादनुज्ञातो ब्राह्मणो ब्राह्मणैः सह ॥ २१०

अग्नेः सोमयमाभ्यांच कृत्वाप्यायनमादितः ।

हविर्दानेन विधिवत्पश्चात्सन्तर्पयेत् पितॄन् ॥ २११

अन्यभावे तु विप्रस्य पाणावेवोपपादयेत् ।

यो ह्यग्निः स द्विजोविप्रैर्मन्त्रदर्शिभिरुच्यते ॥ २१२

अक्रोधनान्सप्रसादान्वदन्त्येतान् पुरातमान् ।

लाकेऽप्यायनेयुक्तान्श्राद्धदेवान्द्विजोत्तमान् ॥ २१३

अपसथ्यमग्नौ कृत्वा सर्वमाहुत्परिक्रमम् ।

अपसथ्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं भुवि ॥ २१४

त्वींस्तु तस्माद्भविःशेषात् पिण्डान् कृत्वा समादितः ।

औदकेनैव विधिना निर्वपेद्वज्रिणामुखः ॥ २१५

न्युष्य पिण्डांस्तत्तत्तांस्तु प्रयतो विधिपूर्वकम् ।

तेषु दर्भेषु तं हस्तं निश्चज्याल्लेपभागिनाम् ॥ २१६

आचम्योदक् परावृत्त्य क्षिरायम्य शनैरसृन् ।

पठतुं च नमस्कृत्यात् पितॄनेव च मन्त्रवित् ॥ २१७

सदकं निनयेच्छेषं शनैः पिण्डान्तिकेपुनः ।

अवजिघ्रेष तान् पिण्डान्यथान्युत्तान्समादितः ॥ २१८

पिण्डेभ्यस्त्वल्पिकां मात्रां समादायानुपूर्वशः ।

तानेव विप्रानासीनान् विधिवत् पूर्वमाशयेत् ॥ २१९

ध्रियमाणे तु पितरि पूर्वप्राप्तेव निर्वपेत् ।

विप्रवद्वापि तं श्राद्धे स्वकं पितरमाशयेत् ॥ २२०

पिता यस्य तु वृत्तः स्याज्जीवेद्वापि पितामहः ।

पितुः स नाम सङ्कीर्त्य कोर्त्तयेत् प्रपितामहम् ॥ २२१

पितामहो वा तच्छ्राद्धं भुञ्जीतेत्यब्रवीन्मनुः ।

कामं वा समनुज्ञातः स्वयमेव समाचरेत् ॥ २२२

तेषां दत्त्वा तु हस्तेषु सपवितं तिलोदकम् ।
 सत्पिण्डाय प्रयच्छेत् स्वधैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥ २२३
 पाणिभ्यान्तूपसंगृह्य स्वयमन्नस्य वर्जितम् ।
 विप्रान्तिके पितॄन् ध्यायच्छनकैरुपनिक्षिपेत् ॥ २२४
 उभयोर्हस्तयोर्मुक्तं यदन्नमुपनीयते ।
 तद्विप्रलुम्पन्त्यसुराः सहसा दुष्टचेतसः ॥ २२५
 गुणांश्च सूपशाकाद्यान् पयो दधि घृतं मधु ।
 विन्यसेत् प्रयतः सम्यग्भूमावेव समाहितः ॥ २२६
 अक्ष्यं भोज्यञ्च विविधं मूलानि च फलानि च ।
 हृद्यानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि च ॥ २२७
 उपनीय तु तत् सर्वश्रेणकैः सुसमाहितः ।
 परिवेषयेत् प्रयतो गुणान्सर्वान्प्रचोदयन् ॥ २२८
 नास्त्रमापातयेज्जातु न कुप्येन्नाद्यतं वदेत् ।
 न यादेन स्पृशेदन्नं न चैतदवधूनयेत् ॥ २२९
 अन्नं गमयति प्रेतान् कोपोऽरीनृत्तं शनः ।
 पादस्पर्शस्तु रक्षांसि दुष्कृतीनवधूननम् ॥ २३०
 यद् यदूरोचेत् विप्रेभ्यस्तत्तद्द्यादमत्सरः ।
 ब्रह्मोद्यान्वकथा कुर्यात्पितॄणामेतदीप्सितम् ॥ २३१
 स्वाध्यायं आवयेत् पितॄन् धर्मशास्त्राणि चैव हि ।
 अख्यानानीतिहासांश्च पुराणा निखिलानि च ॥ २३२
 हर्षं येद्ब्राह्मणांस्तुष्टो भोजयेच्च शनैः शनैः ।
 असाद्येनासन्नञ्चैतान् गुणैश्च परिचोदयेत् ॥ २३३
 व्रतस्थमपि दौष्टितं आह्वयेत्तत्र भोजयेत् ।
 कुतपंचासने दद्यात् तिलैश्च विकिरेमहीम् ॥ २३४

त्रीणि श्राद्धे पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिलाः ।

त्रीणि चात्र प्रशंसन्ति शौचमक्रोधमत्वराम् ॥ २३५

अत्युष्णं सर्वमन्नं स्याद्भुञ्जीरंस्ते च वाग्यताः ।

न च द्विजातयो ब्रूयुर्दातृं पृष्टाहविर्गुणान् ॥ २३६

यावदुष्णं भवत्यन्नं यावदश्नन्ति वाग्यता ।

पितरस्तावदश्नन्ति यावन्नोक्ता हविर्गुणः ॥ २३७

यदेष्टितशिरा भुङ्क्ते यद्भुङ्क्ते दक्षिणामुखः ।

सोपाजत्कश्चयद्भुङ्क्ते तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥ २३८

चाण्डालश्च वराहश्च कुक्कुटः श्वा तथैव च ।

रजस्वला च पण्डितश्च नेत्रेरन्नश्चतो द्विजान् ॥ २३९

होमे प्रदाने भोज्ये च यदेभिराभवौच्यते ।

दैवे कर्मणि पित्रे वा तद्वच्छल्ययथातथम् ॥ २४०

प्राग्नेन शूकरो हन्ति पक्ष्वासेन कुक्कुटः ।

श्वातु हृदिनिपातेन सूर्येनावरवर्णजः ॥ २४१

खञ्जो वा यदि वा काणोदातुः प्रेष्योऽपिवाभवेत् ।

हिनातिरिक्तगालो वा तमप्यपनयेत् ततः ॥ २४२

ब्राह्मणं भिक्षुकं वापि भोजनार्थमुपस्थितम् ।

ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः शक्तितः प्रतिपूजयेत् ॥ २४३

सार्ववर्णिकमन्नाद्यं सन्नीयाम्नाय्य वारिणा ।

समुत्पृजेद्भुक्तवतामगृहीतं विकिरन् भुवि ॥ २४४

असंस्कृतप्रसीतानां त्यागिनां कुलयोषिताम् ।

उच्छिष्टं भागधेयं स्याद्दर्भेषु विकिरन् यः ॥ २४५

उच्छेषणं भूमिन्तमजिह्वास्याशठस्य च ।

दासवर्गस्य कृत् प्रित्रे भागधेयं प्रचक्षते ॥ २४६

आसपिण्डक्रियाकर्म द्विजातेः संस्थितस्य तु ।
 अद्वैवं भोजयेच्छाब्दं पिण्डमेकन्तु निर्वपेत् ॥ २४७
 सहपिण्डक्रियायान्तु कृतायामस्य धर्मातः ।
 अनयैवावृता कार्यं पिण्डनिर्वपणं सुतैः ॥ २४८
 श्राद्धं भुक्त्वा यं चच्छिष्टं वृषलाय प्रयच्छति ।
 स मूढो नरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः ॥ २४९
 श्राद्धभुग् वृषलातल्पं तदहर्द्योऽधिगच्छति ।
 तस्या पुरीषे तन्मांसं पितरस्तस्य शेरते ॥ २५०
 दृष्ट्वा स्वदितमित्येवं तृप्तानाचामयेत् ततः ।
 आचोन्तांश्चाबुजानीयादभि भो रम्यतामिति ॥ २५१
 स्वधास्त्वित्येव तं ब्रूयुर्ब्राह्मणास्तदनन्तरम् ।
 स्वधाकारः परा ह्याशीः सर्वेषु पितृकर्मसु ॥ २५२
 ततो भुक्तवतां क्षेपामन्नशेषं निवेदयेत् ।
 यथा ब्रूयस्तथा कुर्यादनुज्ञातस्ततो द्विजैः ॥ २५३
 पित्रे स्वदितमित्येवं वाच्यं गोष्ठे तु सञ्च्युतम् ।
 सम्पन्नमित्यर्थ्युदयेदैवेरुचितमित्यपि ॥ २५४
 अपराहस्तथा दर्भा वास्तुसम्पादनं तिलाः ।
 रुष्टिर्चाष्टिर्द्विजाश्चाग्राः श्राद्धकर्मसु सम्पदः ॥ २५५
 दर्भाः पवित्वं पूर्वाह्णे हविष्याणि च सर्वशः ।
 पवित्वं यच्च पूर्वोक्तं विज्ञेया हव्यसम्पदः ॥ २५६
 सुगन्धानि पयः सोमो मांसं यच्चानुपस्कृतम् ।
 अक्षारलवणंचैव प्रकृत्या हविष्यते ॥ २५७
 विसृज्य ब्राह्मणांस्तांस्तु नियतो वाग्यतः शुचिः ।
 दक्षिणां दिशमाकाङ्क्षन् याचेतेमान् वरान्पितॄन् ॥ २५८

दातारो नोऽभिवर्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ।
 यथा च नो माव्यगमद्वहृदेयंच नोऽस्त्विति ॥ २५८
 एवं निर्वपणं कृत्वा पिण्डांस्तांस्तदनन्तरम् ।
 गां विप्रमजमग्निं वा प्राशयेदप्सु वा क्षिपेत् ॥ २५९
 पिण्डनिर्वपणं केचित् पुरस्तादेव कूर्वते ।
 वयोभिः खादयन्त्यन्ये प्रक्षिपन्त्यनलेऽप्सु वा ॥ २६०
 पतिव्रता धर्मपत्नी पितृपूजनतत्परा ।
 मध्यमन्तु ततः पिण्डमद्यात् सम्यक् सुतार्थिनी ॥ २६१
 आयुषन्तं सुतं सूते यशोमेधासमन्वितम् ।
 धनवन्तं प्रजावन्तं सात्त्विकं धार्मिकं तथा ॥ २६२
 प्रक्षाल्य हस्तावाचम्य ज्ञातिप्रार्थं प्रकल्पयेत् ।
 ज्ञातिभ्यः सत्कृतां दत्त्वावानर्ध्वानपि भोजयेत् ॥ २६३
 चच्छेषणान्तु तत् तिष्ठेद्दूयावद्विप्रा विसर्जिताः ।
 ततो गृह्णन्ति कुर्ध्यादिति धर्मा व्यवस्थितः ॥ २६४
 हविर्यच्चिररात्राय यश्चानन्त्याय कल्पते ।
 पितृभ्यो विधिवद्दत्तं तत् प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ २६५
 तिलैर्ब्रीहियवैर्माषैरग्नौ लफलेन वा ।
 दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत् पितरो वृणाम् ॥ २६६
 द्वौ मासौ मत्स्यमासेन त्रीन् मासान् हारिणेन तु ।
 औरभ्नेणाय चतुरः शाकुनेनाथ पंच वै ॥ २६७
 षण्मासांश्छागमासेन पार्षतेन च सप्त वै ।
 अष्टावेणस्य मासेन रौरवेण नवैव तु ॥ २६८
 दश मासांस्तु तप्यन्ति वराहमहिषामिषैः ।
 यशकूर्मयोस्तु मासेन मासानेकादशैव तु ॥ २६९

संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन च ।
 वाघ्रीणस्य त्र्यमासेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥ २७१
 कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहामिषं मधु ।
 आनक्त्यायैव कल्पन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः ॥ २७२
 यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात् तु त्रयोदशीम् ।
 तदप्यक्षयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च ॥ २७३
 अपि नः स कुले जायाद्वयो नो दद्यात् त्रयोदशीम् ।
 पायसं मधुसर्पिर्भ्यां प्राक्कृत्वा कुक्षरस्य च ॥ २७४
 यद्व्यधाति विधिवत् सम्यक्श्रद्धासमन्वितः ।
 तत् तत् पितृणां भवति परत्नानन्तमक्षयम् ॥ २७५
 कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।
 आद्ये प्रशस्तास्तथयो यथैता न ब्रूयेतरा ॥ २७६
 शुशु कुर्वन् दिनर्क्षेषु सर्वान् कामान् समश्रुते ।
 अशुशु तु पितॄन् सर्वान् प्रजांप्राप्नोति पुष्कलाम् ॥ २७७
 यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते ।
 तथा आद्यस्य पूर्वाङ्गादपराङ्गो विशिष्यते ॥ २७८
 प्राचीनावीतिना सम्यगपसम्यमतन्द्रिणा ।
 पितृभ्यां निधनात् कार्यं विधिवद्भर्तृपाणिना ॥ २७९
 रात्रौ आद्यं न कुर्वीत राक्षसी कीर्त्तिता हि सा ।
 सम्यग्योरुभयेष्वेव सूर्यो चैवाचिरोदिते ॥ २८०
 अनेन विधिना आद्यं त्रिरब्दस्येह निर्वपेत् ।
 हेमन्त ग्रीष्म वर्षासु पंचयज्ञिकमन्वहम् ॥ २८१
 न पैत्ययज्ञियो होमो लौकिकोऽग्नौ विधीयते ।
 न दर्शनं धिना आद्यसाहिताग्नेर्हिजन्मनः ॥ २८२

यदेव तर्पयत्यग्निः पितॄन् स्नात्वा द्विजोत्तमः ।
 तेनैव कृतस्त्रमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलम् ॥ २८३
 वसुन वदन्ति वै पितॄन् रुद्रांश्चैव पितामहान् ।
 प्रपितामहांस्त्वादित्यान् श्रुतिरेषा सनातनी ॥ २८४
 विघसाशी भवेन्नित्यं नित्यं वा क्षतभोजनः ।
 विघ्नतो मुक्तशेषन्तु यज्ञशेषं तथाश्चतम् ॥ २८५
 एतद्वाऽभिहितं सर्वं विधानं पांचयज्ञिकम् ।
 हिजातिमुखऽष्टृत्तीनां विधानं श्रूयतामिति ॥ २८६
 इति मानवे धर्मशास्त्रे श्रुगुप्रोक्तायां संहितायां
 तृतीयोऽध्यायः ॥ ३

चतुर्थोऽध्यायः ।

चतुर्थमायुषो भागमुपित्वाद्यं गुरौ द्विजः ।
 द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत् ॥ १
 अद्रोहेणैव भूतनामल्पद्रोहेण वा पुनः ।
 या वृत्तिस्तां समास्थाय विप्रो जीवेदनापदि ॥ २
 यात्रामात्रप्रसिद्धार्थं स्वैः कर्मभिरगर्हितैः ।
 अक्षुण्णशेन शरीरस्य कुर्यात् धनमंचयम् ॥ ३
 ऋताश्रुताभ्यां जीवेत् तु ऋतेन प्रमतेन वा ।
 सत्याश्रुताभ्यां वापि न श्ववृत्त्या कदाचन ॥ ४
 ऋतमुच्छृण्विलं ज्ञेयमश्रुतं स्यादयाचितम् ।
 श्रुतन्तु याचितं भैक्षं प्रश्रुतं कर्षणं स्मृतम् ॥ ६

सत्यानृतन्तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीयते ।
 सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात् तां परिवर्जयेत् ॥ ६
 कुम्भूलधान्यको वा स्यात् कुम्भीधान्यक एव वा ।
 त्राहैहिको वापि भवेदश्वस्तनिक एव वा ॥ ७
 चतुर्णामपि चैतेषां द्विजानां गृहमेधिनाम् ।
 ज्वायान् परःपरो ज्ञेयो धर्मतो लोकजित्तमः ॥ ८
 षट् कर्मैको भवत्येषां त्रिभिरन्यः प्रवर्त्तते ।
 द्वाभ्यामेकचतुर्थस्तु ब्रह्मसत्वेण जीवति ॥ ९
 वर्त्तयंश्च शिलोञ्छाभ्यामग्निहोत्रपरायणः ।
 हृष्टीः पार्वीयनान्तीयाः केवला निर्वपेत् सदा ॥ १०
 न लौकवृत्तं वर्त्तते हन्तिहेतोः कथञ्चन ।
 अजिज्ञामशठां शुचां जीवेद्ब्राह्मणजीविकाम् ॥ ११
 सन्तोषं परमास्थाय सुखार्थी संयतो भवेत् ।
 सन्तोषमूलं हि सुखं दुःखमूलं विपर्ययः ॥ १२
 अतोऽन्यतमया वृत्त्या जीवंस्तु स्नातको द्विजः ।
 स्वर्ग्यायुधयग्न्यानि व्रतानीमानि धारयेत् ॥ १३
 वेदोदितं स्वर्कं कर्म नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ।
 तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ १४
 नेहेतार्थान् प्रसङ्गेन न विरुद्धेन कर्मणा ।
 न विद्यमानेष्वर्थेषु नार्थानामपि यतस्ततः ॥ १५
 इन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्येत कामतः ।
 अतिप्रसक्तिश्चैतेषां मनसा संनिवर्त्तयेत् ॥ १६
 सर्वान् परित्यजेदर्थान् स्वाध्यायस्य विरोधिनः ।
 यथा तथाध्यापयंस्तु सा ह्यस्य कृतकृत्यता ॥ १७

वयसः कर्मणोऽर्थं यं श्रुतस्याभिजनस्य च ।
 वेश्वाग् बुद्धिसारूप्यमाचरन् विचरेदिह ॥ १८
 बुद्धिद्विकराण्यां धन्यानि च हितानि च ।
 नित्यं शास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदिकान् ॥ १९
 यथा यथा हि पुरुषः शास्त्रं समधिगच्छति ।
 तथा तथा विजानाति विज्ञानं चास्य रोचते ॥ २०
 ऋषियज्ञं देवयज्ञं भूतयज्ञञ्च सर्वदा ।
 वृषज्ञं पितृयज्ञञ्च यथाशक्ति न ह्यपयेत् ॥ २१
 एतानेके महायज्ञान यज्ञशास्त्रविदो जनाः ।
 अनीहमानाः सततमिन्द्रियेष्वेव जुहति ॥ २२
 वाचके जुहति प्राणं प्राणे वाचञ्च सर्वदा ।
 वाचि प्राणे च पश्यन्तो यज्ञनिर्वृत्तिमन्त्रयाम् ॥ २३
 ज्ञानेनैवापरे विप्रा यजन्त्येतैर्मखैः सदा ।
 ज्ञानमूलां क्रियामेषां पश्यन्तो ज्ञानचक्षुषा ॥ २४
 अग्निहोत्रं च जुहुयादाद्यन्ते द्युनिशोः सदा ।
 दर्शेन श्राद्धमासान्ते पौर्णमासेन चैव हि ॥ २५
 श्रद्धां नवशस्येद्या तथर्त्तन्ते द्विजोऽध्वरैः ।
 पशुना त्वयनस्यादौ समान्ते सौमिकैर्मखैः ॥ २६
 नानिष्टा नवशस्येद्या पशुना चाग्निमान् द्विजः ।
 नवान्नमद्यान्नांसं वा दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥ २७
 नवेनानर्चिता ह्यस्य पशुहव्येन चाग्नयः ।
 प्राणानेवात्तुमिच्छन्ति नवान्नामिपगर्द्दिनः ॥ २८
 आसनाशनशय्याभिरद्भिर्मूलफलेन वा ।
 नाय कश्चिद्वस्दुर्गैश्शक्तितोऽनर्चितोऽतिथिः ॥ २९

षाषण्डिनो विकर्मस्थान् वैडालव्रतिकात् शठान् ।
 चैतुकान् बकट्क्षींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ॥ ३०
 वेदविद्याव्रतस्नातान् श्रोत्रियान् गृहमेधिनः ।
 पूजयेद्भयकथ्येन विपरीतांश्च वर्जयेत् ॥ ३१
 शक्तितोऽपचमानेभ्यो दातव्यं गृहमेधिना ।
 संविभागश्च भूतेभ्यः कर्त्तव्योऽनुपरोधतः ॥ ३२
 राजातो धनमन्विच्छेत् संदीदन् स्नातकः क्षुधा ।
 याज्यन्ते वासिनोर्वापि न त्वन्यत इत्स्न्यतिः ॥ ३३
 न सीदेत् स्नातको विप्रः क्षुधा शक्तः कथंचन ।
 न जीर्णमलवडासा भवेच्च विभवे सति ॥ ३४
 क्लृप्तकेशनखश्लश्रुर्दान्तः शक्लाम्बरः शुचिः ।
 स्वाध्याये चैव युक्तः स्यान्नित्यमात्महितेषु च ॥ ३५
 वैष्णवीं धारयेद्दूयष्टिं सोदकं च कमण्डलुम् ।
 यज्ञोपवीतं वेदं च श्रमे रौक्मे च कुण्डले ॥ ३६
 नेत्रे तोयन्तमादित्यं नास्तं यान्तं कदाचन ।
 नोपलृष्टं न बारिस्थं न मध्यं न भसोगतम् ॥ ३७
 न लङ्घयेद्वत्सतन्त्रीं न प्रधावेच्च वर्षति ।
 न चोदके निीक्षेत स्वं रुपमिति धारणा ॥ ३८
 ऋदं गां दैवतं विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् ।
 प्रदक्षिणानि कुर्वीत प्रज्ञातांश्च वनस्पतीन् ॥ ३९
 नोपगच्छेत् प्रमत्तोऽपि स्त्रियमार्त्तवदर्शने ।
 समानशयने चैव न शयीत तया सह ॥ ४०
 रजसाभिप्लुतां नारीं न रस्य ह्युपगच्छतः ।
 प्रज्ञातेजोबलं चक्षुःरायुश्चैव प्रहीयते ॥ ४१

तां विवर्जयतस्तस्य रजसा समभिप्लुताम् ।
 प्रभ्रातेजोबलंचक्षुराशुचैव प्रवर्द्धते ॥ ४२
 नाश्रीयद्वायुर्वा सार्द्धं नैनामीक्षेत चाश्रुतीम् ।
 क्षुब्धतीं जृम्भमाणां वा नचासीनां यथासुखम् ॥ ४३
 नाञ्जयन्तीं स्वके नेत्रे नचाभ्यक्तामनादृताम् ।
 न पश्येत् प्रसवन्तींच तेजस्कामो द्विजोत्तमः ॥ ४४
 नाकमद्यादेकवासा न नग्नः स्नानमाचरेत् ।
 न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि न गोव्रजे ॥ ४५
 न फालद्वये न जले न चित्यां न च पर्वते ।
 न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ॥ ४६
 न ससन्त्वेषु गर्त्तेषु न गच्छन्नापि च स्थितः ।
 न नदीतीरमासाद्य न च पर्वतमस्तके ॥ ४७
 वायुग्नविप्रमादित्थमपः पश्यंस्तथैव गाः ।
 न कदाचन कुर्वीत विष्णुमूत्रस्य विसर्जनम् ॥ ४८
 तिरस्कृत्योच्चरेत् काष्ठलोष्टपत्रहृणादिना ।
 नियम्य प्रयतो वाचं सम्बीताङ्गोऽवगुण्ठितः ॥ ४९
 मूत्रोच्चारसमुत्सर्गं दिवा कुर्यादुदञ्चुखः ।
 दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्योश्च यथा दिवा ॥ ५०
 छायायामन्धकारे वा रात्रावर्हनि वा द्विजः ।
 यथासुखमुखः कुर्यात् प्राणबाधभयेषु च ॥ ५१
 प्रत्यग्निं प्रतिसूर्यश्च प्रतिसोमोदकद्विजान् ।
 प्रतिगां प्रतिवातंच प्रज्ञा नश्यति मेहतः ॥ ५२
 नाग्निं मुखेनोपधमेन्ननां नेक्षेत च स्त्रियम् ।
 नामेधं प्रक्षिपेदग्नौ न च पादौ प्रतापयेत् ॥ ५३

अधस्तान्नोपदध्याच्च न चैनमभिलङ्घयेत् ।
 न चैनं पादतः कुर्यान्न प्राणवाधमाचरेत् ॥ ५०
 नाश्रोयात् सन्धिवेलायां न गच्छेन्नापि संविशेत् ।
 न चैव प्रलिखेद्भूमिं नास्त्रनोपहरेत् स्रजम् ॥ ५१
 नासु मूत्रं पुरीषं वा स्त्रीवनं वाः समुत्सृजेत् ।
 अमेध्यलिप्तमन्यद्वा लोहितं वा विषाणि वा ॥ ५२
 नैकः स्वप्यात् शून्यगेहे शयानं न प्रबोधयेत् ।
 नोदक्क्षयाभिभाषित यज्ञं गच्छेन्न चाहृतः ॥ ५३
 अन्यगारे गवां गोष्ठे ब्राह्मणानां च सन्निधौ ।
 स्वाध्याये भोजने चैव दक्षिणं पाणिमुद्धरेत् ॥ ५४
 न वारयेद्वां धयन्तीं न चाचक्षीत कस्यचित् ।
 न दिवीन्द्रायुधं दृष्ट्वा कस्यचिद्दर्शयेद्बुधः ॥ ५५
 नाधार्मिके वसेद्गामे न व्याधिवहुले भृशम् ।
 नैकः प्रपद्येताध्वानं न चिरं पर्वते वसेत् ॥ ५६
 न शुद्रराज्ये निवसेन्नाधार्मिकजनादृते ।
 न पाषण्डिगणाक्रान्ते नोपसृष्टेऽन्त्यजैर्दृग्भिः ॥ ५७
 न भुञ्जीतोऽतृप्तं हं नातिसौहित्यमाचरेत् ।
 नातिप्रगे नातिसायं न सायम्प्रातराश्रितः ॥ ५८
 न कुर्वीत वृथा चेष्टां न वार्यञ्जलिना पिबेत् ।
 तीतसङ्गे भक्षयेद्भक्ष्यान् जातु स्यात् कुतूहली ॥ ५९
 न वृत्त्येदय वा गायेत्र वादित्राणि वादयेत् ।
 नास्फोटयेन्न च स्वेङ्गेन्न च रक्तो विरावयेत् ॥ ६०
 न पादौ धावयेत् कांस्ये कदाचिदपि भाजने ।
 न भिन्नभाण्डे भुञ्जीत न भावप्रतिदूषिते ॥ ६१

उपानहौ च वासश्च हृतमन्यैर्न धारयेत् ।
 उपवीतमलङ्कारं स्त्रजं करकमेष च ॥ ६६
 नाविनीतैर्व्रजेद्वृथैर्न च क्षुद्राधिपीडितैः ।
 न भिन्नशृङ्गाक्षिखुरैर्न बालधिविरूपितैः ॥ ६७
 विनीतैस्तु व्रजेन्नित्यमाशुगैर्लक्ष्मणान्वितैः ।
 धर्मारूपोपसम्पन्नैः प्रतोदेनातुदन्भृशम् ॥ ६८
 बालातपः प्रेतधूमो वर्ज्य भिन्नन्तथासनम् ।
 न छिन्द्यान्नखलोमानि दन्तैर्नोत्पाटयेन्नखान् ॥ ६९
 न वृद्धोऽङ्गं च वृद्धनीयान्न छिन्द्यात् करजैस्तृणम् ।
 न कर्म निष्फलं कुर्यान्नायत्यामसुखोदयम् ॥ ७०
 लोष्टमर्दीं तृणच्छेदी नखखादी च यो नरः ।
 स विनाशं व्रजत्याश सूचकीऽशुचिरेव च ॥ ७१
 न विगर्ह्य कथां कुर्याद्वहिर्मात्यं न धारयेत् ।
 गवांच यानं पृष्ठेन सर्वथैव विगर्हितम् ॥ ७२
 अद्वारेण च नातीयाङ्गामं वा वेश्म वाहतम् ।
 रात्रौ च वृक्षमूलानि दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ७३
 नाचैः क्रौडित् कदाचित्तु स्वयं नोपानहौ हरेत् ।
 शयनस्थो न भुञ्जीत न पाणिस्थं न चासने ॥ ७४
 सर्वंच तिलसम्बद्धं नाद्यादस्तमिते रवौ ।
 न च नग्नः शयीतेह नाचोच्छिष्टः क्वचिद्व्रजेत् ॥ ७५
 आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत नार्द्रपादस्तु संविशेत् ।
 आर्द्रपादस्तु भुञ्जानो दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ७६
 अचतुर्विधं दुर्गं न प्रपद्येत कर्हिचित् ।
 न विष्णुमूत्रमुदीचेत न बाहुभ्यां नदीं तरेत् ॥ ७७

अधितिष्ठेन्न केशांस्तु न भस्मास्थिकपालिकाः ।
 न कार्पासास्थि न तुषान् दीर्घमाशुर्जिजीविषुः ॥ ७८
 न मंवसेच्च पतितैर्न चाण्डालैर्न पुकृशैः ।
 न मूर्खैर्नावलिमैश्च नान्यैर्नान्यावसायिभिः ॥ ७९ ॥
 न मूढाय मतिं दद्यान्नोच्छिष्टं न हविष्कृतम् ।
 न चा योपदिशेद्धर्मं न चायं व्रतमादिशेत् ॥ ८० ॥
 यो ह्यस्य धर्माचाचष्टे यश्चैवादिशति व्रतम् ।
 सोसंऽष्टतं नाम तमः सह तेनैव मज्जति ॥ ८१ ॥
 न संहताभ्यां पाणिभ्यां कण्डूयेदात्मनः शिरः ।
 न स्पृशेच्चैतदुच्छिष्टं न च स्नायाद्विना ततः ॥ ८२ ॥
 केशग्रहान् प्रहारं च शिरस्येतान् विवर्जयेत् ।
 शिरःस्नातश्च तैलेन नाङ्गं किञ्चिदपि स्पृशेत् ॥ ८३ ॥
 न राज्ञः प्रतिगृह्णीयादराजन्यप्रसूतितः ।
 सूनाचक्रध्वजवतां वेशेनैव च जीवताम् ॥ ८४ ॥
 दशमूनासमंचक्रं दशचक्रसमो ध्वजः ।
 दशध्वजसमो वेशो दशवेशसमो नृपः ॥ ८५ ॥
 दशमूनासहस्राणि यो वाहयति सौनिकः ।
 तेन तुल्यः स्मृतो राजा घोरस्तस्य प्रतिग्रहः ॥ ८६ ॥
 यो राज्ञः प्रतिगृह्णाति लुब्धस्योच्छ्रास्त्रवर्तिनः ।
 स पर्यायेण यातीमावरकानेकविंशतिं ॥ ८७ ॥
 तामिस्रमन्थतामिस्रं महारौरवरौरवौ ।
 नरकं कालमूर्त्तंच महानरकमेव च ॥ ८८ ॥
 सङ्गीवनं महावीचिं तपनं सम्प्रतापनम् ।
 संघातंच सकाकोल्यं कुडूलं पुतिच्छन्निकं ॥ ८९ ॥

लोहशङ्खमृजीषंच पयानं शाल्मलीं नदीं ।
 असिपत्रवनंचैव लोहदारकमेव च ॥ ८०
 एतद्विदन्तो विद्वांसो ब्राह्मणा ब्रह्मवादिनः ।
 न राज्ञः प्रतिगृह्णन्ति प्रेत्य श्रेयोऽभिकाङ्क्षिणः ॥ ८१
 ब्राह्मे मुहूर्त्तं बुधेऽत धर्मार्यौ चानुचिन्तयेत् ।
 कायक्लेशांश्च तन्मूलान् वेदतत्त्वार्थमेव च ॥ ८२
 उयायावश्यकं कृत्वा कृतशौचः समाहितः ।
 पूर्वां सम्यग् जपंस्तिष्ठेत् स्वकाले चापरां चिरं ॥ ८३
 ऋषयो दीर्घसम्यक्त्वादीर्घमायुरवाप्नुयुः ।
 प्रज्ञां यशश्च कीर्त्तिंच ब्रह्मवर्चसमेव च ॥ ८४
 श्रावण्यां प्रौढपद्यां वाष्पपाकस्य यथाविधि ।
 युक्तच्छन्दांस्यधीयीत मासान् विप्रोऽर्द्धपंचमान् ॥ ८५
 पुथे तु च्छन्दां कुर्याद्वहिरुत्सर्जनं द्विजः ।
 माघशुक्लस्य वा प्राप्ते पूर्वाह्णे प्रथमेऽहनि ॥ ८६
 यथाशास्त्रन्तु कृत्वैवमुत्सर्गं च्छन्दां वहिः ।
 विरमेत् पक्षिणीं रात्रिं तदेवैकमहर्निशं ॥ ८७
 अतज्जुगुप्सु च्छन्दांसि शुक्लेषु नियतः पठेत् ।
 वेदाङ्गानि च सर्वाणि कृष्णपक्षेषु सम्पठेत् ॥ ८८
 नाविस्पष्टमधीयीत न शूद्रजनसन्निधौ ।
 न निशान्ते परिश्रान्तो ब्राह्माधीत्य पुनः स्वपेत् ॥ ८९
 यथोदितेन विधिना नित्यं च्छन्दस्कृतं पठेत् ।
 ब्रह्म च्छन्दस्कृतंचैव द्विजो युक्तो ह्यनापदि ॥ ९०
 इमात्रित्यमनध्यायानधीयानो विवर्जयेत् ।
 अध्यापनंच कुर्वाणः शिष्याणां विधिपूर्वकं ॥ ९१

ऋणं श्रेष्ठेऽनिले रात्रौ दिवा पांशुसमूहने ।
 एतौ वर्षास्वनध्यायावध्यायज्ञाः प्रचक्षते ॥ १०२
 विद्युत्स्तनितवर्षेषु महोत्कानाञ्च संज्ञवे ।
 आकालिकमनध्यायमेतेषु मनुरब्रवीत् ॥ १०३
 वृतांस्त्वभ्युदितान् विद्यात् वहा प्रादुष्कृताग्निषु ।
 तदा विद्यादनध्यायमनृतौ चाभ्रदर्शने ॥ १०४
 निर्घाते भूमिचक्षने ज्योतिषाश्चोपसर्जने ।
 एतानाकालिकान् विद्यादनध्यायानृतावपि ॥ १०५
 प्रादुष्कृतेष्वग्निषु तु विद्युत्स्तनितनिस्सने ।
 सज्ज्योतिः स्यादनध्यायः श्रेष्ठे रात्रौ यथा दिवा ॥ १०६
 नित्यानध्याय एव स्याद्ग्रामेषु नगरेषु च ।
 धर्मनैपुण्यक्रामानां पूतिगन्धे च सर्वदा ॥ १०७
 अन्तर्गतशवे ग्रामे वृषलस्य च सन्निधौ ।
 अनध्यायो रुद्यमाने समवाये जनस्य च ॥ १०८
 उदके मध्यरात्रे च विष्णुमूलस्य विसर्जने ।
 उच्छिष्टः श्राद्धशुक्लं चैव मनसापि न चिन्तयेत् ॥ १०९
 प्रतिगृह्य द्विजो विद्वानेकोद्दिष्टस्य केतनं ।
 तत्र हं न कीर्त्तयेद्ब्रह्म राज्ञो राज्ञोश्च सूतके ॥ ११०
 यावदेकाशुद्दिष्टस्य गन्धो लेपश्च तिष्ठति ।
 विप्रस्य विदुषो देहे तावद्ब्रह्म न कीर्त्तयेत् ॥ १११
 शयानः प्रौढपादश्च कृत्वा चैवावसक्त्यिकां ।
 नाधीयीतामिधं दग्धा सूतकान्नाद्यमेव च ॥ ११२
 नीहारे वाणशब्दे च सम्यग्योरेव चोभयोः ।
 अमावास्या-चतुर्दश्योः पौर्णमास्यष्टकाशु च ॥ ११३

अमावास्या गुरुं हन्ति शिष्यं हन्ति चतुर्दशी ।
 ब्रह्माष्टकापौर्णमास्यौ तस्मात्ताः परिवर्जयेत् ॥ ११४
 पांशुवर्षे दिशां दाहे गोमासुविरुते तथा ।
 ख-खरोष्ट्रे च रुवति पङ्क्तौ च न पठेद्विजः ॥ ११५
 नाधीयीत श्मशानान्ते ग्रामान्ते गोव्रजेऽपि वा ।
 वसित्वा मैथुनं वासः आदिकं प्रतिगृह्य च ॥ ११६
 प्राणि वा यदि वा प्राणि यत्किञ्चिच्छादिकं भवेत् ।
 तदालभ्यायिनध्यायः पाण्यास्यो हि द्विजः स्मृतः ॥ ११७
 चौरैरुपप्लूते ग्रामे संभ्रमे आग्निकारिते ।
 आकालिकमनध्यायं विद्यात् सर्वाङ्गुतेषु च ॥ ११८
 उपकर्मणि चोत्सर्गे तिरस्त्रं क्षेपणं स्मृतं ।
 अष्टकासु त्वहोरात्रस्त्वन्तासु च रात्रिषु ॥ ११९
 नाधीयीताशुमारुढो न वृक्षं न च हस्तिनम् ।
 न नावं न खरं नोष्ट्रं नेरिणस्थो न यानगः ॥ १२०
 न विवादे न कलहे न सेनायां न सङ्गरे ।
 न भुक्तमात्रे नाजीर्णे न वसित्वा न सुक्तके ॥ १२१
 अतिथिश्चाननुज्ञाप्य मारुते वाति वा भृशम् ।
 रुधिरे च स्मृते गात्राच्छस्त्रेण च परिच्यते ॥ १२२
 सामध्वनावृग्यजुषो नाधीयीत कदाचन ।
 वेदस्याधीत्य वायन्तमारण्यकमधीत्य च ॥ १२३
 ऋग्वेदो देवदैवत्यो यजुर्वेदस्तु मानुषः ।
 सामवेदः स्मृतः पित्रास्तस्मात्तस्याशुचिर्ध्वनिः ॥ १२४
 एतद्विदन्तो विद्वांसस्त्रयीनिष्कर्षमन्वहम् ।
 क्रमशः पूर्वमभ्यस्य पश्चाद्देदधीयते ॥ १२५

पशुमण्डुकमार्जारखसर्पनकुलाखुभिः ।
 अन्तरागमने विद्यादनध्यायमहर्निशम् ॥ १२१
 द्वावेव वर्जयेन्नित्यमनध्यायौ प्रयत्नतः ।
 स्वाध्यायभुमिं चाशुद्धामात्मानं चाशुचिं द्विजः ॥ १२७
 ध्रुमावस्थामष्टमीं च पौर्णमासीं चतुर्दशीम् ।
 ब्रह्मचारो भवेन्नित्यमप्यृतो स्नातको द्विजः ॥ १२८
 न स्नानमाचरेद्भुक्ता नातुरो न महानिधिः ।
 न वासोभिः सहजस्रं नाविघ्नाते जलप्रयये ॥ १२९
 देवतानां गुरो रात्रः स्नातकार्ययोस्तथा ।
 नाक्रामेत् कामतश्चयां वभ्रुणो द्वीक्षितस्य च ॥ १३०
 मध्यन्दिनेऽर्द्धरात्रे च श्रावं भुक्ता च सामिषम् ।
 सन्ध्योरुभयोश्चैव न सेवेत चतुष्पथम् ॥ १३१
 उद्वर्तनमपस्नानं विण्मूत्रे रक्तमेव च ।
 श्लेष्मानिष्ठूतवान्तानि नाधितिष्ठेत्तु कामतः ॥ १३२
 वैरिणं नोपसेवेत सहायं चैव वैरिणः ।
 अधार्भिकं तस्करं च परस्यैव च योषितम् ॥ १३३
 न ह्रीदृशमनायुथं लोके किञ्चन विद्यते ।
 यादृशं पुरुषस्येह परदारोपसेवनम् ॥ १३४
 क्षत्रियं चैव सर्पं च ब्राह्मणं च बहुश्रुतम् ।
 नावमन्येत वै भूणुः क्षयानपि कदाचन ॥ १३५
 एतन्नयं हि पुरुषं निर्हृद्देवमानितम् ।
 तस्मादेतन्नयं नित्यं नावमन्येत बुद्धिमान् ॥ १३६
 नात्मानमवमन्येत पूर्वाभिरसन्नदिभिः ।
 आसन्नयोः श्रियमन्विच्छेन्नैनां मन्येत दुर्लभाम् ॥ १३७

सत्यं ब्रूयात् प्रियं व्रूयान्नब्रूयात् सत्यमप्रियम् ।
 प्रियंच नावृतं ब्रूयादेष धर्मः सनातनः ॥ १३८
 भद्रं भद्रमिति ब्रूयाद्भद्रमित्येव वा वदेत् ।
 शुष्कवैरं विवादंच न कुर्यात् केनचित् सह ॥ १३९
 नातिक्लृप्तं नातिसाधं नातिमध्यन्दिने स्थिते ।
 नात्रातेन समं गच्छेवैको न वृषलैः सह ॥ १४०
 हीनाङ्गानतिरिक्ताङ्गान् विद्याहीनान् वयोऽधिकान् ।
 रुषद्रक्ष्यविहीनांश्च जातिहीनांश्च नाचिपेत् ॥ १४१
 न स्पृशेत् पाणिनोष्णो विप्रो गोव्राह्मणानलान् ।
 न चापि पथ्येदशुचिः सुस्थो ज्योतिर्गणान् दिवि ॥ १४२
 स्मृद्द्वैतानशुचिर्नित्यमद्भिः प्राणानुपस्पृशेत् ।
 गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिं पाणितलेन तु ॥ १४३
 अनातुरः खानि खानि न स्पृशेदनिमित्ततः ।
 रोमाणि च रज्यानि सर्वाण्येव विवर्जयेत् ॥ १४४
 मङ्गलाचारयुक्तः स्यात् प्रयतात्मा जितेन्द्रियः ।
 जपेच्च जुहुयाच्चैव नित्यमग्निमतन्द्रितः ॥ १४५
 मङ्गलाचारयुक्तानां नित्यंच प्रयतात्मनाम् ।
 जपतां जुहुतांचैव विनिपातो न विद्यते ॥ १४६
 वेदमेवाभ्यसेन्नित्यं यथाकालमतन्द्रितः ।
 तं ह्यत्याहुः परं धर्ममुपधर्माऽन्य उच्यते ॥ १४७
 वेदाभ्यासेन सततं शौचेन तपसैव च ।
 अद्रोहेण च भूतानां जातिं स्मरति पौर्विकोम् ॥ १४८
 पौर्विकीं संस्मरन् जातिं ब्रह्मैवाभ्यस्यते पुनः ।
 ब्रह्माभ्यासेन चाजस्रमनन्तं सुखमश्नुते ॥ १४९

सावितान् शान्तिहोमांश्च कुर्यात् पर्वसु नित्यशः ।
 पितृंश्चैवाष्टकास्त्रिंशन्नित्यमन्वष्टकाश्च ॥ १५०
 दूरादावसथाम्बूतं दूरात् पादावसेचनम् ।
 उच्छिष्टासं निषेकं च दूरादेव समाचरेत् ॥ १५१
 भैतं प्रसाधनं क्षानं दन्तधावनमञ्जनम् ।
 पूर्वाह्न एव कुर्वीत देवतानां च पूजनम् ॥ १५२
 दैवातान्यभिगच्छेत् धार्मिकांश्च द्विजोत्तमान् ।
 ईश्वरं चैव रक्षार्थं गुरुनेव च पर्वसु ॥ १५३
 अभिवाद्येद्बृषांश्च दद्याच्चैवासनं स्वकम् ।
 कृताञ्जलिर्होसीत गच्छतः पृष्ठतोऽन्वितात् ॥ १५४
 श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यङ्निवृत्तं स्त्रेषु कर्मसु ।
 धर्ममूलं निषेवेत सदाचारमतन्द्रितः ॥ १५५
 आचारास्त्रभते ह्यायुराचारादीप्सिताः प्रजाः ।
 आचाराजनमक्षय्यमाचारो हन्यलक्षणम् ॥ १५६
 दुराचारो हि पुरुषो लोके भवति निन्दितः ।
 दुःखभागी च सततं व्याधितोऽल्पायुरेव च ॥ १५७
 सर्वलक्षणहीनोऽपि यः सदाचारवासरः ।
 अह्मधानोऽनसूयश्च शतं वर्षाणि जीवति ॥ १५८
 यद्व्यत् परवशं कर्म तत्तद्व्यत्नेन वर्जयेत् ।
 यद्व्यदात्मवशन्तु स्यात्तत्तत् सेवेत यत्नतः ॥ १५९
 सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।
 एतद्विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ॥ १६०
 यत् कर्म कुर्वतोऽस्य स्यात् परितोषोऽन्तरात्मनः ।
 तत् प्रयत्नेन कुर्वीत विपरीतन्तु वर्जयेत् ॥ १६१

आचार्यश्च प्रवक्तारं पितरं मातरं गुरुम् ।
 न हिंस्याद्वाङ्मणान् गांश्च सर्वांश्चैव तपस्विनः ॥ १६२
 नास्ति स्वं वेदनिन्दां च देवतानां च कुत्सनम् ।
 द्वेषं दम्भं च मानं च क्रोधं तैश्चैव वर्जयेत् ॥ १६३
 परस्य दण्डं नोदूयच्छेत् क्रुद्धो नैव निपातयेत् ।
 अन्यत्र युष्माक्येषां दण्डार्थं ताडयेत्तु तौ ॥ १६४
 ब्राह्मणावावगूह्यैव द्विजातिवधकाम्यया ।
 शतं वर्षाणि तामिह नरके परिवर्त्तते ॥ १६५
 ताडयित्वा तृष्णेनापि संरम्भान्मतिपूर्वकम् ।
 एकविंशतिमाजातोः पापयोनिषु जायते ॥ १६६
 अशुभ्यमानोत्पाद्य ब्राह्मणस्याऽऽसृगङ्गतः ।
 दुःखं सुमहदाप्नोति प्रेत्याप्राञ्जतया नरः ॥ १७
 शोणितं यावत् पांशून् संगृह्णाति महीतलात् ।
 तावतोऽद्भानमुच्यते शोणितोत्पादकोऽद्यते ॥ १६८
 न कदाचिद्विजे तस्माद्विद्वानवगुरेदपि ।
 न ताडयेत्तृष्णेनापि न गात्रात् स्त्रावयेदसृक् ॥ १६९
 अधार्मिको नरो योहि वस्य चाप्यशतं धनम् ।
 हिंसारतश्च यो नित्यं नेहासौ सुखमेधते ॥ १७०
 न सोद्वेगमि धर्मेण मनोऽधर्मं निवेशयेत् ।
 अधार्मिकाणां पापानामाशु पश्यन् विपर्ययम् ॥ १७१
 नाधर्मश्चरितो लोके सद्यः फलति गौरिव ।
 शनैरावर्त्तमानस्तु कर्त्तुर्मूलानि हन्तति ॥ १७२
 यदि नात्मनि पुत्रेषु न चेत् पुत्रेषु वसूषु ।
 न त्वेव तु हतोऽधर्मः कर्त्तुर्भवति निष्फलः ॥ १७३

अधर्मैधते तावन्ततो भद्राणि पश्यति ।
 ततः संपन्नान् जयति समूलस्तु विनश्यति ॥ १७४
 सत्यधर्मार्थदृष्टेषु शीघ्रं चैवा रमेत् सदा ।
 शिष्यांश्च शिष्याद्धर्मैण वाग्वाङ्मदरसंयतः ॥ १७५
 परित्यजेद्धर्मकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ ।
 धर्मचाप्यसुखोदकं लोकविक्रुष्टमेव च ॥ १७६
 न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलोऽनुजः ।
 न आशाक्चपलश्चैव न परद्रोहकर्मधीः ॥ १७७
 येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ।
 तेन यायात् सतां मार्गं तेन गच्छन्नरिष्यते ॥ १७८
 ब्रह्मविष्णुपुरोहिताचार्यैर्मातुलातिथिसंश्रितैः ।
 बालदृष्टातुरैर्वेद्यैर्ज्ञातिसम्बन्धिवान्धवैः ॥ १७९
 मातापितृभ्यां यामीभिर्भ्रात्रा पुत्रैश्च भार्यया ।
 दुहित्रा दासवर्गेण विवादं न समाचरेत् ॥ १८०
 एतैर्विवादान् सन्त्यज्य सर्वपामैः प्रमुच्यते ।
 एभिर्जितैश्च जयति सर्वान् लोकानिमान् गृह्णी ॥ १८१
 आचार्यो ब्रह्मलोकेशः प्राजापत्ये पिता प्रभुः ।
 अतिथिस्त्विन्द्रलोकेशो देवलोकस्य धर्मिजः ॥ १८२
 यामयोऽप्सरसां लोके वैश्वदेवस्य बान्धवाः ।
 सम्बन्धिनो ह्यपां लोके दृधिव्यां मातृमातुलौ ॥ १८३
 आकाशेशस्तु विज्ञेया बालदृष्टदृष्टातुराः ।
 भ्राता ज्येष्ठः समः पित्रा भार्या पुत्र स्वकां तनुः ॥ १८४
 स्त्रिया स्त्री दासवर्गश्च दुहिता कृपणं परम् ।
 तस्मादेतैरधिधितः सहेतासंज्वरः सदा ॥ १८५

प्रतिग्रहसमर्थोऽपि प्रसङ्गं तत्र वर्जयेत् ।
 प्रतिग्रहेण ह्यस्य ब्राह्मं तेजः प्रशाम्यति ॥ १८६
 न द्रव्याणामविज्ञाय विधिं धर्म्यं प्रतिग्रहे ।
 मात्रः प्रतिग्रहं कुर्यादवसीदन्नपि क्षुधा ॥ १८७
 हिरण्यं भूमिमश्वं गामसं वासस्तिलान् घृतम् ।
 प्रतिगृह्णन्नविद्वांस्तु भक्षीभवति दारुवत् ॥ १८८
 हिरण्यमायुरन्नं च भूगौश्चाप्योषतस्तनुम् ।
 अश्वश्चक्षुस्त्वचं वासो घृतं तेजस्तिलाः प्रजाः ॥ १८९
 अतपास्वनधीयानः प्रतिग्रहं रुचिर्द्विजः ।
 अन्नस्य शृण्वेनेव सह तेनैव मज्जति ॥ १९०
 तस्मादविद्वान्निभियाद्यस्मात् तस्मात् प्रहिग्रहात् ।
 खल्वकेनाप्यविद्वान् हि पङ्के गौरिव सीदति ॥ १९१
 न वार्यपि प्रयच्छेत्तु वैडालव्रतिके द्विजे ।
 न वक्त्रतिके विप्रे नावेदविदि धर्मवित् ॥ १९२
 त्रिष्वप्येतेषु दत्तं हि विधिनाप्यर्जितं धनम् ।
 दातुर्भवत्यनर्थाय परवादातुरेव च ॥ १९३
 यथा प्लवेनौपलेन निमज्जत्युदके तरन् ।
 तथा निमज्जतोऽधस्तादन्नौ दातृप्रतीच्छकौ ॥ १९४
 धर्मध्वजी सदानुव्यञ्छाङ्गिको लोकदम्भकः ।
 वैडालव्रतिको ज्ञेयो हिंस्रः सर्वाभिसन्धकः ॥ १९५
 अधोदृष्टिर्नैकृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः ।
 शठो मिथ्याविनीतश्च वक्त्रतचरो द्विजः ॥ १९६
 ये वक्त्रतिनो विप्रा ये च मार्जारलिङ्गिनः ।
 ते पतन्त्यन्धतामिक्षे तेन पापेन कर्मणा ॥ १९७

क धर्मस्यापदेनेन पापं कृत्वा व्रतं चरेत् ।
 व्रतेन पापं प्रच्छाद्य कुर्वन् स्त्रीशूद्रदम्भनम् ॥ १८८
 मृत्येह चेदृशा विप्रा गर्ह्यन्ते ब्रह्मवादिभिः ।
 कृद्गनाचरितं यच्च व्रतं रक्षांसि गच्छति ॥ १८९
 अलिङ्गी लिङ्गिवेशेन यो वृत्तिमुपजीवति ।
 स लिङ्गिनां हरत्येनस्तिर्यग्योनौ च जायते ॥ २००
 परकीयनिपानेषु न स्नायाच्च कदाचन ।
 निपानकर्तुः स्नात्वा तु दुष्कृतांशेन लिङ्ग्यते ॥ २०१
 यानशय्यासनान्यस्य कूपोद्यानगृहाणि च ।
 अदत्तान्युपयुञ्जान एनसः स्नात्तुरीयभाक् ॥ २०२
 नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु च ।
 स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्त्तप्रस्त्रवणेषु च ॥ २०३
 यमान् सेवेत सततं न नित्यं नियमान् वृषः ।
 यमान् पतत्यकुर्वाणो नियमान् केवलान् भजन् ॥ २०४
 नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजिहुते तथा ।
 स्त्रिया क्लीवेन च हुते भूञ्जीत ब्राह्मणः कश्चित् ॥ २०५
 अग्नीकमेतत् साधूनां यत्न जुह्वत्यमी हविः ।
 प्रतापमेतद्देवानां तस्मात्तत् परिवर्जयेत् ॥ २०६
 भक्तकृदातुराणांच न भुञ्जीत कदाचन ।
 केशकीटावपन्नंच पदास्पृष्टंच कामतः ॥ २०७
 भूणप्रावेक्षितंचैव संस्पृष्टाप्युदक्यया ।
 पतत्रिणावलीढश्च शुना संस्पृष्टमेव च ॥ २०८
 गवा चान्नमुपघ्रातं घृष्टान्नंच विशेषतः ।
 गणान्नं गणिकान्नंच विदुषा च जुगुप्सितम् ॥ २०९

स्तेनगायनयोश्चान्नं तच्छोषाद्दुषिकस्य च ।
 दीक्षितस्य कर्दयस्य बद्धस्य निगडस्य च ॥ २१०
 अभिशस्तस्य घण्टस्य पुञ्चल्या दान्भिकस्य च ।
 शक्तं पर्युषितं चैव शूद्रस्योच्छिष्टमेव च ॥ २११
 चिकित्सकस्य गृहयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः ।
 उग्रान्नं स्रुतकान्नं च पर्याचान्तमनिर्दृश्यम् ॥ २१२
 अनर्चितं वृथामांसमवीरायाश्च योषितः ।
 द्विषदन्नं नृपर्थ्यन्नं पतितान्नमवक्षतम् ॥ २१३
 पिशुनानृतिनोश्चान्नं क्रतुविक्रयिणस्तथा ।
 शैलूषतुन्नवायान्नं कृतघ्नस्यान्नमेव च ॥ २१४
 कर्मारस्य निषादस्य रङ्गावतारकस्य च ।
 सुवर्णकर्तुर्वणस्य शस्त्रविक्रयिणस्तथा ॥ २१५
 श्ववतां शौण्डिकानां च चेलनिर्णजकस्य च ।
 रज्जुकस्य वृशंसस्य यस्य चोपपतिर्गृहे ॥ २१६
 नृप्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानां च सर्वशः ।
 अनिर्दृश्यं च प्रेतान्नमतुष्टिकरमेव च ॥ २१७
 राजान्नं तेजसादत्ते शूद्रान्नं ब्रह्मवर्चसम् ।
 आयुः सुवर्णकारान्नं यशचर्माधकर्त्तिनः ॥ २१८
 कारुकान्नं प्रजां हन्ति बलं निर्णजकस्य च ।
 गणान्नं गणिकान्नञ्च लोकेभ्यः परिक्रान्तति ॥ २१९
 पूयंचिकित्सकस्यान्नं पुञ्चल्यास्त्वन्नमिन्द्रियम् ।
 विष्ठा वर्हृषिकस्यान्नं शस्त्रविक्रयिणोमलम् ॥ २२०
 यएतेऽन्ये त्वभोज्यान्नाः क्रमशः परिकीर्त्तिताः ।
 तेषां त्वगस्थिरोमाणि वदन्त्यन्नं मनीषिणः ॥ २२१

शुक्राऽतोऽन्यतमस्यान्नममत्या क्षपणं व्रजम् ।
 मत्या शुक्राचरेत् छच्छं रेतोविष्मूत्रमेव च ॥ २२२
 नाद्याच्छुद्रस्य पक्वान्नं विद्वानश्राद्धिनोद्विजः ।
 आददीताममेवास्मादहृत्ताविकरात्रिकम् ॥ २२३
 श्रोत्रियस्य कर्द्व्यस्य वदान्यस्य च वार्द्धुषेः ।
 मीमांसितोभयं देवाः सममन्नमकल्पयन् ॥ २२४
 तान् प्रजापतिराहेत्य माहृदुं विषमं समम् ।
 अद्यापूतं वदान्यस्य हतमश्रद्धयेतरत् ॥ २२५
 अश्रद्धेष्टं च पूतं च नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ।
 अद्याहृते ह्यश्रद्धे ते भवतः स्वागतैर्द्वर्जः ॥ २२६
 दानधर्मं निषेवेत नित्यमैष्टिकपौर्त्तिकम् ।
 परितुष्टेन भावेन पात्रमासाद्य शक्तितः ॥ २२७
 यत्किञ्चिदपि दातव्यं याचितेनानसूयया ।
 उत्पत्स्यते हि तत्पात्रं यत्तारयति सर्वतः ॥ २२८
 वारिदस्लृप्तिमाप्नोति सुखमक्षय्यमन्नदः ।
 तिलप्रदः प्रजामिष्टां दीपदश्चक्षुरुत्तमम् ॥ २२९
 भूमिदो भूमिमाप्नोति दीर्घमायुर्हिरण्यदः ।
 गृहदोऽग्राणि वैश्वानि रुप्यदोरुपमुत्तमम् ॥ २३०
 वासोदश्चन्द्रसालोक्यमश्विसालोक्यमश्वदः ।
 अन्नडुहः त्रियं पुष्टां गोदो ब्रध्नत्य पिष्टपम् ॥ २३१
 यानशय्याप्रदो भार्यामैश्वर्यमभयप्रदः ।
 धान्यदः शाश्वतं सौख्यं ब्रह्मदो ब्रह्मसार्धिताम् ॥ २३२
 सर्वेषामेव दानानां ब्रह्मदानं विशिष्यते ।
 वार्यन्नगोमहीवासस्त्रिलकाञ्चन सर्पिषाम् ॥ २३३

येन येन तु भावेन यद्व्यदानं प्रयच्छति ।
 तत्तत्तेनैव भावेन प्राप्नोति प्रतिपूजितः ॥ २३४
 योऽर्चितं प्रतिगृह्णाति ददात्यर्चितमेव च ।
 तावुभौ गच्छतः स्वर्गं नरकान्तु विपर्यये ॥ २३५
 न विस्मयेत तपसा वदेद्दिष्टा च नाश्रुतम् ।
 नात्तोऽप्यपवदेद्विप्रान्न दत्त्वा परिकीर्त्तयेत् ॥ २३६
 यज्ञोऽश्रुतेन क्षरति तपः क्षरति विस्मयात् ।
 आयुर्विप्रापुवादेन दानं च परिकीर्त्तनात् ॥ २३७
 धर्मं धनैः सँच्चिनुयाद्वल्मीकमिव पुत्तिकाः ।
 परलोके सहायार्थं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ २३८
 नामुत्र हि सहायार्थं पिता मता च तिष्ठतः ।
 न पुत्रदारं न ज्ञातिर्धर्मं स्तिष्ठति केवलः ॥ २३९
 एकः प्रजायते जन्तुरेकएव प्रलीयते ।
 एकोऽनुभुङ्क्ते सुखतमेकएव च दुष्कृतम् ॥ २४०
 द्युतं शरीरमुत्सृज्य काष्ठलोद्वसमं क्षितौ ।
 विमुखा बान्धवा यान्ति धर्मस्तमनुगच्छति ॥ २४१
 तस्माद्धर्मं सहायार्थं नित्यं सँच्चिनुयाच्छनैः ।
 धर्मेण हि सहायेन तमस्तरति दुस्तरम् ॥ २४२
 धर्मप्रदानं पुरुषं तपसा हतकिल्बिषम् ।
 परलोकं नयत्याशु भास्वन्तं खशरीरिणम् ॥ २४३
 उत्तमैरुत्तमैर्नित्यं सम्बन्धानाचरेत् सह ।
 निनोषुः कुलमुत्कर्षमधमानधमांस्त्वजेत् ॥ २४४
 उत्तमानुत्तमान् गच्छन् क्षीनान् क्षीनांचवर्जयन् ।
 ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति प्रत्यवायेन शूद्रताम् ॥ २४५

दृढकारी षडुर्ध्वतः क्रूराचारैरसं वसन् ।
 अहिंसो दमदानाभ्यां जयेत् स्वर्गं तथाव्रतः ॥ २४६
 एधोदकं मूलफलमन्नमभ्युद्यतं च यत् ।
 सर्वतः प्रतिगृह्णीयान्मध्वयाभयदक्षिणाम् ॥ २४७
 आहृताभ्युद्यतां भिक्षां पुरस्तादप्रचोदिताम् ।
 मेने प्रजापतिर्ग्राह्यामपि दुष्कृतकर्मणः ॥ २४८
 नाश्रन्ति पितरस्तस्य दशवर्षाणि पञ्च च ।
 न च हव्यं वहत्यग्निर्यस्तामभ्यवमन्यते ॥ २४९
 शय्यां गृहान् कुशान् गन्धानपः पुशं मनीन्दधि ।
 धाना मत्स्यान् पयो सांसं धाकञ्चैव न लिण्गुदेत् ॥ २५०
 गुरुन् भृत्यांश्चोज्जिहीर्षन्नर्चिष्यन् देवतातिथीन् ।
 सर्वतः प्रतिगृह्णीयान्नतु तृप्येत् स्वयन्ततः ॥ २५१
 गुरुषु त्वभ्यतीतेषु विना वा तैर्गृहं वसन् ।
 आत्मनो वृत्तिमन्विच्छन् गृह्णीयात् साधुतः सदा ॥ २५२
 आर्द्धिकः कुलमित्रं च गोपालो दासनापितौ ।
 एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ २५३
 यादृशोऽस्य भवेदात्मा यादृशं च चिकीर्षितम् ।
 यथा चोपचरेदेनं तथात्मानं निवेदयेत् ॥ २५४
 योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा सत्सु भाषते ।
 स पापकृत्तमो लोके स्तेन आत्मापहारकः ॥ २५५
 दाच्यर्थानियताः सर्वे वाङ्मूला वाग्विनिःसृताः ।
 तान्तु यः स्तेनयेद्वाचं स सर्वस्ते यत्कनरः ॥ २५६
 महर्षिपितृदेवानां गत्वानृण्यं यथाविधि ।
 पुत्रे सर्वे समासज्य वसेन्नाध्यक्ष्यमाश्रितः ॥ २५७

एकाकी चित्तयेन्नित्यं विविक्ते हितमात्मनः ।
 एकाकी चित्तयानोहि परं श्रेयोऽधिगच्छति ॥ २५८
 एषोदिता गृहस्थस्य वृत्तिर्विप्रस्य शाश्वती ।
 स्नातकव्रतकल्पश्च सत्त्ववृद्धिकरः शुभः ॥ २५९
 अनेन विप्रो वृत्तेन वर्त्तयन् वेदशास्त्रवित् ।
 व्यपेतकल्मषोनित्यं ब्रह्मलोके महीयते ॥ २६०

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां
 चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४

पञ्चमोऽध्यायः ।

श्रुत्वैतादृषयो धर्मान् स्नातकस्य यथोदितान् ।
 दूदमूचुर्महात्मानमनलप्रभवं भृगुम् ॥ १
 एवं यथोक्तं विप्राणां स्वधर्ममनुतिष्ठताम् ।
 कथं शृणुः प्रभवति वेदशास्त्रविदां प्रभो ॥ २
 स तानुवाच धर्मात्मा महर्षीन् मानवी भृगुः ।
 श्रूयतां येन दोषेण श्रुत्यविप्रान् जिघांसति ॥ ३
 अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जनात् ।
 शालत्यादनदोषाच्च श्रुत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥ ४
 लशुनं गृह्णन् चैव पलायडुं कवकानि च ।
 अभक्ष्याणि द्विजातीनामप्यप्रभवानि च ॥ ५
 लोहितान् वृक्षनिर्यासान् व्रश्चनप्रभवांस्तथा ।
 शैलुं गव्यं च पेषुषं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥ ६

दृष्टालसरसं यावं पायसापूपमेव च ।
 अनुपाकृतमांसानि देवानानि हवींषि च ॥ ७
 अग्निर्हृश्या गोः क्षीरमौष्ट्रमैकशफं तथा ।
 आविकं सन्धिनीक्षीरं विवत्सायाश्च गो पयः ॥ ८
 आरण्यानांच सर्वेषां चगाणां माहिषं विना ।
 स्त्रीक्षीरं चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हि ॥ ९
 दधि भक्ष्यं शक्तेषु सर्वं च दधिसम्भवम् ।
 दानि चैवाभिषुयन्ते पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥ १०
 क्रत्यादान् शकुनीन् सर्वांस्तथा ग्रामनिवासिनः ।
 अग्निर्हृष्टांश्चैकशफांश्चिद्भिन्नं च विवर्जयेत् ॥ ११
 कलविह्वं म्रवं हंसं चक्राङ्गं ग्रामकुक्कुटम् ।
 सारसं रज्जुबालं च दातुं शकसारिके ॥ १२
 प्रतुदान् जालपादांश्च कोयष्टिनखविष्करान् ।
 निमज्जतश्च मत्स्यादान् सौनं वल्लूरमेव च ॥ १३
 वक्रं चैव बलाकांश्च काकोलं खल्लरीटकम् ।
 मत्स्यादान् विड्वराह्यांश्च मत्स्यानेव च सर्वशः ॥ १४
 यो यस्य मांसमग्राति स तन्मांसादुच्यते ।
 मत्स्यादः सर्वमांसादस्तस्मान्मत्स्यान् विवर्जयेत् ॥ १५
 पाठीनरोहितावाद्यौ नियुक्तौ हव्यकव्ययोः ।
 राजीवान् सिंहतुण्डांश्च सशस्त्रांश्चैव सर्वशः ॥ १६
 न भक्षयेदेकचरानन्नातांश्च च्छगद्विजान् ।
 भक्ष्येऽपि समुद्दिष्टान् सर्वान् पंचनखांस्तथा ॥ १७
 श्वाविधं श्वत्सवं गोधां खड्गकुर्मशशांस्तथा ।
 भक्ष्यान् पंचनखेष्वहुरनुष्टांश्चैकतोदतः ॥ १८

कृत्वाकं विड्वराहंच लशुनं ग्रामकुक्कुटम् ।
 पलाण्डुं गृञ्जनंचैव मत्या जग्धा पतेद्विजः ॥ १८
 अमत्यैतानि षड्जग्धा कच्छं सान्तपनंचरेत् ।
 यतिचान्द्रायणं वापि शैषेषूपवसेदहः ॥ २०
 संवत्सरस्यैकमपि चरेत् कच्छं द्विजोत्तमः ।
 अत्रातभुक्तगृहार्थं ज्ञातस्य तु विशेषतः ॥ २१
 यत्रार्थं ब्राह्मणैर्विधाः प्रशस्ता स्तनपक्षिणः ।
 भृत्यानांचैव हृत्यर्थमगस्तो ह्याचरत् पुरा ॥ २२
 वमूतुर्हि पुरोडाशा भक्ष्याणां स्तनपक्षिणां ।
 पुराणेष्वपि यज्ञेषु ब्रह्मक्षत्रसवेषु च ॥ २३
 यत्किंचित् स्नेहसंयुक्तं भक्षं भोज्यमगर्हितम् ।
 तत्पथ्युषितमप्याद्य हविशेषंच यज्ञवेत् ॥ २४
 चिरस्थितमपि त्वाद्यमन्त्रे हातं द्विजातिभिः ।
 यवगोधूमजं सर्वं पयसंचैव विक्रिया ॥ २५
 एतदुक्तं द्विजातीनां भक्ष्याभक्ष्यमशेषतः ।
 मांसस्यातः प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणवर्जने ॥ २६
 प्रोक्षितं भक्षयेमांसं ब्राह्मणानांच काम्यया ।
 यथाविधि निथुक्तस्तु प्राणानामेव चात्यये ॥ २७
 प्राणं यान्नमिदं सर्वं प्रजापतिरकल्पयत् ।
 स्थावरं जङ्गमंचैव सर्वं प्राणस्य भोजनम् ॥ २८
 चराणामन्नमचरा दंष्ट्रिणामप्यदंष्ट्रिणः ।
 अहस्ताश्च सहस्तानां शूरानांचैव भीरवः ॥ २९
 नात्ता दूषत्यदन्नाद्यान् प्राणिनोऽन्यहन्यपि ।
 धातैव सृष्टा ह्याद्याश्चप्राणिनोऽत्तार एव च ॥ ३०

जज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येष दैवोविधिः स्मृतः ।
 अतोऽन्यथाप्रवृत्तिस्तु रान्तसोविधिरुच्यते ॥ ३१
 क्रीत्वा स्वयं वाप्युत्पाद्य परोपकृतमेव वा ।
 देवान् पितृन् चार्चयित्वा खादन्मांसं न दुष्यति ॥ ३२
 नाद्यादविधिना मांसं विधिघ्नोऽनापदि द्विजः ।
 जग्ध्वा ह्यविधिनामांसं भ्रेत्य तैरद्यतेऽवशः ॥ ३३
 न तादृशं भवत्येनो जगहन्तुर्नार्थिनः ।
 यादृशं भवति भ्रेत्य वृथामांसानि खादतं ॥ ३४
 नियुक्तस्तु यथान्यायं यो मांसं नाप्ति मानवः ।
 स भ्रेत्य पशुतां याति सन्भवानेकविंशतिम् ॥ ३५
 अमंस्कृतान् प्रभून्मन्त्रैर्नाद्यादिप्रः कदाचन ।
 मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्याच्छाश्वतं विधिमास्थितः ॥ ३६
 कुर्याद्दृढतपशं सङ्गे कुर्यात् पिष्टपशं तथा ।
 नत्वेव तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत् कदाचन ॥ ३७
 यावन्ति पशुरोमाणि तावत् क्षत्वोह मारणम् ।
 वृथा पशुघ्नः प्राप्नोति भ्रेत्य जन्मनि जन्मनि ॥ ३८
 यज्ञार्थं पशयः सृष्टाः स्वयमेव सयन्भुवा ।
 यज्ञोऽस्यभूत्यै सर्वस्य तस्माद्यज्ञे बधोऽवधः ॥ ३९
 ओषध्यः पशवो वृक्षास्तिर्य्यश्चः पक्षिणस्तथा ।
 यज्ञार्थं निधनं प्राप्ताः प्राप्नुवन्त्युच्छ्रितीः पुनः ॥ ४०
 मधुपर्कं च यज्ञे च पितृदैवतकर्मणि ।
 अतैव पशवो हिंस्यानान्यत्वेत्यब्रवीन्मनुः ॥ ४१
 एष्वर्थेषु पशून् हिंसन् वेदतत्त्वार्थविहिजः ।
 आत्मासंच पशुश्चैव गमयत्युत्तमां गतिम् ॥ ४२

गृहे गुरावरस्थे वा निवसन्नात्मवान् द्विजः ।
 मा वेदविहितां हिंसामापद्यपि समाचरेत् ॥ ४३
 या वेदविहिता हिंसा नियतास्त्रिंशराचरे ।
 अहिंसामेव तां विद्यादेदाहर्माहि निर्वभौ ॥ ४४
 योऽहिंसकानि भूतानि हिनस्यात्मसुखेच्छया ।
 स जीवन्त्युत्तमैव न कश्चित् सुखमेधते ॥ ४५
 यो बन्धनवधक्लेशान् प्राणिनां न चिकीर्षति ।
 स सर्वसंहितप्रोप्लुः सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ ४६
 यद्वायति यत्कुर्वते वृत्तिं वध्नाति यत्र च ।
 तद्वाप्रोत्ययत्रेन यो हिनस्ति न किञ्चन ॥ ४७
 नाकृत्वा प्राणिनां हिंसां मांसमुत्पद्यते कश्चित् ।
 नच प्राणिवधः स्वर्ग्यस्तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ॥ ४८
 समुत्पत्तिंच मांसस्य वधवन्धौ च देहिनाम् ।
 प्रसूमीक्ष्य निवर्त्तत सर्वमांसस्य भक्षणात् ॥ ४९
 न भक्षयति या मांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ।
 स लोके प्रियतां याति व्याधिभिश्च न पीड्यते ॥ ५०
 अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ।
 संस्कर्त्ता चोपहर्त्ता च खादकश्चेति घातकाः ॥ ५१
 स्वमांसं परमांसेन यो वर्धयितुमिच्छति ।
 अनभ्यर्च्य पितृन् देवान् ततोऽन्यो नास्त्यपुण्यकृत् ॥ ५२
 वर्धे वर्धेऽश्वमेधेन यो यजेत शतं समाः ।
 मांसानि च न खादेद्यस्तयो पुण्यफलं समम् ॥ ५३
 फलमुलाशनैर्मध्वैर्न्यन्नानांच भोजनैः ।
 न तत्फलमवाप्नोति यन्मांसपरिवर्जनात् ॥ ५४

मां स भक्षयितामुत्र यस्य मांसमिहाप्यहम् ।
 एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ५५
 न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये न च मैथुने ।
 प्रवित्तिरेषा भूतानां निवृत्तिस्तु महाफला ॥ ५६
 प्रेतशुद्धिं प्रवक्ष्यामि द्रव्यशुद्धिं तथैव च ।
 चतुर्णामपि वर्णानां यथावदनुपूर्वशः ॥ ५७
 दन्तजातेऽनुजाते च ह्यतच्छूडे च संस्थिते ।
 अशुद्धा बान्धवाः सर्वे सूतके च तथोच्यते ॥ ५८
 दशाहं श्रावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ।
 अर्वाक् संचयनादस्त्रां त्राहमेकाहमेव च ॥ ५९
 सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।
 समानोदकभावस्तु जन्मानास्रोरवेदने ॥ ६०
 यथेदं श्रावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ।
 जननेऽप्यवमेव स्यान्निपुणां शुद्धिमिच्छतां ॥ ६१
 सर्वेषां श्रावमाशौचं मातापितृस्तु सूतकम् ।
 सूतकं मानुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः ॥ ६२
 निरस्य तु पुमान् शुक्रमुपस्पृश्यैव शुध्यति ।
 बैजिकादभिसम्बन्धादनुरून्धादघं चाहम् ॥ ६३
 अङ्गा चैकेन रात्रौ च त्रिरात्रैरेव च त्रिभिः ।
 शवस्पृशो विशुध्यन्ति त्राहादुदकदायिनः ॥ ६४
 गुरोः प्रेतस्य शिथस्तु पितृमेधं समाचरन् ।
 प्रेताहारैः समन्तत्र दशरात्रेण शुध्यति ॥ ६५
 रात्रिभिर्मासतुल्याभिर्गर्भस्त्रावे विशुध्यति ।
 रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥ ६६

नृणामकृतचूडानां विशद्विर्नेशिकी स्मृता ।
 निर्वृत्तचूडकानान्तु तिराताच्छुद्धिरिष्यते ॥ ६७
 जनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्वान्धवा वह्निः ।
 अलङ्कृत्य शुचौ भूमावस्थिसंचयनादृते ॥ ६८
 नास्य कार्योऽग्निसंस्कारो न च कार्योदकक्रिया ।
 अरण्ये काष्ठवत्थक्ता क्षपेयुस्त्राहमेव च ॥ ६९
 नात्रिवर्षस्य कर्त्तव्या वाग्धवैरुदकक्रिया ।
 जातदन्तस्य वा कुर्युर्वास्त्रि वापि कृते सति ॥ ७०
 स ब्रह्मचारिण्येकाहमतीते क्षपणं स्मृतम् ।
 जन्मन्येकोदकानान्तु तिराताच्छुद्धिरिष्यते ॥ ७१
 स्त्रीणामसंस्कृतानान्तु द्राक्षाच्छुध्यन्ति वाग्धवाः ।
 यथोक्तेनैव कल्पेन शुध्यन्ति तु सनाभयः ॥ ७२
 अक्षारलवणावाः स्युर्निर्मज्जेयुश्चते द्राघम् ।
 मांसाशनं च नाग्नीयुः शयीरंश्च पृथक् क्षितौ ॥ ७३
 सन्निधावेष वै कल्पः श्वावाशौचस्य कीर्त्तितः ।
 असन्निधावयं त्रयो विधिः सम्बन्धिवान्धवैः ॥ ७४
 विगतन्तु विदेशस्थं शृणुयाद्भूयो ह्यनिर्देशम् ।
 यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेत् ॥ ७५
 अतिक्रान्ते दशाहे च तिरातमशुचिर्भवेत् ।
 संवत्सरे व्यतीते तु सृष्ट्वैवापो विशुध्यति ॥ ७६
 निर्देशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ।
 सवासा जलमाप्नुत्य शुद्धोभवति मानवः ॥ ७७
 बालो देशान्तरस्थे च पृथक् पिण्डे च संस्थिते ।
 सवासा जलमाप्नुत्य सद्यएव विशुध्यति ॥ ७८

अन्तर्द्दशाहे स्यातांचेत् पुनश्चरणजन्मनी ।
 तावत् स्यादशुचिर्विप्रो यावत्तत्स्यादनिर्दशम् ॥ ७८
 त्तिरात्रमाहुराशौचमाचार्य्यं संस्थिते सति ।
 तस्य पुत्रे च पत्न्यांच दिवारात्रमिति स्थितिः ॥ ८०
 श्रोत्रियेतूपसम्पन्ने तिरात्रमशुचिर्भवेत् ।
 मातुले पक्षिणीं रात्रिं शिष्यत्विग्बान्धवेषु च ॥ ८१
 प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थितः ।
 अश्रोत्रिये त्वहः छत्समनूचाने तथा गुरौ ॥ ८२
 श्रौत्येहिप्रोद्दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।
 वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुध्यति ॥ ८३
 न वर्धयेदघातानि प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रिया ।
 न च तत्कर्म कुर्वाणः सनाभ्योऽप्यशुचिर्भवेत् ॥ ८४
 दिवाकीर्त्तिमुदक्वाच्च मतितं सूतिकांतथा ।
 श्वन्तत्सृष्टिनंचैव स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यति ॥ ८५
 आचम्य प्रयतो नित्यं अपेदशुचिदर्शने ।
 सौराभ्यन्तान् यथोत्साहं पावमानीच्च शक्तितः ॥ ८६
 नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति ।
 आचम्यैव तु निःस्नेहं गामाक्षभ्यार्कमीप्स्य वा ॥ ८७
 आदिष्टी नोदकं कुर्यादाव्रतस्य समापनात् ।
 समाप्ते तूदकं कृत्वा तिरात्रेणैव शुध्यति ॥ ८८
 वृथासङ्गरजातानां प्रव्रज्यासु च तिष्ठताम् ।
 आत्मनस्त्यागिनांचैव निवर्त्ततोदकक्रिया ॥ ८९
 पापण्डमाश्रितानाञ्च चरन्तीनाञ्च कामतः ।
 गर्भभट्टं दुहाञ्चैव सुरापीनाञ्च दोषिताम् ॥ ९०

पाचार्थं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।
 निर्हृत्य तु व्रतीं प्रेतान् न व्रतेन विद्युष्यते ॥ ८१
 दक्षिणेन क्षतं शूद्रं पुरदारणेण निर्हरेत् ।
 पश्चिमोत्तरं पूर्वस्तु यथायोगं द्विजन्मनः ॥ ८२
 न राज्ञामघदोषोऽस्ति व्रतिनां न च सत्रिणाम् ।
 ऐन्द्रं स्थानमुपासीना ब्रह्मभूता हि ते सदा ॥ ८३
 राज्ञो माहात्मिके स्थाने सद्यःशौचं विधीयते ।
 प्रजानां परित्क्षार्यमासनंचात्र कारणम् ॥ ८४
 डिम्बाहवहतानाञ्च विद्युता पार्थिवेन च ।
 गोब्राह्मणञ्च चैवार्थं यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥ ८५
 सोमाम्यर्कानिलेन्द्राणां वित्तार्द्रपत्नोर्यमस्य च ।
 चष्टानां लोकिपालानां वपुर्धारयते नृपः ॥ ८६
 लोकेशाधिष्ठितो राजा नात्याशौचं विधीयते ।
 शौचाशौचं हि मर्त्यानां लोकेशप्रभवाप्ययम् ॥ ८७
 सद्यतैराहवे शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य च ।
 सद्यः सन्तिष्ठते यज्ञस्तथाशौचमिति स्थितिः ॥ ८८
 विप्रः शुध्यत्यपः स्मृष्टा क्षत्रियो वाहनोद्युधम् ।
 वैश्यः प्रतोदं रश्मीन् वा यष्टिं शूद्रः क्षतक्रियः ॥ ८९
 एतद्वोऽभिहितं शौचं सपिण्डेषु द्विजोत्तमाः ।
 असपिण्डेषु सर्वेषु प्रेतशुद्धिं निबोधतः ॥ ९०
 असपिण्डं द्विजः प्रेतं विप्रो निर्हृत्य बन्धुवत् ।
 विद्युष्यति तिरात्रेण मातुराताञ्च बान्धवान् ॥ ९१
 वद्यन्नमन्ति तेषाम्बु दशाहैर्नैव शुध्यति ।
 अनदन्नमज्ज्ञैव न चैतन्निम्नं गृहे वसेत् ॥ ९२

अनुगम्येच्छया प्रेतं प्रातिमज्ञातिमेव वा ।
 प्रात्वा सचेत्तं स्पृष्ट्वाग्निं दृतं प्राश्न विशुध्यति ॥ १०२
 न विप्रं खेषु तिष्ठत्सु चतं मूढेण नावयेत् ।
 अस्वर्ग्या द्यादृतिः सा स्याच्छुद्धसंस्पर्शदूषिता ॥ १०४
 ज्ञानंतपोग्निराहारो नृत्समनोवार्थ्युपाश्चनम् ।
 धातुः कर्मार्ककालौ च शुद्धे कर्तृणि देहिनाम् ॥ १०५
 सर्वेषामेव शौचानामर्थशौचं परं स्मृतम् ।
 योऽर्थं शुचिर्हि स शुचिर्नृद्धारिशुचिः शुचिः ॥ १०६
 क्ष्यान्त्या शुध्यन्ति विद्वांसो दानेनाकार्यकारिणः ।
 प्रच्छन्नपापा जप्येन तपसा वेदवित्तमाः ॥ १०७
 चतोर्यैः शुध्यते शोध्यं नदी वेगेन शुद्धानि ।
 एजसा स्त्री मनोदुष्टा संन्यासेन द्विजोत्तमः ॥ १०८
 अङ्गिर्गात्राणि शुध्यन्ति मनः सत्येन शुध्यति ।
 विद्यातपोभ्यां भूतात्मा बुद्धिर्ज्ञानेन शुध्यति ॥ १०९
 एष शौचस्य वः प्रोक्तः शरीरस्य विनिर्णयः ।
 नानाविधानां द्रव्याणां शुद्धे शृणुत निर्णयम् ॥ ११०
 तैजसानां मणीनांच सर्वस्याश्रमस्य च ।
 भस्मनाद्भिर्हृदा चैव शुद्धिरक्ता मनीषिभिः ॥ १११
 निर्लेपं कांचनं भाण्डमङ्गिरेव विशुध्यति ।
 अवजमश्रमयंचैव राजतंचानुपस्कृतम् ॥ ११२
 अपामग्नेश्च संयोगाद्भैरुप्यंच निर्वभौ ।
 तस्मात्तयो स्वयोन्यैव निर्णयो गुणवत्तरः ॥ ११३
 ताम्नायःकांस्यरैत्यानां तपुषः सीसकस्य च ।
 शौवं यथार्हं कर्तव्यं क्षारमोदकवारिभिः ॥ ११४

द्रवाणांचैव सर्वेषां शुद्धिरुत्पन्नं स्मृतम् ।
 प्रोक्षणं संहतानांच दारवाणांच तक्षणम् ॥ ११५
 मार्जनं वज्रपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ।
 चमसानां ग्रहाणांच शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥ ११६
 चक्ष्णां स्नुक्स्नुवाणांच शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।
 स्नाभूर्पथकटानांच सुषखोलूखलस्य च ॥ ११७
 अग्निस्तु प्रोक्षणं शौचं वज्रनां धान्यवाससाम् ।
 प्रक्षालनेन तपानामग्निः शौचं विधीयते ॥ ११८
 चेलवच्चर्मणां शुद्धिर्वेदलानान्तथैव च ।
 आकमूलफलानांच धान्यवच्छुद्धिरिष्यते ॥ ११९
 कौषेयाविकयोरुषैः कुतपानामरिष्टकैः ।
 श्रीफलैरंशुपट्टानां क्षौमाणां गौरसर्षपैः ॥ १२०
 क्षोमवच्छुद्धिशृङ्गाणामस्थिदन्तमयस्य च ।
 शुद्धिर्विज्ञानता कार्या गोमूत्रेणोदकेन वा ॥ १२१
 प्रोक्षणात्तृणकाष्ठंच मलालंचैव श्रध्यति ।
 मार्जनोपाङ्गनैर्वैश्वं पुनःपाकेन नृणमयम् ॥ १२२
 मद्यैर्मूत्रैः पुरीषैर्वी हिवनैः पूयशोणितैः ।
 संस्पृष्टं नैव श्रुध्येत पुनःपाकेन नृणमयम् ॥ १२३
 समार्जनोपाङ्गनेन सेकेनोक्तं खनेन च ।
 गवांच परिवासेन भूमिः शुद्ध्यति पंचभिः ॥ १२४
 पञ्चिजम्भं गवाघ्रातमवधूतमवक्षुतम् ।
 दूषितं केशकीटैश्च घृतप्रक्षेपेण शुद्ध्यति ॥ १२५
 यावन्नापैत्यमेधाक्ताह्न्योलेपश्च तत्कृतः ।
 तावन्मृदारिचादेयं सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु ॥ १२६

त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ।
 अदृष्टमङ्गिर्निर्णितं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥ १७
 आपः शशा भूमिगता वैदृश्यां यासु गोर्भं वेत् ।
 अथासाक्षेदमेध्येव गन्धवर्णरसान्विताः ॥ १२८
 नित्यं युद्धः कारुहस्तः पश्ये यच्च प्रसारितम् ।
 ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यमेधेमिति स्थितिः ॥ १२९
 नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शङ्कुनिः फलपातने ।
 प्रसवे च शुचिर्वत्सः श्वा ऋग्रहणे शुचिः ॥ १३०
 श्वभिर्हतस्य यन्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत् ।
 क्रव्याद्विच हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः ॥ १३१
 ऋद्धं नाभिर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः ।
 यान्यधस्तान्यामेध्यानि देहाच्चैव मलाच्युताः ॥ १३२
 मक्षिका विप्रश्चाया गौरश्वः सूर्यरश्मयः ।
 रजोभुवार्थुरग्निश्च स्पर्शं मेध्यानि निर्दिशेत् ॥ १३३
 विप्रमूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं च्छायादेयमर्थवत् ।
 दैहिकानां मलानां च शुद्धिषु द्वादशस्वपि ॥ १३४
 वसाश्चक्रमसृज्जामूर्त्तवित्प्राणकर्णवित् ।
 श्लेष्माश्चूदूषिकास्त्रेदोद्वादशैते नृणां मलाः ॥ १३५
 एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश ।
 उभयोः सप्त दातव्या ऋदः शुद्धिमभीप्सता ॥ १३६
 एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ।
 त्रिगुणं स्थावनस्थानां यतीनान्तु चतुर्गुणम् ॥ १३७
 कृत्वा मूलं पुरीषं वा खान्याचान्त उपस्पृशेत् ।
 वेदमध्येषमाणश्च अन्नमश्वं च सर्वदा ॥ १३८

त्विराचामिदम् पुर्वं द्विः प्रमृश्यात्ततोमुखम् ।
 शरीरं शौचमिच्छन् हि स्त्री शूद्रस्तु सक्तसक्तत् ॥ ११८
 शूद्राणां मासिकं कार्यं वपनं न्यायवर्तिनाम् ।
 वैश्यवक्ष्यौचकल्पश्च द्विजोष्टिच भोजनम् ॥ १४०
 नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्या विप्रघोक्ते पतन्ति याः ।
 न शूश्रूणि गता न्याय्यन्न दन्तान्तरधिष्ठितम् ॥ १४१
 अशन्ति विन्दयः पादौ यन्माचामयतः परान् ।
 भौमिकैस्ते स्मेमा ज्ञेया न तैरप्रयतोभवेत् ॥ १४२
 उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टोद्व्यहस्तः कथंचन ।
 अनिधायैव तद्रथमाचान्तः शुचितामियात् ॥ १४३
 वास्तोविरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् ।
 आचामेदेव भुक्ता च स्नानात् मैथुनिनः स्मृतम् ॥ १४४
 सुप्रा क्षुत्वा च भुक्ता च निष्ठोद्योक्तावृत्तानि च ।
 पीत्वापोऽध्यैयमाणश्च आचामेत् प्रयतोऽपि सन् ॥ १४५
 एष शौचविधिः कृतस्त्रो द्रव्यगृह्णित्यैव च ।
 उक्तो यः सर्ववर्णानां स्त्रीणां घर्माग्निवोधतः ॥ १४६
 बालया वा युवत्या वा वृद्धया वापि योषिता ।
 न स्वातन्त्र्येण कर्त्तव्यं किञ्चित् कार्यं गृहैष्वपि ॥ १४७
 बाल्ये पितुर्वशे तिष्ठेत् पाणिप्राप्त्यस्य यौवने ।
 पुत्राणां भर्त्तरि प्रेते न भजेत् स्त्री स्वतन्त्रताम् ॥ १४८
 पित्रा भर्ता सुतैर्वापि नेच्छेद्द्विरहमात्मनः ।
 एषां हि विरहेण स्त्री गर्ह्यं कुर्याद्रूपे कुले ॥ १४९
 सदा प्रहृष्टया भाव्यं गृहकार्येषु दक्षया ।
 सुसंस्कृतोपस्करया व्यये चामुक्तहस्तया ॥ १५०

यच्चै दद्यात् पिता त्वेमां भ्राता वानुमते पितुः ।
 तं शुश्रूषेत जीवन्तं संस्थितं च न लङ्घयेत् ॥ १५१
 मङ्गलार्थं स्वस्थयनं यज्ञश्चासां प्रजापतेः ।
 मनुज्यते विवाहेषु प्रदानं स्वाम्यकारणम् ॥ १५२
 अशुतावृत्तकाले च मन्त्रसंस्कारस्तत् पतिः ।
 सुखस्य नित्यं दातेह परोलोके च योपितः ॥ १५३
 विशीलः कामवृत्तोवा गुणैर्वा परिवर्जितः ।
 उपचर्यः स्त्रिया साध्या सततं देववत् गतिः ॥ १५४
 नास्ति स्त्रीणां ऋष्यग्यज्ञेन व्रतं नाप्युपोषितम् ।
 पतिं शुश्रूषते येन तेन स्वर्गं महीयते ॥ १५५
 पाणिग्राहस्य साध्वी स्त्री जीवतोवा क्षतस्य वा ।
 पतिलोकमभीप्सन्ती नाचरेत् किञ्चिदप्रियम् ॥ १५६
 कामस्तु क्षपयेद्देहं पुष्पमूलफलैः शुभैः ।
 न तु नामापि गृह्णीयात् पत्यौ प्रेते परस्य तु ॥ १५७
 आसीतामरणात् क्षान्ता निवृत्ता ब्रह्मचारिणी ।
 योधर्मा एकपत्नीनां काङ्क्षन्ती तमनुत्तमम् ॥ १५८
 अनेकानि सहस्राणि कुमारब्रह्मचारिणाम् ।
 दिवंगतानि विप्राणामस्तृत्वा कुलसन्ततिम् ॥ १५९
 क्षते भर्तारि साध्वी स्त्री ब्रह्मचर्यं व्यवस्थिता ।
 स्वर्गं गच्छत्यपुत्रापि यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥ १६०
 अपत्यलोभादुया तु स्त्री भर्तारमतिवर्त्तते ।
 सैह निन्दामवाप्नोति पतिलोकाच्च ह्रीयते ॥ १६१
 नान्योत्पन्ना प्रजास्तीह न चाप्यन्यपरिग्रहे ।
 न द्वितीयश्च साध्वीनां कचिन्नर्त्तोपदिश्यते ॥ १६२

पतिं हित्वापकृष्टं स्वमुत्कृष्टं या निषेवते ।
 निन्द्यैव सा भवेन्नोक्ते परपूर्वति चोच्यते ॥ १६३
 व्यभिचारात्तूभर्तुः स्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ।
 शृगालयोनिं प्राप्नोति पापरोगेऽथ पोष्यते ॥ १६४
 पतिं या नाभिचरति मनोवाद्देहसंयता ।
 सा भर्तृलौकानाप्नोति सद्भिः सांध्यीति चोच्यते ॥ १६५
 अनेन नारीवृत्तेन मनोवाग्देह संयता ।
 ब्रह्माग्रां कीर्त्तिमाप्नोति पतिलोकं परत्र च ॥ १६६
 एवं वृत्ता सर्वणीं स्त्री द्विजातिः पूर्वमारिणीम् ।
 दाहयेदग्निहोत्रेण यज्ञपात्रैश्च धर्मवित् ॥ १६७
 भाव्यायै पूर्वमारिण्यै इत्त्वग्नीमन्यकर्मणि ।
 पुनर्दारिण्यां कुर्यात् पुनराधर्निषेव च ॥ १६८
 अनेन विधिना नित्यं पंच यज्ञान् ह्यापयेत् ।
 द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत् ॥ १६९
 इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां
 शौचविधिः पंचमोऽध्यायः ॥ ५

षष्ठोऽध्यायः ॥

एवं ग्रहाश्रमे स्थित्वा विधिवत् स्नातको द्विजः ।
 वने वसेत्तु नियतो यथावद्विजितेन्द्रियः ॥ १
 गृहस्तस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ।
 अपत्यस्यैव चापत्यं तदारण्यं समाश्रयेत् ॥ २

सन्त्यज्य ग्राम्यमाहारं सर्वंचैव परिच्छेदम् ।
 पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य धनं गच्छेत् सहैव वा ॥ १
 अग्निहोत्रं समादाय गृह्यन्नाग्निपरिच्छेदम् ।
 ग्रामादरण्यं निःसृत्य निवसेन्नियतेन्द्रियः ॥ ४
 मृत्युर्नैर्विविधैर्मर्थैः शाकमूलफलेष्वेव वा ।
 एतानेव महायज्ञानिर्विषेद्विधिपूर्वकम् ॥ ५
 वसीत चर्म्मचौरं वा सायं ज्ञायत्प्रगतया ।
 जटाश्च विभ्रयानित्यं शस्त्रलोमनखानि च ॥ ६
 यज्ञस्थं स्यात्ततो दद्याद्वलिं भिक्षां च शक्तिः ।
 अमूलफलभिक्षाभिरक्षयेदाश्रमागतान् ॥ ७
 स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्यादान्तोमैत्रः समाहितः ।
 दाता नित्यमनादाता सर्वभूतानुकम्पकः ॥ ८
 वैतानिकं च जुहुयादग्निहोत्रं यथाविधि ।
 दर्शमस्कन्दयन् पर्व पौर्णमासं च योगतः ॥ ९
 ऋत्वेद्याग्रयणंचैव अतुर्मास्यानि चाहरेत् ।
 उत्तरायणं च क्रमशो दाक्षस्यायनमेव च ॥ १०
 वासन्तशरदौर्ध्वैर्मुन्यत्रैः स्वयमावृतैः ।
 पुरोडाशांश्चतुश्चैव विधिवन्निर्वपेत् पृथक् ॥ ११
 देवताभ्यस्तु तद्भुत्वा वन्यं मेध्यतरं हविः ।
 ग्रिधमात्मनि भुञ्जीत लवणं च स्वयं हतम् ॥ १२
 स्थनजौदकशकानि पुष्पमूलफलानि च ।
 मेध्यवृक्षोद्भवान्यद्यात् सौहार्दफलसम्भवान् ॥ १३
 वर्जयेमधुयांसं च भौमानिकवकानि च ।
 मूस्तृणं शिग्रुकंचैव श्लेष्मान्तकफलानि च ॥ १४

त्वजेदाश्वसुजे मांसि सुन्यत्रः पूर्वसंघितम् ।
 जीर्णानि चैव वासांसि शाकमूलफलानि च ॥ १५
 न फालकृष्टमश्रीयादुत्सृष्टमपि केनचित् ।
 न ग्रामजातान्यात्तोऽपि मूलानि च फलानि च ॥ १६
 अग्निपक्वाशनोवा स्यात् कालपक्वसुगेव वा ।
 अश्वकुटोभवेदापि दन्तोलूखलिकोपि वा ॥ १७
 सद्यःप्रक्षालकोवा स्यान्माससंचयिकोपि वा ।
 षण्मासनिजयोवा स्यात् समानिचयएव वा ॥ १८
 गतं वान्नं समश्रीयाद्दिवा वाहृत्य शक्तितः ।
 चतुर्थकालिकोवा स्यात् स्याद्वाप्यष्टमकालिकः ॥ १९
 चान्द्रायणविधानैर्वा शक्ते कृण्वे च वर्त्तयेत् ।
 पक्षान्तयोर्वाप्यश्रीयाद्यवागुः कथितां सक्तत् ॥ २०
 पुष्पमूलफलैर्वापि केवलैर्वर्त्तयेत् सदा ।
 कालपक्वैः स्वयं शीर्णैर्वैखानसमते स्थितः ॥ २१
 भूमौ विपरिवर्त्तत तिष्ठेद्वा प्रपदैर्द्दिनम् ।
 स्थानासनाभ्यां बिहरेत् सवनेसुपयन्नपः ॥ २२
 ग्रीष्मे पंचतपास्तु स्वाहर्षास्त्रिभ्रावकाशिकः ।
 आर्द्रवासास्तु हेमन्ते क्रमशो वर्षयंस्तपः ॥ २३
 उपसृष्टं स्निग्धवर्णं पितृन् देवांश्च तर्पयेत् ।
 तपस्वरंचोग्रतरं शोषयेद्देहमात्मनः ॥ २४
 अग्नीनात्मनि वैतानान् समारोप्य यथाविधि ।
 अग्निरनिकेतः स्यान्मूनिर्मूलफलाशनः ॥ २५
 अग्रयणः सुखार्थेषु ब्रह्मचारी धराश्रयः ।
 शरणेष्वममश्चैव वृक्षमूलनिकेतनः ॥ २६

क्षापयेत्थे व विप्रेषु यात्रिकभैक्षमाहरेत् ।
 गृहमेधेषु चान्येषु द्विजेषु वनवासिषु ॥ २७
 ग्रामदाहृत्य वाग्नीयादृष्टौ ग्रासान् वने वसन् ।
 प्रतिगृह्य पुटेनैव पाणिना शकलेन वा ॥ २८
 एताश्चान्याश्च सेवेत दीक्षा विप्रो वने वसन् ।
 विविधा क्षौपनिषदीरात्मसंसिद्धये श्रुतीः । २९
 ऋषिभिर्वा ज्ञानैश्चैव गृहस्थैरेव सेविताः ।
 विद्यातपोविद्वदर्थं शरीरस्य च शुद्धये ॥ ३०
 अपराजिताभ्याख्याय व्रजेद्दिशमजिह्मगः ।
 आनिपाताच्छरीरस्य युक्तो वार्यनिलाग्रनः ॥ ३१
 आसां महर्षिचर्याणां त्यक्तान्यतमया तनुम् ।
 पीतशोकमवो विप्रो ब्रह्मलोके महीयते ॥ ३२
 वनेषु तु विष्णुर्त्यैवं तृतीयं भागमावुषः ।
 चतुर्थमावुषोभाः त्यक्त्वासङ्गान् परिव्रजेत् ॥ ३३
 आश्रमादाश्रमं गत्वा हुतहोमो जितेन्द्रियः ।
 भिक्षावत्तिपरिश्रान्तः प्रव्रजन् प्रेत्य वर्धते ॥ ३४
 अणानि क्षीणपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् ।
 अनपाकृत्य मोक्षन्तु सेवमानो व्रजत्यधः ॥ ३५
 अधीत्य विधिवद्देवान् पुत्रांचोत्पाद्य घर्मतः ।
 दृष्ट्वा च शक्तितोयज्ञैर्मनोमोक्षे निवेशयेत् ॥ ३६
 अनधीत्य द्विजोवेदाननुत्पाद्य तथा सुतान् ।
 अनिष्टा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥ ३७
 प्राजापत्यां निरुप्येष्टिं सर्ववेदसदक्षिणाम् ।
 आत्मन्यनीन् समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद्गृहात् ॥ ३८

यो हत्वा सर्वमूतेभ्यः प्रवजत्यभयं गृहात् ।
 सत्य तेजोमया लोका भवन्ति ब्रह्मवादिनः ॥ ३९
 यस्मादण्वपि भूतानां द्विजान्नोत्पद्यते भयम् ।
 न य देहादिमुक्तस्य भयं नास्ति कुतश्चन ॥ ४०
 आगारादभिनिष्क्रान्तः पवित्रोपचितो मुनिः ।
 समुपोदेषु कामेषु निरपेक्षः परिव्रजेत् ॥ ४१
 एकएव चरेन्नित्यं सिद्धार्थमसहायवान् ।
 सिद्धिमेकस्य संपश्यन् जहाति न हीयते ॥ ४२
 अनग्निरनिकेतः स्याद्गाममन्त्रार्थमाश्रयेत् ।
 उपेक्षकोऽसङ्गुक्तो मुनिर्भावसमाहितः ॥ ४३
 कपालं दृक्षमूलानि कुचेलमग्न्यायता ।
 समता चैव सर्वस्मिन्नेतमुक्तस्य लक्षणम् ॥ ४४
 नाभिनन्देत् मरणं नाभिनन्देत् जीवितम् ।
 कालमेव प्रतीक्षेत् निर्देशं भृतकोयथा ॥ ४५
 दृष्टिपूतं न्यसेत् पादं वस्त्रपूतं जलं पिवेत् ।
 सत्यपूतां वदेद्वाचं मनःपूतं समाचरेत् ॥ ४६
 अतिवादांस्तितितेत् नावमन्येत कश्चन ।
 न चेमं देहमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ४७
 क्रुध्यन्तं न प्रतिक्रुध्येदाक्रुष्टः कुशलं वदेत् ।
 समहारावकीर्णाच्च न वाच मनुतां वदेत् ॥ ४८
 अथात्मरतिरासीनो निरपेक्षो निरामिषः ।
 आत्मनैव सहायेन सुखार्थी विचरेदिह ॥ ४९
 न चोत्पातनिमित्ताभ्यां न नक्षत्राङ्गविद्यया ।
 नानुशासनवादाभ्यां भिक्षां लिप्सेत् कर्हिचित् ॥ ५०

न तापसैर्ब्राह्मणैर्वा वयोभिरपि वा श्रमभिः ।
 आकीर्णं भिक्षुकैर्वान्यैरागारमुपसंभजेत् ॥ ५१
 क्लृप्तकेशनखश्लेष्मः पात्री दण्डी कुसुम्भवान् ।
 विध्वरेन्नियतो नित्यं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ ५२
 अतैजसानि पात्राणि तस्य स्यन्निर्वृणानि च ।
 तेषामग्निः स्मृतं शौचं चमसानामिवाध्वरे ॥ ५३
 अलावुं दारुपात्रं च खण्डयं वैदलन्तथा ।
 हतानि यतिपात्राणि मनुः स्वावभृवोऽब्रवीत् ॥ ५४
 एककालंचरेद्भैक्षं न प्रसज्जेत विस्तरे ।
 भैक्षे प्रसक्तो हि यतिर्विषयेष्वपि सज्जति ॥ ५५
 विधूमे सन्नमूषले व्यहारे भुक्तायज्जने ।
 हृते शरावसम्पाते भिक्षां नित्यं यतिश्चरेत् ॥ ५६
 अलाभे न विषादी स्यान्नाभे चैव न हर्षयेत् ।
 प्राणयातिक्रमात् स्यान्मात्रासङ्गाद्विनिर्गतः ॥ ५७
 अभिपूजितलाभास्तु जुगुप्सतैव सर्वशः ।
 अभिपूजिताभैश्च यतिर्मुक्तोऽपि बध्यते ॥ ५८
 अल्पान्नाभ्यवहारेण रहस्यानासनेन च ।
 क्रियमाणानि विषयैरिन्द्रियाणि निवर्त्तयेत् ॥ ५९
 इन्द्रियाणां विरोधेन रागद्वेषक्षयेण च ।
 अहिंसया च भूतानामष्टतत्त्वाय कल्पते ॥ ६०
 अवेक्षेत गतीर्नृणां कर्मदोषसमुद्भवाः ।
 निरये चैव पततं यातनांश्च यमक्षये ॥ ६१
 विप्रयोगं प्रियैश्चैव संयोगं च तथाप्रियैः ।
 जरया चाभिभवतं व्याधिभिश्चोपपीडनम् ॥ ६२

देहादुत्कर्मण्यं चास्मात् पुनर्गर्भं च सम्भवम् ।
 योनिः कोटिसहस्रेषु सृतीत्यात्यान्तरात्मनः ॥ ६३
 अधर्मप्रभवं चैव दुःखयोगं शरीरिणाम् ।
 धर्मार्थप्रभवं चैव सुखसंयोगमक्षयम् ॥ ६४
 सूक्ष्मतां चान्ववेत्तेत योगेन परमात्मनः ।
 देहेषु च गुणमुत्पत्तिमुत्तमेष्वधमेषु च ॥ ६५
 दूषितोऽपि चुरेद्धर्मं यत्नं तत्राश्रमे रतः ।
 समः सर्वेषु भूतेषु न लिङ्गं धर्मकारणम् ॥ ६६
 फलं कतकटक्षस्य यद्यप्यम्बु प्रसादकम् ।
 न नामग्रहणादेव तस्य वारि प्रसीदति ॥ ६७
 संरक्षणायं जन्तूनां रात्रावहनि वा सदा ।
 शरीरस्यात्यये चैव समीक्ष्य वसुधाचरेत् ॥ ६८
 अङ्गा रात्रा च यान् जन्तून् हिनस्त्वज्ञानतो यतिः ।
 तेषां स्नात्वा विशुद्ध्यर्थं प्राणायामान् षड्वाचरेत् ॥ ६९
 प्राणायामा ब्राह्मणस्य त्रयोऽपि विधिवत् कृताः ।
 व्याहृतिप्रणवैर्युक्ता विज्ञेयं परमन्तपः ॥ ७०
 दह्यन्ते धायमानानां धातूनां हि यथा मलाः ।
 तथेन्द्रियाणां दह्यन्ते दोषाः प्राणस्य निग्रहात् ॥ ७१
 प्राणायामैर्देहेहोषान् धारणाभिश्च क्लिष्यम् ।
 प्रत्याहारेण संसर्गान् ध्यानेनानीश्वरान् गुणान् ॥ ७२
 उच्चावचेषु भूतेषु दुर्ज्ञेयामकृतात्मभिः ।
 ध्यानयोगेन संपश्येहतिमस्यान्तरात्मनः ॥ ७३
 सम्यग्दर्शनसम्पन्नः कर्मभिर्न निबध्यते ।
 दर्शनेन विहीनस्तु संसारं प्रतिपद्यते ॥ ७४

अहिंसयेन्द्रियासङ्गैर्वेदिकैश्चैव कर्मभिः ।
 तपसश्चरणैश्चोग्रैः साधयन्तीह तत्पदम् ॥ ७५
 अस्थिस्थूणं स्नायुयुतं मांसशोणितलेपनम् ।
 चर्मावनङ्गं दुर्गन्धिपूर्णं मूत्रपुरीषयोः ॥ ७६
 जराशोकसमाविष्टं रोगायतनमातुरम् ।
 रजस्वजमनित्यं च भुतावासमिमं त्यजेत् ॥ ७७
 नदीकुलं यथा वृक्षो वृक्षं वा शकुनिर्यथा ।
 तथा त्यजन्निमन्देहं कृच्छ्रादृष्टाहादिसूच्यते ॥ ७८
 प्रियेषु स्त्रेषु सुकृतज्ञप्रियेषु च दुष्कृतम् ।
 विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माभ्येति समातनम् ॥ ७९
 यदा भावेन भवति सर्वभावेषु निष्पृहः ।
 तदा सुखमवाप्नोति प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ ८०
 अनेन विधिना सर्वास्त्यक्त्वा सङ्गान् शनैःशनैः ।
 सर्वद्वन्द्वं विनिर्मुक्तो ब्रह्मण्येवावतिष्ठते ॥ ८१
 ध्यानिनां सर्वमेवैतत् यदेतदभिप्रोक्षितम् ।
 न ह्यनध्यात्मवित् कश्चित् क्रियाफलमुपाश्रुते ॥ ८२
 अधियज्ञं ब्रह्म जपेदाधिदैविकमेव च ।
 आध्यात्मिकं च सततं वेदान्ताभिहितं च यत् ॥ ८३
 इदं शरणमज्ञानामिदमेव विजानताम् ।
 इदमन्विच्छतां स्वर्गमिदमानन्त्यमिच्छताम् ॥ ८४
 अनेन क्रमयोगेन परिव्रजति यो द्विजः ।
 स विधूयेह पाप्मानं परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ८५
 एष धर्मोत्तुशिष्टो वो यतीनां नियतरत्ननाम् ।
 वेदसंन्यासिकानान्तु कर्मयोगं निबोधतः ॥ ८६

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थो यतिस्तथा ।

एते गृहस्थप्रभावाश्चत्वारः पृथगाश्रमाः ॥ ८७

सर्वेऽपि क्रमशस्त्वते यथाशास्त्रं निषेविताः ।

यथोक्तकारिणं विप्रं नयन्ति परमां गतिम् ॥ ८८

सर्वेषामपि चैतेषां वेदव्यतिविधानतः ।

गृहस्थ उच्यते श्रेष्ठः स जीनेतान् विभर्त्ति हि ॥ ८९

यथा नदीनदाः सर्वे सागरे यान्ति संस्थितिम् ।

तथैवाश्रमिणः सर्वे गृहस्थे यान्ति संस्थितिम् ॥ ९०

चतुर्भिरपि चैवैतेर्नित्यमाश्रमिभिर्द्विजैः ।

दशलक्षणको धर्मः सेवितव्यः प्रयत्नतः ॥ ९१

वृत्तिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।

धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ ९२

दश लक्षणानि धर्मस्य ये विप्राः समधीयते ।

अधीत्य चानुवर्त्तन्ते ते यान्ति परमाङ्गतिम् ॥ ९३

दशलक्षणकं धर्ममनुतिष्ठन् समाहितः ।

वेदान्तं विधिवच्छ्रुत्वा संन्यसेद्वृणोद्विजः ॥ ९४

संन्यस्य सर्वकर्माणि कर्मदोषानपानुदन् ।

नियतो वेदमत्यस्य पुत्रैश्वर्ये सुखं वसेत् ॥ ९५

एवं संन्यस्य कर्माणि स्वकार्यपरमोऽसृजः ।

संन्यासेनापहत्यैनः प्राप्नोति परमाङ्गतिम् ॥ ९६

एष वोऽभिहितो धर्मो ब्राह्मणस्य चतुर्विधः ।

मुख्योऽक्षयफलः प्रेत्य राज्ञां धर्मं निबोधतः ॥ ९७

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां

षष्ठोऽध्यायः ।

सप्तमोऽध्यायः ।

राजधर्मान् प्रवक्ष्यामि यथावृत्तो भवेत्तत् ।
 कृत्वैव यथा तस्य सिद्धिश्च परमा यथा ॥ १
 नाहं प्राप्तेन संस्कारं क्षत्रियेण यथाविधि ।
 सर्वस्यास्य यथान्यायं कर्त्तव्यं परिरक्षणम् ॥ २
 पराजकेहि लोकेऽस्मिन् सर्वतो विद्रुते भवात् ।
 रक्षार्थमस्य सर्वस्य राजानमसृजत् प्रभुः ॥ ३
 इन्द्रानिलवमार्काणामग्नेश्च वरुणस्य च ।
 चन्द्रवित्तेशयोश्चैव माता निर्वृत्य शाश्वतीः ॥ ४
 ब्रह्मादेषां सुरेन्द्राणां मात्राभ्यो निर्मितोद्भवाः ।
 ब्रह्मादभिवत्येष सर्वभूतानि तेजसा ॥ ५
 सप्तत्यादित्यवश्चैष चक्षूषि च मनांसि च ।
 वचै न भुवि शक्नोति कच्चिदप्यभिवीचिदुम् ॥ ६
 सोऽग्निर्भवति वायुश्च सोऽर्कः सोमः स धर्मराट् ।
 स कुक्केरः स वरुणः स महेन्द्रः प्रभावतः ॥ ७
 बालोऽपि नावमन्तथो मनुष्य इति भूमिपः ।
 महती देवता ह्येषा नररूपेण तिष्ठति ॥ ८
 एकमेव दहत्यग्निर्नरं दुरुपसर्पिणम् ।
 कूलं दहति राजाग्निः सपशुद्रव्यसंचयम् ॥ ९
 कार्यं सोऽवेक्ष्य शक्तिश्च देशकालौ च तत्पतः ।
 कुरुते धर्मसिद्ध्यर्थं विष्णुरपं पुनः पुनः ॥ १०

यत्प्रसादे पद्मा श्रीर्विजयश्च पराक्रमे ।
 क्षत्तुश्च वसति क्रोधे सर्वतेजोमयोहि सः ॥ ११
 तं यस्तु हेष्टि संमोहात् स विनश्यत्यसंशयम् ।
 तस्य ह्याशु विनाशाय राजा प्रकुरुते मनः ॥ १२
 तस्माद्भूमं यमिष्टेषु स व्यवस्थेन्नराधिपः ।
 अनिष्ट चाप्यनिष्टेषु तं धर्मं न विचालयेत् ॥ १३
 तस्यार्थं सर्वभूतानां गोप्तारं धर्ममात्मजम् ।
 ब्रह्मतेजोमयं दण्डमसृजत् पूर्वमीश्वरः ॥ १४
 तस्य सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ।
 भयाद्भोगाय कल्पन्ते स्वधर्मान् चलन्ति च ॥ १५
 तं देशकालौ शक्तिं च विद्यां चावेक्ष्य तत्त्वतः ।
 तथार्हतः सम्प्रणयेन्नरेष्वन्यायवर्तिषु ॥ १६
 स राजा पुरुषोदण्डः स नेता शासिता च सः ।
 चतुर्णामाश्रमाणाञ्च धर्मस्य प्रतिभूः स्मृतः ॥ १७
 दण्डः शास्ति प्रजाः सर्वा दण्ड एवाभिरक्षति ।
 दण्डः सुप्तेषु जागर्ति दण्डं धर्मं विदुर्बुधाः ॥ १८
 समीक्ष्य स धृतः सम्यक् सर्वा रक्षयति प्रजाः ।
 असमीक्ष्य प्रणीतस्तु विनाशयति सर्वतः ॥ १९
 यदि न प्रणयेद्राजा दण्डं दण्डेष्वतन्द्रितः ।
 शूले मत्स्यानिवापक्ष्यन् दुर्बलान् बलवन्तराः ॥ २०
 अथात् काकः पुरोडाशं श्वावलिह्मावविस्तथा ।
 स्वाभ्यं च न स्यात् कस्मिंश्चित् प्रवर्त्तताधरोत्तरम् ॥ २१
 सर्वोदण्डजितो लोको दुर्लभोहि शचिर्वरः ।
 दण्डस्य हि भयात् सर्वं जगद्भोगाय कल्पते ॥ २२

देवदानवगन्धर्वी रक्षांसि पतयोरगाः ।
 तेऽपि भोगाय कल्पन्ते दण्डेनैव निपीडिताः ॥ २३
 दुष्येष्टुः सर्ववर्णाश्च भिद्येरन् सर्वसेतवः ।
 सर्वलोकप्रकोपश्च भवेद्दण्डस्य विभ्रमात् ॥ २४
 येन श्यामोलोहिताब्जोदण्डश्चरति पापहा ।
 प्रजास्तत्र न मुञ्चन्ति नेता चेत् साधु पश्यति ॥ २५
 तस्याहुः सम्प्रणेतारं राजानं सत्यवादिनम् ।
 समीक्ष्यकारिणं प्राज्ञं धर्मकामार्थकोटिद्वयम् ॥ २६
 तं राजा प्रणयन् सस्यक् त्विवर्गेणाभिवर्धते ।
 कामात्मा विषमः क्षुद्रो दण्डेनैव निहन्त्यते ॥ २७
 दण्डो हि सुमहत्तेजो कृष्वरक्षाकृतात्मभिः ।
 धर्माद्विचलितं हन्ति नृपमेव सवान्धवम् ॥ २८
 ततो दुर्गंच राष्ट्रं लोकंच सचराचरम् ।
 अन्तरीक्षगतांचैव मुनीन् देवांच पीडयेत् ॥ २९
 सोऽसहायेन मूढेन लुब्धेनाकृतवर्हिना ।
 न शक्यो न्यायतो नेतुं सक्तेन विषयेषु च ॥ ३०
 शशिना सत्यसन्धेन यथाशास्त्रानुसारिणा ।
 प्रणेतुं शक्यते दण्डः सुसहायेन धीमता ॥ ३१
 स्वराष्ट्रे न्यायवृत्तः स्याद्दण्डश्च शत्रुषु ।
 सुहृत्स्वजिह्वाः सिन्धेषु ब्राह्मणेषु क्षमान्वितः ॥ ३२
 एवं वृत्तस्य नृपतेः शिलोष्मेनापि जीवतः ।
 विस्तीर्यते यशो लोके तैलविन्दुरिवान्धसि ॥ ३३
 अतस्तु विपरीतस्य नृपतेरजित्तात्मनः ।
 संक्षिप्यते यशो लोके घृतेविन्दुरिवान्धसि ॥ ३४

स्त्रे स्त्रे धर्मे निविष्टानां सर्वेषामनुपूर्वशः ।
 वर्णानामाश्रमाणां च राजा दृष्टोऽभिरक्षिता ॥ ३१
 तेन यद् यत् समुत्थेन कर्त्तव्यं रक्षता प्रजाः ।
 तत्तद्वोऽहं प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ ३२
 ब्राह्मणात् पर्युपासीत प्रातरुत्थाय पार्थिवः ।
 त्रैविद्यब्रह्म विदुषस्तिष्ठेत्तेषां च शासने ॥ ३३
 कृतांश्च नित्यं सेवेत विप्रान् वेदविदः शुचीन् ।
 ब्रह्मसेवी हि सततं रक्षभिरपि पूज्यते ॥ ३४
 तेभ्योऽधिगच्छेद्द्विनयं विनितात्मापि नित्यशः ।
 विनितात्मा हि नृपतिर्न विनश्यति कर्हिचित् ॥ ३५
 बहवोऽविनयान्नष्टा राजानः सपरिच्छदाः ।
 वनस्था अपि राज्यानि विनयात् प्रतिपेदिरे ॥ ३६
 धेणो विनष्टोऽविनयान्नदुषश्चैव पार्थिवः ।
 सुहासो यावन्निश्चैव सुमुखो निमिरेव च ॥ ३७
 पृथुस्तु विनयाद्वाज्यं प्राप्तवान् मनुरेव च ।
 कुवेरश्च धणैश्चर्ष्यं ब्राह्मण्यचैव गाधिजः ॥ ३८
 चैवियेभ्यस्त्रयीं विद्यान् दण्डनीतिं च शाश्वतीम् ।
 आन्वीक्षिकीं च आत्मविद्यां वाप्तां रभ्मांश्च लोकतः ॥ ३९
 इन्द्रियाणां जये योगं समातिष्ठेद्दिवान्निश्चम् ।
 जितेन्द्रियो हि शक्नोति वशे स्थापयितुं प्रजाः ॥ ४०
 दश कामसमुत्थानि तथाष्टौ क्रोधजानि च ।
 व्यसनानि दुरन्तानि प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥ ४१
 कामजेषु प्रसक्तो हि व्यसनेषु महीपतिः ।
 विमुञ्चतेऽर्थधर्माभ्यां क्रोधजेष्व्वात्मनैव तु ॥ ४२

दृग्याद्यो दिवास्वप्नः परिवादः स्त्रियोमदः ।
 तौर्यतिकं हयाद्या च कामजे दशकोगणः ॥ ४७
 पैशुन्यं साहसं द्रोहं द्वेषाद्यर्थदूषणम् ।
 वाग्दण्डजंच पातुष्यं क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः ॥ ४८
 द्वयोऽप्येतयोर्मूलं यं सर्वं कथयोविदुः ।
 तं यत्नेन जयेत्तोभं तज्जावेतावभौ गणौ ॥ ४९
 मानमक्षाः स्त्रियश्चैव मृगया च यथाक्रमम् ।
 एतत् कष्टतमं विद्याच्चतूष्कं कामजे गणे ॥ ५०
 दण्डस्य पातनंचैव वाक्पातुष्यार्थदूषणे ।
 क्रोधजेऽपि गणे विद्यात् कष्टमेतत्त्रिकं सदा ॥ ५१
 सप्तकत्यास्य वर्गस्य सर्वतैवानुषङ्गिणः ।
 पूर्वं पूर्वं गुरुतरं विद्याद्वासनमात्मवान् ॥ ५२
 व्यसनस्य च सत्योश्च व्यसनं कष्टमुच्यते ।
 व्यसन्यधोऽधोव्रजति स्वर्यात्यव्यसनी मृतः ॥ ५३
 मौलान् शस्त्रविदः शूरान् लब्धलक्षान् कुलोद्गतान् ।
 सचिवान् सप्त चाष्टौ वा प्रकुर्वीतपरीक्षितान् ॥ ५४
 अपि यत् सुकरं कर्म तदप्येकेन दुष्करम् ।
 विशेषतोऽसहायेन किन्तु राज्यं महोदयम् ॥ ५५
 तैः सद्भिर्चित्तयेन्नित्यं सामान्यं सन्निविग्रहम् ।
 स्थानं समुदयं गुप्तिं लब्धप्रशमनानि च ॥ ५६
 तेषां स्वं स्वमभिप्रायमुपलभ्य पृथक् पृथक् ।
 समास्तानांच कार्येषु विदध्यादितमात्मनः ॥ ५७
 सर्वेषाम्तु विशिष्टेन ब्राह्मणेन विपश्चिता ।
 सन्त्येत् परमं मन्त्रं राजा षाड्गुण्य संयुतम् ॥ ५८

नित्यं तस्मिन् समाश्रितः सर्वकार्याणि निश्चिपेत् ।
 तेन सार्धं विनिश्चित्य ततः कर्म समारभेत् ॥ ५६
 अन्यानपि प्रकुर्वीतः शुचीन् प्राश्नानवस्थितान् ।
 सम्यगर्थसमाहर्तुं नमात्यान् सुपरीक्षितान् ॥ ६०
 निर्वर्त्ततास्य बावद्भिरिति कर्त्तव्यता नृभिः ।
 तावतोऽन्द्रितान् दद्यान् प्रकुर्वीत विचक्षणान् ॥ ६१
 तेषामर्थं निमुञ्चीत शूरान् दद्यान् कुलोन्नतान् ।
 शुचीनाक्ररकर्मान्ते भीरुनन्तर्निवेशने ॥ ६२
 दूतं चैव प्रकुर्वीत सर्वशास्त्रविशारदम् ।
 दक्षिताकारचेष्टञ्च शुचिं दक्षं कुलोन्नतम् ॥ ६३
 अगुरक्तः शुचिर्दक्षः स्मृतिमान् देशकालवित् ।
 वपुषान् वीतभीर्वाग्मी दूतोराज्ञः प्रशस्यते ॥ ६४
 अमात्ये दण्डधायस्तोदण्डे बैनयिकी क्रिया ।
 नृपतौ कोषराष्ट्रे च दूते सन्धिविपर्ययौ ॥ ६५
 दूतएव हि सन्धेस्तै भिनन्तौ च संहृतान् ।
 दूतस्तत् कुरुते कर्म भित्तुस्ते येन मानवा ॥ ६६
 स विद्यादस्य क्षतेषु निगूढे जितचेष्टितैः ।
 आकारमिज्जितं चेष्टां भृत्येषु च चिकीर्षितम् ॥ ६७
 बुधा च सर्वं तत्त्वेन परराजचिकीर्षितम् ।
 तथा प्रयत्नमातिष्ठेद्यथात्मानं न पीडयेत् ॥ ६८
 जाङ्गलं शल्यसम्पन्नमाय्यप्रायमनाविहृतम् ।
 रम्यमानतसामन्तं स्वाजीव्यं देशमावसेत् ॥ ६९
 धन्वदुर्गं महीदुर्गमब्जदुर्गं वार्त्तमेव वा ।
 शृङ्गदुर्गं गिरिदुर्गं वा समाश्रित्य वसेत् पुरम् ॥ ७०

सर्वेण तु प्रयत्नेन गिरिदुर्गं समाश्रयेत् ।
 एषां हि बहुगुण्येन गिरिदुर्गं विशिष्यते ॥ ७१
 त्रीण्याद्यान्याश्रितास्तेषां च गगर्ताश्चापसरः ।
 चीर्युत्तराणि क्रमशः प्लवङ्गमनरामराः ॥ ७२
 यथा दुर्गाश्रितानेतामोपहिंसन्ति शत्रवः ।
 तथारयो न हिंसन्ति नृपं दुर्गसमाश्रितम् ॥ ७३
 एकः शतं योधयति प्रकारास्थो घमुर्ध्वरः ।
 शतं दशसहस्राणि तस्माद्दुर्गं विधीयते ॥ ७४
 तत् स्यादायुधसम्पन्नं घनधान्येन बाहुनैः ।
 ब्राह्मणैः शिल्पिभिर्यत्नै र्यवसेनोदकेन च ॥ ७५
 तस्य मध्ये सुपर्याप्तं कारयेद्गृहमात्मनः ।
 गुप्तं सर्वर्तुकं शुभ्रं जलवृक्षसमन्वितम् ॥ ७६
 तदध्यास्योद्वेष्टार्थां सवर्णां लक्ष्णान्विताम् ।
 कुले महति सन्भूतां हृद्यां रूपगुणान्विताम् ॥ ७७
 पुरोहितं च कुर्वीत वृणुयादेव चर्त्विजम् ।
 तेऽस्य गृह्णाणि कर्माणि कुर्युर्वैतानिकानि च ॥ ७८
 यजेत राजा क्रतुभिर्विधिभैरासदक्षिणैः ।
 घर्मार्थंचैव विप्रेभ्यो दद्याद्भोगान् धनानि च ॥ ७९
 सांवत्सरिकमासैश्च राद्रादाहरयेद्वलिम् ।
 स्याच्चाज्ञायपरो लोके वर्त्तते पितृवन्नृषु ॥ ८०
 अथ्यक्षान् विविधान् कुर्यात्तत्र तत्र विपश्चितः ।
 तेऽस्य सर्वाण्यवेक्षेरन्मृणां कार्याणि कुर्वताम् ॥ ८१
 आवृत्तानां गुरुकुलादिप्राणां पूजको भवेत् ।
 नृपाणामक्षयो ह्येष निधिर्माहोऽभिधीयते ॥ ८२

न तं स्तना न चामित्रा हरन्ति न च नश्यति ।
 तस्माद्वाग्ना निघातस्थो ब्राह्मणेष्वन्नयो निधिः ॥ ८३
 न स्कन्दते न व्यथते न विनश्यति कर्हिचित् ।
 वरिष्ठमग्निहोत्रेभ्यो ब्राह्मणस्य सुखे इतम् ॥ ८४
 सममब्राह्मणे दानं त्रिगुणं ब्राह्मणद्रुवे ।
 प्राधीते शतसाहस्रमनन्तं वेदपारगे ॥ ८५
 पातस्य हि विशेषेण श्रद्धानतयैव च ।
 अल्प वा बहु वा प्रेत्य दानस्यावाप्यते फलम् ॥ ८६
 समोत्तमार्धमै राजा त्वाङ्गतः पालयन् प्रजाः ।
 न निवर्त्तत संग्रामात् क्षात्रं धर्ममनुस्मरन् ॥ ८७
 संग्रामेष्वनिवर्त्तित्वं प्रजानां चैव पालनम् ॥
 शूश्रूषा ब्राह्मणानां च राज्ञां श्रेयस्करं परम् ॥ ८८
 साहच्येषु मिथोऽन्योन्यं जिघांसन्तो महीक्षितः ।
 बुध्यमानाः परं शक्त्या स्वर्गं यान्त्यपराङ्मुखाः ॥ ८९
 न कूटैरायुधैर्हन्यात् बुध्यमानो रणे रिपून् ।
 न कर्ण्यभिर्वापि दिग्धैर्नाग्निज्वलिततेजनैः ॥ ९०
 न च हन्यात् स्थलारुढं न क्लीवं न कृताञ्जलिम् ।
 न मुक्तकेशं नास्तीनं न तवास्मीति वादिनम् ॥ ९१
 न सुप्तं न विसृष्टं न नग्नं न निरायुधम् ।
 नायुध्यमानं पश्यन्तं न परेण समागतम् ॥ ९२
 नायुधव्यसनप्राप्तं नार्त्तं नातिपरिहृतम् ।
 न भीतं न परावृत्तं सतां धर्ममनुस्मरन् ॥ ९३
 यस्तु भीतः परावृत्तः संग्रामे हन्यते परैः ।
 भर्तुर्यद्दृष्ट्वैतं किञ्चित् तत् सर्वं प्रतिपद्यते ॥ ९४

वञ्चास्य सुहृत् किञ्चिदमुत्रार्थमुपार्जितम् ।
 भर्ता तत् सर्वमादत्ते परावृत्तहस्तस्य तु ॥ ८५
 रथाश्वं हस्तिनं ह्वयं घनं धान्यं पशून् स्त्रियः ।
 सर्वद्रव्याणि कुप्यं च यो यज्जयति तस्य तत् ॥ ८६
 राज्ञश्च दद्याद्भारमित्येषा वैदिकी श्रुतिः ।
 राजा च सर्वयोधेश्वो दातव्यमष्टयगृजिह्वम् ॥ ८७
 एषोऽनुपस्कृतः प्रोक्तो योधधर्मः सनातनः ।
 अन्नादन्नान्नं चयेत् क्षत्रियो घ्नन् रणे शिपून् ॥ ८८
 अलब्धं चैव लिप्सेत लब्धं रचेत् प्रयत्नतः ।
 रक्षितं वर्धयेच्चैव वृहं पात्रेषु निक्षिपेत् ॥ ८९
 एतच्चतुर्विधं विद्यात् पुरुषार्थप्रयोजनम् ।
 अस्य नित्यमनुष्ठानं सम्यक्कुर्यादतन्द्रितः ॥ ९०
 अलब्धमिच्छेद्दण्डेन लब्धं रचेदवेक्षया ।
 रक्षितं वर्धयेद्दृष्ट्या वृहं दानेन निक्षिपेत् ॥ ९१
 नित्यं मुद्यतदण्डः स्थानित्यं विवृतपौरुषः ।
 नित्यं संहृतसंवार्थो नित्यं क्षिद्रानुसार्थरेः ॥ ९२
 नित्यमुद्यतदण्डस्य कृतस्त्रमुद्विजते जगत् ।
 तस्मात् सर्वाणि भूतानि दण्डेनैव प्रसाधयेत् ॥ ९३
 अन्नाययैव वर्त्तते न कथञ्चन बाधया ।
 बुद्धेतादिप्रयुक्ताश्च मायां नित्यं स्वसंहरतः ॥ ९४
 नास्य च्छिद्रं परोविद्यात् विद्याच्छिद्रं परस्य तु ।
 गूहेत् कूर्मं ह्वाङ्गानि रवेद्विवरमात्मनः ॥ ९५
 वक्रवच्चिन्तयेदर्थान् सिंश्वच्च पराक्रमेत् ।
 वृकवच्चाबलुम्पेते शशवच्च विनिष्पतेत् ॥ ९६

एवं विजयमानस्य वेऽस्य प्युः परिपन्थिनः ।
 तानानयेद्वशं सर्वान् सामादिरुपपन्नैः ॥ १०७
 यदि ते तु न तिष्ठेयुरुपायैः प्रथमैस्त्रिभिः ।
 दण्डेनैव प्रसन्नोताच्छनकैर्वशमानयेत् ॥ १०८
 सामादीनामुपायानां चतुर्णामपि पण्डिताः ।
 सामदण्डौ प्रशंसन्ति नित्यं राष्ट्राभिरुचये ॥ १०९
 यथोचरति निर्द्दिता कर्त्तुं धान्यञ्च रक्षति ।
 तथा रक्षेन्नृपेराष्ट्रं जन्याञ्च परिपन्थिनः ॥ ११०
 मोहाद्वाजा खराष्ट्रं यः कर्षयत्यनवेक्षया ।
 सोऽचिराद्भ्रूयते राज्याज्जीविताञ्च सवान्धवः ॥ १११
 शरीरकर्षणात् प्राणाः क्षीयन्ते प्राणिनां यथा ।
 तथा राज्ञामपि प्राणाः क्षियन्ते राष्ट्रकर्षणात् ॥ ११२
 राष्ट्रस्य संग्रहे नित्यं विधानमिदमाचरेत् ।
 सुसंयुक्तीतराद्रोहि पार्थिवः सुखमेधते ॥ ११३
 द्वयोस्त्रयाणां पञ्चानां मध्ये गुल्ममधिष्ठितम् ।
 तथा ग्रामग्रतानाञ्च कुर्याद्राष्ट्रस्य संग्रहम् ॥ ११४
 ग्रामत्याधिपतिं कुर्याद्दशग्रामपतिं तथा ।
 विंशतीशं शतेशं च सहस्रपतिमेव च ॥ ११५
 ग्रामे दोषान् समुत्पन्नान् ग्रामिकः शनकैः स्वयम् ॥
 शंसेद्ग्रामदशेशाय दशेशोविंशतेशिने ॥ ११६
 विंशतीशस्तु तत्सर्वं शतेशाय निवेदयेत् ।
 शंसेद्ग्रामशतेशस्तु सहस्रपतये स्वयम् ॥ ११७
 यानि राजप्रदेयानि प्रत्यहं ग्रामवासिभिः ।
 अन्नपानेभ्य मादीनि ग्रामिकस्तान्वाप्नुयात् ॥ ११८

इधी कुलान्मु मुञ्जीत विंशी पंच कुलानि च ।
 ग्रामं ग्रामग्रताध्यक्षः सहस्राधिपतिः पुरम् ॥ ११८
 तेषां ग्राम्याणि कार्याणि पृथक्कार्याणि चैव हि ।
 राज्ञोऽन्यः सचिवः सिन्धुस्तानि पश्येदतन्द्रितः ॥ १२०
 नगरे नगरे चैकं कुर्यात् सर्वार्थचिन्तनम् ।
 उच्चैः स्थानं चोररुपं नक्षत्राणामिव ग्रहम् ॥ १२१
 स तानमुपरिक्रान्तेत् सर्पानिव सदा स्वयम् ।
 तेषां वृत्तं परिणयेत् सम्यग्ग्राह्येषु तच्चरैः ॥ १२२
 राज्ञोऽपि रक्षाधिकृताः परस्वादाचिनः शठाः ।
 भृत्या भवन्ति प्रायेण तेभ्योरक्षेदिमाः प्रजाः ॥ १२३
 ये कार्थिकेभ्योऽर्थमेव गृह्णीतुः पापचेतसः ।
 तेषां सर्वस्वमादाय राजा कुर्यात् प्रवासनम् ॥ १२४
 राजकर्मसु मुक्तानां स्त्रीणां प्रेषजनस्य च ।
 अत्रार्हं कल्पयेद्दृष्टिं स्थानकर्मानुरूपतः ॥ १२५
 यणो देवोऽवकृष्टस्य षड् तृकृष्टस्य वेतनम् ।
 चाण्मासिकस्तथाष्वाद्दोधान्यद्रोणस्तु मासिकः ॥ १२६
 क्रयविक्रयमध्वानं भक्तं च सपरिव्ययम् ।
 यौगक्षेमं च सम्प्रैष्य वणिजो दापयेत् करान् ॥ १२७
 यथा फलेन बुज्येत राजा कर्त्ता च कर्मणाम् ।
 तथावेक्ष्य नृपोराष्ट्रे कल्पयेत् सततं करान् ॥ १२८
 यथात्याल्पमदन्वाद्यं वार्षिकोवत्सष्टपदाः ।
 तथात्याल्पो ग्रहीतव्यो राष्ट्राद्राज्राब्दिकः करः ॥ १२९
 यश्चाश्वक्राग आदेवो राज्ञा पशुधिरण्ययोः ।
 धान्यानामष्ट मैःभागः षष्ठोद्वादश एव वा ॥ १३०

आददीताथ षड् भागं द्रुमांसमधुसर्पिषाम् ।
 गन्धौषधिरसानां च पुष्पमूलफलस्य च ॥ १३१
 पत्रशाकहस्तानां च वैदलस्य च चर्मणां ।
 हृण्मयानां च भाण्डानां सर्वस्याश्वमेयस्य च ॥ १३२
 न्नियमाणोऽप्याददीत न राजा श्रोत्रियात् करम् ।
 न च क्षुधाऽस्य संसीदेच्छ्रोत्रियो विषये वसन् ॥ १३३
 यऽयं राज्ञस्तु विषये श्रोत्रियः सीदति क्षुधा ।
 तऽपि तत्क्षुधा राष्ट्रमचिरेणैव सीदति ॥ १३४
 श्रुतवृत्ते विदित्वा स्यऽवृत्तिं धर्म्यां प्रकल्पयेत् ।
 संरक्षेत् सर्वतश्चैनं पिता पुत्रमिवीरसम् ॥ १३५
 संरक्षमाणो राज्ञा यं कुरुते धर्ममन्वहम् ।
 तेनायुर्वर्द्धते राज्ञो द्रविणं राष्ट्रमेव च ॥ १३६
 यत्किञ्चिदपि वर्षस्य दापयेत् करसंज्ञितम् ।
 व्यवहारेण जीवन्तं राजा राष्ट्रे पृथग्जनम् ॥ १३७
 कारुकान् शिल्पिनश्चैव शूद्रांश्चात्मोपजीविनः ।
 एकैकं कारयेत् कर्म मासि मासि महीपतिः ॥ १३८
 नोच्छ्रित्यादात्मनो मूलं परेषां चातिदृष्टया ।
 उच्छ्रिन्दन् द्यात्मनो मूलमात्मानं तांश्च पीडयेत् ॥ १३९
 तीक्ष्णश्चैव मृदुश्च स्यात् कार्यं वीक्ष्य महीपतिः ।
 तीक्ष्णश्चैव मृदुश्चैव राजा भवति सन्मतः ॥ १४०
 अमात्यमुख्यं धर्मज्ञं प्राज्ञं दान्तं कुलोद्गतम् ।
 स्थापयेदासने तस्मिन् खिन्नः कार्यक्षणे नृणाम् ॥ १४१
 एवं सर्वं विधायेदमतिकर्तव्यमात्मनः ।
 सुक्तश्चैवाप्रमत्तश्च परिरचेदिमाः प्रजाः ॥ १४२

विक्रौशन्त्यो यस्य राष्ट्राद्व्यन्ते दस्यभिः प्रजाः ।
 संपश्यतः संभृत्यस्य ह्यतः स न तु जीवति ॥ १४३
 क्षत्रियस्य परो धर्मः प्रजानामेव पालनम् ।
 निर्दिष्टफलभोक्ता हि राजा धर्मज्ञं युज्यते ॥ १४४
 उत्थाय पश्चिमे यामे कृतशौचः समाहितः ।
 हुताग्निर्ब्राह्मणांच्चार्यं प्रविशेत् स शुभां सभाम् ॥ १४५
 तत्र स्थितः प्रजाः सर्वाः प्रतिनन्द्य विसर्जयेत् ।
 विसृज्य च प्रजाः सर्वामन्त्रयेत् सहं मन्त्रिभिः ॥ १४६
 गिरिष्टं समाकृत्वा प्रासादं वा रङ्गोदतः ।
 अरण्ये निःशलाके वा मन्त्रयेदविभाविताः ॥ १४७
 यस्य मन्त्रं न जानन्ति समागम्य पृथग्जनाः ।
 स कृत्स्नां पृथिवीं सुङ्क्ते कोपहीनोऽपि पार्थिवः ॥ १४८
 जङ्गमुक्तान्धबधिरांस्तिर्यग्योनान् वद्योगतान् ।
 स्त्रीस्तेच्छ्वयाधितथ्यङ्गान् मन्त्रकालेऽपसारयेत् ॥ १४९
 भिन्दन्त्यवमतामन्त्रं तैर्यग्योनास्तथैव च ।
 स्त्रियश्चैव विशेषेण तस्मात्तत्राहतोभवेत् ॥ १५०
 मध्यन्दिनेऽर्द्धरात्रे वा विश्रान्तो विगतकलमः ।
 चिन्तयेद्धर्मकामार्थान् सार्द्धं तैरेकएव वा ॥ १५१
 परस्परविरुद्धानां तेषांच समुपार्जनम् ।
 कन्यानां सम्प्रदानंच कुमारान्याञ्च रक्षणम् ॥ १५२
 दूतसम्प्रेषणंचैव कार्यश्रेष्ठं तथैव च ।
 अन्तःपुरप्रचारंच प्रणिधीनाञ्च चेष्टितम् ॥ १५३
 कृत्स्नं चाष्टविधं कर्म पंच वर्गञ्च तत्त्वतः ।
 आरागापरागौ च प्रचारं मण्डलस्य च ॥ १५४

मध्यमस्य प्रचारं च विजिगीषोश्च चेष्टितम् ।

उदासीनप्रचारं च शत्रोश्चैव प्रयत्नतः ॥ १५५

एताः प्रकृतयो मूलं मंडलस्य समासतः ।

अष्टौ चान्याः समाख्याता द्वाश्चैव तु ताः स्मृताः ॥ १५६

अमात्यराष्ट्रदुर्गार्थदण्डाख्याः पंच चापराः ।

प्रत्येकं कथिता ह्येताः संचेषेण द्विसप्ततिः ॥ १५७

अनन्तरमरिं विद्यादरिसेविनमेव च ।

अदिरनन्तरं मितमुदासीनं तयोः परम् ॥ १५८

तान् सर्वानभिसन्दध्यात् समादिभिरुपक्रमैः ।

व्यस्तैश्चैव समस्तैश्च पौरुषेण नयेन च ॥ १५९

सन्धिश्च विग्रहश्चैव यानमासनमेव च ।

द्वैधीभावं संश्रयश्च षड्गुणांश्चिन्तयेत् सदा ॥ १६०

आसनश्चैव यानश्च सन्धिं विग्रहमेव च ।

कार्यं वीक्ष्य प्रयुज्जीत द्वैधं संश्रयमेव च ॥ १६१

सन्धिन्तु द्विविधं विद्याद्राजा विग्रहमेव च ।

उभे यानासने चैव द्विविधः संश्रयः स्मृतः ॥ १६२

समानयानकर्मा च विपरीतस्तथैव च ।

तदा त्वायति संयुक्तः सन्धिर्ज्ञेयो द्विलक्षणः ॥ १६३

स्वयं कृतश्च कार्यार्थमकाले काल एव वा ।

मितस्य चैवापकृते द्विविधो विग्रहः स्मृतः ॥ १६४

एकाकिनश्चात्ययिके कार्यं प्राप्ते यदृच्छया ।

संहतस्य च मितेण द्विविधं यानमुच्यते ॥ १६५

क्षीणस्य चैव क्रमशो देवात् पूर्वकृतेन वा ।

मितस्य चानुरोधेन द्विविधं स्मृतमासनम् ॥ १६६

बलस्य स्वामिनश्चैव स्थितिः कार्यार्थसिद्धये ।
 द्विविधं कीर्त्यते द्वैधं षाड्गुण्यगुणवेदिभिः ॥ १६७
 अर्थसम्पादनार्थं च पीड्यमानस्य शत्रुभिः ।
 साधुषु व्यपदेशार्थं द्विविधः संश्रयः स्मृतः ॥ १६८
 यदा वगच्छेदायत्यामाधिक्यं भ्रुवमात्मनः ।
 तदा त्वे चाल्पिकां पीडां तदा सन्धिं समाश्रयेत् ॥ १६९
 यदा प्रकृष्टामन्येत सर्वास्तु प्रकृतीर्भृशम् ।
 अत्यच्छिन्नं तथात्मानं तदा कुर्वीत विग्रहम् ॥ १७०
 यदा मन्येत भावेन हृष्टं पुष्टं बलं स्वकम् ।
 परस्य विपरीतं च तदा यायाद्विपुं प्रति ॥ १७१
 यदा तु स्यात् परिशीयो बाहनेन बलेन च ।
 तदासीत प्रयत्नेन शनकैः सान्त्वयन्नरीन् ॥ १७२
 मन्येतारिं यदा राजा सर्वथा बलवन्तरम् ।
 तदा द्विधा बलं कृत्वा साधयेत् कार्यमात्मनः ॥ १७३
 यदा परबलानान्तु गमनीयतमो भवेत् ।
 तदा तु संश्रयेत् क्षिप्रं धार्मिकं बलिनं नृपम् ॥ १७४
 निग्रहं प्रकृतीनां च कुर्याद्दुयोऽरिबलस्य च ।
 उपसेवेत तं नित्यं सर्वयत्नैर्गुरुं यथा ॥ १७५
 यदि तत्रापि सम्पद्येद्दोषं संश्रयकारितम् ।
 सुयुद्धमेव तत्रापि निर्विशङ्कः समाचरेत् ॥ १७६
 सुवोपायैस्तथा कुर्यान्नृपतिः पृथिवीपतिः ।
 यथा त्याग्यधिका न स्युर्मितोदासीनशत्रवः ॥ १७७
 आयतिं सर्वकार्याणां तदात्मं च विचारयेत् ।
 अतीतानां च सर्वेषां गुणदोषौ च तत्त्वतः ॥ १७८

आयत्यां गुणदोषज्ञस्तदात्वे क्षिप्रनिश्चयः ।
 अतीते कार्यशेषज्ञः शत्रुभिर्नाभिभूयते ॥ १७९
 यथैनं नाभिसन्दधुर्मित्रोदासीनश्च वः ।
 तथा सर्वं संविदध्यादेय सामासिको नयः ॥ १८०
 यदा तु यानमातिष्ठेदरिराष्ट्रं प्रति प्रभुः ।
 तदानेन विधानेन यायादरिपुरं शनैः ॥ १८१
 मार्गशीर्षे शुभे मासि यायाद् यात्रां महीपतिः ।
 कालगुणं त्रय्यं चैत्रं वा मासौ प्रति यथाबलम् ॥ १८२
 अन्येष्वपि तु कालेषु यदा पश्येद्दधुवं जयम् ।
 तदा यायाद्विष्टञ्चैव व्यसने चोत्थिते रिपोः ॥ १८३
 कृत्वा विधानं मूले तु यात्रिकं च यथाविधि ।
 उपगृह्णात्यदं चैव चारान् सम्यग्विधाय च ॥ १८४
 संशोध्य त्रिविधं मार्गं षड्विधं च बलं स्वकम् ।
 साम्प्रयायिककल्पेन यायादरिपुरं शनैः ॥ १८५
 शत्रुसेविनि मित्रे च गूढे युक्ततरो भवेत् ।
 गतप्रत्यागते चैव स हि कष्टतरोरिपुः ॥ १८६
 दण्डव्यूहेन तन्मार्गं यायात्तू शकटेन वा ।
 बराहमकराभ्यां वा सूचा वा गरुडेन वा ॥ १८७
 यतश्च भयमाशङ्कते ततो विस्तारयेद्बलम् ।
 पद्मेन चैव व्यूहेन निवेशेत सदा स्वयम् ॥ १८८
 सेनापतिबलाध्यक्षौ सर्वदिक्षु निवेशयेत् ।
 यतश्च भयमाशङ्कते प्राचीं तां कल्पयेद्दिशम् ॥ १८९
 गुल्मांश्च स्थापयेदामान् कृतसंज्ञान् समन्ततः ।
 स्थाने युद्धे च कुशलानभीक्ष्णविकारिणः ॥ १९०

संहतान् योधयेद्व्यान् कामं विस्तारयेद्बहून् ।
 सूच्या वज्रेण चैवैतान् व्यूह्य योधयेत् ॥ १८१
 स्यन्दनाश्वैः समे युध्येदनूपे नौद्विपैस्तथा ।
 दृढगुल्मादृते चापैरसिचर्मायुधैः स्थले ॥ १८२
 कुरुक्षेत्रांश्च मत्स्यांश्च पंचालान् नूरसेनजान् ।
 दीर्वान् लघूंचैवा परानग्रानीकेषु योधयेत् ॥ १८३
 ग्रहर्षयेद्वलं व्यूह्य तांश्च सम्यक् परीक्षयेत् ।
 चेष्टाश्चैव विजानीयादरीन् योधयतामग्निं ॥ १८४
 उपरुध्धारिमासीत् राट् च चास्योपपीडयेत् ।
 दूषयेच्चास्य सततं यवसानोदकेन्धनम् ॥ १८५
 भिन्याच्चैव तडागानि प्राकारपरिखास्तथा ।
 समवस्कन्दयेच्चैनं रात्रौ विनासयेत्तथा ॥ १८६
 उपजघ्नानुपजपेद्बुध्येतैव च तत्कृतम् ।
 युक्ते च दैवे बुध्येत जयप्रेम्सुरपेतभीः ॥ १८७
 साक्षा दानेन भेदेन समस्तैरथवा पृथक् ।
 विजेतुं प्रयतेतारीन् युद्धेन कदाचन ॥ १८८
 अनित्योविजयोयस्माद्दृश्यते युद्धमानयोः ।
 पराजयश्च संग्रामे तस्माद् युद्धं विवर्जयेत् ॥ १८९
 त्रयाणामप्युपायानां पूर्वोक्तानामसम्भवे ।
 तथा बुध्येत संयतो विजयेत रिपून् यथा ॥ २००
 जित्वा सम्पूजयेद्देवान् ब्राह्मणांचैव धार्मिकान् ।
 प्रदद्यात् परिहारांश्च स्थापयेदभट्टानि च ॥ २०१
 सर्वेषान्तु विदित्वैषां समासेन चिकीर्षितम् ।
 स्थापयेत्तत्र तद्वंशं कुर्याच्च समयक्रियाम् ॥ २०२

प्रमाणानि च कुर्वीत तेषां घम्यानि वधोदितान् ।
 रत्नैश्च पूजयेद्देवं प्रधानपुरुषैः सह ॥ २०३
 आदानमप्रियकरं दानं च प्रियकारकम् ।
 अभीक्षितानामर्थानां कालो युक्तं प्रशस्यते ॥ २०४
 सर्वं कर्मदमायतं विधाने दैवमानुषे ।
 तयोर्दैवमचिन्त्यन्तु मानुषे विद्यते क्रिया ॥ २०५
 सह वापि व्रजेद् युक्तः सन्धिं कृत्वा प्रयत्नतः ।
 मित्रं हिरण्यं भूमिं वा सम्पश्यंस्त्रिविधं फलम् ॥ २०६
 पार्श्विग्राहं च संप्रैष्य तथाक्रन्दं च मण्डले ।
 मित्रादथाप्यमित्राद्वा यात्राफलमवाप्नुयात् ॥ २०७
 हिरण्यभूमिसंप्राप्ता पार्थिव्यं न तथैषते ।
 यथा सिचं ध्रुवं लब्ध्वा क्षयमप्यायति क्षमम् ॥ २०८
 धर्मज्ञं च कृतज्ञं च तुष्टप्रकृतिमेव च ।
 अनुरक्तं स्थिरारम्भं लघु मित्रं प्रशस्यते ॥ २०९
 प्राज्ञं कुलीनं शूरं च दत्तं दातारमेव च ।
 कृतज्ञं धृतिमन्त्रं च कष्टमाहुररिं दुष्टाः ॥ २१०
 आर्थता पुरुषज्ञानं शौर्यं करुणवेदिता ।
 शैललक्ष्यं च सततमुदासीनगुणोदयः ॥ २११
 ज्ञेय्यां शस्त्रप्रदां नित्यं पशुवृत्तिकरीमपि ।
 परित्यजे वृषो भूमिमात्मार्थमविचारयन् ॥ २१२
 आपदर्थं धनं रत्नेहारान् रत्नेहजैरपि ।
 आत्मानं सततं रत्नेहारैरपि धनेरपि ॥ २१३
 सह सर्वाः समुत्पन्नाः प्रसमीक्ष्यापदो भयम् ।
 संयुक्तां च वियुक्तां च सर्वोपायान् सृजेद्बुधः ॥ २१४

उपेतारमुपेयं च सर्वोपायां च कृतक्षयः ।
 एतच्चयं समाश्रित्य प्रयतेतार्थसिद्धये ॥ २१५
 एवं सर्वमिदं राजा सह संमन्त्र्य मन्त्रिभिः ।
 व्यायाम्याप्तुममध्याह्ने भोक्तुमन्तःपुरं विधेत् ॥ २१६
 तत्रात्मभूतैः कालज्ञैरहार्थैः परिचारकैः ।
 सुपरिचीतमन्त्राद्यमद्यान्मन्त्रैर्विधापयेत् ॥ २१७
 विषघ्नैरगदैश्चास्य सर्वद्रव्याणि योजयेत् ।
 विषघ्नानि च रत्नानि नियतोधारयेत् सदा ॥ २१८
 परीक्षिताः स्त्रियश्चैनं व्यजगोदकधूपनैः ।
 वेशाभरणसंशुद्धाः सश्रेष्ठः सुसमाहिताः ॥ २१९
 एवं प्रयत्नं कुर्वीत यागश्रद्धासनाद्यने ।
 ज्ञाने प्रसाधने चैव सर्वालङ्कारकेषु च ॥ २२०
 श्रुतवान् विहरेच्चैव स्त्रीभिरन्तःपुरे सह ।
 विद्वत्सु तु यथाकार्ष्णं पुनः कार्याणि चिन्तयेत् ॥ २२१
 अलङ्कृतञ्च सम्पश्येदासुधीयं पुनर्जनम् ।
 वाहनानि च सर्वाणि शस्त्राण्याभरणानि च ॥ २२२
 सभ्यांचोपास्य शृणुयादन्तर्वेश्मनि शस्त्रधत् ।
 रहस्याख्यायनांचैव प्रणिधीनाञ्च चेष्टितम् ॥ २२३
 गत्वा कक्षान्तरं त्वन्धं समनुग्राह्य तं जनम् ।
 प्रविशेज्जोजनार्थञ्च स्त्रीष्टतोऽन्तःपुरं पुनः ॥ २२४
 तत्र श्रुत्वा पुनः किञ्चित्पूर्य्यघोषैः प्रहर्षितः ।
 संविशेत्तु यथाकालमुत्तिष्ठेच्च गतक्लमः ॥ २२५

एतद्विधानमातिष्ठेदरोगः पृथिवीपतिः ।

अस्वस्थः सर्वमेतत् भृत्येषु विनियोजयेत् ॥ २२६

इति मानवे धम्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां

राजधर्म्मो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७

अष्टमोऽध्यायः ।

व्यवहारान्दिहक्षुस्तु ब्राह्मणैः सह पार्थिवः ।

मन्त्रज्ञैर्मन्त्रिभिश्चैव विनीतः प्रविशेत् सभाम् ॥ १

तत्रासीनः स्थितोवापि पाणिमुद्यम्य दक्षिणम् ।

विनीतवेशाभरणः पश्येत् कार्यैर्वाणि कार्यिणाम् ॥ २

प्रत्यहं देशदृष्टैश्च शास्त्रदृष्टैश्च हेतुभिः ।

अष्टादशसु मार्गेषु निवहानि पृथक् पृथक् ॥ ३

तेषामायच्छणादानं निःक्षेपोऽस्वामिविक्रयः ।

सम्भूय च समुत्थानं दत्तस्यानपकर्म च ॥ ४

धितनस्यैव चादानं संविदश्च व्यतिक्रमः ।

क्रयविक्रयानुशयो विवादः स्वामिपालयोः ॥ ५

सीमाविवादधर्मश्च पारुष्ये दण्डवाचिके ।

स्तेष्वं च साहसंचैव स्त्रीसंग्रहणमेव च ॥ ६

स्त्रीपुंघर्मो विभागश्च द्यूतमाह्वय एव च ।

पदान्यष्टादशैतानि व्यवहारस्थिताविह ॥ ७

एषु स्थानेषु भूयिष्ठं विवादंचरतां वृणाम् ।

धर्मं शास्त्रतमान्नित्यं कुर्यात् कार्यविनिर्णयम् ॥ ८

लक्ष्मि स्वयं न कुर्यात्तू नृपतिः कार्यदर्शनम् ।
 लक्ष्मि नियुञ्जता द्विद्वीपं ब्राह्मणं कार्यदर्शने ॥ ८
 सोऽस्य कार्याणि सम्पश्येत् सभ्यैरेव त्रिभिर्दृतः ।
 सभामिव प्रविश्याग्रामासीनः स्थित एव वा ॥ ९
 यस्मिन् देशे निषीदन्ति विप्रा वेदविदस्त्रयः ।
 राज्ञश्चाधिकृतो विद्वान् ब्रह्मणस्तां सभां विदुः ॥ ११
 धर्मो विद्वत्त्वधर्मेण सभां यत्रोपतिष्ठते ।
 शल्यं चास्य न कृन्तन्ति विद्वास्तत्र सभासदः ॥ १२
 सभां वा न प्रवेष्टव्यं वक्तव्यं वा समञ्जसम् ।
 अत्रुपन् विब्रुवन् वापि नरो भवति किल्बिषी ॥ १३
 यत्र धर्मो ह्यधर्मेण सत्यं यत्रानृतेन च ।
 हन्यते प्रेक्षमाणानां हतास्तत्र सभासदः ॥ १४
 धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।
 तस्माद्धर्मो न हन्तव्यो मा नो धर्मो हतो वधीत् ॥ १५
 वृषो हि भगवान् धर्मस्तस्य यः कुरुते ह्यलम् ।
 वृषलं तं विदुर्देवास्तस्माद्धर्मं न लोपयेत् ॥ १६
 एक एव सुहृद्धर्मो निधनेऽप्यनुयाति यः ।
 शरीरेण समं नाशं सर्वमन्यद्वि गच्छति ॥ १७
 पादोऽधर्मस्य कर्त्तारं पादः सान्निगच्छति ।
 पादः सभासदः सर्वान् पादो राजानमृच्छति ॥ १८
 राजा भवत्यनेनास्तु सुचिन्ते च सभासदः ।
 एनो गच्छति कर्त्तारं निन्दार्हो यत्र निन्द्यते ॥ १९
 जातिमात्रोपजीवी वा कामं स्याद्ब्राह्मणब्रुवः ।
 धर्मप्रवक्ता वृपतेर्न तु शूद्रः कथंचन ॥ २०

वस्य शूद्रस्ते कुरुते राज्ञो धर्मविवेचनम् ।
 तस्य सीदति तद्राष्ट्रं पङ्के गौरिव पश्यतः ॥ २१
 यद्राष्ट्रं शूद्रभूयिष्ठं नास्तिकाक्रान्तमद्विजम् ।
 विनश्यत्याशु तत् क्षत्त्रं दुर्भिक्ष्याधिपीडितम् ॥ २२
 धर्मासनमधिष्ठाय संवीताङ्गः समाहितः ।
 प्रणम्य लोकपालेभ्यः कार्यदर्शनमारभेत् ॥ २३
 अर्थान्दर्थातुभौ बुद्ध्या धर्माधर्मौ च केवलौ ।
 वर्णक्रमेण सर्वाणि पश्येत् कार्याणि कार्थिणाम् ॥ २४
 बार्होर्विभावयेत्क्षिप्रैर्भावमन्तर्गतं वृणाम् ।
 स्वरवर्णोक्ताकारैश्चक्षुषा चेष्टितेन च ॥ २५
 आकारैरिष्टितैर्गत्या चेष्टया भाषितेन च ।
 नेत्रवक्त्रविकारैश्च गृह्यतेऽन्तर्गतं मनः ॥ २६
 बालदायादिकं रिक्त्यं तावद्राजानुपालयेत् ।
 यावत् स स्यात् समावृत्तो यावच्चातीतशैशवः ॥ २७
 वशापुत्रासु चैवं स्याद्रक्ष्यं निष्कुलासु च ।
 पतिव्रतासु च स्त्रीषु विधवास्त्रातुरासु च ॥ २८
 जीवन्तीनान्तु तासां ये तद्वरेणः स्वबान्धवाः ।
 ताञ्छिष्याच्चौरदण्डेन धार्मिकः पृथिवीपतिः ॥ २९
 प्रनष्टस्वामिकं रिक्त्यं राजा त्राद्वं निधापयेत् ।
 अर्वाक् त्राद्वद्वरेत् स्वामी परेण वृषतिर्हरेत् ॥ ३०
 ममेदमिति यो ब्रूयात् सोऽनुयोज्यो यथाविधि ।
 संवाद्य रूपसंख्यादीन् स्वामी तद्द्रव्यमर्हति ॥ ३१
 अवेद्यानो नष्टस्य देशं कालं च तत्त्वतः ।
 वर्णं रूपं प्रमाणं च तत्समं दण्डमर्हति ॥ ३२

आददीताथ षड् भागं प्रनष्टाधिगतामृषः ।
 दशमं द्वादशं वापि सतां धर्ममनुसरन् ॥ ३३
 प्रनष्टाधिगतं द्रव्यं तिष्ठेद् बुद्धैरधिष्ठितम् ।
 यांस्तत्र चौरान् गृह्णीयात् तान् राजेभेन घातयेत् ॥ ३४
 समप्रयमिति यो ब्रूयान्निधिं सत्येन मानवः ।
 तस्याददीत षड् भागं राजा द्वादशमेव वा ॥ ३५
 अनृततन्तु वदन् दण्डः स्ववित्तस्यांशमष्टमम् ।
 तस्यैव वा निधानस्य संख्यायात्पोयसीं कलाम् ॥ ३६
 विद्वांस्तु ब्राह्मणो दृष्ट्वा पूर्वोपनिहितं निधिम् ।
 अग्रेषतोऽप्याददीत सर्वस्याधिपतिर्हि सः ॥ ३७
 यन्तु पश्येन्निधिं राजा पुराणं निष्ठितं क्षितौ ।
 तस्मात् द्विजेभ्योदत्त्वार्षमर्धं कोषे प्रवेशयेत् ॥ ३८
 निधिनान्तु पुराणानां घातूनामेव च क्षितौ ।
 अर्धभागक्षणाद्राजा भूमेरधिपतिर्हि सः ॥ ३९
 दातव्यं सर्ववर्ण्यो राजा चौरैर्हृतं धनम् ।
 राजा तदुपयुञ्जानश्चौरस्याप्नोति किस्विषम् ॥ ४०
 जातिजानपदान् धर्मान् श्रेणीधर्माञ्च धर्मवित् ।
 समीक्ष्य कुलधर्माञ्च स्वधर्मं प्रतिपादयेत् ॥ ४१
 स्वानि कर्माणि कुर्वाणा दूरे सन्तोऽपि मानवाः ।
 प्रियाभवन्ति लोकस्य स्त्रे स्त्रे कर्मस्त्ववस्थिताः ॥ ४२
 नोत्पादयेत् स्वयं काव्यं राजा नाप्यस्य पुरुषः ।
 न च प्रापितमन्येन ग्रसेदर्थं कथंचन ॥ ४३
 यथा नयत्यष्टकपातैर्ह गस्य जगयुः पदम् ।
 नयेत् तथानुमानेन धर्मस्य नृपतिः पदम् ॥ ४४

सत्यमर्थं च सम्यग्देवात्मानमय साक्षिणः ।

देशं रूपं च कालं च व्यवहारविधौ स्थितः ॥ ४५

सद्गिराचरितं यत् स्यादार्मिकैश्च द्विजातिभिः ।

तद्देशकुलजातीनामविरुद्धं प्रकल्पयेत् ॥ ४६

अधमर्णार्थसिद्धार्थमुत्तमर्णान् चोदितः ।

दापयेन्निकस्यार्थमधमर्णाद्विभावितम् ॥ ४७

यैर्यैरुपायैर्यथैवं स्वं प्राप्नुयादुत्तमर्णिकः ।

तैस्तैरुपायैः संगृह्य दापयेदधमर्णिकम् ॥ ४८

धर्मण व्यवहारेण च्छलेनाचरितेन च ।

प्रयुक्तं साधयेदर्थं पंचमेन वलेन च ॥ ८

यः स्वयं साधयेदर्थमुत्तमर्णोऽधमर्णिकात् ।

न स राजाभियोक्तव्य स्वकं संसाधयन् धनम् ॥ ५०

अर्थोऽपथ्ययमानन्तु करणेन विभावितम् ।

दापयेन्निकस्यार्थं दण्डलेशश्च शक्तिः ॥ ५१

अपङ्कवेऽधमर्णस्य देहीत्युक्तस्य संसदि ।

आभियोक्ता दिग्देशं करणवान्यदुद्दिशेत् ॥ २

अदेखं यच्च दिशति निर्दिश्यापङ्कते च यः ।

यश्चाधरोत्तरानर्थान् विगीतान्नावुध्यते ॥ ५३

अपदिश्यापदेशं च नूनर्यस्वपधावति ।

सम्यक् प्रणिहितञ्चार्थं षट् सन् नाभिनन्दति ॥ ५४

असन्नाथे साक्षिभिश्च देशे सन्नाषते मियः ।

निरुच्यमानं प्रश्नञ्च नेच्छेत् यश्चापि निष्पतेत् ॥ ५५

ब्रूहीत्युक्तञ्च न ब्रूयात् उक्तञ्च न विभ्रमयत् ।

न च पूर्वापरं विद्यात् तस्मादर्थात् स हीयते ॥ ५६

साक्षिणः सन्ति मेत्युक्ता दिशेत्युक्तोदिशेन्न यः ।
 धर्मस्थः कारणैरेतैर्हीनं तमपि निर्दिशेत् ॥ ५७
 अभियोक्ता न चेद्ब्रूयाद्वध्योदण्डश्च धर्मतः ।
 न चेत्तिपक्षात् प्रब्रूयाद्वर्मं प्रतिपराजितः ॥ ५८
 योयावन्निष्कवीतार्थं मिथ्या वावति वा वदेत् ।
 तौ वृषेण ह्यधर्मज्ञौ दाप्यौ तद्विगुणं दमम् ॥ ५९
 पृष्टोऽपच्यमानस्तु कृतावस्थौ धनैषिणा ।
 चावरैः साक्षिभिर्भाव्यो नृपत्राह्वणसन्निधौ ॥ ६०
 यादृशा धनिभिः कार्या व्यवहारेषु साक्षिणः ।
 तादृशान् सम्प्रवक्ष्यामि यथावाच्यस्तत्र तैः ॥ ६१
 गृहिणः पुत्त्रिणो मौलाः क्षत्रविद्व्यूद्रयोनयः ।
 अर्थ्युक्ताः साक्ष्यमर्हन्ति न ये केचिदनापदि ॥ ६२
 आमाः सर्वेषु वणेषु कार्यां कार्येषु साक्षिणः ।
 सर्वधर्मविदोऽलुब्धा विपरीतास्तु वर्जयेत् ॥ ६३
 नार्थसखन्विनो नामा न सहाया न वैरिणः ।
 न दृष्टदोषाः कर्त्तव्या न व्याध्यार्त्ता न दूषिताः ॥ ६४
 न साक्षी वृषतिः कार्यो न कारुककुशीलवौ ।
 न श्रोत्रियो न लिङ्गस्थो न सङ्ग्रेभ्यो विनिर्गतः ॥ ६५
 नाथ्यधीनो न वक्तव्यो न दस्युर्न विकर्मकृत् ।
 न वृद्धो न शिशुर्नैको नान्यो न विकलेन्द्रियः ॥ ६६
 नान्ता न मत्ता नोन्मत्तो न क्षुत्तृष्णोपपीडितः ।
 न श्रमात्ता न कामात्ता न क्रूधो नापि तत्स्करः ॥ ६७
 क्षीणां साक्ष्यं स्त्रियः कुर्युर्विजानां सहया द्विजाः ।
 शूद्राश्च सन्तः शूद्राणामन्यानामन्ययोनयः ॥ ६८

अनुभावी तु यः कश्चित् कुर्यात् साक्ष्यं विवादिनाम् ।
 अन्तर्वेश्मन्यरण्ये वा शरीरस्यापि चात्यये ॥ ६८
 स्त्रियाप्यसम्भवे कार्यं बालेन स्थविरेण वा ।
 शिष्येण बन्धूना वापि दासेन भूतकेन वा ॥ ७०
 बालवृद्धातुराणां च साक्ष्येषु वदतां क्षमा ।
 जानीयादस्थिरां वाचमुत्सिक्तमनसान्तथा ॥ ७१
 साहसेषु च सर्वेषु स्तेयसंग्रहणेषु च ।
 बाग्दण्डयोश्च पाक्ष्ये न परीजेत साक्षिणः ॥ ७२
 बहुत्वं परिगृह्णीयात् साक्षिद्वैधे नराधिपः ।
 समेषु तु गुणोत्कृष्टान् गुणिद्वैधे द्विजोक्तमान् ॥ ७३
 समक्षदर्शनात् साक्ष्यं श्रवणाच्चैव सिद्ध्यति ।
 तत्र सत्यं ब्रुवन् साक्षी धर्मायाभ्यां न हीयते ॥ ७४
 साक्षी दृष्टश्रुतादन्यद्विब्रुवन्नार्थसंसदि ।
 अवाङ्मनस्कमस्येति प्रेत्य स्वर्गाच्च हीयते ॥ ७५
 यत्नानिबद्धोऽपीक्षेत शृणुयादापि किञ्चन ।
 दृष्टस्तत्रापि तद् ब्रूयाद् यथादृष्टं यथाश्रुतम् ॥ ७६
 एकोऽलुब्धस्तु साक्षी स्याद्वह्यः शुच्योऽपि न स्त्रियः ।
 स्त्रीवद्वैरस्थिरत्वात्तू दोषैश्चान्येपि ये वृताः ॥ ७७
 स्वभावेनैव यत् ब्रूयुस्तद्ग्राह्यं व्यवहारिकम् ।
 अतो यदन्यद्विब्रूयुर्दुर्मार्थं तदसार्थकम् ॥ ७८
 सभान्तः साक्षिणः प्राप्तानर्थिप्रत्यर्थिसन्निधौ ।
 पाङ्क्तिं वाकोऽमुमुक्षीत विधानानेन सान्त्वयन् ॥ ७९
 यद्वद्वयोरनयोर्वैत्य कार्येऽस्मिन् चेष्टितं मियः ।
 तद्ब्रूत सर्वं सत्येन सुभावं ह्यत्र साक्षिता ॥ ८०

सत्यं साख्ये ब्रुवन् साक्षी लोकानाप्नोति पुष्कलान् ।
 इह चाशुत्तमां कीर्त्तिं वागेषा ब्रह्मपूजिता ॥ ८१
 साख्येऽनृतं वदन् पाशैर्बध्यते वारुणैर्भृशम् ।
 विवशः शतमाजातीस्तस्मात् साख्यं वदेहतम् ॥ ८२
 सत्येन पूयते साक्षी धर्मः सत्येन वर्द्धते ।
 तस्मात् सत्यं हि यत्तव्यं सर्ववर्णेषु साक्षिभिः ॥ ८३
 आत्मैव ह्यात्मनः साक्षी गतिरात्मा तथात्मनः ।
 मावमंस्थाः स्वमात्मानं नृणां साक्षिणमुक्तमम् ॥ ८४
 मन्यन्ते वै पापकृतो न कश्चित् पश्यतीति नः ।
 तांस्तु देवाः प्रपश्यन्ति स्वस्यैवान्तरपूरुषः ॥ ८५
 द्यौर्भूमिरापोऽह्यं चन्द्रार्कानियमानिलाः ।
 रात्रिः सख्ये च धर्मश्च एतन्नाः सर्वदेहिनाम् ॥ ८६
 देवब्राह्मणसान्निध्ये साख्यं पृच्छेहतं द्विजान् ।
 उदसुखान् प्राप्नुवन् वा पूर्वाह्ने वै शुचिः शुचीन् ॥ ८७
 ब्रूहीति ब्राह्मणं पृच्छेत् सत्यं ब्रूहीति पार्थिवम् ।
 गोवीजकांचनैवश्यं हृद्रं सर्वस्तु पातकैः ॥ ८८
 ब्रह्मघ्नो ये स्मृता लोका ये च स्त्रीबालघातिनः ।
 मितद्रुहः क्षतघ्नस्य ते ते स्युर्ब्रुवतो मृषा ॥ ८९
 जन्मप्रभृति यत्किञ्चित् पुण्यं भद्रं त्वया कृतम् ।
 तत् ते सर्वं शून्यो गच्छेद्दयदि ब्रूयात्स्वमन्यथा ॥ ९०
 एकोऽहमस्मीत्यात्मानं यत्त्वं कल्याणं मन्यसे ।
 नित्यं स्थितस्ते ह्येष पुण्यपापेक्षिता मुनिः ॥ ९१
 यमो वैवस्वतो देवो यस्तवैष हृदि स्थितः ।
 तेन चेदविवाक्ये मा गङ्गां मा कुरुन् गमः ॥ ९२

ननोपुण्डः कपालेन भिक्षार्थी क्षुत्पिपासितः ।

अथः शतं कलं गच्छेद् य साध्यमवृतं वदेत् ॥ ८३

अवाक्शिरास्तमस्यस्ये किल्बिषी नरकं व्रजेत् ।

यः भक्षं वितथं ब्रूयात् पृष्टः सन् धर्मनिश्चये ॥ ८४

अन्योमत्स्थानिवाग्नाति स नरः कण्टकैः सह ।

यो भाषतेऽर्थवैकल्यमप्रत्यक्षं सभाङ्गतः ॥ ८५

यस्य विद्वान् हि वदतः क्षेत्रज्ञो नाभिश्चक्रेते ।

तस्मान्न देवाः श्रेयांसं लोकेऽन्यं पुरुषं विदुः ॥ ८६

यावतो बान्धवान् यस्मिन् हन्ति साध्येऽवृतं वदन् ।

तावतः सङ्गाया तस्मिन् शृणु सौम्यानुपूर्वशः ॥ ८७

पञ्च पञ्चवृते हन्ति दश हन्ति गवावृते ।

शतमश्वावृते हन्ति सहस्रं पुरुषावृते ॥ ८८

हन्ति जातानजातांश्च हिरण्यार्थेऽवृतं वदन् ।

सर्वं भूम्यवृते हन्ति मास्य भूम्यवृतं वदीः ॥ ८९

अथ, भूमिवदित्याहुः स्त्रीणां भोगे च मैश्रुने ।

अजेषु चैव रत्नेषु सर्वेष्वस्मयेषु च ॥ ९०

एतान् दोषानवेक्ष्य त्वं सर्वानवृतभाषणे ।

यथाश्रुतं यथादृष्टं सर्वमेवाक्षसा वद ॥ ९१

गोरक्षकान् याणिज्जिकांस्तथा कारुकुशीलवान् ।

प्रेथान् वार्धुषिकांश्चैव विप्रान् शूद्रवदाचरेत् ॥ ९२

तद्वदन् धर्मतोऽर्थेषु जानन्नथन्यथा नरः ।

न स्वर्गाश्चावते लोकाद्दैवी वाचां वदन्ति ताम् ॥ ९३

शूद्रविट्क्षत्रविप्राणां यत्कर्त्तव्यं भवेद्दधः ।

तत्र वक्तव्यमवृतं तद्वि सत्याद्विशिष्यते ॥ ९४

वाग्दैवत्यैश्च चरुभिर्यजेरंस्ते सरस्वतीम् ।
 अततत्यैनसस्तस्य कुर्वाणानिष्कृतिं पराम् ॥ १०५
 कुशाण्डैर्वापि जुहुयाद् दृतमग्नौ यथाविधि ।
 उदित्युचा वा वारुण्या त्राचेनाद्दैवतेन वा ॥ १०६
 त्रिषक्षाद्ब्रुवन् साक्ष्यच्छणादिषु नरोऽगदः ।
 तद्वृणं प्राप्नोयात् सर्वं दश बन्धंच सर्वतः ॥ १०७
 यस्य दृश्येत समाहादुक्तवाक्यस्य साक्षिणः ।
 रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणमृणन्दाप्योदमंच यः ॥ १०८
 असाक्षिकेषु त्वर्थेषु मिथोविवदमानयोः ।
 न विन्दंस्तत्त्वतः सत्यं शपथेनापि लभयेत् ॥ १०९
 महर्षिभिश्च देवैश्च कार्यार्थं शपथाः कृताः ।
 वशिष्ठश्चापि शपथं शेषे पैयवने दृपे ॥ ११०
 न दृथा शपथं कुर्यात् स्वल्पेऽप्यर्थं नरोबुधः ।
 दृथा हि शपथं कुर्वन् प्रेत्य चेह च नश्यति ॥ १११
 कामिनोषु विवाहेषु गवाभक्ष्ये तथेवधने ।
 ब्राह्मणाभ्य पपत्तौ च शपथे नास्ति पातकम् ॥ ११२
 सत्येन शपथेद्विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः ।
 गोव्रीजकांचनैर्वैश्यं मूढं सर्वैस्तु पातकैः ॥ ११३
 अग्निं वा हारयेद्देनमसु चैनं निमज्जयेत् ।
 पुत्रदारस्य वाप्येनं शिरांसि स्पर्शयेत् पृथक् ॥ ११४
 यमिद्वो न दृढत्यग्निरापो नोन्मज्जयन्ति च ।
 न चार्त्तिमच्छति क्षिप्रं स ज्ञेयः शपथे शुचिः ॥ ११५
 वत्सस्य ह्यभिग्रस्तस्य पुरा भ्राता यवीयसा ।
 जाग्निर्ददाह रोमापि सत्येन जगतः सुशः ॥ ११६

यस्मिन् यस्मिन् विवादे तु कौटसाक्ष्यं कृतं भवेत् ।
 तत्तत् कार्यं निवर्तत कृतं चाप्यकृतं भवेत् ॥ ११७
 लोभान्नोहाद्वयान्मैत्रां कामात् क्रोधात्तथैव च ।
 अज्ञानाद्दालभावाच्च साक्ष्यं वितथमुच्यते ॥ ११८
 एषामन्यतमे स्थाने यः साक्ष्यमनृतं वदेत् ।
 तस्य दण्डविशेषास्तु प्रवक्ष्याम्यनुपूर्वशः ॥ ११९
 लोभात् सहस्रं दण्ड्यस्तु मोहात् पूर्वन्तु साहसम् ।
 भ्याद्द्वौ मध्यमौ दण्ड्यौ मैत्रात् पूर्वं चतुर्गुणम् ॥ १२०
 कामाद्दशगुणं पूर्वं क्रोधात् त्रिगुणं परम् ।
 अज्ञानाद्दे शते पूर्णं वालिस्थाच्छतमेव तु ॥ १२१
 एतानाहुः कौटसाक्ष्ये प्रोक्तान् दण्डान् मनीषिभिः ।
 धर्मस्याव्यभिचारार्थसधर्मनियमाच्च ॥ १२२
 कौटसाक्ष्यन्तु कुर्वाणांस्त्रीन् वर्णान् धार्मिको नृपः ।
 प्रवासयेद्दण्डयित्वा ब्राह्मणन्तु विवासयेत् ॥ १२३
 दश स्थानानि दण्डस्य मनुः स्वायम्भुवोब्रवीत् ।
 त्रिषु वर्णेषु यानि स्युरक्षतो ब्राह्मणो व्रजेत् ॥ १२४
 उपस्थमुदरं जिह्वा हस्तौ पादौ च पञ्चमम् ।
 चक्षुर्नासा च कर्णौ च धनं देहद्वयैव च ॥ १२५
 अनुबन्धं परिज्ञायो देशकालौ च तत्त्वतः ।
 सारापराधौ चालोक्य दण्डं दण्डेषु पातयेत् ॥ १२६
 अधर्मदण्डनं लोके यशोघ्नं कीर्त्तिनाशनम् ।
 अस्वर्ग्यं च परत्वापि तस्मात् तत् परिवर्जयेत् ॥ १२७
 अदण्ड्यान् दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन् ।
 अयशोमहदाप्नोति नरकंचैव गच्छति ॥ १२८

वाग्दण्डं प्रथमं कुर्याद्विद्वद्दण्डं तदनन्तरम् ।
 तृतीयं घनदण्डं वधदण्डमतः परम् ॥ १२८
 वधेनापि यदा त्वेतावन्नग्रहीतुं न शक्नुयात् ।
 तदैषु सर्वमप्येतं प्रयुज्जीत चतुष्टयम् ॥ १३०
 लोके सं व्यवहारार्थं याः संज्ञाः प्रथिता भुवि ।
 ताम्भरप्यनुवर्णानां ताः प्रवक्ष्यामशेषतः ॥ १३१
 जालान्तरगते भानौ यत् सूक्ष्मं दृश्यते रजः ।
 प्रथमन्तत्प्रमाणानां तसरेणुं प्रचक्षते ॥ १३२
 तसरेणुवोऽष्टौ विज्ञेया लिख्तेका परिमाणतः ।
 ता राजसर्पपस्त्रिंशत्ते त्रयोशौरसर्पपः ॥ १३३
 सर्पपाः षट् यवोऽध्वस्तियवन्त्वेकल्लगलम् ।
 पञ्चल्लगलकोमावले सुवर्णस्तु षोडश ॥ १३४
 पलं सुवर्णाच्चत्वारः पलानि धरणं दश ।
 द्वे कणले समधते विज्ञेयो रौप्यमाषकः ॥ १३५
 ते षोडश स्याद्वरणं पुराणंचैव राजतम् ।
 कार्ष्णपणस्तु विज्ञेयस्ताम्रिकः कार्ष्णिकः पणः ॥ १३६
 धरणौनि दश ज्ञेयः शतमानस्तु राजतः ।
 चतुःसौवर्णिको निष्को विज्ञेयस्तु प्रमाणतः ॥ १३७
 पणानां द्वे शते सार्द्धे प्रथमः साहसः स्मृतः ।
 मध्यमः पञ्च विज्ञेयः सहस्रन्त्वेव चोत्तमः ॥ १३८
 ऋणे देये प्रतिज्ञाते पञ्चकं शतमर्हति ।
 अपक्रवे तद्द्विगुणं तन्मनोरनुशासनम् ॥ १३९
 वशिष्ठविहितां दण्डिं सृजेद्विज्ञेयविबर्हिनीम् ।
 अशीतिभागं गृह्णीयान्मासाद्दण्डपिकः शते ॥ १४०

द्विकं शतं वा गृह्णीयात् सतां धर्ममनुस्मरन् ।
 द्विकं शतं हि गृह्णानो न भवत्यर्थकिल्बिषी ॥ १४१
 द्विकन्त्रिकंचतुष्कंच पंचकंच शतं समम् ।
 मासत्रयं दृष्टिं गृह्णीयाद्वर्णानामनुपूर्वशः ॥ १४२
 न त्वेवाधौ सोपकारे कौसीदीं दृष्टिमाप्नुयात् ।
 न चाधे कालसंरोधान्निसर्गोऽस्ति न विक्रयः ॥ १४३
 न भोक्तव्योवलादाधिसुं ज्ञानीदृष्टिमुत्सृजेत् ।
 मूलेन तोपयेच्चैनमाधिस्तो नोऽन्यथा भवेत् ॥ १४४
 आधिस्योपनिधिस्योभौ न कालात्ययमर्हतः ।
 अवहार्यौ भवेतां तौ दीर्घकालमवस्थितौ ॥ १४५
 समीप्या भुज्यमानानि न नश्यन्ति कदाचन ।
 धेनुर्ऋष्टोवहन्नखोयश्च दम्यः प्रयुज्यते ॥ १४६
 यत् किंचिद्वशवर्पाणि सन्निधौ प्रेक्षते धनी ।
 भुज्यमानं परैस्तूष्णीं न स तत्तत्त्वमर्हति ॥ १४७
 अजडश्चेदपोगण्डो विषये चास्य भुज्यते ।
 भग्नं तद्व्यवहारेण भोक्ता तदुद्रव्यमर्हति ॥ १४८
 आधिः सीमा बालधनं निचेपोपनिधिः स्त्रियः ।
 राजस्वं श्रोत्रियस्त्वच्च न भोगेन प्रणश्यति ॥ १४९
 यः स्वामिनाननुज्ञातमाधिं भुङ्क्तेऽविश्वक्षणाः ।
 तेनाद्विद्विर्मोक्तव्या तस्य भागस्य जिष्कृतिः ॥ १५०
 कुसीददृष्टिर्देगुण्यं नात्येति सश्रदाहृता ।
 धान्ये सदे लवे वाह्ये नातिक्रामति पंचताम् ॥ १५१
 कृतानुसारादधिका व्यतिरिक्ता न सिद्ध्यति ।
 कुसीदपथमाहुस्तं पंचकं शतमर्हति ॥ १५२

नातिसौवत्सरीं वृद्धिं न चाहृष्टां पुनर्हरेत् ।
 चक्रवृद्धिः कालवृद्धिः कारिता कायिका च या ॥ १५३
 ऋणं दातुमशक्तोऽयः कर्तुमिच्छेत् पुनः क्रियाम् ।
 स दत्त्वा निर्जितां वृद्धिं करणं परिवर्त्तयेत् ॥ १५४
 अदर्शयित्वा तन्नैव हिरण्यं परिवर्त्तयेत् ।
 यावती सम्भवेद्वृद्धिस्तावतीं दातुमर्हति ॥ १५५
 चक्रवृद्धिं समाकृष्टो देशकालव्यवस्थितः ।
 अतिक्रामन् देशकालौ न तत्फलमवाप् यात् ॥ १५६
 समुद्रयानकुशला देशकालार्थदर्शिनः ।
 स्थापयन्ति तु यां वृद्धिं सा तन्नाधिगमं प्रति ॥ १५७
 यो यस्य प्रतिभूस्तिष्ठेद्दर्शनयेह मानवः ।
 अदर्शयन् स तं तस्य प्रयच्छेत् स्वधनादणम् ॥ १५८
 प्रातिभाष्यं हयादानमाक्षिकं सौरिकंच यत् ।
 दण्डशुल्कावशेषंच न पुनोदातुमर्हति ॥ १५९
 दर्शनप्रातिभाष्ये तु विधिः स्यात् पूर्वचोदितः ।
 दानप्रतिभुवि प्रेते दायादानपि दापयेत् ॥ १६०
 अदातरि पुनर्दाता विज्ञातप्रकृतावृणम् ।
 यस्यात् प्रतिभुवि प्रेते परीक्षेत् केन हेतुना ॥ १६१
 नरादिष्टधनश्चेत्तु प्रतिभुः स्यादलंधनः ।
 स्वधनादेव तद्व्याघ्रिरादिष्टइति स्थितिः ॥ १६२
 मत्तोन्मत्तान्ताध्यधीनैर्बालेन स्थविरेण वा ।
 असम्बद्धकृतश्चैव व्यवहारो न सिद्ध्यति ॥ १६३
 सत्या न भाषा भवति यद्यपि स्यात् प्रतिष्ठिता ।
 वहिश्चेद्भ्रूयते धर्मान्नियताद्वावहारिकात् ॥ १६४

योगधमनविक्रीतं योगदानप्रतिग्रहम् ।
 यत्र वाप्युपधिं पश्येत् तत्सर्वं विनिवर्त्तयेत् ॥ १६५
 ग्रहीता यदि नष्टः स्यात् कुटुम्बार्थं कृतोव्ययः ।
 दातव्यं बान्धवैस्तत् स्यात् प्रविभक्तैरपि स्वतः ॥ १६६
 कुटुम्बार्थंऽप्यधीनोऽपि व्यवहारं यमाचरेत् ।
 स्वदेशे वा विदेशे वा तं ज्यायान्न विचालयेत् ॥ १६७
 बलाद्वत्तं बलाभूतं बलाद्वच्चापि लेखितम् ।
 सर्वान् बलकृतानर्थानकृतान्यनुरवधीत् ॥ १६८
 तयः परार्थं लिखन्ति साक्षिणः प्रतिभूः कुलम् ।
 चत्वारस्तूपचीयन्ते विप्रश्चाख्योगशिङ्गुः ॥ १६९
 अनादेयं नाददीत परिचीयन्ऽपि पार्थिवः ।
 न चादेयं सचक्षोऽपि सक्षमप्यर्थमुत्सृजेत् ॥ १७०
 अनादेयस्य चादानादादेयस्य च वर्जनात् ।
 दौर्वल्यं ख्याप्यते राज्ञः स प्रेत्येह च नश्यति ॥ १७१
 स्वादानाद्वर्यसंसर्गात्त्ववबलानां च रक्षणात् ।
 बलं सञ्जायते राज्ञः स प्रेत्येह च वर्धते ॥ १७२
 तस्माद्वयमद्वयं स्वामी स्वयं हित्वा प्रियाप्रिये ।
 वर्त्तते याम्यया वृत्त्या जितक्रोधोजितेन्द्रियः ॥ १७३
 यस्त्वधर्मेण कार्याणि मोहात् कुर्यान्नराधिपः ।
 अचिरान्तं दुरात्मानं वशे कुर्वन्ति शत्रवः ॥ १७४
 कामक्रोधो तु संयम्य योऽर्थान् धर्मेण पश्यति ।
 प्रजास्तमनुवर्त्तन्ते समुद्रमिव सिन्धवः ॥ १७५
 यः साधयन्तं कृन्देन वेदयेन्निकं वृषे ।
 स राज्ञा तच्चतुर्भागं दाप्यस्तस्य च तदनम् ॥ १७६

कर्मणापि समं कुर्यादनिकायाधमर्णिकः ।
 समोऽवकष्टजातिस्तु दद्याच्छ्रेयांस्तु तच्छ्रेयैः ॥ १७७
 अनेन विधिना राजा मिथोविवदतां वृणाम् ।
 साक्षिप्रत्ययसिद्धाणि कार्याणि समतां नयेत् ॥ १७८
 कुलजे वृत्तसम्पन्ने धर्मज्ञे सत्यवादिनि ।
 महापक्षे धनित्यर्थं निक्षेपं निक्षेपेद्बुधः ॥ १७९
 यो यथा निक्षेपेदस्ते यमर्थं यस्य मानवः ।
 स तथैव ग्रहीतव्यो यथा दायस्तथा ग्रहः ॥ १८०
 यो निक्षेपं याचमानो निक्षेपे न प्रयच्छति ।
 स याच्यः प्राङ्निवाकेन तन्निक्षेपे रसन्निधौ ॥ १८१
 साक्ष्यभावे प्रणिधिभिर्वयोरपसमन्वितैः ।
 अपदेशैश्च संन्यस्य हिरण्यं तस्य तत्त्वतः ॥ १८२
 स यदि प्रतिपद्येत यथान्यस्त्रं यथाकृतम् ।
 न तत्र विद्यते किञ्चिद् यत् परैरभियुज्यते ॥ १८३
 तेषां न दद्याद् यदि तु तद्विरण्यं यथाविधि ।
 उभौ निगृह्य दायः स्यादिति धर्मस्य धारणा ॥ १८४
 निक्षेपोपनिधी नित्यं न देशी प्रत्यनन्तरे ।
 न स्यतो विनिपाते तावन्निपाते त्वनाशिनौ ॥ १८५
 स्वयमेव तु यो दद्यात्पुनश्च प्रायनन्तरे ।
 न स राज्ञाभियोक्तव्यो न निक्षेपे न वस्तुभिः ॥ १८६
 अश्लेष्टेनैव चान्विच्छेत्तमर्थं प्रीतिपूर्वजम् ।
 विचार्य तस्य वा वृत्तं साम्नैव परिसाधयेत् ॥ १८७
 निक्षेपेऽप्येव सर्वेषु विधिः स्थान् परिसाधने ।
 समुद्रे नाग्न्यात् किञ्चिद्बुधे तस्मान्न संहरेत् ॥ १८८

चौरैर्द्धृतं जलेनोढमग्निना हन्मतेव वा ।
 न दद्याद्द्वयदि तस्मात् स न संहरति किञ्चन ॥ १८८
 निक्षेपस्यापहर्तारमनिक्षेप्तारमेव च ।
 सर्वरूपायैरन्विष्टेऽपथैश्चैव वैदिकैः ॥ १८९
 धोनिक्षेपं नार्पयति यश्चानिच्छिप्य याचते ।
 तावुभौ चोरवच्छास्यौ दाप्यौ वा तत्समं दमम् ॥ १९०
 निक्षेपस्यापहर्तारं तत्समं दाप्नोद्दमम् ।
 तृथोपनिधिहर्तारमविशेषेण पार्थिवः ॥ १९१
 सपधाभिश्च यः कश्चित् परद्रव्यं हरिन्नरः ।
 ससहावः स हन्तव्यः प्रकाशं विविधैर्बन्धैः ॥ १९२
 निक्षेपो यः क्षतोयेन यावांश्च कुलसन्निधौ ।
 तावानेव स विज्ञेयो विभुवन् दण्डमर्हति ॥ १९३
 मिथोदायः क्षतोयेन गृहीतोमिवएव वा ।
 मिथएव प्रदातव्योऽथ दायस्त्वथा प्रहः ॥ १९४
 निक्षिप्तस्य धनस्यैवं प्रीत्योपनिहितस्य च ।
 राजा विनिर्णयं कुर्यादक्षिण्वन्नासघारिणम् ॥ १९५
 विक्रीणीते परस्य स्वं योऽस्वामी स्वाम्यसम्मतः ।
 न तन्नयेत साक्ष्यस्तु स्तेनमस्तेनमानिनम् ॥ १९६
 अवहार्योऽभवेच्चैव सान्वयः षट् शतं दमम् ।
 निरन्वयोऽनपसरः प्राप्तः स्याच्चौरकिप्तिपम् ॥ १९७
 अस्वामिना क्षतोवस्तु दायोविक्रय एव वा ।
 अक्षतः स तु विज्ञेयोऽव्यवहारे यथा स्थितिः ॥ १९८
 सन्धोगोदृश्यते यत्र न दृश्येतागमः कश्चित् ।
 आगमः कारणं तत्र न सन्धोग इति स्थितिः ॥ २००

विक्रयाद्वयोधनं किञ्चिद्व्यह्नीयात् कुलसन्निधौ ।
 क्रयेण स विशुद्धं हि न्यायतो लभते धनम् ॥ २०१
 अथ मूलमनाहार्यं प्रकाशक्रयशोधितः ।
 अदृश्यो मुच्यते राज्ञा नाष्टिको लभते धनम् ॥ २०२
 नान्यदन्तेन संस्पृष्टं विक्रयमर्हति ।
 न च सारं न च न्यनं न दूरे न तिरोहितम् ॥ २०३
 अन्यांचेद्दर्शयित्वा न्या वोढुः कन्या प्रदीयते ।
 उभे ते एकशुक्लेन बहेदित्थमब्रीह्यनुः ॥ २०४
 नोन्मत्ताया न कुष्ठिन्या न च या स्पृष्टमैशुना ।
 पूर्वं दोषानभिव्याप्य प्रदाता दण्डमर्हति ॥ २०५
 ऋत्विग् यदि वृत्तोयज्ञे स्वकर्म परिहापयेत् ।
 तस्य कर्मानुरूपेण देयोऽंशः सह कर्त्तृभिः ॥ २०६
 दक्षिणासु च दत्तासु स्वकर्म परिहापयन् ।
 कृत्स्नमेव स भेतांशमन्ये नैव च कारयेत् ॥ २०७
 यस्मिन् कर्मणि यास्तु स्युरुक्ताः प्रत्यङ्गदक्षिणाः ।
 स एव ता आददीत भजेरन् सर्व एव वा ॥ २०८
 रथं हरेत चाध्वर्युब्रह्माधाने च वाजिनम् ।
 होता वापि हरेदश्वसुहता चायनः क्रये ॥ २०९
 सर्वेषामर्चिनो मुख्यास्तदर्चनार्चिनोऽपरे ।
 तृतीयिनस्तृतीयांशाच्चातुर्थ्यांश्च पाद्मिनः ॥ २१०
 सभूय स्वानि कर्माणि कुर्वन्निरिद्धमानवैः ।
 अनेन विधियोगेन कर्त्तव्यांश्च प्रकल्पता ॥ २११
 धर्मार्थं येन दत्तं स्यात् कस्मैचिद्दयाचते धनम् ।
 पञ्चाच्च न तथा तत् स्यान्न देयं तस्य तद्वेत् ॥ २१२

यदि संसाधयेत्तनुदर्पाहोमेन वा पुनः ।
 राज्ञा दाप्यः सुवर्णं स्यात्तस्य स्त्रियस्य निष्कृतिः ॥ २१३
 दत्तं चैषोदिता धर्म्या यथावदनपक्रियाम् ।
 अतर्जुं प्रवक्ष्यामि वेतनस्यानपक्रियाम् ॥ २१४
 श्रुतो नान्तानि कुर्यादुयो दर्पात् कर्म यथोदितम् ।
 स दण्ड्यः कृण्वलान्यहो न देयं चास्य वेतनम् ॥ २१५
 आर्तस्तु कुर्यात् स्वस्यः सन् यथाभाषितमादितः ।
 सदीर्घस्थनमि कालस्य तल्लभेतैव वेतनम् ॥ २१६
 यथोक्तमार्तः स्वस्योवा यस्तत् कर्म न कारयेत् ।
 न तस्य वेतनं देयमन्योनस्यापि कर्मणः ॥ २१७
 एष धर्मोऽखिलेनोक्तो वेतनवदानकर्मणः ।
 अतर्जुं प्रवक्ष्यामि धर्मं समयभेदिनाम् ॥ २१८
 योगामदेशसंघानां कृत्वा सत्येन संविदम् ।
 विसंवदेन्नरोलोभानं राश्रादिप्रवासयेत् ॥ २१९
 निगृह्य दापयेच्चैनं समयव्यभिचारिणम् ।
 चतुःसुवर्णान् षडंशिष्वाच्छतमानंच राजतम् ॥ २२०
 एतं दण्डविधिं कुर्याद्दार्मिकः पृथिवीपतिः ।
 ग्रामजातिसमूहेषु समयव्यभिचारिणाम् ॥ २२१
 क्रीत्वा विक्रीय वा धिं चिद् यस्मै जानुशयोभवेत् ।
 सोऽन्तर्दशाहान्नद्वयं दद्याच्चैवाददीत वा ॥ २२२
 परेण तु दद्यादस्य न दद्यान्नापि दापयेत् ।
 आददानोददच्चैव राज्ञा दण्ड्यः शतानि षट् ॥ २२३
 यस्तु दोषयतीं कण्ठ्यामनाख्याय प्रयच्छति ।
 तस्य कुर्यान्नृपोदण्डं स्वयं पश्यति पणान् ॥ २२४

अतयेति तु यः कन्यां ब्रूयाद्देवेण मानवः ।
 स शतं प्राप्नुयात्पुत्रं तस्या दोषमदर्शयन् ॥ २२५
 पाणिग्रहणिका मन्त्राः कन्यारूपे प्रतिष्ठिताः ।
 नाकन्यास कश्चित् कन्यां लुप्तधर्मा कियच्छिताः ॥ २२६
 पाणिग्रहणिका मन्त्रा नियतं दारलक्ष्यम् ।
 तेषां निष्ठा तु विघ्नेषां विद्वद्भिः समं पदे ॥ २२७
 यस्मिन् यस्मिन् कृते कार्यं यत्केनानुष्ठायोभवेत् ।
 तममेन विधानेन धर्म्यं यथि निवेद्यते ॥ २२८
 पाण्डुस्था मना वै पाशानां च व्यतिक्रमः ।
 विवादं सम्प्रवृत्तामि यथावदर्थमप्यतः ॥ २२९
 दिवा वक्तव्यता पाले शमी स्वामिनि तद्गृहे ।
 योगनिमित्तमन्यथा चेत् पालोवक्तव्यमस्मियत् ॥ २३०
 गोपः स्त्रीरभृतोयस्तु स कुद्यादशतोदरम ।
 गोस्वाम्यनुमते क्षुत्तः सा स्यात् पालेभृते क्षतिः ॥ २३१
 मष्टं विनष्टं क्षमिभिः श्वदत्तं विषमं क्षतम् ।
 क्षीनं पुष्पकारेण प्रदद्यात् पाल एव तु ॥ २३२
 विषुष्य तु कृतं नीरैर्मपाको दातुमर्हति ।
 यद्देशेच कालेव स्वामिनः स्वस्य शंसति ॥ २३३
 कर्णोर्ध्वं च वासांश्च वस्त्रि चाबुत्र रोचनाम् ।
 पाण्डु स्वामिना दद्यान्मृत्युश्चङ्गान् दर्शयेत् ॥ २३४
 अजाविके तु संरुद्धे वृक्षैः पाले त्वनायति ।
 यां प्रसह्य वृकोद्वन्यात् पाले तत् किल्बिषं भवेत् ॥ २३५
 तासांचेद्वृक्षानां चरन्तीनां मयोवने ।
 यामुत्प्लुत्य वृकोद्वन्यां पाले तत् किल्बिषी ॥ २३६

धनुःशतं परीहारोग्रामस्य स्यात् समन्ततः ।
 शय्यपातास्तयोवापि त्रिगुणोनगरस्य तु ॥ २३७
 तत्रापरिवृतं धान्यं विहिंस्युः पशवोयदि ।
 न तत्र प्रणयेदण्डं वृषतिः पशुरक्षिणाम् ॥
 वृत्तिं तत्र प्रकुर्वीत यामुष्ट्रोन विलोकयेत् ।
 छिद्रं च धारयेत् सर्वं श्वश्रूकरमुखानुगम् ॥
 पश्वि चेत्ये परिवृते ग्रामान्तीयेऽथ वा पुनः ।
 सपालः शतदण्डार्धविपालान् चारयेत् पशून् ॥
 चेत्येष्वन्येषु तु पशुः सपादं पणमर्हति ।
 सर्वत्र तु सदो देयः चेतिकस्येति धारणा ॥
 अनिर्देशाद्वा गां सूतं दण्डान्धपशून् स्तथा ।
 सपालान् वा विपालान् वा न दण्डान्धनुरवधीत् ॥
 चेतिकस्यात्यधे दण्डोभागादशगुणोभवेत् ।
 ततोऽर्धदण्डोभृत्यानामज्ञानात् चेतिकस्य तु ॥
 एतद्विधानमातिष्ठेदार्मिकः पृथिवीपतिः ।
 स्वामिनां च पशूनां च पालानां च व्यतिक्रमे ॥
 सीमां प्रति समुत्पन्ने विवादे ग्रामयोर्द्वयोः ।
 ज्यैष्ठे मासि नयेत् सीमां सुप्रकाशेषु सेतुषु ॥
 सीमावृत्तां च कुर्वीत व्यग्रेषां स्वत्यकिंशुकान् ।
 शाल्मलीन् शालतालां च क्षीरिणश्चैव पादपान् ॥
 गुल्मान्वेनून् च विविधान् शमीवल्लीस्थलानि च ।
 शरान् कुञ्जगुल्मां च तथा सीमा न नश्यति ॥
 बड़ागान्मुदपानानि वाप्यः प्रस्रवणानि च ।
 सीमासन्निधौ कार्याणि देवतायतनानि च ॥ २४८

अथ च्छत्रानि चान्यनि सीमालिङ्गानि कारयेत् ।
 सीमाज्ञाने वृणां वीक्ष्य नित्यं लोके विपर्ययम् ॥ २४८
 अश्मनोऽस्थीनि गोबालांस्तुषान् भस्मकपालिकाः ।
 करीषमिष्टकाङ्गाराच्छर्करा वालुकास्तथा ॥
 यानि चैवं प्रकाराणि कालाङ्गुमिर्न भक्षयेत् ।
 तानि सन्धिषु सीमायामप्रकाशानि कारयेत् ॥
 एतैर्लिङ्गैर्न येत् सीमां राजा विवदमानयोः ।
 पूर्वभुक्त्या च सततमुदकस्यागमेन च ॥
 यदि संशय एव स्यात् लिङ्गानामपि दर्शने ।
 साक्षिप्रत्यय एव स्यात् सीमावादविनिर्णयः ॥
 प्रामीयककुलानां च भ्रमक्षं सीन्नि साक्षिणः ।
 प्रष्टव्याः सीमालिङ्गानि यतोच्चैव विवादिनोः ॥
 ते पृष्टास्तु यथा ब्रूयुः समस्ताः सीन्नि निश्चयम् ।
 निवर्त्तनीयास्तथा सीमां सर्वांस्तान् चैव नामतः ॥
 शिरोभिस्ते गृहीत्वोर्वीं स्रग्विणोरक्तवाससः ।
 सुकृतैः श्रापिताः स्त्रैः स्त्रैर्नयेयुस्ते समञ्चसम् ॥
 यद्योक्तेन नयन्तस्ते पूयन्ते सत्यसाक्षिणः ।
 विपरीतं नयन्तस्तु दाय्यः स्युर्द्विशतं दमम् ॥
 साक्ष्यभावे तु चत्वारो ग्रामाः सामन्तवासिनः ॥
 सीमाविनिर्णयं कुर्युः प्रयताराजसन्निधौ ॥
 सामन्तनामभावे तु मौलानां सीन्नि साक्षिणम् ॥
 द्रुमानप्यनुयुञ्जीत पुरुषान् वनगोचरान् ॥
 व्याध्याव्क्षाकूनि कान् गोपान् कैवर्त्तान् बल्लभान् कान् ॥
 व्यालग्राहावुच्छृङ्खलीन् च वनचारिणः ॥ २५०

ते पृथस्तु वया ब्रूयुः सोमासन्धिषु लक्ष्यम् ।
 तत्तथा स्थापवेशाया धर्मेषु ग्रामबोर्हयोः ॥ २४१
 क्षेतकूपतडागानामारामस्य गृहस्य च ।
 सामन्तप्रत्यग्रो धेयः सोमासेतुविनिर्णयः ॥
 सामन्ताश्चेन्मृषा ब्रूयुः सेतौ विपदतां वृणाम् ।
 सर्वे पृथक् पृथग्दण्ड्या राजा मध्यमसांसमम् ॥
 गृहं तडागमारामं क्षेतं वा भीषया चरन् ।
 शतानि पञ्च दण्ड्याः स्वादृजानाद्दिशतोद्गमः ॥
 सोमायामविषज्ञायां स्वयं राजैव धर्मेषितुः ।
 अदिग्भूमिप्रतेषामुपकारादिति स्थितिः ॥
 एषोऽखिलेनाभिहितो धर्मः सोमाविनिर्णये ।
 अत ऊर्ध्वं प्रश्नश्चापि वाक् पाठश्च विनिर्णयम् ॥
 यत्राश्रयमाकृष्टं कृत्वोदण्डमर्हति ॥
 पैथोऽप्यवशतं हे वा शूद्रस्तु वधमर्हति ॥
 पञ्चाशद्वाश्रयोदण्ड्याः क्षत्रियेऽभिग्रसने ।
 वैश्यः श्राद्धोपञ्चाशद्व्यादे हादशकोद्गमः ॥
 समवर्णे दिजातीनां हादयैव व्यतिक्रमे ।
 वादेष्ववचनीयेषु च तदेव दिग्वर्णं भवेत् ॥
 एतज्जातिर्दिजातींस्तु वाचा हाकण्ड्या क्षिपन् ॥
 जिहायाः प्राग्वाच्छेदं जघन्यप्रभवोर्हसः ॥
 नामजातिग्रहं त्वेषामभिद्रोहेण कुर्वतः ।
 निःक्षेप्योऽयोमयः शङ्खज्वलनाख्ये दशाङ्गुलः ॥
 धर्मापदेशं दर्पणं विप्राणामस्य कूर्वतः ।
 तत्तमासेचयेत्तैलं वस्त्रे श्रोत्रे च पार्थिवः ॥ २४२

मृतं देशं च जातिं च कर्म शरीरमेव च ।
 वितथेन ब्रुवन् दर्पाद्यायः स हि विद्यतं दमम् ॥ २७१
 कायां वाप्यथ वा सञ्जमन्यं वापि तथाविधम् ।
 तत्त्वेनापि ब्रुवन् दार्थादण्डं कापीवणावरम् ॥
 मातरं पितरं जायां भ्रातरं तनयं गुरुम् ।
 आचार्यञ्छर्त दातृः पत्न्यां चादहरोः ।
 ब्राह्मणक्षत्रियाभ्यान्तु दण्डः कार्यो विजानता ।
 ब्राह्मणे साहसः पूर्वः क्षत्रिये त्वेव मध्यमः ॥
 विटशूद्रयोरेवमेव स्वजातिं प्रति तत्त्वतः ।
 केदवर्जं प्रणयनं दण्डस्येति विनिश्चयः ॥
 एष दण्डविधिः प्रेक्षतो वाक्पाठस्य तत्त्वतः ।
 अ ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि दण्डपारुष्यनिर्णयम् ॥
 येन केनचिदङ्गेन हिंसा च्छेष्टमुत्थजः ।
 छेत्तव्यं तत्तद्देवात्य तन्मनोरमुशासनम् ।
 पाणिमुद्यम्य दण्डं वा पाणिच्छेदनमर्हति ।
 पादेन प्रहरणं कोपात् पादच्छेदनमर्हति ॥
 सहासनमभिप्रेष्य सुदृष्ट्या पक्ष्मदण्डजः ।
 कम्पां कृताङ्गो नर्वास्यः स्मि चं वा स्यावकर्त्तयित् ॥
 अवनिङ्गीवतो दर्पाद्वा गोत्रौ च्छेदयेद्दण्डः ।
 अवमूत्रयतो मेद्रमवशर्षपतो गुरुम् ।
 केशेषु गृह्णतो हस्तौ च्छेदयेद्विचारयन् ।
 पादयोर्दाढिकायां च ग्रीवायां वृषणेषु च ॥
 त्वग्मेदकः शतं दण्डोऽलोहितस्य च दर्शकः ।
 मांसमेता तु पण्डितान् प्रवात्यस्त्वस्थिमेदकः ॥ २८४

वनस्पतीनां सर्वेषामुपभोगोयथा यथा ।
 तथा तथा दमः कार्थोहिंसायामिति धारणा ॥ २८५ ॥
 मनुष्याणां पशूनांच दुःखाय प्रचृते संति ।
 यथा यथा महद्दुःखं दण्डं कुर्यात्तथा तथा ॥
 अज्ञावपोडनायांच व्रणशोणितयोस्तथा ।
 समुत्थानथयं दायः सर्वदण्डमथापि वा ।
 द्रव्याणि हिंसाद्वयोयस्य ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा ।
 स तस्योत्पद्येत्तुष्टिं राज्ञोदद्याच्च तत्समम् ॥
 चर्मचार्मिक भाण्डेषु काष्ठलोष्टमयेषु च ।
 मूखात् पंचगुणोदण्डः पुष्पमूलफलेषु च ॥
 चाण्ड चैव यातुश्च यानस्वामिनं एव च ।
 दशातिवर्त्तनाभ्याहुः श्रेष्ठे दण्डौ विधीयते ॥
 द्विवनास्ये भग्नयुगे तिर्यक् प्रतिसुखागते ।
 अक्षभङ्गे च यानस्य चक्रभङ्गे तथैव च ॥
 छेदने चैव यन्त्राणां योक्तारश्मोस्तथैव च ।
 चाक्रान्दे चाप्यपेक्षीति न दण्डं ममुरब्रवीत् ॥
 यत्रापवर्त्तते युग्यं वैगुण्यात् प्राजकस्य तु ।
 तत्र स्वामि भवेद्दण्डो हिंसायां द्विष्यतं दमम् ॥
 प्राजकश्चेद्भवेदाप्तः प्राजकोदण्डमर्हति ।
 युग्यस्थाः प्राजकोऽनाप्ते सर्वे दण्डाः शतं शतम् ॥
 स चेत्त, पथि संरुद्धः पशुभिर्वा रथेन वा ।
 प्रमापयेत् प्राणभृतस्तत्र दण्डोऽविचारितः ॥
 मनुष्यमारणे क्षिप्रं चौरवत् किल्बिषं भवेत् ।
 प्राणभृतसु महत्स्वर्द्धं गोगजोश्चहयादिषु ॥ २८६ ॥

क्षुद्रकाणां पशूनान्तु हिंसायां द्विशतोदमः ।
 पंचाशत् भवेद्दण्डः शमेषु जगपक्षिषु ॥ २६७
 नर्द्दभाज्याविकालान्तु दण्डः स्यात् पंचमाषिकः ।
 नापकस्तु भवेद्दण्डः श्वशूकरनिपातने ॥
 भार्या पुत्रं च दासश्च शिष्योभ्राता च सोदरः ।
 प्राप्तापराधास्ताड्याः स्यूज्ज्वा वेणुदलेन वः ॥
 पृष्ठतन्तु शरीरस्य नोत्तमाङ्गे कथंचन ।
 अतोऽन्यथा तु ग्रहरन् प्राप्तः स्याच्चौरकिल्बिषम् ॥
 ह्योऽखिलेनाभिहितो दण्डपारुष्यनिर्णयः ।
 स्तेन यातः प्रवक्ष्यामि विभिन्नं दण्डविनिर्णये ॥
 परमं यद्वमातिष्ठेत् स्तेनानां निग्रहे नृपः ।
 स्तेनानां निग्रहादस्य यथोराष्ट्रं च वर्द्धते ॥
 अभयस्य हि योदाता संपूज्यः सततं नृपः ।
 स्रष्टुं हि वर्द्धते तस्य सदैवाभयदक्षिणम् ॥
 सर्वतो धर्मषड्भागो राज्ञो भवति रक्षतः ।
 अधर्मादपि षड्भागोभवत्यस्य ह्यरक्षतः ॥
 वदधीते वदूयजते यद्ददाति वदर्चति ।
 तस्य षड्भागभायाजा सम्यग्भवति रक्षणात् ॥
 रक्षन् धर्मण भूतानि राजा बध्नांश्च घातयन् ।
 वजतेऽहरहर्यज्ञैः सहस्रशतदक्षिणैः ॥
 योऽरक्षन् बलिमादत्ते करं शुल्कश्च पार्थिवः ।
 प्रतिभागंच दण्डंच स सदोनरकं व्रजेत् ॥
 अरक्षितारं राजानं बलिषड्भागहारिणम् ।
 तमाहुः सर्वलोकस्य समग्रमलहारकम् ॥ २०८

अनपेक्षितमर्थार्थं नास्तिकं विप्रलम्बकम् ।
 अरक्षितारमन्तारं वृषं विद्यादधोगतिम् ॥ ३०८
 अधार्मिकं त्रिभिर्न्यायेभिर्गृह्योच्चात् प्रयत्नतः ।
 निरोधनेन बन्धेन विविधेन बधेन च ॥
 निग्रहेण हि पापानां साधूनां संग्रहेण च ।
 द्विजातयस्त्रेज्याभिः पूयन्ते सततं नृपाः ॥
 अन्तर्ध्वं प्रभुणा नित्यं क्षिपतां कार्त्तिक्यां नृणाम् ।
 बालवृद्धातुराणांच कुर्वता हितमात्मनः ॥
 यः क्षिप्तोर्मर्षयत्यार्त्तस्तेन स्वर्गं महीयते ।
 यद्वैश्वर्यान् क्षमते नरकान्तेन गच्छति ॥
 राजा स्तेनेन गन्तव्यो मुक्तकेशेन धायता ।
 आचक्ष्वाणेन तत् स्तेयमेवङ्गर्भास्मि शोधि माम् ॥
 स्वध्वेनादाय सुषलं लगुडं वापि खादिरम् ।
 शक्तिंचोभयतस्तीक्ष्णामायसं दण्डमेव वा ॥
 शसनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयाद्विसृज्यते ।
 अशासित्वा तु तं राजा स्तेनस्याप्रोति किल्बिषम् ॥
 अन्नादेर्भूणहा मार्षिपत्यौ भार्यापचारिणी ।
 गुतैश्चिथश्च यान्यश्च स्तेनो राजानि किल्बिषम् ॥
 राजनिर्दूतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवा ।
 निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥
 यस्तु रज्जुं घटं कूपादरेद्विन्याश्च यः प्रपाम् ।
 रुदण्डं प्राप्नुयान्माषं तंच तस्मिन् समाचरेत् ॥
 धान्यं दशभ्यः कुम्भेभ्योऽक्षरतोऽभ्यधिकं बधः ।
 शंघेऽप्येकादशगणं द्वाप्यस्तस्य च तदनम ॥ ३१०

लथा धरिममेयानां शतादभ्यधिके वधः ।
 सुवर्णं रजतादीनामुत्तमानां च वाससाम् ॥ ३२१
 यंचाशतस्वभ्यधिके हस्तच्छेदनमिष्यते ।
 शेषे त्वेकदशगुणं मूल्यादण्डं प्रकल्पयेत् ॥
 पुरुषाणां कूलीनानां नारीणां च विशेषतः ।
 मुख्यानांचैव रत्नानां हरणे वधमर्हति ॥
 महापशूनां हरणे शास्त्राणामौषधस्य च ।
 कालमासाद्य कार्य्यं च दण्डं राजा प्रकल्पयेत् ॥
 गोषु ब्राह्मणभंस्यासु कुरिकायाश्च भेदने ।
 मशूनां हरणे चैव सद्यः कार्य्योऽर्द्धपादिकः ॥
 शूलकार्पासकिण्वानां गोमयस्य गुडस्य च ।
 दध्नः क्षीरस्य तक्रस्य पानीयस्य दण्डस्य च ॥
 वेणुवैदलभाण्डानां लवणानां तथैव च ।
 दण्डमयानां च हरणे सदोभस्मनएव च ॥
 मत्स्यानां पक्षिणांचैव तैलस्य च घृतस्य च ।
 मांसं यं मधुनश्चैव यच्चान्यत्पशुसम्भवम् ॥
 अन्येषांचैवमादीनां मद्यानामोदनस्य च ।
 पक्वान्मानां च सर्वेषां तन्मूल्याद्विगुणोदभः ॥
 पुष्पेषु हरिते धान्ये गुल्मवल्लीनगेषु च ।
 अन्येष्वपरिपूतेषु दण्डः स्यात् पंचकण्ठलः ॥
 परिपूतेषु धान्येषु शाकमूलफलेषु च ।
 निरन्वये शतं दण्डः सान्वये, र्द्विशतं दमः ॥
 स्यात् साहसं त्वन्वयवत् प्रसभं कर्म यत् कृतम् ।
 निरन्वयं भवेत् स्त्रियं हृत्त्वापह्नूयते च यत् ॥ ३२२

यस्त्वेतान्यवकृतानि द्रव्यानि स्तेनयत्नरः ।
 तमायं दण्डयेद्वाजा यच्चान्निं चोरयेन्नृहात् ॥ ३२३
 येन येन यथाङ्गेन स्तेनोदृष्टु विचेष्टते ।
 तत्तदेव हरेत्तस्य प्रत्यादेशाय पार्थिवः ॥
 पिताचार्यः सुहृन्माता भार्या पुत्रः पुरोहितः ।
 नादण्ड्यो नाम राज्ञोऽस्ति यः स्वधर्मे न तिष्ठति ॥
 कार्षापणं भवेद्दण्ड्यो यत्रान्यः प्राकृतोजनः ।
 नृत्त राज भवेद्दण्ड्यः सहस्रमिति धारणा ॥
 अथापाश्रन्तु नृदस्य स्तेने भवति किल्बिषम् ।
 षोडशैव तु वैश्यस्य द्वाविंशत् क्षत्रियस्य च ॥
 ब्राह्मणस्य चतुषष्टिः पूर्णं वापि शतं भवेत् ।
 द्विगुणा वा चतुःषष्टिस्तद्दोषगुणविधि सः ॥
 वानस्पत्यं मूलफलं दार्वण्यर्थं तथैव च ।
 तृणञ्च गोभ्योग्रासार्थमस्तेयं मनुजग्रीवम् ॥
 योऽदत्तादायिनोऽहस्ताक्षिप्सेत ब्राह्मणोधनम् ।
 याजनाध्यापनेनापि यथा स्तेनस्तथैव सः ॥
 द्विजोऽध्वगः क्षीणवृत्तिर्होविष्णु हे च मूलके ।
 आददानः परचेत्ताव दण्डं दातुमर्हति ॥
 असन्धितानां सन्धिता सन्धितानां च मोक्षकः ।
 दाशाश्वरथहर्ता च प्राप्तः सग्रास्त्रैरकिल्बिषम् ॥
 अनेन विधिना राजा कुर्वाणः स्तेननिग्रहम् ।
 यशोऽस्मिन् प्राप्नु याज्ञोके प्रेत्य चाशुत्तमं सुखम् ॥
 ऐन्द्रं स्थानमभिप्रेप्सुर्यशश्चाक्षयमव्ययम् ।
 नोपघेत क्षणमपि राजा साहसिकं नरम् ॥ ३४४

वाग्दुष्टान्तस्कराच्चैव दण्डेनैव च हिंसतः ।
 साहसस्य नरः कर्त्ता विज्ञेयः धौमन्तमः ॥ ३४५
 साहसे वर्त्तमानन्तु योमर्षयति पार्थिवः ।
 स विनाशं व्रजत्याशु विद्वेषश्चाधिगच्छति ॥
 न मित्तकारणाद्राजा विपुलादा धनागमात् ।
 समुत्सृजेत् साहसिकान् सर्वभूतभयावहान् ॥
 शस्त्रं द्विजातिभिर्ग्राह्यं धर्मो यत्रोपरुध्यते ।
 द्विजातीनां च वर्णानां विप्रवे कालकारिते ॥
 आत्मनश्च परित्वाणे दक्षिणानाञ्च सङ्गर ।
 स्त्रीविप्राभ्युपपत्तौ च धर्मोऽप्यत्र दुष्यति ॥
 गुरुं बालमुद्यौ वा ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम् ।
 आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् ॥
 नाततायिबधे दोषोऽहन्तुर्भवति कश्चन ।
 प्रकाशं वाप्रकाशं वा मन्यस्तन्मन्यच्छति ॥
 परदाराभिर्मर्षेण प्रवृत्तान् नृन् महीपतिः ।
 उद्वेजनकरैर्दण्डैश्चिह्नयित्वा प्रवासयेत् ॥
 तत्समुद्योहि लोकस्य जायते वर्णसङ्गरः ।
 केन मूलहरोऽधर्मः सर्वनाशाय कल्पते ॥
 परस्य पत्न्या पुरुषः सभाषां योजयन् रहः ।
 पूर्वमाचारितोदोषैः प्राप्नुयात् पूर्वसाहसम् ॥
 यस्त्वन्याचारितः पूर्वमभिभाषेत कारणात् ।
 न दोषं प्राप्नुयात् किञ्चिन्न हि तस्य व्यतिक्रमः ॥
 परस्त्रियं योऽभिवदेत्तोर्योऽरण्ये वनेऽपि वा ।
 नदीनां वापि सम्भेदे स संव्रह्मणमाप्नुयात् ॥ ३५१

उपचारक्रिया केलिः स्पर्शाभूषणवासवाम् ।
 सहस्रदासनश्चैव सर्वं संग्रहणं स्मृतम् ॥ ६५७
 स्त्रियं स्पृष्टेद्देशे यः स्पृष्टोवा मर्षयेत्तया ।
 परस्परसंगानुमते सर्वं संग्रहणं स्मृतम् ॥
 अग्राहणः संग्रहणे प्राणान्तं दण्डमर्हति ।
 चतुर्णामपि वर्णानां दारारक्ष्यतमाः सदा ॥
 भिक्षुका वन्दिनश्चैव दीक्षिताः कारवस्तथा ।
 सन्धाषयं सह स्त्रीभिः कुर्युरप्रतिवारिताः ॥
 न सन्धाषां परस्त्रोभिः प्रतिषेधः समाचरेत् ।
 निषिद्धोभाषमाणस्तु सुवर्णं दण्डमर्हति ॥
 नैष चारणदारेषु विधिर्यालोपकीविषु ।
 सज्जनान्तं हिते नारीन्विगुडाश्चारयन्ति च ॥
 किञ्चिदेव तु दाप्यः सग्रात् सन्धाषां ताभिराचरन् ।
 प्रैष्यासु चैकभक्तासु रहः प्रवजितासु च ॥
 योऽकामां दूषयेत् कन्यां स सद्योवधमर्हति ।
 सकामां दूषयंस्तुल्यो न वधं प्राप्नुयान्नरः ॥
 कन्यां भजन्तीमुत्कृष्टं न किञ्चिदपि दापयेत् ।
 जघन्यं सेवमानन्तु संयतां वासयेद्गृहे ॥
 उत्तमां सेवमानन्तु जघन्योवधमर्हति ।
 शुल्कं दद्यात् सेवमानः समामिच्छेत् पिता यदि ॥
 अभिषेद्य तु यः कन्यां कुर्यादप्येण मानवः ।
 तस्यैव कर्त्तव्यं भङ्गं त्वौ दण्डं चार्हति षट्शतम् ॥
 सकामां दूषयंस्तुल्यो लाङ्गुलिच्छेदमाप्नुयात् ।
 विप्रतन्तु दमं दाप्यः प्रसङ्गविनिरुपतये ॥ ६६८

कन्यैव कन्यां या कुर्यात्सयाः स्याद्विशतोदमः । ३.८
 शुल्कं च द्विगुणं दद्याच्छिफाच्चैवाप्रुयाद्वयम् ॥
 या तु कन्यां प्रकुर्यात् स्त्री सा सद्यो मौण्ड्यमर्हति ।
 अङ्गुल्योरेव च च्छेदं खरेणोद्गहनस्तथा ॥
 भर्तारं लङ्घयेद् या तु स्त्री ज्ञातिगुणदर्पिता ।
 तां श्वभिः खादयेद्राजा संस्थाने कुरुसंस्थिते ॥
 पुमांसं दाहयेत् पापं शयने तप्त आयसे ।
 अथादध्युख काष्ठानि तत्र दह्येत पापकृत् ॥
 संवत्सराभिश्चस्तसा दुष्टस्य द्विगुणोदमः ।
 ब्राह्मया सह संवासे चाण्डाल्या तावदेव तु ॥
 शूद्रोगुप्तमगुप्तं वा वैजातं वर्णमावसन् ।
 अगुप्तमङ्गसर्वस्वैर्गुप्तं सर्वेण हीयते ॥
 वैश्यः सर्वस्वदण्डः सात् संवत्सरनिरोधतः ।
 सहस्रं क्षत्रियोदण्डोऽगौमौण्डं मूत्रेण चार्हति ॥
 ब्राह्मणीं यद्यगुप्तान्तु गच्छेतां वैश्यपार्थिवौ ।
 वैश्यं पञ्चशतं कुर्यात् क्षत्रियन्तु सहस्रिणम् ॥
 उभावपि तु तावेव ब्राह्मण्या गुप्तया सह ।
 विप्रसौ शूद्रवदण्डौ दग्धयौ वा कटाग्निना ॥
 सहस्रं ब्राह्मणोदण्डो गुप्तं विप्रं बलाद्भुजन् ।
 शतानि पञ्च दंडाः स्याद्विच्छन्त्या सह सङ्गत ॥
 मौण्ड्यं प्राणान्तिकोदंडो ब्राह्मणस्य विधीयते ।
 दूतरेषान्तु वर्णानां दंडः प्राणान्तिको भवेत् ॥
 न जातु ब्राह्मणं जन्यात् सर्वपापेष्वपि स्थितम् ।
 राश्रादेन वहिः कुर्यात् समग्रधनमक्षतम् ॥ ३८०

न ब्राह्मणवधाङ्गयानधर्मो विद्यते भुवि ।
 तस्मादस्य वधं राजा मनसापि न चिन्तयेत् ॥ ३८१
 वैश्यश्चेत् क्षत्रियां गुप्तां वैश्यां वा क्षत्रियो ब्रजेत् ।
 यो ब्राह्मण्यामगुप्तायां तावुभौ दंडमर्हतः ॥
 सहस्रं ब्राह्मणो दंडं दाय्योगुप्ते तु ते व्रजन् ।
 शूद्रायां क्षत्रियविशोः साहस्रो वै भवेद्दमः ॥
 क्षत्रियायामगुप्तायां वैश्ये पञ्चशतं दमः ।
 मूलेण मौण्ड्यञ्छेत् क्षत्रियो दण्डमेव वा ॥
 अगुप्ते क्षत्रिया वैश्ये शूद्रां वा ब्राह्मणो व्रजन् ।
 शतानि पञ्च दण्डाः स्यात् सहस्रं त्वन्यजस्त्रियम् ।
 यस्य स्तेनः पुरे नास्ति नान्यस्त्रीगो न दुष्टवाक् ।
 न साहसिकदण्डघ्नौ स राजा शक्तलोकभाक् ॥
 ह्मिषां निग्रयो राज्ञः प्रचानां विषये स्वके ।
 सान्नाय्यदत्तं स्वजात्येषु लोके चैव यशस्करो ॥
 ऋत्विजं यस्तजेद्दयाव्यो वाज्यं च त्विक्त्यजेद्वदि ।
 शक्तं कर्मण्यदुष्टं च तयोर्दंडः शतं शतम् ॥
 न माता न पिता न स्त्री न पुत्रस्यागमर्हति ।
 त्यजन्नपतितानेव राज्ञा दंडाः शतानि षट् ॥
 आश्रमेषु द्विजातिनां कार्यं विवदतां मिथः ।
 न विब्रूयानृपो धर्मं चिकीर्षन् हितमात्मनः ॥
 यथार्हमेतानभ्यर्च्य ब्राह्मणैः सह पार्थिवः ।
 सान्त्वेन प्रथमव्यादौ स्वधर्मं प्रतिपादयेत् ॥
 प्रतिवेश्यानुवेश्यौ च कल्याणं विंशतिद्विजे ।
 अर्हावभोजयन् विप्रोर्दंडमर्हति साधकम् ॥ ३८२

श्रोत्रियः श्रोत्रियं साधुं भूतिहृत्स्वभोजयन् ।
 लदन्नं द्विगुणं दाप्यो हिरण्यं चैव माषकम् ॥ ३८३
 अश्वो जडः पीठसर्पो सप्तत्या स्थविरश्च यः ।
 श्रोत्रियेषूपकुर्वच्च न दाप्याः केनचित् करम् ॥
 श्रोत्रियं व्याधितात्तौ च बालवृद्धावकिञ्चनम् ।
 महाकुलीनमार्यश्च राजा संपूजयेत् सदा ॥
 श्याल्ललीफलके श्लक्ष्णे नेनिन्यान्नेजकः शनैः ।
 न च वासांसि वासोभिर्निर्हरेन्न च वासयेत् ॥
 तन्तुवायोदशपलं दद्यादेकपलाधिकम् ।
 अतोऽन्यथावर्त्तमानो दाप्योद्वादशकं दैवम् ॥
 शुल्कस्थानेषु कुशला सर्वपण्यविचक्षणाः ।
 कुर्युरर्घं यथा पण्यं ततोविंशं वृषोऽहरेत् ॥
 राज्ञः प्रख्यातभांडानि प्रतिषिद्धानि यानि च ।
 तानि निर्हरतोलोभात् सर्वहारं हरेन्नृपः ॥
 शुल्कस्थानं परिहरन्नकाले क्रयविक्रयी ।
 मिथ्यावादी च संखाने दाप्येष्टगुणमत्ययम् ॥
 चागमं निर्गमं स्थानं तथा वृद्धिचयावुभौ ।
 विचार्य सर्वपण्यानां कारयेत् क्रयविक्रयी ॥
 पंचरात्रे पंचरात्रे पक्षे पक्षेऽथवा गते ।
 कुर्वीत चैषां प्रत्यक्षमर्घसंस्थापनं वृषः ॥
 तुलामानं प्रतीमानं सर्वंच स्यात् सुलक्षितम् ।
 षट्सु षट्सुच मासेषु पुनरेव परीक्षयेत् ॥
 पणं यानं तरे दाप्यं पौरुषोऽर्द्धपणं तरे ।
 पादं पशुश्च योषिश्च पादाङ्गं रिक्तकः पुमान् ॥ ३०४

भण्डपूर्णानि यानानि तार्थ्यं दाप्यानि सारंतः ।
 रिक्तभांडानि यत्किञ्चित् पुमांसश्चापरिच्छेदाः ॥ ४०५ ॥
 दीर्घाध्वनि यथादेशं यथाकालं तरोभवेत् ।
 नदीतीरेषु तद्वियात् समुद्रे नास्ति लक्षणम् ॥
 गर्भिणी तु द्विमासादिस्तथा प्रवजितोमुनिः ।
 ब्राह्मणालिङ्गिनश्चैव न दाप्यास्तारिकं तरे ॥
 यात्राविं किञ्चिद्वाशानां विशीर्ष्यतापराधतः ।
 तद्वागैरेष द्वादशतव्यं समागम्य स्वर्तोऽथतः ॥
 एष नौयायिनामुक्तो व्यवहारस्य निर्णयः ।
 दायापराधतस्तोये दैविके नास्ति निग्रहः ॥
 वाणिज्यं कारयेद्देशं कुसीदं क्लृप्तिमिव च ।
 पशूनां रक्षणञ्चैव दासं शूद्रं द्विजश्वनाम् ॥
 क्षत्रियञ्चैव वैश्यञ्च ब्राह्मणोऽपि कर्षितौ ।
 विभ्रयादानृशंसेन स्वानि कर्माणि कारयन् ॥
 दासगन्तु कारयत्तोभाद्ब्राह्मणः संस्ततान् द्विजान् ।
 अनिच्छतः प्राभवत्याद्राज्ञा दंडः शतानि षट् ॥
 शूद्रगन्तु कारयेद्दासं क्रीतमक्रीतमेव वा ।
 दासगयैव हि सृष्टोऽसौ ब्राह्मणस्य स्वयम्भुवा ॥
 न स्वामिना निरुष्टोऽपि शूद्रोदासगदिसुच्यते ।
 निसर्गजं हि तत्तस्य कस्तस्मात्तदपोहति ॥
 ध्वजाहृतोभक्तदासो गृहजः क्रीतद्विभौ ।
 पैदिकोदंडदासश्च सप्तैते दास्योनयः ॥
 भार्या पुत्रश्च दासश्च त्रयएवाधना स्मृताः ।
 यत्ते सप्तभिगच्छति यस्य ते तस्य तदनम् ॥ ४१६ ॥

विसृज्य ब्राह्मणः शूद्राद्व्योपादानमाचरेत् ।
 न हि तस्यास्ति किञ्चित् स्वं भर्तृ हार्यधनो हि सः ॥ ४१ ॥
 वैश्यशूद्रौ प्रयत्नेन स्वानि कर्माणि कारयेत् ।
 तौ हि च्युतौ स्वकर्मभ्यः क्षोभयेतामिदं जगत् ॥
 अहन्त्यहन्त्यवेक्षेत कर्मान्तान् बाहानि च ।
 आपव्ययी च नियतावाकरान् कोषमेव च ॥
 एवं सर्वानिमान् राजा व्यवहारान् समापयन् ।
 व्यपोह्य किल्बिषं सर्वं प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ ४२ ॥
 इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां
 संहितायामष्टमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

नवमोऽध्यायः ।

पुरुषस्य स्त्रियाश्चैव धर्म्यं वर्त्मनि तिष्ठतोः ।
 संयोगे विप्रयोगे च धर्मान् वक्ष्यामि शास्त्रतान् ॥
 अस्वतन्त्राः स्त्रियः कार्याः पुरुषैः स्वैर्दिवानिशम् ।
 विप्रयेषु च सज्जन्यः संस्थाप्या आत्मनो वशे ॥
 पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने ।
 रक्षन्ति स्थविरे पुत्रा न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥
 कालेऽदाता पिता वाच्यो वाचश्चानुपयन् पतिः ।
 मृते भर्तरि पुत्रस्तु वाच्यो मातुररक्षिता ॥
 सूक्ष्मेभ्योऽपि प्रसङ्गेभ्यः स्त्रियोरक्षा विशेषतः ।
 द्वयोर्द्विकुलयोः शोकमावर्हयुररक्षिताः ॥ ५ ॥

दूमं हि सर्ववर्णानां पश्यन्तो धर्ममुत्तमम् ।
 यतन्ते रक्षितुं भार्यां भर्तारो दुर्बला अपि ॥ ६
 स्वां प्रसूतिं चरित्वा कुलमात्मानमेव च ।
 स्वं च धर्मं प्रयत्नेन जायां रक्षन् हि रक्षति ॥
 पतिर्भार्यां संप्रविश्य गर्भोभूत्वे ह जायते ।
 जायायास्तद्धि जायात्वं यदस्यां जायते पुनः ॥
 यादृशं भजते हि स्त्री सुतं सूते तथाविधम् ।
 तस्मात् प्रजाविशुद्ध्यर्थं स्त्रियं रक्षेत् प्रयत्नतः ॥
 न कश्चिदूयोषितः शक्तः प्रसूतं परिरक्षितुम् ।
 एतैरुपाययोगैस्तु शक्वास्ताः परिरक्षितुम् ॥
 अर्थस्य संग्रहे चैनां व्यये चैव निवोजयेत् ।
 शौचे धर्मोन्नपत्त्याश्च पारिणाशस्य वेक्षण्ये ॥
 अरक्षिता गृहे रुद्धाः पुरुषैराप्तकारिभिः ।
 आत्मानमात्मना यास्तु रक्षेयुस्ताः सुरक्षिताः ॥
 पानं दुर्जनसंसर्गः पत्या च विरहोऽटनम् ।
 स्वप्नोऽन्यगेहवासश्च नारीसंदूषणानि षट् ॥
 नैतारुपं परीक्षन्ते नासां वयसि संस्थितिः ।
 सुरुपं वा विरुपं वा पुमानित्येव भुञ्जते ॥
 पौत्रत्याञ्जलचित्ताश्च नैस्ते ह्याश्च स्वभावतः ।
 राक्षतायत्नतोऽपीह भर्तृष्वेताविकुर्वते ॥
 एवं स्वभावं ज्ञात्वा सां प्रजापतिनिसर्गजम् ।
 परमं यत्नमातिष्ठेत् पुरुषोरक्षणं प्रति ॥
 यथासुखमखडारं कामं क्रोधमनार्जवम् ।
 द्रोहभावं कुचर्याश्च स्त्रीभ्यो ममुरकल्पयत् ॥ १७

वासि स्त्रीणां क्रिया मन्त्रैरिति धर्मो व्यवस्थितः ।
 निरिन्द्रिया ह्यमन्याश्च स्त्रियोऽवृत्तमिति स्थितिः ॥ १०
 तथा च श्रुतयो वद्भ्यो निगीता निगमेष्वपि ।
 स्वालक्षण्यापरीक्षायां तासां शृणुत निष्कृतीः ॥
 यन्मे माता प्रलुलुभे विचरन्त्यऽपतिव्रता ।
 तस्मै रेतः पिता वृंक्तामित्यस्यैतन्निदर्शनम् ॥
 ध्यायत्यनिष्टं यत्किञ्चित् पाणिग्राहस्य चेतसा ।
 तस्यैष व्यभिचारस्य निहवः सम्यगुच्यते ॥
 यादृग्गुणेन भर्ता स्त्री संयुज्येत यथाविधि ।
 तादृग्गुणा सा भवति सप्तद्वेणोव निम्नगा ॥
 अक्षमाला वशिष्ठेन संयुक्ताऽधमयोनिजा ।
 शारङ्गी मन्दपालेन जगामाभ्यर्हणीयताम् ॥
 एताद्यान्याश्च लोकेऽस्मिन्नपक्षेऽप्रसूतयः ।
 उत्कर्षं योषितः प्राप्ताः स्त्रैः स्त्रैर्भर्तृगुणैः शुभैः ॥
 एषोदिता लोकयात्रा नित्यं स्त्रीपुंसयोः शुभा ।
 प्रेत्येह च सुखोदकान् प्रजा धर्मान्निबोधत ॥
 प्रजनार्थं महाभागाः पूजार्हगृहदीप्तयः ।
 स्त्रियः श्रियश्च गेहेषु न विशेषोऽस्ति कश्चन ॥
 उत्पादनमपत्यस्य जातस्य परिपालनम् ।
 प्रत्यहं लोकयात्रायाः प्रत्यहं स्त्रीनिबन्धनम् ॥
 अपत्यं धर्मकार्याणि शुश्रूषा रतिरुत्तमा ।
 दाराधीनस्तथा स्वर्गः पितृणामात्मनश्च ह ॥
 यतिं या नाभिचरति मनोवाग्देहसंयता ।
 सा भर्तृलोकान्नाप्नोति सद्भिः साध्वीति चोच्यते ॥ २६

व्यभिचारात्तु भर्तुः स्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ।
 नृगालयोनिं चाप्नोति पापरोगेऽथ पीड्यते ॥ ३०
 पुत्रं प्रत्युदितं सद्भिः पूर्वजैश्च सहर्षिभिः ।
 विश्वजगद्यमिमं पुण्यमुपन्यासं निबोधत ॥
 भर्तुः पुत्रं विजानन्ति श्रुतिद्वैधन्तु भर्तारि ।
 आहुतृपादकं केचिदपरे क्षेत्रिणं विदुः ॥
 क्षेत्रभूता स्मृता नारी बीजभूतः स्मृतः पुमान् ।
 क्षेत्रबीजरमायोगात् सम्भवः सर्वदेहिनाम् ॥
 विशिष्टं कुलविद्बीजं स्त्रीयोनिस्त्वेव कुत्रचित् ।
 सम्भयन्तु समं यत्नं सा प्रसूतिः प्रशस्यते ॥
 बीजस्य चैवं योन्याश्च बीजमुत्कृष्टमुच्यते ।
 सर्वभूतप्रसूतिर्हि बीजलक्षणलक्षिता ॥
 यादृशं तूयते बीजं क्षेत्रे कालोपपादिते ।
 तादृशोऽस्ति तत्तस्मिन् बीजं स्वैर्व्यञ्जितं गुणैः ॥
 इयं भूमिर्हि मूतानां शाश्वती योनिरुच्यते ।
 न च योनिगुणान् काञ्चिद्बीजं पुष्यति पुष्टिषु ॥
 भूमावप्येककेदारे कालोत्पानि कृणीवलैः ।
 नानावप्याणि जायन्ते बीजानीह स्वभावतः ॥
 औद्भयः शालयोमुद्गास्तिला माषास्तथा यवाः ।
 यथाबीजं प्ररोहन्ति लग्नानीक्षवस्तथा ॥
 अन्यदुप्तं जातमन्यदित्येतन्नोपपद्यते ।
 उष्यते यद्वि यद्बीजं तत्तदेव प्ररोहति ॥
 तत् प्राज्ञेन विनीतेन ज्ञानविज्ञानवेदिना ।
 आयुष्कामेण वप्तव्यं न जातु परयोषिति ॥ ४१

ॐ त्र गाथा वायुगीताः कीर्तयन्ति पुराविदः ।
 यथर बीजं स वसव्यं पुंसां परपरिग्रहे ॥ ४२
 नश्यतीषुर्यथा विद्व खे विद्व मनुविध्यतः ।
 तथा नश्यति वै क्षिप्रं बीजं परपरिग्रहे ॥
 पृथोरपीमां पृथिवीं भार्यां पूर्वविदो विदुः ।
 स्थाणुच्छेदस्य केदारमाहुः शल्यवतो मृगम् ॥
 एतावानेव पुरुषो यज्ञायात्मा प्रजेति च ।
 दिवाः प्राहुस्तथा चैतद्यो भर्ता सा अमृताङ्गवा ॥
 न निष्कुर्यविसर्गाभ्यां भर्तुर्भार्या विमुच्यते ।
 एवं धर्मं विजानोमः प्राक् प्रजापतिनिर्मितम् ॥
 सकृदंशो निपतति सकृत् कन्या प्रदीयते ।
 सकृदाह ददानीति व्रीक्षेतानि सतां सकृत् ॥
 यथा गोश्वोद्भवासीषु महिष्यजाविकासु च ।
 नोत्पादकः प्रजाभागी तथैवान्याङ्गनास्वपि ॥
 येऽक्षेत्रिणो बीजवन्तः परक्षेत्रप्रवापिणः ।
 ते वै शस्यस्य जातस्य न लभन्ते फलं कश्चित् ॥
 यदन्यगोषु वृषभो वत्सानां जनयेच्छतम् ।
 गोमिनामेव ते वत्सा मोघं स्कन्दितमार्पभम् ॥
 तथैवाक्षेत्रिणो बीजं परक्षेत्रप्रवापिणः ।
 कूर्वन्ति क्षेत्रिणामर्थं न बीजी लभते फलम् ॥
 फलन्त्वनभिसन्धाय क्षेत्रिणां बीजिनान्तथा ।
 प्रत्यक्षं क्षेत्रिणामर्थो बीजाद्यो निर्गरीयसी ॥
 क्रियाभ्युपगमात्त्वेतद्वीजार्थं यत् प्रदीयते ।
 तस्येह भागिनौ दृष्टौ बीजी क्षेत्रिकाएव च ॥ ४३

धोत्रवाताहृतं बीजं तस्य क्षेत्वे प्ररोहति ।
 क्षेत्त्रिकस्यैव तद्बीजं न वप्ता लभये फलम् ॥ १४
 एष धर्मो गवांश्च द्वास्तुद्राजाविकस्य च ।
 विहङ्गमहिषीणां च विज्ञेयः प्रसवं प्रति ॥
 एतद्दः सारफल् गुत्वं बीजयोन्योः प्रकीर्तितम् ।
 अतः परं प्रवक्ष्यामि योषितां धर्ममापदि ॥
 आतुर्ज्येष्ठस्य भार्या या गुरुपत्नानुजस्य सा ।
 यवीयसस्तु या भार्य्या स्रुषा ज्येष्ठस्य सा स्मृता ॥
 ज्येष्ठोयवीयसोभार्या यवीयान् वाग्रजस्त्रिवम् ।
 पतितौ भवतो गत्वा नियुक्तावप्यनापदि ॥
 देवराद्वा सपिण्डाद्वा स्त्रिया र्स्म्यङ्घ्रियुक्तया ।
 अजम्पु सित्ताधिगन्तव्या सन्तानस्य परिज्ञये ॥
 विधवायां नियुक्तस्तु वृताक्तोवाग्यतो निश्चिः ।
 एकमुत्पादयेत् पुत्रं न द्वितीयं कथंचन ॥
 द्वितीयमेके प्रजनं मन्यन्ते स्त्रीषु तद्विदः ।
 अनिर्दृतं नियोगार्थं पश्यन्तो धर्मतस्तयोः ॥
 विधवायां नियोगार्थं निर्दृते तु यथाविधि ।
 गुरुवच्च स्रुषावच्च वर्त्तयातां परस्परम् ॥
 नियुक्तो यो विधिं हित्वा वर्त्तयातान्तु कामतः ।
 तावुभौ पतितौ स्यातां स्रुषागगुरुतत्पत्नी ॥
 नान्यास्मिन् विधवा नारी नियोक्तव्या द्विजातिभिः ।
 अन्यस्मिन् हि नियुक्तानां धर्मं हन्युः सनातनम् ॥
 जोडाहिकेषु मन्त्रेषु नियोगः कीर्त्यते क्वचित् ।
 न विवाहविधावुक्तं विधवावेदनं पुनः ॥ १५

अथ द्विजैर्हि विद्वद्भिः पशुधर्मा विगर्हितः ।
 मनुष्याणामपि प्रोक्तो वेद्ये राज्यं प्रशासति ॥ ६६
 स महोमखिलां क्षुब्धन् राजर्षिं प्रवरः पुरा ।
 वर्णानां सङ्हरं चक्रे कामोपहतचेतनः ॥
 ततः प्रभृति यो मोहात् प्रसीतपत्निकां स्त्रियम् ।
 नियोजयत्यपत्यार्थं तं विगर्हन्ति साधवः ॥
 यस्या म्रियेत कन्याया वाचा सत्ये कृते पतिः ।
 तामनेन विधानेन निजो विन्देत देवः ॥
 यथारविध्याधिगम्यैनां शुक्लवस्त्रां शुचित्रताम् ।
 मिथोभजेताप्रसवात् सङ्गत् सङ्गद्वतारसी ॥
 न दत्त्वा कस्यचित् कन्यां पुनर्दद्याद्विचक्षणः ।
 दत्त्वा पुनः प्रयच्छन् हि प्राप्नोति पुरुषानृतम् ॥
 विधिवत्प्रतिगृह्यापि त्यजेत् कन्यां विगर्हिताम् ।
 व्याधितां विप्रदुष्टां वा कृद्भन्ना चोपपादिताम् ॥
 यस्तु दोषवतीं कन्यामनाख्यायोपपादयेत् ।
 तस्य तद्वितथं कुर्यात् कन्यादातुर्दुरात्मनः ॥
 विधाय वृत्तिं भार्यायाः भवसेत् कार्यवाचरः ।
 अवृत्तिकर्षिता हि स्त्री प्रदुष्येत् स्थितिमत्यपि ॥
 विधाय प्रोषिते वृत्तिं जीवेन्नियममास्थिता ।
 प्रोषिते त्वविधायैव जीवेच्छिलैरगर्हितैः ॥
 प्रोषितो धर्मकार्यार्थं प्रतीक्ष्योऽष्टौ नरः समाः ।
 त्रिद्वार्ये षट् दशोऽर्थं वा कामार्थं त्रींस्तु वत्सरान् ॥
 संयत्सरं प्रतीचेत हिमन्तीं योषितं पतिः ।
 ऊर्ध्वं संवत्सरास्त्रेणां दायं हत्वा न संवसेत् ॥ ७७

अतिक्रामेत् प्रमत्तं या मत्तं रोगार्त्तमेव वा ।
 सा त्वन् मासान् परित्याज्याविभूषणपरिच्छेदा ॥ ७८
 उन्मत्तं पतितं क्लीबमबीजं पापरोणिणम् ।
 न त्यागोऽस्ति द्विषन्त्याश्च न च दायापवर्त्तनम् ॥
 मद्यपासाधुवृत्ता च प्रतिकुला च या भवेत् ।
 व्याधिता व्याधिवेत्तव्या हिंसाऽर्थघ्नी च सर्वदा ॥
 बन्ध्याध्मेऽधिवेद्याब्दे दशमे तु चतुप्रजा ।
 एकादशे स्त्रीजननी सद्यस्त्वप्रियवादिनी ॥
 या रोगिणी स्यात्तु हिता सम्पन्नाचैव शीलतः ।
 सानुज्ञाप्याधिवेत्तव्या नावसान्या च कर्हिचित् ॥
 अधिविन्ना तु या नारी निर्मिच्छेदुषिता गृहात् ।
 सा सद्यः सन्निरोद्धव्या त्याज्या वा कुलसन्निधौ ॥
 प्रतिषिद्धापि चेद् या तु मद्यमभ्युत्थेष्वपि ।
 प्रेक्षासमाजं गच्छेद्वा सा दंडा कृष्णलानि षट् ॥
 यदि स्वाश्वापराश्वैव विन्देरन् योयितो द्विजाः ।
 तासां वर्णक्रमेण स्याज्जैष्ठ्यं पूजा च वेश्म च ॥
 भर्तुः शरीरशुश्रूषां धर्मकार्यं च नैतिकम् ।
 स्वा चैव कुर्यात् सर्वां नास्वजातिः कथंचन ॥
 यस्तु तत्कारयेन्नोहात् स्वजात्या स्थितयान्यथा ।
 यथा ब्राह्मणचाण्डालः पूर्वदृष्टस्तथैव सः ॥
 उत्कृष्टायाभिरुपाय वराय सदृशाय च ।
 अप्राप्तमपि तां तस्मै कन्यां दद्याद्यथाविधि ॥
 काममामरणान्तिष्ठेद्गृहे कन्यान्तुमत्यपि ।
 न चैवैनां प्रपच्छेत्तु गुणहीनाय कर्हिचित् ॥ ८८

त्रीणि वर्षाण्युदीक्षेत कुमार्यृतुमती सती ।
 ऊर्ध्वन्तु कालादेतस्माद्विन्देत सहस्रं पतिम् ॥ ८० ॥
 अदीयमाना भर्तारमधिगच्छेद्यदि स्वयम् ।
 नैनः किञ्चिद्वाप्नोति न च यं साधिगच्छति ॥
 अलङ्कारं नाददीत पितॄं कन्या स्वयंवरा ।
 मातृकं भ्रातृदत्तं वा स्तेना स्याद्यदि तं हरत् ॥
 पित्ने न दद्याच्छृङ्खन्तु कन्यामृतमतीं हरन् ।
 स हि स्वाम्यादतिक्रामेद्वतुनां प्रतिरोधनात् ॥
 विंशद्वषोदहेत् कन्यां हृद्यं द्वादशवार्षिकीम् ।
 ब्रह्मवर्षोऽष्टवर्षीवा धर्मं सीदति सत्वरः ॥
 देवदत्तां परिभार्यां विन्दते नेच्छयात्मनः ।
 तां साध्वीं विभ्रवान्निव्यं देवानां प्रियमाचरन् ॥
 प्रजानार्थं क्षियः शृष्टाः सन्तानार्थं च मानवाः ।
 तस्मात् साधारणो धर्मं श्रुतौ पत्रा-सहोदितः ॥
 कन्यायां दत्तशुल्कयां म्रियते यदि शुल्कदः ।
 देवराय प्रदातव्या यदि कन्यानुमन्यते ॥
 आददीत न न्यूदोऽपि शुल्कं दुहितरं ददत् ।
 शुल्कं हि गृह्णन् कुरुते क्षत्रं दुहितृविक्रयम् ॥
 एतत्तु न परे चक्रुर्नापरे जातु साधवः ।
 यदन्यस्य प्रतिज्ञाय पुनरन्यस्य दीयते ॥
 नातु शश्रुम जात्वेतत् पूर्वेष्वपि हि जन्मसु ।
 शुल्कसंज्ञेन मूल्यान क्षत्रं दुहितृविक्रयम् ॥
 अन्योन्यस्याव्यभिचारो भवेदामरणान्तिकः ।
 एषधर्मः समासेन ज्ञेयः स्त्रीपुंसयोः परः ॥ १०१ ॥

तथा नित्यं यतेयातां स्त्रीपुंसौ तु द्युतक्रियौ ।
 यथा नाभिचरेतां तौ वियुक्तावितरेतरम् ॥ १०२
 एष स्त्रीपुंसयोर्लुप्तो धर्मो वा रतिसंहितः ।
 आपद्यप्रत्यप्राप्तिश्च दायभागं निबोधत ॥
 जडं पितुश्च मातुश्च समेत्य भ्रातरः सप्तम् ।
 भजेरन् पैलकं रिक्थमनीयास्ते हि जीवितोः ॥
 ज्येष्ठएव तु गृह्णीयात् पितॄं धनमशेषतः ।
 शेषास्तनुपजीवेयुर्यथैव पितरन्तथा ॥
 ज्येष्ठेन जातमात्रेण पुत्री भवति मानवः ।
 पितृणामनृणाञ्चैव स तस्मात् सर्वमर्हति ॥
 यस्मिन्नृणं सन्नयति येन चानन्त्यर्गश्च ते ।
 स एव धर्मजः पुत्र कामजानितरान् विदुः ॥
 पितेव पालयेत् पुत्रान् ज्येष्ठो भ्रातॄन् यवीयसः ।
 पुत्रवत्त्वापि वर्त्तेरन् ज्येष्ठे भ्रातरि धर्मतः ॥
 ज्येष्ठः पूज्यतमोलोके ज्येष्ठः सद्भिर्गर्हितः ।
 ज्येष्ठः कुलं वर्द्धयति विनाशयति वा पुनः ॥
 यो ज्येष्ठो ज्येष्ठवृत्तिः स्यान्मातेव स पितेव सः ।
 अज्येष्ठवृत्तिर्यस्तु स्यात् स सम्पूज्यस्तु बन्धुवत् ॥
 एवं सह वसेयुर्वा पृथग्वा धर्मकाम्यया ।
 दृथग्विवर्द्धते धर्मस्तस्मादधर्म्या पृथक् क्रिया ॥
 ज्येष्ठस्य त्रिंशच्छतारः सर्वद्रव्याश्च यद्वरम् ।
 ततोऽर्द्धं मध्यमस्य स्यात्तु रीयन्तु यवीयसः ॥
 ज्येष्ठश्चैव कनिष्ठश्च संहरेतां यथोदितम् ।
 येऽन्ये ज्येष्ठकनिष्ठाभ्यां तेषां स्यान्मध्यमं धनम् ॥ ११३

सर्वेषां धनजातानामादहीताग्रमग्रजः ।
 अश्वसातिशयं किञ्चिद्व्यतश्चापु वाहरम् ॥ ११४ ॥
 उद्धारो न दद्यस्वस्ति सम्पन्नानां स्वकर्मसु ।
 यत्किञ्चिद्देव देवस्तु ज्यायसे मानवर्धनम् ॥
 एवं समुद्गतोद्गारे समानां श्यान् प्रकल्पयेत् ।
 उद्गारेऽनुद्गृतेतेषामियं स्यादंशकल्पजा ॥
 एकाधिकं हरेज्जोष्टाः पुष्टोऽप्यर्धं ततोऽनुजः ।
 अंशमंशं यवीयांस इति धर्मोऽप्यवस्थितः ॥
 स्त्रेभ्योऽंशेभ्यस्तु कन्याभ्यः प्रदद्युर्भ्रातरः पृथक् ।
 स्वात् स्वादंशाच्चतुर्भागं पतिताः स्युरद्विचरः ॥
 आजाविकं सैकशकं न जातुविषमं भजेत् ।
 आजाविकन्तु विषमं ज्येष्ठस्यैव विधीयते ॥
 यवीयान् ज्येष्ठभार्यायां पुत्रसुतपादयेत्तदि ।
 समस्तस्य विभागः स्यादिति धर्मोऽप्यवस्थितः ॥
 स्वप्रसर्जनं प्रधानस्य धर्मतो नोपपद्यते ।
 पितरः प्रधानं प्रजने तस्माद्धर्मण तं भजेत् ॥
 पुत्रः कनिष्ठोऽप्येष्टायां कनिष्ठायांच पूर्वजः ।
 कथं तत्र विभागः सादिति चेत् संशयोभवेत् ॥
 एकं दृषभमुद्गारं संहरेत् स पूर्वजः ।
 ततोऽपरेऽप्येष्टदृषास्तदूनानां स्वमादृतः ॥
 ज्येष्ठस्तु जातो ज्येष्ठायां हरेदृषभयोद्धताः ।
 ततः स्वमादृतः श्रेष्ठा भजेरिति धारणा ॥
 सदृशस्त्रीषु जातानां पुत्राण्यामविशेषतः ।
 न मादृतोऽप्येष्टे मस्ति जनातोऽप्येष्टासु च ते ॥ १२५ ॥

जन्मज्येष्ठेन चाह्वानं सुब्रह्मण्यास्वपि स्मृतम् ।
 यमयोश्चैव गर्भेषु जन्मतोऽप्येष्टता स्मृता ॥ १२६
 अपुत्रोऽनेन विधिना सुतां कुर्वीत पुत्रिकाम् ।
 यदपत्यं भवेदस्यां तन्मम स्यात् स्वधाकरम् ॥
 अनेन तु विधानेन पुरा चक्रोऽथ पुत्रिकाः ।
 विहृद्वर्थं स्वदंशस्य स्वयं दक्षः प्रजापतिः ॥
 ददौ स दश धर्माय कश्यपाय त्रयोदश ।
 सोमाय राक्षी सत्कृत्य प्रीतात्मा समविंशतिम् ॥
 यथैवात्मा तथा पुत्रः पुत्रेन दुहिता समा ।
 त यामात्मनि तिष्ठन्तां कथमन्यो धनं हरेत् ॥
 मातस्तु यौतुकं यत् स्यात् कुमारीभागएव सः ।
 दौहित्र एव च हरेदपुत्रस्यखिलं धनम् ॥
 दौहित्रोऽप्यखिलं रिक्थमपुत्रस्य पितुर्हरेत् ।
 सएव दद्याद्दौ पिण्डौ पितृ मातामाहाय च ॥
 यौतुर्दौहित्रयोर्लोके न विशेयोऽस्ति धर्मतः ।
 तयोर्हि मातापितरौ सम्भूतौ तस्य देहतः ॥
 पुत्रिकायां कृतायान्तु यदि पुत्रेऽनुजायते ।
 समस्तत्र विभागः स्याज्ज्येष्ठता नास्ति हि स्त्रियाः ॥
 अपुत्रायां कृतायान्तु पुत्रिकायां कथंचन ।
 धनं तत्पुत्रिकाभर्ता हरेत्तैवाविचारयन् ॥
 अकृता वा कृता वापि यं विन्देत् सदृशात् सुतम् ।
 पौत्रो मातामहस्तेन दद्यात् पिण्डं हरेद्वनम् ॥
 पुत्रेण लोकान् जयति पौत्रेणानन्धमश्रुते ।
 अथ पुत्रस्य पौत्रेण ब्रध्नस्याप्नोति पिष्टपम् ॥ १३७

पुत्रान्नो नरकाद्यस्मादायते पितरं सुतः ।
 तस्मात् पुत्र इति प्रोक्तः स्वयमेव स्वयम्भुवा ॥ १३८
 पौत्रदौहित्रयोर्लोकं विशेषो नोपपद्यते ।
 दौहित्रोऽपि ह्यमुत्रैव संस्तारयति पौत्रवत् ॥
 मातुः प्रथमतः पिण्डं निर्वपेत् पुत्रिकासुतः ।
 द्वितीयन्तु पितुस्तस्यास्तृतीयन्तु पितुः पितुः ॥
 उपपन्नो गुणैः सर्वैः पुत्रो यस्य तु हविर्भूः ।
 स हरेतैव तद्विकथं सम्प्राप्तोऽप्यन्यगोत्रतः ॥
 गोत्ररिक्थे जनयितुर्न हरेद्दत्तिमः कश्चित् ।
 गोत्ररिक्थानुगः पिंडोऽप्यपैति ददतः स्वधा ॥
 अनियुक्तासुतश्चैव पुत्रिण्वामश्च देवरात् ।
 उभौ तौ नार्हतो भगं जारजातककामजौ ॥
 नियुक्तायामपि पुमान्नाय्यां जातोऽविधानतः ।
 नैवार्हः पैतृकं रिक्थं पतितोत्पादितो हिंसः ॥
 हरेत्तत्र नियुक्तायां जातः पुत्रो यथौरसः ।
 क्षत्रिकश्च तु तन्नीजं धर्मतः प्रसवश्च सः ॥
 धनं यो विभ्रयाद्वातुर्ह्यतस्य स्त्रियमेव च ।
 सोऽपत्यं स्वातुरुत्पाद्य दद्यात्तस्मै तद्वनम् ॥
 या नियुक्तान्यतः पुत्रं देवरादायवाप्नुयात् ।
 तं कामजरीक्थीयं वृथोत्पन्नं प्रचक्षते ॥
 एतद्विधानं विघ्नैर्धनं विभागस्यैकयोनिषु ।
 बह्वीषु चैकजातानां नानास्त्रीषु निबोधत ॥
 ब्राह्मणस्यानुपूर्व्येण चतस्रस्तु यदि स्त्रियः ।
 तासां पुत्रेषु जातेषु विभ्रमेयं त्रिभिः स्मृतः ॥ १४८

कोनाशो गोदृषीयानमलङ्कारश्च वेश्म च ।
 विप्रस्यौदारिकं देयमेकांशश्च प्रधानतः ॥ १५०
 तंशं दायादरेविप्रो हावंशौ क्षत्रियास्ततः ।
 वैश्याजः सार्धमेवांशमंशं शूद्रास्तोदरेत् ॥
 सर्वं वा रिक्त्यजातन्तु दशधा परिकल्प्य च ।
 धर्मं विभागं कुर्वीत विधिनानेन धर्मवित्
 चतुरोऽंशान् हरेद्विप्रस्त्रीनंशान् क्षत्रियास्ततः ।
 वैश्यापुत्रोऽङ्ग्रेहांशमंशं शूद्रास्तोदरेत् ॥
 यद्यपि स्यात्तु सत्पुत्रोऽष्टासत्पुत्रोपि वा भवेत् ।
 नादिकं दशमादष्टाच्छूद्रापुत्राय धर्मतः ॥
 ब्राह्मणक्षत्रिविशां शूद्रापुत्रेण ऋक्थभाक् ।
 यदेवास्य पिता दद्यात्तदेवास्य धनं भवेत् ॥
 समवर्णास्तु ये जाताः सर्वे पुत्रा द्विजघ्नानाम् ।
 संहारं ज्यायसे दत्त्वा भजेरन्नितरे समम् ॥
 शूद्रस्य तु सर्वेणैव नान्या भार्या विधीयते ।
 तस्यां जाताः समांशाः स्युर्यदि पुत्रशतं भवेत् ॥
 पुत्रान् द्वादश यानाह नृणां स्वायम्भुवोमनुः ।
 तेषां षड्वन्धुदायादाः षड्दायादवान्धवाः ॥
 औरसः क्षेत्रजश्चैव दत्तः क्षत्रिमहवच ।
 गूढोत्पन्नोऽपविदश्च दायादा बान्धवाश्च षट् ॥
 कानीनश्च सहोदश्च क्रीतः पौनर्भवस्तथा ।
 स्वयन्दत्तश्च शूद्रश्च षड्दायादवान्धवाः ॥
 यादृशं फलमाप्नोति कुपुत्रैः सन्तरन् जलम् ।
 तादृशं फलमाप्नोति कुपुत्रैः सन्तरंस्तमः ॥ १५१

यथैकारि रूथिनौ स्यातामौरसक्षेत्रजौ सुतौ ।
 यय्य यत् पैटकं रिकथं स तद्गृह्णीत नेतरः ॥ १६९
 एक एवौरसः पुत्रः पित्रास्य वसनः प्रभुः ।
 शेषाणामानृशंसगर्थं प्रदद्यात् प्रजीवनम् ॥
 पष्ठन्तु क्षेत्रजसगांशं प्रदद्यात् पैटकाडनात् ।
 क्षीरसो विभजन् दायं पित्रां पंचममेव वा ॥
 औरसक्षेत्रजौ पुत्रौ पट्रिकथस्य भागिनौ ।
 दशापरे त क्रमशीगोत्ररिक्त्यांशभागिनः ॥
 स्वे क्षेत्रे संकृतस्यान्तु स्वयमतपादयेद्वि यम् ।
 तमौरसं विजानीयात् पत्रं प्रथमकल्पितम् ॥
 यस्तत्पुत्रः प्रसीतस्य क्लीवस्य व्याधितस्य वा ।
 स्वधर्मिण नियुक्तायां स पत्रः क्षेत्रजः स्मृतः ॥
 माता पिता वा दद्यातां यमद्भिः पत्रमापदि ।
 सदृशं प्रीतिरुक्तं स ज्योदस्त्रिमः सुतः ॥
 सदृशन्तु प्रकुर्यादयं गुणदोषविचक्षणम् ।
 पुत्रं पुत्रगुणैर्युक्तं स विज्ञेयश्च कृत्रिमः ॥
 उत्पद्यते गृहे यस्य न च ज्ञायेत कस्य सः ।
 स गृहे गूढउत्पन्नस्तस्य स्यादयस्य तत्पुत्रः ॥
 मातापितृभ्यामत्सृष्टं तयोरन्यतरेण वा ।
 यं पत्रं परिगृह्णीयादपविडः स उच्यते ॥
 पितृवेषज्ञानि कन्या तु यं पुत्रं जनयेद्ब्रह्मः ।
 तं कानीजं वदेन्नान्ना वोदुः कन्यासमुद्भवम् ॥
 या गर्भिणी संस्क्रियते ज्ञाताज्ञातापि वा सती ।
 वोदुः स गर्भाभवति सहीद इति चोच्यते ॥ १७३

क्रीणीयादयस्त्वपत्यार्थं मातापितापितृोर्यमन्तिकात् ।
 स क्रीतकः सुतस्तस्य सहशोऽसहशोऽपि वा ॥ १७४
 या पत्या वा परित्यक्ता विधवा वा स्वयेच्छया ।
 उत्पादयेत् पुनर्भूत्वा स पौनर्भव उच्यते ॥
 सा चेदक्षतयोनिः स्याद्गतप्रत्यागतापि वा ।
 पौनर्भवेण भर्ता सा पुनः संस्कारमर्हति ॥
 मातापितृविहीनोयस्यक्तो वा स्यादकारणात् ।
 आत्मानं श्रृंष्येदयस्मै स्वयन्दत्तस्तु स स्मृतः ॥
 यं ब्राह्मणस्तु शूद्रायां कामादुत्पादयेत् सुतम् ।
 स पारयन्नेव श्वस्तस्मात् पारश्वः स्मृतः ॥
 दास्यां वा दासदास्यां वा यः शूद्रस्य सुतोभवेत् ।
 सोऽनुज्ञातो हरेदंशमिति धर्मोऽव्यवस्थितः ॥
 क्षेत्रजादीन् सुतानेतानेकादश यथोदितान् ।
 पुत्रप्रतिनिधीनाहुः क्रियालोपान्मनीषिणः ॥
 य एतेऽभिहिताः पुत्राः प्रसङ्गादन्यबीजजाः ।
 यस्य ते बीजतोजातस्तस्य ते नेतरस्त तु ॥
 आह्वणामेकजातानामेकयेत् पुत्रवान् भवेत् ।
 सर्वांस्तांस्तेन पुत्रेण पुत्रिणोमनुरव्रवीत् ॥
 सर्वासामेककपत्नीनामेका चेत् पुत्रीणी भवेत् ।
 सर्वांस्तांस्तेन पुत्रेण प्राह पुत्रवतीर्मनुः ॥
 अयसः अयसोऽभावे पापीयान्कथमर्हति ।
 बहवश्चेत्तु सहशा सर्वे रिक्त्यस्य भागिनः ॥
 न भ्रातरो न पितरः पुत्रा ऋक्यहराः पितुः ।
 पिता हरेद्दुपुत्रस्य रिक्त्यं भ्रातर एवच ॥ १८५

तयाणामुदकं कार्यं त्रिषु पिंडः प्रवर्त्तते ।
 चतुर्थः सम्प्रदातैषां पंचमो नोपपद्यते ॥ १८६
 अनन्तरः सपिंडाद्वयस्तस्य तस्य धनं भवेत् ।
 अतज्जुं सकुल्यः स्यादाचार्यः शिष्यएव वा ॥
 सर्वधामप्यभावे तु ब्राह्मणा रिक्त्यभागेनः ।
 त्रैविद्याः शुचयो दान्ता स्तथाधर्मो न हीयते ॥
 अहर्ष्यं ब्राह्मणद्रव्यं राज्ञा नित्यमिति स्थितिः ।
 दूतरेषान्तु वर्णानां सर्वाभावे हरेदृपः ॥
 संस्थितस्यानपत्यस्य सगोत्रात् पुत्रमाहरेत् ।
 तत्र यद्वक्ष्यजातं स्यात्तत्तस्मिन् प्रतिपादयेत् ॥
 द्वौ तु यौ विवेद्यातां द्वाभ्यां जातौ स्त्रिया धने ।
 तयोर्यद्वयस्य पितॄं सगात्तत् स गृह्णीत नेतरः ॥
 जनन्यां संस्थितायान्तु समं सर्वे सहोदराः ।
 भजेरन्मातृकं रिक्त्यं भगिन्यश्च समाभयः ॥
 यास्तासां सार्युहितरस्तासामपि यथार्हतः ।
 मातामह्या धनात् किञ्चित् प्रदेयं प्रीतिपूर्वकम् ॥
 अथान्यध्यावाह्निकं दत्तञ्च प्रीतिकर्मणि ।
 भ्रातृमातृपितृप्राप्तं षड्विधं स्त्रीधनं स्मृतम् ॥
 अन्वाधेयञ्च यद्वच्च पत्या प्रीतेन चैव यत् ।
 पत्न्यौ जीवति वृत्तायाः प्रजायास्तदनं भवेत् ॥
 ब्राह्मदैवार्थगान्धर्वप्रजापत्येषु यद्वसु ।
 अप्रजायामतीतायां भर्तुरेव तदिष्यते ॥
 यत्त्वस्यः सगादनं दत्तं विवाहेष्वासुरादिषु ।
 अप्रजायामतीतायां मातापितृस्तदिष्यते ॥ १८७

स्त्रियान्तु यद्भवेदित्तं पित्रा दत्तं कथंचन ।
 ब्राह्मणी तदरेत् कन्या तदपत्यस्य वा भवेत् ॥ १८४
 न निर्हारं स्त्रीयः कुर्युः कुटुम्बाद्बन्धुसध्यगात् ।
 स्वकादपि च वित्तादि स्वस्य भर्तुरजाज्ञया ॥
 यतौ जीवति यः स्त्रीभिरलङ्कारो हतो भवेत् ।
 न तं भजेरन् दायादा भजमानाः पतन्ति ते ॥
 अनुशौक्लीयपतितौ जात्यन्धबधिरौ तथा ।
 उन्मत्तजडमूर्खाश्च ये च केचिन्निरिन्द्रियाः ॥
 सर्वेषामपि तु न्याय्यं दातुं शक्त्या मनीषिणा ।
 ग्रासाच्छादनमत्यन्तं पतितो ह्यद्भवेत् ॥
 यद्यर्थिता तु दारैः स्यात् स्त्रीवादीनां कथंचन ।
 तेषामुत्पन्नतन्तूनामपत्यं दावमर्हति ।
 यत् किञ्चित् पितरि प्रेते धनं ज्येष्ठोऽधिगच्छति ॥
 भागो यवीयसां तत्र यदि विद्यानुपालिनः ॥
 अविद्यानान्तु सर्वेषामीहातश्चेदनं भवेत् ।
 समस्तत्र विभागः स्यादपित्रादिति धारणा ॥
 विद्याधनन्तु यद् यस्य तत्तस्यैव धनं भवेत् ।
 भैक्ष्यमौदाहिज्जंचैव गाधुपर्तिकमेव च ॥
 भ्रातृणां यस्तु नेहेत धनं शक्तः स्वकर्मणा ।
 स निर्भाज्यः स्वकादंशात् क्रिष्टिदत्तोऽपजीवनम् ॥
 अनुपन्नन् पितृद्रव्यं श्रमेश यदुपार्जयेत् ।
 स्वयमीहितलब्धं तन्नाकामो दातुमर्हति ॥
 पैतृकन्तु पिता द्रव्यमनवाप्तं यदाप्रयात् ।
 अतत् पुत्रैर्भजेत् सार्धमकामः स्वयमर्जितम् ॥ २०६

विभक्ता सह जीवन्तो विभजेरन् पुनर्यदि ।
 समस्तत्र विभागः स्याज्जैष्ठं तत्र न विद्यते ॥ २१०
 येषां ज्येष्ठः कनिष्ठोवा हीयेतांशप्रदानतः ।
 म्रियेतान्यतरो वापि तस्य भागो न लुप्यते ॥
 सोदर्या विभजेरस्तं समेत्य सहिता समम् ।
 भ्रातरो ये च संसृष्टा भगिनश्च सनाभयः ॥
 यो ज्येष्ठो विनिकुर्वीत लोभाद्भातृत यवीयसः ।
 सोऽज्येष्ठं स्यादभागश्च नियन्तव्यश्च राजभिः ॥
 सर्वएव विकर्मस्था नार्हन्ति भ्रातरोधनम् ।
 न चादत्त्वा कनिष्ठेभ्यो ज्येष्ठ कुर्वीत यौतकम् ॥
 भ्रातृणामविभक्तानां यद्युत्थानं भवेत् सह ।
 न पुत्रभागं विषमं पिता दद्यात् कथंचन ॥
 ऊर्ध्वं विभागाज्जातन्तु पितरमेव हरेद्भनम् ।
 संसृष्टास्तेन वा ये स्युर्विभजेत स तैः सह ॥
 अनपत्यस्य पुत्रस्य माता दायमवाप्नुयात् ।
 मातर्यपि च वृत्तायां पितुर्माता हरेद्भनम् ॥
 ऋणे धने च सर्वस्मिन् प्रविभक्ते यथाविधि ।
 पश्चाद्भ्रश्येत यत्किञ्चित् तत्सर्वं समतां नवेत् ॥
 वस्त्रं पत्रमलङ्कारं कृतान्नमुदकं स्त्रियः ।
 योगक्षेमं प्रचारंच न विभाज्यं प्रचक्षते ॥
 अयमुक्तोविभागोवः पुत्राणाञ्च क्रियाविधिः ।
 क्रमशः क्षेत्रजादीनां द्युतधर्मान्निबोधत ॥
 द्युतं समाह्वयंचैव राजा राष्ट्रास्त्रिवारयेत् ।
 राज्यान्तकरणावेतौ द्वौ दोषौ ष्ठिवीक्षिताम् ॥ २२१

प्रकाशमेतत् तास्कर्यं यद्देवनसमाह्वयौ ।
 तयोर्मित्यं प्रतीघाते नृपतिर्यत्नवान् भवेत् ॥ २२२
 अप्राणिभिर्यत् क्रियते तस्मोके द्युतमुच्यते ।
 प्राणिभिः क्रियते यस्तु स विज्ञेयः समाह्वयः ॥
 द्यूतं समाह्वयंचैव यः कुर्यात् कारयेत् वा ।
 तान् सर्वान् घातयेद्राजा शूद्रांश्च द्विजलिङ्गिनः ॥
 कितवान् कुशीलवान् क्रूरान् पाषण्डस्थांश्च मानवान् ।
 विकर्मस्थान् धौण्डिकांश्च क्षिप्रं निर्वासयेत् पुरात् ॥
 एते राष्ट्रे वर्तमाना राज्ञः प्रच्छन्नतस्कराः ।
 विकर्मक्रियया नित्यं बाधन्ते भद्रिकाः प्रजाः ॥
 द्यूतमेतत् पुराकल्पे दृष्टं वैदिकरं महत् ।
 तस्माद्यूतं न सेवेत हास्यार्थमपि बुद्धिमान् ॥
 प्रच्छन्नं वा प्रकाशं वा तन्निषेवेत योनरः ।
 तस्य दण्डविकल्पः स्याद् यथेष्टं नृपतेस्तथा ॥
 क्षत्रविट् शूद्रयोनिस्तु दण्डं दातुमशक्तुवन् ।
 आवृण्यं कर्मणा गच्छेद्विप्रो दद्याच्छनैः शनैः ॥
 स्त्रीबालोन्मत्तदृष्टानां दरिद्राणाञ्च रोगिणाम् ।
 शिफाविदलरज्ज्वाद्यैर्विदध्यान्नृपतिर्दमम् ॥
 ये नियुक्तास्तु कार्येषु हन्युः कार्याणि कार्यिणाम् ।
 धनोपपन्ना पच्यमानास्तान्निस्वान् कारयेन्नृपः ॥
 कूटशासनकर्तृंश्च प्रकृतिनाञ्च दूषकान् ।
 स्त्रीबालब्राह्मणघ्नाञ्च हन्याद्विट्सेविचस्तथा ॥
 वीरितश्चानुशिष्टञ्च यत्नं कचन यद्भवेत् ।
 कृतं तद्वर्मतोविद्यात् तद्भूयोनिवर्त्तयेत् ॥ २२३

अमात्याः प्राङ् विवाकोवा यत् कुर्यः कार्यमन्यथा ।
 तत् स्वयं वृषतिः कुर्यात्तान् सहस्रं दण्डयेत् ॥ २१४
 ब्रह्महा च सुरापश्च स्त्रीषु च गुरुतल्पगः ।
 एते सर्वे पृथक् ज्ञेया महापातकिनो नराः ॥
 चतुर्णामपि चैतेषां प्रायश्चित्तमकुर्वताम् ।
 शारीरं धनसंयुतं दंडं धर्म्यं प्रकल्पयेत् ॥
 गुरुतल्पे भगः कार्यः सुरापाने सुराध्वजः ।
 स्त्रीषु च श्वपदं कार्यं ब्रह्महण्यशिराः पुमान् ॥
 असभोज्या ह्यसंयाज्या असंपाश्या विवाहिनः ॥
 चरेयुः पृथिवीं दीनाः सर्वधर्मबहिर्स्कृताः ॥
 ज्ञातिसख्यन्धिभिस्त्वैते त्यक्तव्याः कृतलक्षणाः ।
 निर्दया निर्ममस्कारास्तन्मनोरनुशासनम् ॥
 प्रायश्चित्तन्तु कुर्वाणाः सर्वे वर्णा यथेदितम् ।
 नांका राज्ञा जलाटे स्थुर्दाप्य स्तूतमसाहसम् ॥
 आगःसु ब्राह्मणस्यैव कार्योमध्वम साहसः ।
 विवात्योवा भवेद्वाप्रात् सद्व्ययः सपरिच्छदः ॥
 दूतरे कृतवन्तस्तु पापान्येतान्यकामतः ।
 सर्वस्वहारमर्हन्ति कामतस्तु प्रशसनम् ॥
 नाददीत वृषः साधुर्महापातकिनो धनम् ।
 आददानस्तु तत्तोभात्तेन दोषेण लिप्यते ॥
 अप्सु प्रवेश्य तं दंडं वरुणाग्रोपपादयेत् ।
 श्रुतवृत्तोपपन्ने वा ब्राह्मणे प्रतिपादयेत् ॥
 देशे दंडस्य वरुणो राज्ञां दंडधरो हि सः ।
 देशः सर्वस्य जगतो ब्राह्मणो वेदपारगः ॥ २१५

यत्र वर्जयते राजा पापकृद्भ्यो धनागमम् ।
 तत्र कालेन जायन्ते मानवा दीर्घजीविनः ॥ : ४६
 निष्पृग्न्ये च शस्रानि यथोप्तानि विशां पृथक् ।
 बालाश्च न प्रमीयन्ते विकृतं न च जायते ॥
 ब्राह्मणान् वाधमानस्तु कामादवरवर्णजम् । •
 हन्याच्चित्तैर्वधोपायैरुद्वेजनकरैर्नृपः ॥
 यावानवध्यस्य वधे तावान् व्यध्यस्य मोक्षये ।
 अधर्मोऽप्रज्जेहृष्टो धर्मस्तु विनियच्छतः ॥
 उदितोऽयं विस्तरशो मिथो विवदमानयोः ।
 अष्टादशसु मार्गेषु व्यवहारस्य निर्णयः ॥
 एवं धर्माणि कार्याणि सम्यक्कुर्वन्नाहीपतिः ।
 देशानलब्धान् लिपसेत लब्धांश्च परिपालयेत् ॥
 सम्यङ्निविष्टदेशस्तु कृतदुर्गश्च शाश्वतः ।
 कण्ट मोक्षारण्ये नित्यमातिष्ठेद्दूयन्नमुत्तमम् ॥
 रक्षणादार्यवृत्तानां कण्टकानाञ्च शोधनात् ।
 नरेन्द्रशस्त्रिदिवं यान्ति प्रजामालनतत्पराः ॥
 अशासंस्तत्करान् यस्तु बलिं गृह्णाति पार्थिवः ।
 तस्य प्रक्षुध्यते राष्ट्रं स्वर्गाच्च परिहीयते ॥
 निर्भयन्तु भवेत्तस्य राष्ट्रं बाहुबलाश्रितम् ।
 तस्य तद्वर्धते नित्यं सिच्यमानद्वय द्रुमः ॥
 द्विविधां स्तत्करान् विद्यात् परद्रव्यापहारकान् ।
 प्रकाशांश्चाप्रकाशांश्च चारचक्षुर्महीपतिः ॥
 प्रकाशवं च कास्तेषां नानापण्योपजीविनः ।
 प्रच्छन्नवं च कास्त्वेते ये स्तेनाटविकादयः ॥ २५७

॥ तत्तोच ताश्चोपधिका वञ्चकाः कितवास्तथा ।
 मङ्गलादेशट्टताश्च भद्राश्चेक्षयिष्यैः सह ॥ २५८
 असम्यक्कारिणश्चैव महामाताश्चिकित्सकाः ।
 शिल्पोपचारयुक्ताश्च निपुणाः पण्ययोधितः ॥
 एवमादीन् विजानीयात् प्रकाशांल्लोककण्टकान् ।
 निगूढचारिणश्चान्याननार्थानार्थलिङ्गिनः ॥
 तान् विदित्वा सुचरितैर्गूढैस्तत्कर्माकारिभिः ।
 चारैश्चानेकसंस्थानैः प्रोत्साद्य वशमानयेत् ॥
 तेषां दोषानभिख्याप्य स्वे स्वे कर्माणि तत्त्वतः ।
 कुर्वीत शासनं राजा सम्यक्क्षारापराधतः ॥
 न हि दण्डादृते शक्यः कर्तुं पापविनिग्रहः ।
 स्ते नानां पापबुद्धीनां निभृतं चरतां क्षितौ ॥
 सशप्रपापूपशाला वेशमद्यान्नविक्रयाः ।
 चतुष्पथाश्चेत्यवृत्ता समाजाः प्रेक्षणांनि च ॥
 जीर्णोद्यानान्यरण्यानि कारुकावेशनानि च ।
 श्रूण्यानि चाप्यगाराणि वनान्युपवनानि च ॥
 एवम्वि घान्नृपोदेशान् गुल्मैः स्थावरजङ्गमैः ।
 तत्स्करप्रतिषेधार्थं चारैश्चाप्यनुचारयेत् ॥
 तत्सहायैरनुगतैर्नानाकर्मप्रवेदिभिः ।
 विद्यादुत्सादयेच्चैव निपुणैः पूर्वतत्स्करैः ॥
 भक्ष्यभोज्यापदेशैश्च ब्राह्मणाणां च दर्शनैः ।
 शौर्थ्यकर्मापदेशैश्च कुर्युस्तेषां समागमन् ॥
 ये तत्र नोपसर्पयुर्मूलप्रणिहिताश्च ये ।
 तान् प्रसज्य वृषो हन्यात् समितत्रातिवाञ्छवान् ॥ २६८

न होद्रे न विना चौरं घातयेद्वार्मिको वृषः ।
 यहोदं सोपकरणं घातयेद्विचारयन् ॥ २७०
 ग्रामेष्वपि च ये केचिच्चौराणां भक्तदायकाः ।
 आण्डावकाशदायैव सर्वांस्तानपि घातयेत् ॥
 राष्ट्रेषु रक्षाधिकृतान् समन्तांश्चैव चोदितान् ।
 अभ्याघातेषु मध्यस्थान् शिष्याच्चौरानिव द्रुतम् ॥
 यथापि धर्मसमयात् प्रच्युतो धर्मजीवनः ।
 दंडेनैव तन्मथ्योपेतुं स्वकादमरैर्दिविच्युतम् ॥
 ग्रामघाते हिताभङ्गे यद्यि मोषाभिदर्शन ।
 शक्तितो नाभिधवन्तो निर्वासनाः सपरिच्छदाः ॥
 राज्ञः कोषापहर्त्तृश्च प्रतिकूलेषु च स्थितान् ।
 घातयेद्विचैर्दंडैररीणाच्चौपजापकान् ॥
 सन्धिं कृत्वा तु ये चौर्यं रात्रौ कुर्वन्ति तत्कराः ।
 तेषां कृत्वा नृपो हस्तौ तोक्ष्णमूले निवेशयेत् ॥
 अङ्गुली ग्रन्थिभेदस्य छेदयेत् प्रथमे ग्रहे ।
 द्वितीये हस्तचरणौ तृताये बध्नन् हति ॥
 अग्निदान् भक्तदायैव तथा शस्त्रावकाशदान् ।
 सन्निधातुं च मोषस्य हन्याच्चौरमिवेश्वरः ॥
 तडागभेदकं हन्यादप्सु शुद्धवधेन वा ।
 तद्वापि प्रतिसंस्कृत्यादायस्तूतमसाहसम् ॥
 कोष्ठागारायुधांगारदेवतागारभेदकान् ।
 हस्तश्वरथहर्त्तृश्च हन्यादेवाविचारयन् ॥
 यस्तु पूर्वनिविष्टस्य तडागस्योदकं हरेत् ।
 आगमं वाप्यपां भिन्यात् स दाप्य पूर्वसाहसम् ॥ २७१

समुत्सृजेद्राजमार्गे यत्त्वमेध्यमनादपि ।
 स द्वौ कार्पापणौ दद्यादमेध्यञ्चाशु शोधयेत् ॥ २८२
 आपन्नतोऽथवा वृद्धो गर्भिणी बाल एव वा ।
 परिभाषणमर्हन्ति तंच शोध्यमिति स्थितिः ॥
 पिकित्सकानां सर्वेषां मिथ्याप्रचरतां दमः ।
 चमानुषेषु प्रथमो मानुषेषु तु मध्यमः ॥
 संक्रमध्वजयथीनां प्रतिमानांच भेदकः ।
 प्रतिकुर्याच्च तं सर्वं पंच दद्याच्छतानि च ॥
 अदूषितानां द्रव्याणां दूषणे भेदने तथा ।
 मणीनामपवेधे च दंडं प्रथमसाहसः ॥
 समैर्हि विषमं यस्तु चरेद्द्वै मूल्यतोऽपि वा ।
 स प्राप्नुयाद्दमं पूवं नरामध्यममेव वा ॥
 वस्त्रनानि च सर्वाणि राजमार्गे निवेशयेत् ।
 दुःखिता यत्नं दृश्येरन् विद्वताः पापकारिणः ॥
 प्राकारस्य च भेत्तारं परिखाणाञ्च पूरकम् ।
 द्वाराणां चैव भङ्क्तारं क्षिप्रमेव प्रवासयेत् ॥
 अभिचारेषु सर्वेषु कर्त्तव्यो द्विशतोदमः ।
 मूलकर्मणि चानामैः कृत्यासु विविधासु च ॥
 अवीज विक्रयीचैव बीजोत्कृष्टन्तथैव च ।
 मर्यादाभेदकश्चैव विकृतं प्राप्नुयाद्धमम् ॥
 सर्वकण्टकपापिष्टं हेमकारन्तु पार्थिवः ।
 प्रवर्त्तमानमन्याये क्तेदयेत्तवशः क्षुरैः ॥
 सोताद्रव्यामण्डरेण यास्त्राणामौषधस्य च ।
 वायवमासाश्च कार्यञ्च राजा दंडं प्रकल्पयेत् ॥ २८३

स्वाम्यामात्यौ पुरं राष्ट्रं कोषदंडौ सहृत्तथा ।
 सप्त प्रकृतयो ह्येताः सप्ताङ्गं राज्यमुच्यते ॥ २६४
 सप्तानां प्रकृतानान्तु राज्यसप्तासां यथाक्रमम् ।
 पूर्वं पूर्वं गुरुतरं जानीयाद्वासकं महत् ॥
 सप्ताङ्गं ह्येह राज्यस्य विष्टव्यस्य त्रिदंडवत् ।
 अन्योन्यगुणवैशेष्यान् किञ्चिदतिरिच्यते ॥
 तेषु तेषु तु ह्येत्येषु तत्तदङ्गं विशिष्यते ।
 येन यत् सस्यते कार्यं तत्तन्मिन् श्रेष्ठमुच्यते ॥
 चारणोत्साहयोगेन क्रिययैव च कर्मणाम् ।
 स्वशक्तिं परशक्तिं च नित्यं विद्यान्महीपतिः ॥
 पीडनानि च सर्वाणि व्यसनानि तथैव च ।
 आरभेत ततः कार्यं संचिन्त्य गुरुलाघवम् ॥
 आरभेतैव कर्माणि श्रान्तः श्रान्तः पुनः पुनः ।
 कर्माण्यारभमाणं हि पुरुषं शीर्षिषेवते ॥
 कृतं वेतायुगंचैव द्वापरं कलिरेव च ।
 राज्ञो वृत्ताणि सर्वाणि राजा हि युगमुच्यते ॥
 कलिः प्रसृप्तो भवति स जाग्रद्द्वापरं युगम् ।
 कर्मस्वभ्यद्यतस्त्रेता विचरंस्तु कृतं युगम् ॥
 इन्द्रस्यार्कस्य वायोश्च यमस्य वरुणस्य च ।
 चन्द्रस्याग्नेः पृथिव्याश्च तेजोवृत्तं वृषश्चरेत् ॥
 वार्षिकं चतुरो मासान् यथेन्द्रोऽभिप्रवर्षति ।
 तथाभिवर्षेत् स्वं राष्ट्रं कामैरिन्द्रवतं चरन् ॥
 अथौ मासान् यथादित्यस्तोयं हरति रश्मिभिः ।
 तथा हरेत् करं राष्ट्रान्नित्यमर्कवृतं हि तत् ॥ २०५

अविश्य सर्वभूतानि यथा चरति मातुः ।
 तथा चारैः प्रवेष्टव्यं व्रतमेतद्भि मातुः ॥ २०६
 यथा यमः प्रियदृष्टौ प्राप्तो काले नियच्छति ।
 तथा राज्ञा नियन्तव्या प्रजास्तद्भि यमव्रतम् ॥
 वरुणेन यथा पाशैर्वद्ध एवाभिदृश्यते ।
 तथा पापाच्चिगृह्णीयाद्व्रतमेतद्भि वारुणम् ॥
 परिपूर्णं यथा चन्द्रं दृष्ट्वा हृथन्ति मानवाः ।
 तथा प्रकृतयो यस्मिन् स चान्द्रव्रतिको गृधः ॥
 प्रतापयुक्तस्तेजस्वी नित्यं स्यात् पापकर्मसु ।
 दुष्टसामन्तहिंसाश्च तदाग्नेयं व्रतं स्मृतम् ॥
 यथा सर्वाणि भूतानि धराधारयते समम् ।
 तथा सर्वाणि भूतानि विभ्रतः पार्थिवं व्रतम् ॥
 एतैरुपायैरप्येव युक्तो नित्यमतन्द्रितः ।
 स्तेनान् राजा निगृह्णीयात् स्वराष्ट्रे परएव च ॥
 परामप्यापदं प्राप्तो ब्राह्मणान्न प्रकोपयेत् ।
 ते ह्येनं कुपिता हन्यः सद्यः सवलकाहनम् ॥
 यैः हतः सर्वभक्ष्योऽग्निरपेयश्च महोदधिः ।
 क्षयी चाप्यायितः सोमः को न नश्येत् प्रकोप्य तान् ॥
 लोकानन्यान्मृजेयुर्ये लोकपालाश्च कोपिताः ।
 देवान् कुर्वुरदेवांश्च कः क्षिण्वंस्तान् सद्यभुयात् ॥
 यानुपाशित्य तिष्ठन्ति लोका देवाश्च सर्वदा ।
 ब्रह्म चैव धनं येषां को हिंस्यात्तान् जिजीविषु ॥
 अविदांश्चैव विदांश्च ब्राह्मणो दैवतं महत् ।
 प्रणीतश्चाप्रणीतश्च यथाग्निदैवतं महत् ॥ २०७

अज्ञानेष्वपि तेजस्वी पावको नैव दुष्यति ।
 हयमानस्य वज्रेषु भूयएवाभिवर्धते ॥ ३१८
 एवं यद्यप्यनिष्टेषु वर्त्तन्ते सर्वकर्मसु ।
 सर्वथा ब्राह्मणाः पुण्याः परमं दैवतं हि तत् ॥
 क्षत्रस्यातिप्रसूतस्य ब्राह्मणान् प्रति सर्वशः ।
 ब्रह्मैव सन्नियन्तु स्यात्क्षत्रं हि ब्रह्मसम्भवं ॥
 अद्भ्योऽग्निर्ब्रह्मतः क्षत्रमश्मनो लोहमुत्थितम् ।
 तेषां सर्वक्षगं तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति ॥
 नाब्रह्म क्षत्रमधोति नाक्षत्रं ब्रह्म वर्धते ।
 ब्रह्म क्षत्रं च सम्पृक्तमिह चासुतं वर्धते ॥
 दत्त्वा धनन्तु विप्रेभ्यः सर्वदंडसमुत्थितम् ।
 पुत्रे राज्यं समासृज्य कुर्वीत प्रार्थणं रणे ॥
 ह्रवंचरन् सदायुक्तो राजधर्मेषु पार्थिवः ।
 हितेषु चैव लोकस्य सर्वान् भृत्यान्वियोजयेत् ॥
 एषोखिलः कर्मविधिरुक्तो राज्ञः सनातनः ।
 इमं कर्म वधिं विद्यात् क्रमशो वैश्यपूद्रयोः ॥
 वैश्यस्तु क्षत्रसंस्कारः क्षत्वा दारपरिग्रहम् ।
 वार्त्तायां नित्ययुक्तः स्यात् पशूनांचैव रक्षणे ॥
 प्रजापतिर्हि वैश्याय सृष्ट्वा परिददे पशून् ।
 ब्राह्मणाय च राज्ञे च सर्वाः परिददे प्रजाः ॥
 न च वैश्यस्य कामः स्यान्न रक्षेयं पशूनि निति ।
 वैश्ये चेच्छ्रुति नान्येन रक्षितव्याः कथंचन ॥
 मणिमुक्ता प्रवाजानां लोहानां तान्तवस्य च ।
 यस्यानां च रसानां च विद्यादर्घ्यं बलावलम् ॥ ३२८

बीजानामुपविचं स्यात् चैत्रदोषं गुणं च । ३३०
 मानयोगं च जानीयात्तलायोगांश्च सर्वशः ॥
 सारासारं च भाण्डानां देशानां च गुणागुणम् ।
 लाभालाभं च पश्यानां पशूनां परिवर्धनम् ॥
 ज्ञानां च भूतिं विद्याद्वापाश्च विविधा वृष्टाम् ।
 द्रव्याणां स्थानयोगांश्च क्षयविक्रयमेव च ॥
 धर्मेषु च द्रव्यवृष्टयवतिष्ठेद् वदन् सुत्तमम् ।
 दद्याच्च सर्वभूतानामन्नमेव प्रवदतः ।
 विप्राणां वेदविदुषां गृहस्थानां वंशस्त्रिणाम् ।
 शूद्रेष्वेव तु शूद्रस्य धर्मो नैःश्वरस्य प्ररः ॥
 शुचिरुत्कृष्टशूद्रश्च दुर्ध्वदुर्वागनृद्धृतः ।
 ब्राह्मणाद्याश्रयोनित्यमुत्कृष्टां जातिमश्रुते ॥
 एषोऽनापदि वर्णानामुक्तः कर्मविधि शुभः ।
 आपद्यपि हि वस्त्रेषां क्रमश्च स्नानबोधतः ॥ ३३६

इति मानवे धर्मशास्त्रे शृगुप्रोक्तायां
 संहितायामष्टमोऽध्यायः ॥ ७

दशमोऽध्यायः ।

अधोयीरंस्त्रयीवर्णाः स्वकर्मस्था हिजातयः ।
 मनुयाद्ब्राह्मणस्त्र्येषां नेतरावित निश्चतः ॥ १
 सर्वेषां ब्राह्मणोविद्याहृत्तपायान् यथाविधि ।
 वैशेष्यात् प्रकृतिश्चैष्ठ्यात् नियमस्य च धारणात् ॥ :

वैशेष्यात् प्रकृतिश्चैष्ट्यात् नियमस्य च धारणात् ।
 संस्कार य विशेषाच्च वर्णानां ब्राह्मणः प्रभुः ॥ १
 ब्राह्मणः क्षत्रियोवैश्यस्तयोवर्णा द्विजातयः ।
 चतुर्थ एकाजातिस्तु शूद्रोनास्ति तु पंचमः ॥ ४
 सर्ववर्णेषु तुल्यासु पत्नीष्वक्षतयोनिषु ।
 आनुलोम्येन सम्भूता जाताश्चेयास्तएव ते ॥ ५
 स्वध्वनन्तरजातासु द्विजैरुत्पादितान् सुतान् ।
 सप्तप्रानेर्य तान्गृह्णीतदोषविगर्हितान् ॥ ६
 अनन्तरासु जातानां विधिरेष सनातनः ।
 द्वेकान्तरासु जतावां घर्ष्यं विद्यादिमं विधिम् ॥ ७
 ब्राह्मणाद्वैश्यकन्यायामम्बुहोनामजायते ।
 निषादः शूद्रकन्यायां यः पारश्व उच्यते ॥ ८
 क्षत्रियाच्छूद्रकन्यायां कुराचारविहारवान् ।
 क्षत्रशूद्रवपूजन्तु शूद्रोनाम प्रजायते ॥ ९
 विप्रस्य त्रिषु वर्णेषु नृपतेर्वर्णयोर्द्वयोः ।
 वैश्यस्य वर्णं चैकस्मिन् पठेतेऽपसदाः स्मृता ॥ १०
 क्षत्रियाद्विप्रकन्यायां सुतोभवति जातितः ।
 वैश्यान्मागधवैदेहौ राजविप्राङ्गनासुतौ ॥ ११
 शूद्रादायोगवः क्षत्ता चाण्डालश्चधमोनृणान् ।
 वैश्यराजन्यविप्रासु जायन्ते वर्णसङ्कराः ॥ १२
 एकान्तरे त्वानूलोम्यादम्बुहोत्रौ यथा स्मृतौ ।
 क्षत्रवैदेहकौ तद्वं प्रातिलोम्येपिजन्मनि ॥ १३
 पुत्रा येऽनन्तरस्त्रीजाः क्रमेणोक्ता द्विजन्मनाम् ।
 तानन्तरनान्तस्तु मातृदोषात् प्रचक्षतु ॥ १४

ब्राह्मणादुग्रकन्यायामावृतोनाम जायते ।
 आभीरोऽम्बष्ठकन्यायामायोगव्यान्तु धिग्वणः ॥ १५
 आयोगवश्च क्षन्ता च चण्डालश्चाधमो वृणाम् ।
 प्रातिलोम्येन जायन्ते शूद्रादपसंदास्तयः ॥ १६
 वैश्यान्मागधवैदेहौ क्षत्रियात् सत एव तु ।
 प्रतीपमेते जायन्तेऽपरेऽयसदास्तयः ॥ १७
 जातोनिषादाच्छूद्रायां जात्या भवति एकसः ।
 शूद्राज्जातो निषाद्यान्तु स वै कुक्कुटकः क्षतः ॥ १८
 क्षत्तुर्जातस्तथोग्रायां श्वपाकइति कीर्त्यते ।
 वैदेहकेन त्वम्बष्ठामुत्पन्नो वेण उच्यते ॥ १९
 द्विजातयः सवर्णास्त्वनयन्त्यव्रतोस्तु धान् ।
 तान् सावित्री परिभ्रष्टान् ब्राह्म्याइति विनिर्दिशेत् ॥ २०
 ब्राह्मणात्तूजायते विप्रात् पापात्मा भूजकण्टकः ।
 आवन्त्यवाटधानौ च पुष्यधः शैखएव च ॥ २१
 भल्लोमल्लश्च राजन्यात् ब्राह्म्यान्निष्क्रिविरेव च ।
 नटश्च करणश्चैव खसो द्रविडएव च ॥ २२
 वैश्यान्तु जायते ब्राह्म्यात् सुधन्वाचार्यएव च ।
 काश्यपश्च विजन्मा च सैत्रः स्वात्वतएव च ॥ २३
 व्यभिचारेण वर्णानामवेद्यावेदनेन च ।
 खकर्मणांच त्यागेन जायन्ते वर्णसङ्कराः ॥ २४
 सङ्कीर्णयोनयो ये तु प्रतिलोमानुलोमजाः ।
 अन्योन्यव्यतिषक्ताश्च तान् प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ २५
 सुतो वैदेहकश्चैव चण्डालश्च नराधमः ।
 मागधः क्षत्रजातिश्च तथायोगव एव च ॥ २६

एते षट् सदृशान् वर्णान् जनयन्ति स्वयोनिषु ।
 मातृजात्यां प्रसूयन्ते प्रवरास्तु च योनिषु ॥ २७
 यथा त्रयाणां वर्णानां द्वयोरात्मन्य जायते ।
 आनन्तर्यात् स्वयोन्यान्तु तथा वाद्येऽपि क्रमात् ॥ २८
 ते चापि वाद्यान् सुवह्मंस्ततोऽप्यधिकदूषितान् ।
 परस्परस्य दारेषु जनयन्ति विगर्हितान् ॥ २९
 यथैव शूद्रो ब्राह्मण्यां वाद्यं जन्तुं प्रसूयते ।
 तथा वाद्यतरं वाद्यश्चातुर्वर्ण्यं प्रसूयते ॥ ३०
 प्रतिकूलं वर्त्तमाना वाद्या वाद्यतरान् पुनः ।
 हीना हीनान् प्रसूयन्ते वर्णान् पञ्चदशैव तु ॥ ३१
 प्रसाधनोपचारज्ञमदासं दासजीवनम् ।
 सैरिन्धिं वागुरावृत्तिं सूते दस्युरयोगवे ॥ ३२
 मैत्रेयकस्तु वैदेहो माधुकं सम्प्रसूयते ।
 नृन् प्रथमसत्यजस्तं यो घण्टाताडोऽरुणोदये ॥ ३३
 निषादो मार्गवं सूते दाशं नौकर्णजीविनम् ।
 कैवर्त्तमिति यं प्रादुरार्यावर्त्तनिवासिनः ॥ ३४
 श्वतवस्त्रभृत्सु नारीषु गर्हितान्नाशनास्तु च ।
 भवन्त्यायोवीक्षेते क्षातिहीनाः पृथक् त्रयः ॥ ३५
 कारवरनिषादात्तु चर्मकार प्रसूयते ।
 वैदेहिकादन्धमेदौ वह्निर्ग्राम प्रतिश्रयो ॥ ३६
 चंडालात् पांडुसोपाकस्वक्षारव्यवहारवान् ।
 आर्हिंडिकोनिषादेन वैदेह्यामेव जायते ॥ ३७
 चंडालेन तु सोपाको सुलव्यसनवृत्तिमान् ।
 पुक्त्रायां जायते पापः सदा सज्जनगर्हितः ॥ ३८

निषादक्षी तु चण्डालात् पुत्रमन्थावसाविनम् ।
 श्मशानगोचरं सूते बाह्यानामपि गर्हितम् ॥ ३८
 सङ्करे जातयस्वेताः पितृमातृप्रदर्शिताः ।
 प्रच्छन्ना वा प्रकाशा वा वेदितव्याः स्वकर्मभिः ॥ ४०
 सज्जातिजानन्तरजाः षट् सूता द्विजधर्मिणः ।
 शूद्राणान्तु सधर्माणः सर्वपध्वंसजाः स्मृताः ॥ ४१
 तपोबीजप्रभावेस्तु ते गच्छन्ति युगे युगे ।
 उत्कर्षश्चापकर्षश्च मनुष्येष्विह जन्मतः ॥ ४२
 शनकैस्तु क्रियालोपादिमाः क्षत्रियजातयः ।
 दृषत्स्वत्वं यता लोके ब्राह्मणादर्शनेन च ॥ ४३
 पौण्ड्रकाक्षौद्रविडाः काम्बोजा जवमाः शकाः ।
 मारदापङ्गवाक्षीनाः किराता हरदाः खथाः ॥ ४४
 सुखवाह्यरूपजानां या लोके जातयोर्विहः ।
 क्लेश्चवाचस्वार्थवाचः सर्वे ते दृश्यवः स्मृता ॥ ४५
 ये द्विजानामपसदा ये चापध्वंसजाः स्मृताः ।
 ते त्विन्दितैर्वर्तते येद्विजानामेव कर्मभिः ॥ ४६
 सूतानामश्वसारथ्यमम्बुष्ठानां चिकित्सितम् ।
 वैदेहकानां स्त्रीकार्यं मागधानां वणिक्पथः ॥ ४७
 मत्स्यघातो निषादानां त्वष्टृस्वायोगवस्य च ।
 मेदाश्रुचुचुमद्गूनामारण्यपशुसिंसनम् ॥ ४८
 क्षत्रग्रपुङ्गसानान्तु विलौकोबधवन्धनम् ।
 धिग्वणानां चर्मकार्यं वेणानां भाण्डवादनम् ॥ ४९
 चैत्यद्रुमश्मशानेषु ग्रैलेषूपवनेषु च ।
 वसेयुरेते विज्ञाना वर्तयन्तः स्वकर्मभिः ॥ ५०

चंडालश्चपचानास्तु बहिर्गमात् प्रतिश्रयः ।
 अपपात्राश्च कर्त्तव्या धनमेषां श्वगर्हभम् ॥ ५१
 वासांसि मृतचेलानि भिन्नभांडेषु भोजनम् ।
 कार्णायसमलङ्कारः परिव्रज्या च नित्यशः ॥ ५२
 न तैः समयमन्विच्छेत् पुरुषोधर्ममाचरन् ।
 व्यवहारो मयिस्तेषां विवाहः सदृशैः सक्त ॥ ५३
 अन्नमेषां पराधीनं देवं श्याङ्गिन्नभाजने ।
 रात्रौ न विचरेयुस्ते ग्रामेषु नगरेषु च ॥ ५४
 दिवा चरेयुः कार्यार्थं चिह्निता राजशासनैः ।
 अवाध्वं शवंचैव निर्हरेयुरिति स्थितिः ॥ ५५
 बध्नांश्च हन्युः सततं यथाशास्त्रं वृषाजया ।
 बध्यवासांसि गृह्णीयुः शय्याश्चाभरणानि च ॥ ५६
 वर्णार्पितमविज्ञातं नरं कलुषयोनिजम् ।
 आर्यरूपमिवानार्यं कर्मभिः स्वैर्विभावयेत् ॥ ५७
 अनार्यता निष्ठुरता क्रूरता निष्क्रियात्मता ।
 पुरुषं व्यञ्जयन्तीह लोके कलुषयोनिजम् ॥ ५८
 पितॄं वा भजते शीलं मानुर्वोभयमेव वा ।
 न कथनं च न दुर्यानिः प्रकृतिं स्वां नियच्छति ॥ ५९
 कुले मुखेऽपि जातस्य यस्य स्यादूयोनिः सङ्करः ।
 संश्रयत्येव तच्छीलं नरोऽल्पमपि वा बहु ॥ ६०
 यत्र त्वेते परिध्वंसा जायन्ते वर्णादूषकाः ।
 राष्ट्रिकैः सह तद्राष्ट्रं क्षिप्रमेव विनश्यति ॥ ६१
 ब्राह्मणार्थं गवार्थं वा देहत्यागोऽनुपस्कृतः ।
 स्त्रीवालाभ्युपपत्तौ च बाह्यानां सिद्धिकारणम् ॥ ६२

अर्चिसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
 एतं सामासिकं धर्मं चातुर्वर्णीऽब्रवीन्मनुः ॥ ६३
 शूद्रायां ब्राह्मणाज्जातः श्रेयसा चेत् प्रजायते ।
 अथेयान् श्रेतसीं जातिं गच्छत्यासममाद्युगात् ॥ ६४
 शूद्रो ब्राह्मणतामेति ब्राह्मणश्चैति श्रुताम् ।
 क्षत्रियाज्जातमेवन्तु विद्याद्वैश्यात्तथैव च ॥ ६५
 अनाथ्यायां समुत्पन्नो ब्राह्मणात् यदृच्छया ।
 ब्राह्मण्यामप्यनार्यात्तु श्रेयस्त्वं केति चेद्भवेत् ॥ ६६
 जातो नार्यामनार्यायामार्यादार्यो भवेत्तु यैः ।
 जातोऽप्यनार्यादार्यायामनार्यद्विति निश्चयः ॥ ६७
 ब्राह्मणभाव्यसंस्कार्यविति धर्मो व्यवस्थितः ।
 वैगुन्याज्जन्मनः पूर्वं उत्तरः प्रतिलोमतः ॥ ६८
 सुवीजं चैव सुक्षेत्रे जातं सम्पद्यते यथा ।
 तथार्याज्जात आर्यायां सर्वं संस्कारमर्हति ॥ ६९
 बीजमेके प्रशंसन्ति क्षेत्रमन्ये मनीषिणः ।
 बीजक्षेत्रे तथैवान्ये तत्रेयस्तु व्यर्थस्थितिः ॥ ७०
 अत्रेत्वे बीजं तत्क्षेत्रमन्तरैव विवक्ष्यति ।
 अवीजक्रमपि क्षेत्रं केवलं स्थंडिलं भवेत् ॥ ७१
 यस्वाद्बीजप्रभावेण तिर्यग्गजा ऋषयोऽभवन् ।
 प्रजिताश्च प्रशस्ताश्च तस्माद्बीजं प्रश ते ॥ ७२
 अनार्यमार्यं कर्मणामार्यं चानार्यकर्मणम् ।
 सम्प्राधार्या ब्रवीद्वाता न समौ नासमाविति ॥ ७३
 ब्राह्मणा ब्रह्मयोनिस्था ये स्वकर्मण्यवस्थिताः ।
 ते सम्यग्पुण्यजीवेयुः परं कर्मणि यथाक्रमम् ॥ ७४

अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनन्तथा ।

दानं प्रतिग्रहश्चैव षट् कर्माण्यग्रजन्मनः ॥ ७५

पश्नान्तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि जीविका ।

याजनध्यापने चैव विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः ॥ ७६

तयो धर्मा निवर्तन्ते ब्राह्मणात् क्षत्रियं प्रति ।

अध्यापनं याजनं च तृतीयञ्च प्रतिग्रहः ॥ ७७

वैश्यं प्रति तथैवैते निवर्त्तेरन्निति स्थितिः ।

अतौ प्रति हि तान् धर्मान्मनुराह प्रजापतिः ॥ ७८

यत्नास्त्रभृत्त्वं क्षत्रस्य वणिक् पशुकृषिर्विशः ।

आजीवनार्थं धर्मस्तु दातमध्ययनं यजिः ॥ ७९

वेदाभ्यासो ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य च रक्षणम् ।

वार्त्ता कर्मव वैश्यस्य विशिष्टानि स्वकर्मसु ॥ ८०

अजीवंस्तु यथोक्तेन ब्राह्मणः स्वेन कर्मणा ।

जीवेत् क्षत्रियधर्मेण स ह्यस्य प्रत्यनन्तरः ॥ ८१

उभाभ्यामप्यजीवंस्तु कथं स्यादिति चेद्वेत् ।

कृषिगोरक्षमास्याय जीविद्वैश्यस्य जीविकाम् ॥ ८२

वैश्यवृत्त्यापि जीवंस्तु ब्राह्मणः क्षत्रियोऽपि वा ।

हिंसाप्रायां पराधीनां कृषि यत्रेव वर्जयेत् ॥ ८३

कृषिं साध्विति मन्यन्ते सा वृत्तिः सद्विगर्हिता ।

भूमिं भूमिशयाश्चैव हन्ति काष्ठसयोमुखम् ॥ ८४

दूदन्तु वृत्तिवैकल्याच्चततोधर्मनैपुणम् ।

विट्पण्यमुहृतोहारं विक्रेयं वित्तवहनम् ॥ ८५

सर्वान्नानपाहंतु क्षताक्षतिलैः सह ।

अश्मनोत्पवणंचैव पशवो ये च मानुषाः ॥ ८६

सर्वं च तान्तव रक्तं शाणक्षीमाविकोनि च ।
 अपि चेत् स्युररक्तानि फलमूले तथौषधी ॥ ८७
 अपः शूलं विषं मांसं सोमं गन्धाश्च सर्वशः ।
 क्षीरं क्षौद्रं दधि घृतं तैलं मधु गुडं कुशान् ॥ ८८
 आरण्याश्च पशून् सर्वान् दंष्ट्रिणाश्च वथांसि च ।
 मद्यं नीलिं च लाक्षाश्च सर्वाश्चैकशफांस्तथा ॥ ८९
 काममुत्पाद्य कृष्यान्तु स्वयमेव कृषीवलः ।
 विक्रीणीत तिलान् शुङ्गान् धर्मार्थमचिन्स्थितान् ॥ ९०
 भोजनाभ्यञ्जनाहानादयदन्यत् कुरुते तिलैः ।
 कृमिभूतः श्वविष्टायां पितृभिः सह मज्जति ॥ ९१
 सद्यः पतति मांसेन लग्नया लवणेन च ।
 ब्राह्मेण शूद्रीभवति ब्राह्मणः क्षीरविक्रयात् ॥ ९२
 दूतरेषान्तु पण्डानां विक्रयादिह कामतः ।
 ब्राह्मणः सप्तरात्रेण वैश्यभावं निवर्च्छति ॥ ९३
 रसा रसैर्हि मातव्या नत्वेव लवणं रसेः ।
 कृतान्नं चाकृतान्नेन तिला धान्येन तत्समाः ॥ ९४
 जीवेदेतेन राजन्यः सर्वेणाप्यनयं गतः ।
 नत्वेवं ज्यायसीं वृत्तिमभिमन्येत कर्हिचित् ॥ ९५
 यो लोभादधमो जात्या जीवेदुत्कृष्टकर्मभिः ।
 तं राजा निर्जनं कृत्वा क्षिप्रमेव प्रवासयेत् ॥ ९६
 धरं स्वधर्मो विगुणो न पारक्यः स्वनुष्ठितः ।
 परधर्मेण जीवन् हि सद्यः पतति जातितः ॥ ९७
 वैश्योऽजीवन् सधर्मेण शूद्रवृत्त्यापि वर्त्तयेत् ।
 अनाचरन्नकार्याणि निवर्त्तेत च शक्तिमान् ॥ ९८

अथ क्रतुर्वस्तु श्रुत्वांशुदः कर्तुं द्विजस्र्मनान् ।
 पुत्रदारात्ययं प्राप्तोजीवेत् कारककर्मभिः ॥ ८८
 यैः कर्मभिः प्रचरितैः श्रुत्वांशुन्ते द्विजातयः ।
 तानि कारककर्मणि शिष्यानि विविधानि च ॥ १००
 वैश्यवृत्तिमनातिष्ठन् ब्राह्मणः स्वे पथि स्थितः ।
 अवृत्तिकर्षितः सीदतिर्मम धर्मं समाचरेत् ॥ १०१
 सर्वतः प्रतिगृह्णीयाद्वाह्यणस्त्वनयं गतः ।
 यवित् दुष्यतीत्येतत् धर्मतो नोपपद्यते ॥ १०२
 नाध्यापनादयाजनाद्वा गर्हितद्वा प्रतिग्रहात् ।
 दोषो भवति विप्राणां ज्वलनाम्बु समाहि ते ॥ १०३
 जीवितात्ययमापन्नो यो ब्रह्मस्ति यतस्ततः ।
 आकाशमिव पङ्केन न स पापेन लिप्यते ॥ १०४
 अजीगर्तः सुतं हन्तुमुपासपद्वुबुद्धितः ।
 न चालिष्यत पापेन क्षुत्प्रतीकारमाचरन् ॥ १०५
 श्वमांसमिच्छन्नार्त्तितुं धर्माधर्मविचक्षणः ।
 प्राणानां परिरक्षार्थं वामदेवो न लिप्तवान् ॥ १०६
 भरद्वाजः क्षुधात्तस्तु सपुत्रो विजने वने ।
 बह्वीर्गाः प्रतिजयाह वृधोस्तृणो महातपाः ॥ १०७
 क्षुधात्तश्चात्तुमभ्यागादिश्वामितः श्वजाघनीम् ।
 चण्डालहस्तादादाय धर्माधर्मविचक्षणः ॥ १०८
 प्रतिग्रहादयाजनाद्वा तथैवाध्यापनादपि ।
 प्रतिग्रहः प्रत्यवरः प्रेत्य विप्रस्य गर्हितः ॥ १०९
 याजनाध्यापने नित्यं क्रियेते संस्कृतात्मनाम् ।
 प्रतिग्रहस्तु क्रियते शूद्रादप्यन्यजन्मनः ॥ ११०

पचोमैरपैत्थ नो याजनाध्यापनः कृतम् ।
 प्रतिग्रहनिमित्तन्तु त्यागेन तपसैव च ॥ १११
 शिलोच्छ्रमप्याददीत विप्रोऽजीवन् यतस्ततः ।
 प्रतिग्रहाच्छ्रितः श्रेयांस्ततोऽप्युच्छ्रितः प्रशस्यते ॥ ११२
 सौदृढिः कुप्यमिच्छद्भिर्देनं वा पृथिवीपतिः ।
 याचः स्यात् स्नातकैर्विप्रैरदित्संस्त्यागमर्हति ॥ ११३
 अकृतं च कृतात् चेत्ताद्वैरजाविकमेव च ।
 हिरण्यं धान्यमन्नञ्च पूर्वं पूर्वमदोषवत् ॥ ११४
 सप्त वित्तागमा धर्म्या दायोलाभः क्रयोजयः ।
 प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्प्रतिग्रह एव च ॥ ११५
 विद्या शिल्पं भृतिः सेवा गोरक्ष्यं विपणिः कृषिः ।
 दृतिर्भैक्ष्यं कुसीदं च दश जीवनहेतवः ॥ ११६
 ब्राह्मणः क्षत्रियोवापि दृष्टिं नैव प्रयोजयेत् ।
 कामन्तु खलु धर्मार्थं दद्यात् पापीयसेऽल्पिकाम् ॥ ११७
 चतुर्थमाददानोऽपि क्षत्रियो भागमापदि ।
 प्रजारक्षन् परं शक्त्या किंलिप्तात् प्रतिमुच्यते ॥ ११८
 स्वधर्मोविजयस्तस्य नाहवे स्यात् पराशुखः ।
 शस्त्रेण वैश्यावक्षित्वा धर्म्यमाहरयेद्बलिम् ॥ ११९
 धान्येऽष्टमं विशां शुक्लं विंशं कार्ष्णीयमावरम् ।
 कर्मोपकरणाः शूद्राः कारवः शिल्पिनस्तथा ॥ १२०
 शूद्रस्तु दत्तिमाकङ्क्षेत् क्षत्रमाराधयेद्दयदि ।
 धनिनं वायुपाराध्य वैश्यं शूद्रोजिजीविषेत् ॥ १२१
 स्वर्गार्थमुभयार्थं वा विप्रानाराधयेत्तु सः ।

जात-ब्राह्मणशब्दस्य सा ह्यस्य कृतकत्वता ॥ १२२
 विप्रसैवैव शूद्रस्य विशिष्टं कर्म कीर्त्यते ।
 यदतोऽन्यद्वि कुरुते तद्व्यत्यस्य निष्फलम् ॥ १२३
 प्रकल्प्या तस्य तैर्दृष्टिः स्वकुटुम्बाद् यथार्हतः ।
 शक्तिंचावेक्ष्य दाक्ष्यंच भृत्यानांच परिग्रहम् ॥ १२४
 उच्छिष्टमन्नं दातव्यं जीर्णानि वसनानि च ।
 मुलाकासैव पान्यानां जीर्णाश्चैव परिच्छेदाः ॥ १२५
 न शूद्रे पातकं किंचिन्न, च संस्कारमर्हति ।
 नास्याधिकारो धर्मोऽस्ति न धर्मात् प्रतिषेधनम् ॥ १२६
 धर्मेष्वस्तु धर्मज्ञाः सतां वृत्तिमनुष्ठिताः ।
 मन्त्रवर्जं न दूष्यन्ति प्रशंसां प्राप्नुवन्ति च ॥ १२७
 यथा यथा हि सदृत्तमातिष्ठत्यनसूयकः ।
 तथा तथेमंचामुंच लोकं प्राप्नोत्यनिन्दितः ॥ १२८
 शक्तेनापि हि शूरेण न कार्या धनसंचयः ।
 शूद्रो हि धनमासाद्य ब्राह्मणानेव बाधते ॥ १२९
 एते चतुर्णां वर्णानामापद्धर्माः प्रकीर्त्तिताः ।
 यान् सम्यगनुतिष्ठन्तो व्रजन्ति परमां गतिम् ॥ १३०
 एष धर्मविधि कृतस्त्रयातुर्वर्ण्यस्य कीर्त्तितः ।
 अतः परं प्रवक्ष्यामि प्रायश्चित्तविधिं शुभम् ॥ १३१

इति मानवे धन्यशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां

संहिताया दशमोऽध्यायः ॥ १०

एकादशोऽध्यायः ।

सान्त्वानिकं यक्ष्यमाणमध्वगं सर्ववेदसम् ।
गुर्वथं पितृमात्रथं स्वाध्यायार्थ्यपतापिनः ॥ १
नवैतान् ज्ञानकान् विद्याद्वाह्यणान् धर्मभिक्तुकान् ।
निःस्वेभ्यो देयमेतेभ्यो दानं विद्याविशेषतः ॥ २
एतेभ्यो हि द्विजाग्र्येभ्यो देयमन्नं सदक्षिणम् ।
इतरेभ्यो बर्हिर्वेदि कृतान्नं देयमुच्यते ॥ ३
सर्वरत्नानि राजा तु यथार्हं प्रतिपादयेत् ।
ब्राह्मणान् वेदविदुषो यज्ञार्थं चैव दक्षिणाम् ॥ ४
कृतदारोऽपरान् दारान् भिक्षित्वा योऽधिगच्छति ।
रतिमात्रं फलं तस्य द्रव्यदातुस्तु सन्ततिः ॥ ५
धनानि तु यथा शक्तिं विप्रेषु प्रतिपादयेत् ।
वेदवित्सु विविक्तेषु प्रेत्य स्वर्गं समश्नुते ॥ ६
यस्य त्रैवार्षिकं भक्तं पर्याप्तं भृत्यवृत्तये ।
अधिकं वापि विद्येत स सोमं पातुमर्हति ॥ ७
अतः स्वल्पीयसि द्रव्ये यः सोमं पिबति द्विजः ।
स पीतसोमपूर्वोऽपि न तस्याप्नोति तत्फलम् ॥ ८
शक्तः परजने दाता स्वजने दुःखजीविनि ।
मध्वापातो विषाखादः स धर्मप्रतिरूपकः ॥ ९
भृत्यानामुपरोधेन यत् करोत्यौर्द्ध्वदेहिकम् ।
तद्भवत्यसुखोदकं जीवतश्च मृतस्य च ॥ १०

वस्त्रं चेत् प्रतिरुद्धः स्यादेकेनाङ्गेन यज्वनः ।
 ब्राह्मणस्य विशेषेण धार्मिके सति राजानि ॥ ११
 यो वैश्यः स्याद्बहुपशुर्हीनक्रतुरसोमपः ।
 कुटुम्बान्तस्य तद्द्वयमाहरेद्द्वयज्ञसिद्धये ॥ १२
 आहरेत्क्षीणि वा द्वे वा कामं शूद्रस्य वैश्मनः ।
 न हि शूद्रस्य यज्ञेषु कश्चिदस्ति परिग्रहः ॥ १३
 योऽनाहितानिः शतगुरयज्वा च सहस्रगुः ।
 तथोरपि कुटुम्बाभ्यामाहरेदविचारयन् ॥ १४
 आदाननित्याद्यादातुराहरेदप्रयच्छतः ।
 तथा यथोऽस्य प्रयते धर्मश्चैव प्रवर्द्धते ॥ १५
 तथैव सप्तमे भक्ते भक्तानि षडन्यता ।
 अश्वस्तनविधानेन हर्त्तव्यं हीनकर्मणः ॥ १६
 खलात् क्षेत्तादगाराद्वा यतोवाप्युपलभ्यते ।
 आख्यातव्यं तु तत्तस्मै पृच्छते यदि पृच्छति ॥ १७
 ब्राह्मणस्त्वं न हर्त्तव्यं चक्षियेण कदाचन ।
 दस्युनिष्क्रिययोस्तु स्वमजीवन् हर्त्तुमर्हति ॥ १८
 योऽसाधुभ्योऽर्थमादाय साधुभ्यः संप्रयच्छति ।
 स कृत्वा प्लवमात्मानं सन्तारयति तावुभौ ॥ १९
 यजनं यज्ञशीलानां देवस्त्वं तद्विदुर्बुधाः ।
 अयज्वनान्तु यद्विदुर्मासुरस्त्वं तदुच्यते ॥ २०
 न तस्मिन् धारयेद्दण्डं धार्मिकः प्रथिवीपतिः ।
 चक्षियस्य हि बालिश्याद्ब्राह्मणः सीदति क्षुधा ॥ २१
 तस्य भृत्यजनं ज्ञात्वा स्वकुटुम्बान्कहीपतिः ।
 सुतशीले च विज्ञाय हृत्तिं धर्म्यां प्रकल्पयेत् ॥ २२

कल्पयित्वाऽस्य वृत्तिं च रक्षेदेमं समन्ततः ।
 राजा हि धर्मघट्भागं तस्मात् प्राप्नोति रक्षितात् ॥ २३
 न यज्ञार्थं धनं शूद्रादिप्रोभिद्येत कर्हिचित् ।
 यजमानो हि भिक्षित्वा चाख्डालः प्रेत्य जायते ॥ २४
 यज्ञरथमर्थं भिक्षित्वा यो न सर्वं प्रयच्छति ।
 स याति भासतां विप्रः काकतां वा शतं समाः ॥ २५
 देवस्त्वं ब्राह्मणस्त्वं वा लोभेनोपहिनस्ति यः ।
 स पापात्मा परे लोके मृध्नोच्छेदेन जीवति ॥ २६
 दृष्टिं वैश्वानरो नित्यं निर्वपेदब्दपर्यये ।
 क्लृप्तानां पशुसोमानां निष्कृत्यर्थमसम्भवे ॥ २७
 आपत्कल्पेन यो धर्मं कुरुतेऽनापदि द्विजः ।
 स नाप्नोति फलं तस्य परमेति विचारितम् ॥ २८
 विश्वैश्च देवैः साध्यैश्च ब्राह्मणैश्च महर्षिभिः ।
 आपत्सु मरणाङ्गीतैर्विधेः प्रतिनिधिः कृतः ॥ २९
 ग्रन्थुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेन वर्तते ।
 न साम्परायिकं तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम् ॥ ३०
 न ब्राह्मणो वेदयेत् किञ्चिद्राजनि धर्मवित् ।
 स्ववीर्य्यणैव तान् शिथान्मानवानपकारिणः ॥ ३१
 स्ववीर्याद्राजवीर्याच्च स्ववीर्य्यं बलवत्तरम् ।
 तस्मात् स्वेनैव वीर्य्येण निगृह्णीयादरीन् द्विजः ॥ ३२
 श्रुतीरथर्वाङ्गिरसीः कुर्यादित्यविचारयन् ।
 वाक्शस्त्रं वै ब्राह्मणस्य तेन हन्यादरीन् द्विजः ॥ ३३
 क्षत्रियो वाहुवीर्य्येण तरेदापदमात्मनः ।
 धनेन वैश्यमूढौ तु जपहोमैर्द्विजोत्तमः ॥ ३४

विधाता शासिता वक्ता मैत्रीब्राह्मणउच्यते ।
 तस्मै नाकुशलो ब्रुयान्न शुष्कं गिरमीरयेत् ॥ ३५
 न वै कन्या न यूवतीर्नाल्पविद्योन बालिशः ।
 होता स्यादग्निहोत्रस्य नार्त्ता नासंस्कृतस्तथा ॥ ३६
 नरके हि पतन्त्येते जुह्वतः स च यस्य तत् ।
 तस्माद्वै तानकुशलो होता स्याद्देवपारगः ॥ ३७
 प्राजापत्यमदत्त्वाश्वमग्न्याधेयस्य दक्षिणाम् ।
 अनाहितमग्निर्भवति ब्राह्मणोविभवे सति ॥ ३८
 पुण्यान्यन्यानि कुर्वीत अहधानो जतेन्द्रियः ।
 न त्वल्पदक्षिणैर्यज्ञैर्यजेतेह कथंचन ॥ ३९
 इन्द्रियाणि यशः स्वर्गमायुः कीर्त्तिं प्रजाः पशून् ।
 हन्यत्यदक्षिणोयज्ञस्तस्मान्नाल्पधनोयजेत् ॥ ४०
 अग्निहोत्रापविध्याग्नीन् ब्राह्मणः कामकारतः ।
 चान्द्रायणं चरेन्नामं वीरहत्यासमं हि तत् ॥ ४१
 ये शूद्रादधिगम्यार्थमग्निहोत्रमुपासते ।
 ऋत्विजस्ते हि शूद्राणां ब्रह्मवादिषु गर्हिताः ॥ ४२
 तेषां सततमज्ञानां वृषलाग्न्युपसेविनाम् ।
 पदा सस्तकमाक्रम्य दाता दुर्गाणि सन्तरेत् ॥ ४३
 अकुर्वन् विहितं कर्म निन्दितंच समाचरन् ।
 प्रसजंश्चेन्द्रियार्थेषु प्रायश्चित्तीयते नरः ॥ ४४
 अकामतः कृते पापे प्रायश्चित्तं विदुर्बुधाः ।
 कामकारकतेऽप्याहुरेके श्रुतिनिदर्शनात् ॥ ४५
 अकामतः कृतं पापं वेदाभ्यासेन शुद्ध्यति ।
 कामतस्तु कृतं मोहात् प्रायश्चित्तैः पृथग्विधैः ॥ ४६

प्रायश्चित्तीवतां प्राप्य देवात् पूर्वकृतेन वा ।
 न संसर्गं व्रजेत् सद्भिः प्रायश्चित्तेऽकृते द्विजः ॥ ४७
 दूह दुश्चरितैः केचित् केचित् पूर्वकृतैस्तथा ।
 प्राप्नुवन्ति दुरात्मानो नरा रूपविपर्ययम् ॥ ४८
 सुवर्णचौरः कौनख्यं सुरापः श्यावदन्तताम् ।
 ब्रह्महा क्षयरोगित्वं दौर्धर्मं गुरुतल्पगः ॥ ४९
 पिशुनः पौत्तिमासिक्यं सूचकः पूतिवक्त्रताम् ।
 धान्यचौरोऽङ्गहीनत्वमातिरेक्यन्तु मिश्रकः ॥ ५०
 अमहर्त्तामथावित्तं मौक्चं वाग्यहारकः ।
 वस्त्रावहारकः श्वैत्रं पङ्क्तुतामश्वहारकः ॥ ५१
 दीपहर्त्ता भवेदन्धः कानो निर्वापकोभवेत् ।
 हिंसया व्याधिभूयस्त्व स्त्रीतोऽन्यस्त्राभिर्मर्षकः ॥ ५२
 एवं कर्मविशेषेण जायन्ते सद्भिर्गर्हिताः ।
 जङ्गसूकान्धबधिरा विकृताकृतवस्तथा ॥ ५३
 चरितव्यमसोनित्यं प्रायश्चित्तं विशुद्धये ।
 निन्द्यैर्हि लक्ष्यैर्युक्ता जायन्तेऽनिष्कृतैर्मनः ॥ ५४
 ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः ।
 महान्ति पातकान्याहः संसर्गश्चायि तैः सह ॥ ५५
 अवृतं च समुत्कर्षं राजगामिच पेशुनम् ।
 गुरोचालीकनिर्बन्धः समानि ब्रह्महत्यया ॥ ५६
 ब्रह्मोज्झता वेदनिन्दा कीटसाध्यं सुहृद्वधः ।
 गर्हितानाद्ययोर्जग्धिः सुरापानसमानि घट् ॥ ५७
 निक्षेप त्यागहरणं नराश्वरजतस्य च ।
 भुमिवज्रमणीनां च रुक्मस्तेयसमं स्मृतम् ॥ ५८

रेतःसेकः स्वयोनीषु कुमारीष्वन्यजासु च ।
 सख्युः पुत्रत्य च स्त्रीषु गुरुतल्पसमं विदुः ॥ ५८
 गोवधोऽयान्यसंयान्यपारदार्यात्मविक्रयः ।
 गुरुमदपितृत्यागः स्वाध्यायान्योः सुतस्य च ॥ ६०
 परिवित्तितानुजेनोढे परिवेदनमेव च ।
 लयोर्दानं च कन्यायस्तयोरेव च याजनम् ॥ ६१
 कन्याया दूषणंचैव वार्द्ध्यं व्रतलोपनम् ।
 वाङ्माराभ्रदरारणामपत्यस्य च विक्रयः ॥ ६२
 व्रात्यतावान्ववत्यागो भृत्याध्यापनमेव च ।
 भृताच्चाध्ययनादानमप्यण्यानां च विक्रयः ॥ ६३
 सर्वाङ्करेष्वधीकारो महायन्त्रप्रवर्त्तनम् ।
 हिंसोषधीनां स्वराजोवोऽभिचारोमूलकर्मच ॥ ६४
 इन्धनार्थमशुष्काणां द्रुमाणामवपातनम् ।
 आत्मार्थं च क्रियारम्भो निन्दितादादनं तथ ॥ ६५
 अनाहिताग्निता स्त्रेयवृत्तानामनपक्रिया ।
 असञ्ज्ञास्त्राधिगमनं कौशील्यस्य च क्रिया ॥ ६६
 धान्यकृष्यपशुस्त्रेयं मदपस्त्रीनिषेवणम् ।
 स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवधो नास्तिक्यं चोपपातकम् ॥ ६७
 ब्राह्मणस्य रुजः कृत्या भ्रातिरघ्नेयमद्ययोः ।
 जैह्वं च मैथुनं पुंसि जाति भ्रंशकरं स्मृतम् ॥ ६८
 खराश्वोऽष्ट्यग्निभानामाजाविकवधस्तथा ।
 सङ्करीकरणं ज्ञेयं मीनाहिमहिषस्य च ॥ ६९
 निन्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् ।
 अपात्रीकरणं ज्ञेयमसत्यस्य च भाषणम् ॥ ७०

क्षामिकोटवर्गो हत्या मद्यसंस्पृष्टभोजनम् ।
 फलैषः कुसुमस्तोयमधैर्ध्वं च मलावहम् ॥ ७१
 एतान्येनांसि सर्वाणि यथोक्तानि पृथक् पृथक् ।
 यैर्वैर्वैतैरपोज्ञान्ते तानि सम्यङ्निबोधत ॥ ७२
 ब्रह्महा द्वादश समा कुटीं हत्वा वने वसेत् ।
 भैक्ष्याश्यात्मविशुद्ध्यर्थं कृत्वा शवशिरोध्वजम् ॥ ७३
 लक्ष्यं शस्त्रभृतां वा स्याद्विदुषामिच्छयात्मनः ।
 प्रायेदात्मानमग्नौ वा समिद्धे त्रिरवाक्षिराः ॥ ७४
 यजेत वाश्वमेधेन स्वर्जिता गो सवेन वा ।
 अभिजिद्विष्वजिज्ञां वा चिदृताग्निष्टुतापि वा ॥ ७५
 जपन् वान्यतमं वेदं धोजनानां शतं व्रजेत् ।
 ब्रह्महत्यापनोदाय मितमुञ्चिनियतेन्द्रियः ॥ ७६
 सर्वस्वं वेदविदुषे ब्राह्मणायोपपादयेत् ।
 धनं वा जीवनायालं गृहं वा सपरिच्छदम् ॥ ७७
 हविष्यभुग् वानुसरेत् प्रतिस्रोतः सरस्वतीम् ।
 जपेद्वा नियताहारस्त्रिवै वेदस्य संहिताम् ॥ ७८
 कृतवापनोनिवसेद्दशग्रामान्ते गोव्रजेऽपि वा ।
 आश्रमे वृक्षमूले वा गोब्राह्मणार्हिते रतः ॥ ७९
 ब्राह्मणार्थं गवार्थं वा सद्यः प्राणान् परित्यजन् ।
 मुच्यते ब्रह्महत्याया गोप्ता गोब्राह्मणस्य च ॥ ८०
 द्वावरं प्रतियोदा वा सर्वस्वमवजित्य वा ।
 विप्रस्य तन्निमित्ते वा प्राणलाभे विमुच्यते ॥ ८१
 एवं दृढव्रतोनित्यं ब्रह्मचारी समाहितः ।
 समाप्ते द्वादशे वर्षे ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥ ८२

षिष्टा वा भूमिदेवानां नरदेवसमागमे ।
 स्वमेनोऽवभृथस्नातो हयमेधे विमुच्यते ॥ ८३
 धर्मस्य ब्राह्मणोमूलमग्रं राजन्यञ्च्यते ।
 तस्मात् समागमे तेषामेनोविख्याप्य शुद्ध्यति ॥ ८४
 ब्राह्मणः सन्भवेनैव देवानामपि दैवतम् ।
 प्रमाणञ्चैव लोकस्य ब्रह्मात्रैव हि कारणम् ॥ ८५
 तेषां वेदविदोब्रूयुस्त्रयोऽप्येनःसु निष्कृतिम् ।
 सा तेषां पावनाय स्यात् पवित्रं विदुषां हि वाक् ॥ ८६
 अतोऽन्यतममास्थाय विधिं विप्रः समाहितः ।
 ब्रह्महत्याकृतं पापं व्यपोहत्यात्मवत्तया ॥ ८७
 कृत्वा गर्भमविज्ञातमेतदेव व्रतंचरेत् ।
 राजन्यवैश्यौ चेजानावात्रेयीमेव च स्त्रियम् ॥ ८८
 उक्त्वा चैवावृतं साक्ष्ये प्रतिरुध्य गुरुं तथा ।
 अपहृत्य च निःक्षेपं कृत्वा च स्त्रीसुहृद्बन्धम् ॥ ८९
 दूयं विशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतोद्विजम् ।
 कामतोब्राह्मणवधे निष्कृतिर्नविधीयते ॥ ९०
 सुरां पीत्वा द्विजोमोहादग्निवर्णां सुरां पिबेत् ।
 तथा स्वकाये निर्दग्धे मुच्यते किल्बिषात्ततः । ९१
 गोभूत्रमग्निवर्णां वा पिबेदुदकमेव वा ।
 पयोघृतं वा मरणाद्गोशकृद्रसमेव वा ॥ ९२
 कणान् वा भक्षयेदब्दं पिण्याकं वा सकृन्निशि ।
 सुरापानापनुत्थर्थं बालावासा जटी ध्वजौ ॥ ९३
 सुरा वै मलमन्नानां पाप्मा च मलमुच्यते ।
 तस्माद्ब्राह्मणराजन्यो वैश्यश्च न सुरां पिबेत् ॥ ९४

गौडी पैष्टी च माध्वी च विज्ञेया त्रिविधा सुरा ।
 यथैवैका तथा सर्वा न पातव्या द्विजोत्तमैः ॥ ८५
 यक्षरक्षःपिशाचान् मद्यं मांसं सुरासवम् ।
 तद्वाह्येन नात्तव्यं देवानामश्रता हविः ॥ ८६
 अग्नेध्ये वा पतेन्मत्तो वैदिकं वाप्यदाहरेद् ।
 अकार्यमन्यं कुर्याद्वा ब्राह्मणो मदमोहतः ॥ ८७
 यस्य कायगतं ब्रह्म मद्येनाप्लाष्यते सक्तम् ।
 तस्य व्यपैति ब्राह्मण्यं मूढत्वं च स गच्छति ॥
 एषा पिचिताभिहिता सुरापानस्य निष्कृतिः ।
 अतज्जुं प्रवक्ष्यामि सुवर्णस्तेयनिष्कृतिम् ॥ ८८
 सुवर्णस्तेयकृद्दिभो राजानसभिगम्य तु ।
 स्वकर्म ख्यापयन् भूयान् भवानानुशास्त्विति ॥ १००
 गृहीत्वा मुषलं राजा सज्जन्वात्तु तं स्वयम् ।
 बधेन शृण्वति स्तेनो ब्राह्मणस्तपसैव तु ॥ १०१
 तपसापनुनुत्सस्तु सुवर्णस्तेयजं सलम् ।
 चीरवासा द्विजोऽरण्ये चरेद्ब्रह्महणोव्रतम् ॥ १०२
 एतेर्व्रतैरपोहेत पापं स्तेयकृतं द्विजः ।
 गुरुस्त्रीगमनीयन्तु व्रतैरेभिरपानुदेत् ॥ १०३
 गुरुतल्पप्रभिभाष्यैनस्तप्ते स्वध्यादयोमये ।
 सुर्मीं ज्वलन्तीं स्वाग्निं च तपुना स विशुध्यति ॥ १०४
 स्वपं वा शिश्रुवणावुत्कृत्याधाय चाक्षसौ ।
 नैर्ऋतीं दिशमातिष्ठेदानिपातादजिह्वणः ॥ १०५
 खट्वाङ्गी चीरवासा वा श्लथुलो विजने जने ।
 प्राजापत्यश्चरेत् कृष्णमब्देकं समाहितः ॥ १०६

चान्द्रायणं वा त्रीणासानभ्यस्येन्नियतेन्द्रियः ।
 हविष्येण यवाग्वा वा गुरुतल्पापनुत्तये ॥ १०७
 एतैर्व्रतैरपोहेयुर्महापातकिनो मलम् ।
 उपपातकिनस्त्वेवमेभिर्नानाविधैर्व्रतैः ॥ १०८
 उपपातकसंयुक्तो गोघ्नो मांसं यवान् पिवेत् ।
 कृतवापो वसेद्गोष्ठे चर्मणा तेन संवृतः ॥ १०९
 चतुर्थकालमग्नीयादक्षारलवणं मितम् ।
 गोमूत्रेण चरेत् स्नानं द्वौ मासौ नियतेन्द्रियः ॥ ११०
 दिवानुगच्छेद्गुहास्तास्तु तिष्ठन्नृद्धं रजः पिवेत् ।
 शुश्रूषित्वा नमस्कृत्य रात्रौ वीरासनं वसेत् ॥ १११
 तिष्ठन्तीष्वनुतिष्ठेत्तु व्रजन्तीष्वप्यनुव्रजेत् ।
 आसीनास्तु तथासीनो नियतो वीतमत्सरः ॥ ११२
 आतुरास्रभिद्यस्तां वा चौरव्याघ्रादिभिर्भयैः ।
 पतितां पङ्कलग्नां वा सर्वापायैर्विमोचयेत् ॥ ११३
 उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् ।
 न कुर्वीतात्मनश्चाण्यं गोरहत्वा तु शक्तिः ॥ ११४
 आत्मनो यदि वान्येषां गृहं क्षेत्रेऽथवा खले ।
 भक्षयन्तीं न कथयेत् पिवन्तश्चैव वत्सकम् ॥ ११५
 अनेन विधिना यस्तु गोघ्नो गामनुगच्छति ।
 स गोहत्याकृतं पापं त्रिभिर्मासैर्व्यपोहति ॥ ११६
 वृषभैकादशा गाश्च दद्यात् सुचरितव्रतः ।
 अविद्यमाने सर्वस्वं वेदविद्गो निवेदयेत् ॥ ११७
 एतदेव व्रतं कुर्युरुपपातकिनोद्विजाः ।
 भवक्तोर्णिवर्जं शुद्ध्यं चान्द्रायणमथापि वा ॥ ११८

स्वकीर्णो तु काणेन गर्दभेन चतुष्पदे ।
 पाकयज्ञविधानेन यजेत निऋतिं निशि ॥ ११८
 हुत्वाग्नौ विधिवद्भोमानन्ततश्च समेत्यृचा ।
 वातेन्द्रगुह्यङ्गीनां जुह्यात् सर्पिषाहुतीः ॥ १२०
 कामतो रेतसः सेकां व्रतस्थस्य द्विजन्मनः ।
 चतिक्रमं व्रतस्याहुधर्मज्ञा ब्रह्मवादिनः ॥ १२१
 मारुतं पुरुहूतं च गुरुं पावकमेव च ।
 चतुरो व्रतिनोऽभ्येति ब्राह्मं तेजोऽवकीर्णिवः ॥ १२२
 एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते वसित्वा गर्दभाजिनम् ।
 सप्तागारांश्चरेद्भैक्ष्यं स्वकर्म परिकीर्तयन् ॥ १२३
 तेभ्योलब्धेन मैत्र्येण वर्त्तयन्नेककालिकम् ।
 उपस्पृशं स्निग्धवर्णं तद्धेन स विशुद्धाति ॥ १२४
 जातिभ्रंशकरं कर्म कृत्वा न्यतममिच्छया ।
 चरेत् सान्तपनं कृच्छ्रं प्राजावर्त्यमनिच्छया ॥ १२५
 सङ्गरापातकृत्यासु मासं शोधनमैन्दवम् ॥
 मलिनीकरणीयेषु तप्तः स्यादुयावकैस्त्राहम् ॥ १२६
 तुरीयो ब्रह्महत्यायाः क्षत्रियस्य वधे स्मृतः ।
 वैश्येऽष्टमांशो वृत्तस्थे शूद्रे त्रियस्तु षोडशः ॥ १२७
 अकामतस्तु राजन्यं विनिपात्य द्विजोत्तमः ।
 वृषभैकसहस्रा गा दद्यात् सुचरितव्रतः ॥ १२८
 त्राद्वंचरेद्वा नियतो जटी ब्रह्महृणो व्रतम् ।
 वसन् दूरतरे ग्रामाद्दक्षमूलनिकेतनः ॥ १२९
 एतदेव चरेद्वन्दं प्रायश्चित्तं द्विजोत्तमः ।
 प्रमाप्य वैश्यं वृत्तस्थं दद्याच्चैकशतं गवाम् ॥ १३०

एतदेव व्रतं कृत्स्नं षण्मासान् शूद्रहा चरेत् ।
 दृषभैकादश्या वापि दद्याद्विप्राय गाः सिताः ॥ १३१
 भार्जारनकुली हत्वा चापं मंडूकमेव च ।
 श्वगोधोलूककाकांश्च शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ॥ १३२
 पयः पिवेन्निरालं वा योजनं वाऽध्वनोव्रजेत् ।
 उपसृशेत् सवन्यां वा सूक्तं वाऽद्वैतं जपेत् ॥ १३३
 अभ्रं कार्णायसीं दद्यात् सर्पं हत्वा द्विजोत्तमः ।
 मलालभ्ररवं षण्डे सैसकं चैकमाघकम् ॥ १३४
 दृत्कुम्भं बराहं तु तिलद्रोणान् तु तित्तिरौ ।
 शुकं द्विहायनं वत्सं क्रौंचं हत्वा त्रिहायणम् ॥ १३५
 हत्वा हंसं बलाकांश्च वकं बर्हिण्यतेव च ।
 वानरं श्वेनभासौ च सशयेद्वाह्मण्याय गाम् ॥ १३६
 वासोदद्याद्यं हत्वा पंचमीलान् दृषान् गजम् ।
 अजमेघावनडाहं खरं हत्वैकहायनम् ॥ १३७
 क्रव्यादांस्तु सृगान् हत्वा धेनु दद्यात् पयस्विनीम् ।
 अक्रव्यादान् वत्सतरीमुष्ट्रं हत्वा तु कृष्णलम् ॥ १३८
 जीनकामुं कवसावीन् पृथग्दद्याद्विशुद्धये ।
 अतुर्णामपि वर्षाणां नारीर्हत्वा नवस्थिताः ॥ १३९
 दानेन बध्नन्निर्णकं सर्पादीनामशक्तु वन् ।
 एकैकश्चरेत् कृच्छ्रं द्विजः पापापनुत्तये ॥ १४०
 अस्थिमत्तान् सत्त्वानां सहस्रस्य प्रमापये ।
 पूर्णं चान्द्वान्स्यान्तु शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ॥ १४१
 किंचिदेव तु विप्राय दद्यादस्थिमतां बधे ।
 अमस्यांचैव हिंसायां प्राणायामेन शुद्ध्यति ॥ १४२

फलदानान्तु वृक्षाणां छेदने जप्यस्रकृशतम् ।
 गुल्मवल्लीलतानां च पुष्पितानां च वीरुधाम् ॥ १४३
 अन्नाद्यजानां सत्त्वानां रसजानां च सर्वशः ।
 फलपुष्पोद्भवानां च घृतप्रागोविशोधनम् ॥ १४४
 कृशजानामोषधीनां जातानां च स्वयं वने ।
 वृथालभे ऽलुगच्छेद्वा दिनमेकं पयोवतः ॥ १४५
 एतैर्व्रतैरपोह्यं स्यादेनोहिंसासमुद्भवम् ।
 ज्ञानाज्ञानकृतं दृक्त्वं शृणूतानाद्यभक्षये ॥ १४६
 अज्ञानादारुणीं पीत्वा संस्कारेणैव शुद्ध्यति ।
 सति पूर्वमनिर्देश्यं प्राणान्तिकमिति स्थितिः ॥ १४७
 अथः सुराभाजनस्था अद्यभाण्डस्थितास्तथा ।
 यंचरात् पिवेत् पीत्वा शङ्खपुष्पीशृतं पयः ॥ १४८
 सृष्ट्वादत्त्वा च मदिरां बिधिवत् प्रतिगृह्य च ।
 शूद्रोऽच्छिष्टाश्च पीत्वापः कुशवारि पिवेत् त्राहम् ॥ १४९
 ब्राह्मणस्तु सुरापयं गन्धमाघ्राय सोमपः ।
 प्राणानप्सु तिराचम्य घृतं प्राश्य विशुद्ध्यति ॥ १५०
 अज्ञानात् प्राश्य विण्मूत्रं सुरासंसृष्टमेव च ।
 पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयोवर्णा द्विजातयः ॥ १५१
 वपनं मेखला दंडो भैक्ष्यचर्या व्रतानि च ।
 निवर्तन्ते द्विजातीनां पुनः संस्कारकर्मणि ॥ १५२
 अभोज्यानान्तु भुक्तानं स्त्रीन्शूद्रोऽच्छिष्टमेव च ।
 जग्धा मांसमभक्ष्य च समरात् यवान् पिवेत् ॥ १५३
 शुक्तानि च कषायांश्च पीत्वा मेध्यान्यपि द्विजः ।
 तावद्भवत्यप्रयतो यावत्तत्र व्रजत्यधः ॥ १५४

विङ् वराहखरोद्गाणां गोमायोः कपिकाकयोः ।
 प्राश्न श्रुतपुरीषाणि द्विजचान्द्रायणचरेत् ॥ १५५
 शुष्काणि भुक्ता मांसानि भौमानि कवकानि च ।
 अज्जातं चैव सूनास्त्वमेतदेव व्रतचरेत् ॥ १५६
 क्रव्यादन्मूकोद्गाणां कुक्कुटानां च भक्षये ।
 नरकाकखराणां च तप्तकृच्छ्रं विशोधनम् ॥ १५७
 मांसिकानान्तु योऽश्रीयादसमावर्त्तको द्विजः ।
 स त्रीण्यहान्युपवसेदेकाहचोदके वसेत् ॥ १५८
 ब्रह्मचारी तु योऽश्रीयान्मधु मांसं कथंचन ।
 स कृत्वा मास्रतं कृच्छ्रं व्रतशेषं समापयेत् ॥ १५९
 विडालकाकादूष्णं जग्ध्वाश्नकुलस्य च ।
 केशकीटाग्रमणं च पित्रेष्टद्वयवर्चलाम् ॥ १६०
 अभोग्यमन्नं नास्त्यभ्यात्मनः शुद्धिमिच्छता ।
 अन्नानभुक्तं तूत्तार्यं शोध्यं वाप्याशुशोधनैः ॥ १६१
 एषोऽनाद्यादन स्योक्तो व्रतानां विविधो विधिः ।
 स्तेवदोषावहर्त्तृणां व्रतानां श्रूयतां विधिः ॥ १६२
 धान्यान्नधनचौर्याणि कृत्वा कामाद्विजोत्तमः ।
 सजातीयगृहादेव कृच्छ्राब्देन विशुध्यति ॥ १६३
 मनुष्याणाम् हरणे क्षीणां चेत्यगृहस्य च ।
 कूपवापीजखानां च शुद्धिचान्द्रायणं स्मृतम् ॥ १६४
 द्रव्याणामल्पसाराणां स्तेवं कृत्वाऽन्यविस्मतः ।
 चरेत् सान्तपनं कृच्छ्रं तत्रित्यात्यात्मशुद्धये ॥ १६५
 भक्ष्यभोग्यापहरणे यानशय्यासनस्य च ।
 पुष्पमूलफलानां च पञ्चगव्यं विशोधनम् ॥ १६६

वृणोकाष्टदुष्पाणांच शुष्कान्नस्य गुडस्य च ।
 चेलचर्माभिषाणांच तिरातं स्यादभोजनम् ॥ १६७
 मणिमुक्ताप्राजालांना ताम्रस्य रजतस्य च ।
 अयःकांस्योपलानांच द्वादशाहं कणाग्रता ॥
 कार्पासक्रीटजोष्णीनां द्विषफैकशफस्य च ।
 पक्षिगन्धौषधीनांच रज्ज्वाश्चैव त्राहं मयः ॥
 एतैर्व्रतैरपोहेत पापं स्त्रियकृतं द्विजः ।
 अगम्यागमनीयन्तु व्रतैरेभिरपासुदेत् ॥
 गुरुतल्पव्रतं कुर्याद्भेतः सिक्ता सयोनिषु ।
 सख्युः पुत्रस्य च स्त्र्येषु कुमारीष्वन्यजासु च ॥
 पैतृष्वप्रेयीं भगिनीं स्वस्त्रीयां मातुरेव च ।
 मातुश्च भ्रातुस्त्रनयां गत्वा चान्द्रायणंचरेत् ॥
 एतास्त्रिभस्सु भार्यार्थं नोपयच्छेत्तु ब्रह्मिण ।
 ज्ञातिस्त्वेजानुपेयास्ताः पततिष्ठुपयवधः ॥
 अमानुषीषु पुरुषउदक्वायामयोनिषु ।
 रेतः सिक्ता जले चैव कृच्छ्रं सान्तपनंचरेत् ॥
 मैथुनस्तु समासेव्य पुंसि योषिति वा द्विजः ।
 गोयानेऽप्सु दिवा चैव सयासाः स्नानमाचरेत् ॥
 चाण्डालान्त्यस्त्रियोगत्वा भुक्त्वा च प्रतिगृह्य च ।
 पतत्यज्ञानतो विप्रो ज्ञानात् सास्यन्तु गच्छति ॥
 विप्रदुष्टां स्त्रियं भर्ता निरुन्ध्यादेकवेश्मनि ।
 यत् पुंसः परदारेषु तच्चैनां चारयेद्भूतम् ॥
 सा चेत् पुनः प्रदुषेत्तु सदृशेनोपयन्तिता ।
 कृच्छ्रं चान्द्रायणंचैव तदस्याः पावनं स तम् ॥ १७८

यत् करत्येकरात्रेण वृषलीसेवनाद्विजः ।
 तद्वैद्यभुग् जपन्नित्यं त्रिभिर्वर्षेभ्योऽर्पितः ॥ १७८
 एषा पापक्षतामुक्ता चतुर्णामपि निष्कृतिः ।
 पतितैः सम्प्रयुक्तानामिमाः शृणुत निष्कृतीः ॥
 संवत्सरैश्च पतति पतितेन सहाचरन् ।
 याजनाध्यापनादूयोनान्नतु यानासनाशनात् ॥
 यो येन पतितैर्नैषां संसर्गं याति मानवः ।
 स तस्यैव व्रतं कुर्यात् तत्संसर्गविशुद्धये ॥
 पतितस्योदकं कार्यं सपिण्डैर्वाश्ववैर्वहिः ।
 निन्दितेऽहनि सायाह्ने ज्ञात्यालिङ्गगुरुसन्निधौ ॥
 दासीघटमपां पूर्णं पथ्येत् प्रेतवत् पदा ।
 अहोरात्रमुपासीरमशौचं बान्धवैः सह ॥
 निवर्त्तरेच्च तस्मात्तु सभाषणं सहासने ।
 दायाद्यस्य प्रदानं च यात्रा चैव हि लौकिकी ॥
 ज्येष्ठता च निवर्त्तते ज्येष्ठावायश्च बध्नन् ।
 ज्येष्ठांशं प्राप्नुवाच्चास्य यवीयान् गुणतोधिकः ॥
 प्रायश्चित्ते तु चरिते पूर्णकुक्षमपां नवं ।
 तेनैव सार्द्धं प्रास्येद्युः स्नात्वा पुण्ये जलागये ॥
 स त्वप्सु तं घटं प्रास्य प्रविश्य भवनं स्वकं ।
 सर्वाणि ज्ञातिकाण्याणि यथापूर्वं समाचरेत् ॥
 एतदेव विधिं कुर्यादूयोधित्सु पतितास्वपि ।
 वस्त्रान्नपानं देयन्तु वसेयुश्च गृहान्तिके ॥
 एनस्त्रिभिरनिर्णिक्तैर्नाथं किञ्चित् सहाचरेत् ।
 कृतनिर्णयजनां चैव न जुगुप्सेत कर्हिचित् ॥ १८०

बालघ्नांश्च कृतघ्नांश्च विगृह्णानपि धर्मतः ।
 शरणागतहन्तंश्च स्त्रीहन्तृंश्च न संवसेत् ॥ १८१
 येषां द्विजानां सावित्री नामुच्येत यथाविधि ।
 तांश्चारयित्वा त्रीन् कृच्छ्रान् यथाविध्युपनाययेत् ॥
 प्रायश्चित्तं चिकीर्षन्ति विकर्मस्थास्तु ये द्विजाः ।
 ब्रह्मणा च परित्यक्तास्ते घामप्येतदादिशेत् ॥
 यद्दर्शितेनार्जयन्ति कर्मणा ब्राह्मणा धनं ।
 तस्योत्सर्गेण शुद्ध्यन्ति जप्येन तपसैव च ॥
 जपित्वा त्रीणि सावित्र्याः सहस्राणि समाहितः ।
 मासं गोष्ठे पयः पीत्वा मुच्यतेऽसत्प्रतिग्रहात् ॥
 उपवासकृशं तन्तु गोव्रजात् पुनरागतं ।
 प्रणतं परिदृच्छेद्युः साम्यं सौम्येच्छसीति किम् ॥
 सत्यमुक्त्वा तु विप्रेषु विकिरेदुयवसं गवाम् ।
 गोमिः प्रवर्तिते तीर्थे कुर्युस्तस्य परिग्रहम् ॥
 ब्राह्मणानां याजनं कृत्वा परेषामन्यकर्म च ।
 अभिचारमहीनं च त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्यपोहति ॥
 शरणागतं परित्यज्य वेदं विप्लाव्य च द्विजः ।
 संवत्सरं यवाहारस्तत् पापमपसेधति ॥
 श्वश्रुगालखरैर्दंष्ट्रो, ग्राम्यैः क्रव्याद्भिरेव च ।
 नराश्वोष्ट्वराद्यैश्च प्राणायामेन शुद्ध्यति ॥
 षष्ठान्नकालता मासं मंहिताजपएव वा ।
 होमाश्च साकला नित्यमपांक्त्यानां विशोधनम् ॥
 उद्भयानं समारुह्य खरयानन्तु कामतः ।
 ज्वात्वा तु विप्रोद्विवासाः प्राणायामेन शुद्ध्यति ॥ २०२

विनाङ्गिरसु वायार्त्तः शारीरं सन्निवेश्य च ।
 सचेलो वहिराग्न्युत्थ गामालभ्य विशुद्धति ॥ २०३
 वेदोदितानां नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे ।
 स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनम् ॥
 झंकारं ब्राह्मणसंगोक्ता त्वंकारं च गरीयसः ।
 स्नात्वानश्वरहः शेषमभिवाद्य प्रसादयेत् ॥
 ताडयित्वा हृत्पथेनापि कण्ठे वावध्य वाक्पसा ।
 विवादे वा विनिर्जित्य प्रणिपत्य प्रसादयेत् ॥
 अवगूर्य त्वद्भयं सहस्रमभिहत्य च ॥
 जिघांसया ब्राह्मणस्य नरकं प्रतिपद्यते ॥
 शोणितं यावतः पांशून् संगृह्णाति महौतले ।
 तावन्त्यद्दसहस्राणि तत्कर्त्ता नरके वसेत् ॥
 अवगूर्य चरेत् कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने ।
 कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ कुर्वीत विप्रसंगेऽप्यप्य शोणितम् ॥
 अनुक्तनिष्कृतौ नान्य पापिनामपनुत्तये ।
 शक्तिज्ञावेक्ष्य पापं च प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत् ॥
 यैरभ्युपायैरेनांसि मानवो व्यपकर्षति ।
 तान् वोऽभ्युपायान् वक्ष्यामि देवर्षिपितृसेवितान् ॥
 ब्राह्मं प्रातस्त्रयं सायं ब्राह्मणद्यादवाच्यतं ।
 ब्राह्मं परं च नाश्रीयत् प्राजापत्यं चरन् द्विजः ॥
 गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ।
 एकरात्रोपवासञ्च कृच्छ्रं सान्तपनं स्मृतम् ॥
 एकैकं ग्रसमश्रीयत् ब्राह्मणि त्रैविण्यं पूर्ववत् ।
 ब्राह्मं चोपवसेदन्त्यमतिकृच्छ्रं चरन् द्विजः ॥ २१७

जलक्षुण्णं चरन् विप्रो जलक्षीरघृतानिलान् ।
 प्रतिव्राजं पिवेदुष्णान् सक्तस्त्रायी समाहितः ॥ २१३ ॥
 यतः क्षान्तोऽप्रमत्तस्य द्वादशाहमभोजनम् ।
 पराक्रो नाम क्षुण्णं सर्वपापापनोदनः ॥
 एकैकं क्वासेत् पिण्डं क्षणे शुक्ले च वर्धयेत् ।
 उपस्पृशं स्त्रिषवणमेतच्चान्द्रायणं स्मृतम् ॥
 एतमेव विधिं कृत्स्नमाचरेद्यवमध्यमे ।
 शुक्लापक्षादिनियतश्चरं चान्द्रायणव्रतम् ॥
 अष्टावधौ समग्रीयात् पिण्डान्मध्यन्दिने स्थिते ।
 नियतात्मा हविष्याशो यतिचान्द्रायणं चरन् ॥
 चतुरः प्रातरग्रीयात् पिंडान् विप्रः समाहितः ।
 चतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ॥
 यथाकथंचित् पिंडानां तिस्रोऽशीतीः समाहितः ।
 मासेनाशुन् हविषस्य चन्द्रस्यैति सलोकताम् ॥
 एतद्रुद्रास्तद्यादित्या वसवश्चाचरन् व्रतम् ।
 सर्वाङ्गुलमोक्षाय मरुतश्च महर्षिभिः ॥
 महाव्याहृतिभिर्होमः कर्तव्यः स्वयमन्वहम् ।
 अहिंसा सत्यमक्रोधमार्जवंच समाचरेत् ॥
 विरहस्त्रिर्द्विशायांच सवासा जलमाविशेत् ।
 स्त्रीभूद्रपतितां चैव नाभिभाषेत कर्हिचित् ॥
 स्थानासनाभ्यां विहरेदशक्तोऽधः शयीत वा ।
 ब्रह्मचारी व्रती च स्याद्भूदेवहिजार्चकः ॥
 सावित्रीञ्च जपेन्नित्यं पवित्राणि च शक्तितः ।
 सुखे व्रते चैवं प्रायश्चित्तार्थमादृतः ॥ २२६ ॥

इतै द्विजातयः शोधा व्रतैराविष्कृतैः नसः ।
 अनाविष्कृतपापांस्तु मन्त्रैर्होमैश्च शोधयेत् ॥ २२७
 ख्यापनेनानुतापेन तपसाऽध्ययनेन च ।
 पापकृन्मुच्यते पाप्मात्तथा दाणेन चापदि ॥
 यथा यथा नरोऽधर्मं स्वयं कृत्वाभुभाषते ।
 तथा तथा त्वचेबाहिस्तेनाधर्मेण भुष्यते ॥
 यथा यथा मनस्तस्य दुष्कृतं कर्म गर्हति ।
 तथा तथा शरीरं तत्तेनाधर्मेण मुच्यते ॥
 कृत्वा पापं हि संस्तप्य तस्मात् पापात् प्रमुच्यते ।
 नैवं कुर्यां पुनरिति निवृत्त्या पृथगे तु सः ॥
 एवं संचिन्त्य मनसा प्रेत्य कर्मफलोद्वयम् ।
 मनोवाञ्छूर्तिभिर्नित्यं शुभं कर्म समाचरेत् ॥
 अज्ञानादयदि वा ज्ञानात् कृत्वा कर्म विगर्हितम् ।
 तस्मादिमुक्तिमन्विच्छन् द्वितीयं व समाचरेत् ॥
 यस्मिन् कर्मण्यस्य कृते मनसः स्यादलाघवम् ।
 तस्मिंस्तावत्तपः कुर्याद्व्यावृत्तुष्टिकरं भवेत् ॥
 तपोमूलमिदं सर्वं दैवमानुषकं सुखम् ।
 तपोमध्यं बुधैः प्रोक्तं तपोऽन्तं वेददर्शिभिः ॥
 ब्राह्मणस्य तपोज्ञानं तपः क्षत्रस्य रक्षणात् ।
 वैश्यस्य तु तपोवाक्तां तपः शूद्रस्य सेवनम् ॥
 ऋषयः संयतात्मानः फलमूर्तानिलाश्रयाः ।
 तपसैव प्रपश्यन्ति त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥
 औषधान्यगदोविद्या देवी च विविधा स्थितिः ।
 तपस्यैव प्रसिद्धान्ति तपस्तेषां हि साधनम् । २६८

यद्दुस्तरं यदुरापं यद्गुणं यच्च दुष्करम् ।
 सर्वन्तु तपसा साध्यं तपोति दुरतिक्रमम् ॥ २३८
 महापातकिनश्चैव शेषाश्च कार्यकारिणः ।
 तपसैव सुतप्तेन मुच्यन्ते किल्बिषान्ततः ॥
 कौटाश्चाहिपतङ्गांश्च पशवश्च वयांसि च ।
 स्थावराणि च भूतानि दिवं वान्ति तपोबलात् ॥
 यत् किञ्चिदेनः कुर्वन्ति मनोवाञ्छूर्तिभिर्जनाः ।
 तत् सर्वं निर्दहन्त्याशु तपसैव तपोधनाः ॥
 तपसैव विशुद्धस्य ब्राह्मणस्य दिवौकसः ।
 इज्याश्च प्रतिष्ठेयान्ति कामान् संवर्धयन्ति च ॥
 अजापतिरिदं शास्त्रं तपसैवावृजत् शुभः ।
 तथैव वेदानुषयस्तपसा प्रतिपेदिरे ॥
 हृत्येतत्तपसो देवा महाभाग्यं प्रचक्षते ।
 सर्वस्यास्य प्रपश्यन्तस्तपसः पुण्यमुत्तमम् ॥
 वेदाभ्यासोऽन्वहं शक्त्या महायज्ञक्रियाक्षमा ।
 नाशयन्त्याशु पापानि महापातकजान्यपि ॥
 यथैधस्तेजसा वह्निः प्राप्तं निर्दहति क्षणात् ।
 तथा ज्ञानाग्निना पापं सर्वं दहति वेदवित् ॥
 हृत्येतदेनसा मुक्तं प्रायश्चित्तं यथाविधि ।
 अतज्जुह्वं रहस्यानां प्रायश्चित्तं निबोधतः ॥
 सव्याहृतिप्रणवकाः प्राणावामास्तु षोडश ।
 अपि भ्रूणहनं मासात् पुनन्त्य हरहः क्षताः ॥
 कौतुसं जप्त्वापत्येतद्वाशिष्ठं प्रतीत्युचम् ।
 माहितं शुद्धवत्यश्च सुरापोऽपि विशुद्धाति ॥ २५०

सक्तज्जघ्रास्य वामीयं शिवसङ्कल्पमेव च ।
 अपहृत्य सुवर्णन्तु क्षणाद्भवति निर्मलः ॥ २.१
 हवीथन्तीयमभ्यस्य नतमंहइतीति च ।
 जपित्वा पौरुषं सूक्तं सुच्यते गुरुतत्पगः ॥
 एनसां स्मृतसूक्षाणां चिकीर्षन्नपनोदनम् ।
 अवेत्यृचं जपेदब्दं यत्किञ्चिदमितीति वा ॥
 प्रतिगृह्यप्रतिग्राह्यं भुक्त्वा चान्नं विगर्हितम् ।
 जतं स्तरत्समन्दीयं पूयते मानवस्त्रगहात् ॥
 सोमारौद्रन्तु बह्वेना मासमभ्यस्य शुद्ध्यति ।
 स्नान्यामाचरन् स्नानमर्थ्यन्नामिति चात्र्यचम् ॥
 अर्द्धमिन्द्रमित्येतदेनस्वी सप्तकं जपेत् ।
 अप्रशस्तन्तु कृत्वाष्टु मासमासीत भैक्षभुक् ॥
 मन्त्रैः शकलहोमीयैरब्दं कृत्वा घृतं द्विजः ।
 सुगुर्वप्यपहृत्वेनो जप्त्वा वा नम इत्यथम् ॥
 महापातकसंयुक्तोऽनुगच्छेत्ताः समाहितः ।
 अभ्यस्याब्दं पावमानीभैक्ष्याहारोविशुद्ध्यति ॥
 अरण्ये वा विरभ्यस्य प्रयतो वेदसंहिताम् ।
 सुच्यते पातकैः सर्वः पराकैः शोधितस्त्रिभिः ॥
 त्र्यहन्तपवसेदुक्तस्त्रिरङ्गोऽभ्यपयन्नपः ।
 सुच्यते पातकैः सर्वस्त्रिर्जपित्वाऽघमर्षणम् ॥
 यथाश्वमेधः क्रतुराट् सर्वपापापनोदनः ।
 तथाऽघमर्षणं सूक्तं सर्वपापापनोदनम् ॥
 कृत्वा लोकानपीमांस्त्रीनश्नपि यतस्ततः ।
 ऋग्वेदं धारयन् विप्रो नैनः प्राप्नोति किञ्चन ॥ २.६२

ऋक्संहितां त्रिरभ्यस्य यजुषां वा समाहितः ।
 साम्नां वा सरहस्यानां सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २६३
 यथा महाऋदं प्राप्य क्षिप्तं लोष्टं विनश्यति ।
 तथा दुश्चरितं सर्वं वेदे त्रिवृति मज्जति ॥ २६४
 ऋघोयजूंषि चान्यानि सासानि विविधानि च ।
 एष ज्ञेयस्त्रिवृद्देवो यो वेदैर्न स वेदवित् ॥ २६५
 आद्यं यत्तत्त्वरं ब्रह्म त्रयी यस्मिन् प्रतिष्ठिता ।
 स गुह्योऽन्यस्त्रिवृद्देवो यस्तं वेद स वेदवित् ॥ २६६
 इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तार्या
 संहितायामेकादशोऽध्यायः ॥ ११

द्वादशोऽध्यायः ।

चातुर्वर्त्यस्य छत्त्रोऽयमुक्तो धर्मस्त्वयानघ ।
 कर्मणां फलनिर्वृत्तिं शंस नस्तत्त्वतः पराम् ॥ १
 स तानुवाच धर्मात्मा महर्षिन् मानवो भृगुः ।
 अस्य सर्वस्य शृणुत कर्मयोगस्य निर्णयम् ॥ २
 शुभाशुभफलं कर्म मनोवाग्देहसम्भवम् ।
 कर्मजा गतयो मृणामृत्तमाधममध्यमाः ॥ ३
 तस्मै च त्रिविधस्यापि त्र्यम्बिष्ठानस्य देहि नः ।
 दशलक्षणयुक्तस्य मनो विद्यात् प्रवर्त्तकम् ॥ ४

परद्रव्येष्वभिधानं मनसानिष्टचिन्तनम् ।
 वितथाभिनिवेशश्च त्रिविधं कर्म मानसम् ॥ ५
 पारुष्यमदृतं चैव पैशुन्यञ्चापि सर्वशः ।
 असम्बद्धप्रलापश्च वास्यं स्याच्चतुर्विधम् ॥ ६
 अदत्तानामुपादानं हिंसा चैवाविघनतः ।
 परदारोपसेवा च शारीरं त्रिविधं स्मृतम् ॥ ७
 मानसं मनसैवावमुपभुङ्क्ते शुभाशुभम् ।
 वाचा वाचा स्तुतं कर्म कायेणैव च काविकम् ॥ ८
 शरीरजैः कर्मदोषैर्योति स्थावरतां नरः ।
 वाचिकैः पक्षिन्मृगतां मानसैरन्यजातिताम् ॥ ९
 वागदंडोऽथ मनोदंडः कायदंडस्तथैव च ।
 यस्यैते निहिता बुद्धौ त्रिदंडीति स उच्यते ॥ १०
 त्रिदंडमेतन्निश्चिद्य सर्वभूतेषु मानवः ।
 कामक्रोधौ तु संयम्य ततः सिद्धिं नियच्छति ॥ ११
 योऽस्यात्मनः कारयिता तं क्षेत्रज्ञं प्रचक्षते ।
 सः करोति तु कर्माणि स भूतात्मोच्यते बुधैः ॥ १२
 जीवसंज्ञोऽन्तरात्मान्यः सहजः सर्वदेहिनां ।
 येन वेदयते सर्वं सुखं दुःखंच जन्मसु ॥ १३
 तावुभौ भूतसम्पृक्तौ महान् क्षेत्रज्ञएव च ।
 उच्चावचेयु भूतेषु स्थितं तं व्याप्य तिष्ठतः ॥ १४
 असंख्या मूर्त्तयस्तस्य निष्पतन्ति शरीरतः ।
 उच्चावचानि भूतानि सततं चेष्टयन्ति याः ॥ १५
 पंचभ्य एव माताभ्यः प्रेत्य दुष्कृतिनां वृणां ।
 शरीरं यातनार्थीयमन्यदुत्पद्यते ध्रुवम् ॥ १६

तेनानुभूय ताः यामीः शरीरेष्वेह यातनाः ।
 तास्त्वेव भूतमात्रास्तु प्रलीयन्ते विभागशः ॥ १७
 सोऽनुभूयास्तुखोदकान् दोषान् विषयसङ्गजान् ।
 व्यपेतकस्तसोऽभ्येति तावेवाभौ सङ्गोच्छसौ ॥ १८
 तौ धर्मं पश्यतस्तस्य पापं चातन्द्त्रितौ सह ।
 याभ्यां प्राप्नोति संष्टकः प्रेत्येह च सुखासुखम् ॥ १९
 यद्याचरति धर्मं स प्रायशोऽधर्ममवश्यशः ।
 तैरेव चादृतो भूतैः स्वर्गं सुखमुपाश्रुते ॥ २०
 यदि ते प्रायशोऽधर्मं सेवते धर्ममवश्यशः ।
 तैर्भूतैः स परित्यक्तो यामीः प्राप्नोति यातनाः ॥ २१
 यामोक्षा यातनाः त्रास्य स जीवो वीतकल्मषः ।
 तान्येव पञ्चभूतानि पुनरप्येति भागशः ॥ २२
 एता दृष्टास्तु जीवस्य गतीः स्वेनैव चेतसा ।
 धर्मतोऽधर्मतश्चैव धर्मं दध्यात् सदा मनः ॥ २३
 सत्त्वं रजस्तमश्चैव त्रीन् विद्यादात्मबो गुणान् ।
 यैर्योप्येमान् स्थितोभावान्महान् सर्वावशेषतः ॥ २४
 योयदैषां गुणोदेहं साकल्येनातिरिच्यते ।
 स सदा तद्गुणप्राप्यं तं करोति शरीरिणम् ॥ २५
 सत्त्वं ज्ञानं तमोऽज्ञानं रागद्वेषौ रजः स्मृतं ।
 एतद्व्याप्तिमदेतेषां सर्वभूताश्रितं वपुः ॥ २६
 तत्र यत् प्रीतिसंयुक्तं किञ्चिदात्मनि लक्षयेत् ।
 प्रशान्तमिव शुद्धाभं सत्त्वं तदुपधारयेत् ॥ २७
 यत्तु दुःखसमासुक्तमप्रीतिकरमात्मनः ।
 तद्रजोऽप्रतिघं विद्यात् सततं चारि देहिनाम् ॥ २८

वत्तु स्यान्मोहसंयुक्तमव्यक्तं विषयात्मकं ।
 अप्रतर्क्यमविज्ञेयं तमस्तदुपधारयेत् ॥ २८
 त्रयाणामपि चैतेषां गुणानां चः फलोद्भयः ।
 अग्रो मध्योजघन्यश्च तं प्रवक्ष्याम्यग्रेषतः ॥ २९
 वेदाभ्यासस्तपोज्ञानं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
 धर्मक्रियात्मचिन्ता च सान्त्विकं गुणलक्षणम् ॥ ३०
 चारुभारुकिता धैर्यमसत्कार्यपरिग्रहः ।
 विषयोपसेवा चाजस्रं राजसं गुणलक्षणम् ॥ ३१
 लोभः स्वप्नोऽदृतिः क्रौर्यं नास्तिक्यं भिन्नवृत्तिता ॥
 याचिष्णुता प्रमादश्च तामसं गुणलक्षणम् ॥ ३२
 त्रयाणामपि चैतेषां गुणानां त्रिषु तिष्ठतां ।
 इदं सामासिकं ज्ञेयं क्रमशोगुणलक्षणम् ॥ ३३
 यत्कर्म द्वावा कुर्यच्च करिष्यं चैव लज्जति ।
 तज्ज्ञेयं विदुषा सर्वतामसं गुणलक्षणम् ॥ ३४
 येनास्मिन् कर्मणा लोके ख्यातिमिच्छति पुष्कलाम् ।
 न च शोचत्यसम्पत्तौ तद्विज्ञेयन्तु राजसम् ॥ ३५
 यत् सर्वेणेच्छति ज्ञातुं यन्न लज्जति चाचरन् ।
 येन तुष्यति चात्मात्य तत् सत्त्वगुणलक्षणम् ॥ ३६
 तमसो लक्षणं कामो रजसस्त्वर्थलच्यते ।
 सत्त्वस्य लक्षणं धर्मः श्रैष्ठ्यमेषां यद्योत्तरम् ॥ ३७
 येन यास्तु गुणेनैषां संसारान् प्रतिपद्यते ।
 तान् समासेन वक्ष्यामि सर्वस्यास्य यथाक्रमम् ॥ ३८
 देवत्वं सान्त्विका यान्ति मनुष्यत्वं च राजसाः ।
 तिर्यक्तं तामसा नित्यमित्येषा त्रिविधा गतिः ॥ ४०

त्रिविधा त्रिविधेषा तु विज्ञेया गौणिकी गतिः ।
 अधमा मध्यमाया च कर्मविद्याविशेषतः ॥ ४१
 स्यावराः क्षमिकीटाश्च मत्सराः समीः सक्तच्छपाः ।
 पश्यन्श्च दृगाच्चैव च वन्यः तामसी गतिः ॥ ४२
 हस्तिनश्च तुरङ्गाश्च शूद्रा क्षत्रियश्च गर्हितः ।
 सिंहा व्यघ्रः वराहाश्च मध्यमा तामसी गतिः ॥ ४३
 चारणाश्च सुपर्णाश्च पुरुषाश्चैव दाक्षिणाः ।
 रक्षांसि च पिशाचाश्च तामसीपूतमा गतिः ॥ ४४
 भल्लामल्लामटाश्चैव पुरुषाः शस्त्रहन्तव्यः ।
 क्षतपानप्रसक्ताश्च जघन्या राजसी गतिः ॥ ४५
 राजानः क्षत्रियश्चैव राज्ञश्चैव पुरोहिताः ।
 वादसुब्रधानाश्च मध्यमा राजसी गतिः ॥ ४६
 गन्धर्वा गुह्यका यक्षा विबुधानुचराश्च ये ।
 तथेवाम्बरसः सर्वा राजसीपूतमा गतिः ॥ ४७
 तपसा यतयो विप्रा ये च वैश्वानिका गणाः ।
 नक्षत्राणि च दैत्याश्च प्रथमा सात्त्विकी गतिः ॥ ४८
 जज्वानऋषयो देवा वेदा ज्योतीषी वत्सराः ।
 पितरश्चैव साध्याश्च द्वितीया सात्त्विकी गतिः ॥ ४९
 ब्रह्मा विश्वस्तृजो धर्मो महानव्यक्तमेव च ।
 उत्तमां सात्त्विकीमेतां गतिमाहुर्मनीषिणः ॥ ५०
 एष सर्वः समुद्दिष्टप्रकारस्य कर्मणः ।
 त्रिविधस्त्रिविधः कृतः संसार सार्वभौतिकः ॥ ५१
 इन्द्रियाणां प्रसङ्गेन धर्मस्थासेवनेन च ।
 बापान् संयान्ति संसारानविदांसो नराधमाः ॥ ५२

यां यां योनिस्तु जवोऽयं येन येनह कर्मणा ।
 क्रमशो याति लोकेऽस्मिंस्तत्तत् सर्वं निबोधत ॥ ५२
 बह्वन वर्षगणान् घोरावरकान् प्राप्य तत्क्षयात् ।
 संसारान् प्रतिपद्यन्ते महापातकिन्वास्त्रिमान् ॥ ५३
 श्वशूकर खरोराष्ट्राणां गोऽजाविष्टगपक्षिणाम् ।
 चण्डालपुङ्गवाणां च ब्रह्महा योनिमिच्छति ॥ ५४
 कुमिकोटपतङ्गाणां विड्भुजाश्चैव पक्षिणाम् ।
 हिंसाणाश्चैव रुक्मिणां सुरापो ब्राह्मणो व्रजेत् ॥ ५५
 लताहिशरटानां च तिरश्चां चाम्बुचारिणाम् ।
 हिंसाणाश्च पिशाचानां स्तेनो विप्रः सहस्रशः ॥ ५६
 दण्डगुल्ललतानाश्च क्रव्यादां दंष्ट्रिणामपि ।
 क्रूरकर्महताश्चैव शतशो गुरुतल्पगः ॥ ५७
 हिंसा भवन्ति क्रव्यादाः कुमयोऽभयश्चैव ॥
 परस्परदिनस्तेनाः प्रेतान्धस्त्रीनिषेविणः ॥ ५८
 संयोगं पतितैर्गत्वा परस्यैव च योषितम् ।
 अपहृत्य च विप्रस्त्रं भवति ब्रह्मराक्षसः ॥ ५९
 मणिमुक्ताप्रवालानि कृत्वा लोभेन मानवः ।
 विविधानि च रत्नानि जायते हेमकर्तृषु ॥ ६०
 धान्यं चैव भवत्याखुः कांस्यं हंसो जलं श्वशः ।
 मधु दंशः पयः काको रसं श्वा वकुलो घृतम् ॥ ६१
 मांसो मृगो वपां मङ्गुलैः तैलपकः खगः ।
 चीरीवाकस्तु लवणं बलाका शकुनिर्दधि ॥ ६२
 कौषेयं तित्तिरिहृत्वा क्षौमं कृत्वा तु ददुःरः ।
 कार्पासतान्तवं क्रौञ्च गोधा गां वाग्गुदोगुडम् ॥ ६३

कुच्छुन्दरि शुभाङ्गं गन्धान् पलशकन्तु बर्हिषः ।
 श्यावित् क्षतासं विविचमद्यताचन्तु शल्यकः ॥ ६५
 वकोभवति हृत्वाङ्गिं गृहकारी शुपस्करम् ।
 रक्तानि हृत्वा वासंस्त्रि जावते जीवजीवकः ॥ ६६
 हुंको रोगेभं व्याघ्रोऽर्धं फलमूलन्तु कर्कटः ।
 स्त्रीमृच्छस्त्रीककोवारि यानान्युष्टः पशूनजः ॥ ६७
 यदा तदा परद्रव्यमपहृत्य बलाभरः ।
 अवश्यं वासि तिर्यक्त्वं जग्ध्वा चैवाहुतं हविः ॥ ६८
 स्त्रिवोऽप्येतेन कल्पेन हृत्वा होषमवाप्नुयुः ।
 एतेषामेव जन्तूनां भार्यात्वमुपयान्ति ताः ॥ ६९
 स्त्रेभ्यः स्त्रेभ्यस्तु कर्मभ्यश्चुता वर्षा घ्ननापदि ।
 पापान् संसृज्य संसाराद् प्रेषतां वान्ति वान्तुषु ॥ ७०
 भान्तरशुल्कामुखः प्रेतो विप्रोधर्माद् स्वकाचुतः ।
 अमेध्यकुण्ठपाष्ठी च जलियः कटपूतनः ॥ ७१
 मैत्राक्षज्ज्योतिकः प्रेतीषैश्शोषयति पूयधुक् ।
 चैलाशक्तश्च भवति मूढोधर्माद् स्वकाचुतः ॥ ७२
 यथर यथर निषेवन्ते विषवान् विषवात्मकाः ।
 तथा तथा कुञ्जलता तेषां तेषूपजावते ॥ ७३
 तेऽश्वासात् कर्मणां तेषां पापानामस्यमुद्वहः ।
 सम्प्राप्नुवन्ति दुःखानि तासु तास्त्रिषु योनिषु ॥ ७४
 तामिस्रादिषु चोर्ध्वेषु नरकेषु विवर्त्तनम् ।
 असिपत्रवनादीनि वन्धनच्छेदनानि च ॥ ७५
 विविधाचैव सम्पीडाः काकोलूकैश्च भक्षणम् ।
 करभालुकातापान् कुभीपाकांश्च दाहणान् ॥ ७६

सन्निवाञ्च वियोगीषु दुःखप्रायास्तु नित्यशः ।
 श्रुतातपाभिघाताञ्च विविधानि भयानि च ॥ ७७
 असह्यहर्भवासेषु वासं जन्तु च दारुणम् ।
 बन्धनानि च कष्टानि परप्रेष्यत्वमेव च ॥ ७८
 बन्धुप्रियवियोगाञ्च संवासश्चैव दुर्जनैः ।
 द्रव्यार्जनञ्च नाशञ्च मित्रामित्रस्य चार्जनम् ॥ ७९
 जरां चैवाप्रतीकारां व्याधिभिश्चोपपीडनम् ।
 क्लेशाञ्च विविधां स्तांस्तान्मृत्युमेव च दुर्जयम् ॥ ८०
 यादृशेन तु भावेन यद्वयत् कर्म निषेवते ।
 तादृशेन शरीरेण तत्तत् फलमुपाप्नुते ॥ ८१
 एष सर्वः ससुद्दिष्टः कर्मणां वः फलोदयः ।
 निःश्रेयसकरं कर्म विप्रस्येदं निबोधत ॥ ८२
 वेदाभ्यासस्तपोज्ञानमिन्द्रियाणाञ्च संयमः ।
 अहिंसा गुरुसेवा च निःश्रेयसकरं परम् ॥ ८३
 सर्वेषामपि चैतेषां शुभानामिह कर्मणाम् ।
 किञ्चित् श्रेयस्करतरं कर्मोक्तं पुरुषं प्रति ॥ ८४
 सर्वेषामपि चैतेषामात्मज्ञानं परं स्मृतम् ।
 तद्व्याप्यं सर्वविद्यानां प्राप्यते ह्यर्द्धतं ततः ॥ ८५
 यथा मेषान्तु सर्वेषां कर्मणां प्रेत्य चेह च ।
 श्रेयस्करतरं ज्ञेयं सर्वदा कर्म वैदिकम् ॥ ८६
 वैदिके कर्मयोगे तु सर्वाख्येतान्यशेषतः ।
 अन्तर्भवन्ति क्रमशस्तस्मिंस्तस्मिन् क्रियाविधौ ॥ ८७
 सुखाभ्युदयिकञ्चैव नैःश्रेयसिकमेव च ।
 प्रवृत्तञ्च निवृत्तञ्च द्विविधं कर्मवैदिकम् ॥ ८८

इह चामुत्र वा कार्यं प्रवृत्तं कर्म कीर्त्तते ।
 निष्कामं ज्ञानपूर्वन्तु निवृत्तमुपदिश्यते ॥ ८८
 प्रवृत्तं कर्म संसेव्य देवानामेति साम्यताम् ।
 निवृत्तं सेवमानस्तु भूतान्येत्यीति पंच वै ॥ ८९
 सर्वभूतेषु चात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
 त्वमं पश्यन्नात्मदाजी स्वाराज्यमधिगच्छति ॥ ९०
 त्रयोक्तान्यपि कर्माणि परिहाय द्विजोत्तमः ।
 आत्मज्ञाने ग्रमे च स्याद्देहाभ्यासे च यत्नवान् ॥ ९१
 एतद्वि जन्मसाफल्यं ब्राह्मणस्य विद्वेषतः ।
 प्राप्यैतत् कृतकृत्योऽपि द्विजो भवति नान्यथा ॥ ९२
 पितृदेवमनुष्याणां वेदश्चक्षुः सनातनम् ।
 अथर्वचाग्रमेर्यं च वेदशास्त्रमिति स्थितः ॥ ९३
 या वेद्वाङ्माः स्मृतयो याश्च काश्च कुट्टयः ।
 सर्वास्ता निष्फलाः प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ता स्मृताः ॥ ९४
 कृतपद्मन्ते चवन्ते च यान्यतोऽन्यानि कानिचित् ।
 तान्यर्वाङ्मासिकतया निष्फलान्यनृतानि च ॥ ९५
 चातुर्वर्त्यं त्रयोलोकाश्चत्वारश्चाश्रमाः पृथक् ।
 भूतं भवद्भविष्यं च सर्वं वेदात् प्रसिध्यति ॥ ९६
 शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसोगन्धश्च पंचमः ।
 वेदादेव प्रसूयन्ते प्रसूतिगुणकर्मतः ॥ ९७
 विभर्त्ति सर्वभूताणि वेदशास्त्रं सनातनम् ।
 तस्मादेतत् परं मन्ये तज्जन्तोरस्य साधनम् ॥ ९८
 सैनापत्यं च राज्यं च दण्डनेहत्वमेव च ।
 सर्वलोकाधिपत्यं च वेदशास्त्रविदर्हति ॥ ९९

यथा जातबलोवह्निर्दहत्याद्रानपि न्दुमान् ।

तथा दहति वेदज्ञः कर्मजं दोषमात्मनः ॥ १०१

वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो यत्नं तत्राश्रमे यस्तन् ।

दूहैव लोके तिष्ठन् स ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १०२

अज्ञेभ्यो ग्रन्थिनः श्रेष्ठा ग्रन्थिभ्यो धारिणो वराः ।

धारिभ्योज्ञानिनः श्रेष्ठा ज्ञानिभ्यो व्यवसायिनः ॥ १०३

तपोविद्या च विप्रस्य निःश्रेयसकरं परम् ।

तपसाकिंल्विष्टं हन्ति विद्यया षट्तमश्रुते ॥ १०४

प्रत्यक्षं चानुमानं च शास्त्रं च विविधागमम् ।

तथं सुविदितं कार्यं धर्मशुद्धिमभीषता ॥ १०५

आर्थं धर्मापदेशं च वेदशास्त्रविदो धना ।

यस्तर्कणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥ १०६

नैःश्रेयसमिदं कर्म यथोदितमशेषतः ।

मानवस्यास्य ब्राह्मणस्य रक्षस्यमुपदिश्यते ॥ १०७

अनाज्जातेषु धर्मेषु कथं स्यादिति चेन्नवेत् ।

यं शिष्टा ब्राह्मणा ब्रूयुः सः धर्मः स्यादशङ्कितः ॥ १०८

धर्मेणाधिगतो यैस्तु वेदः सः परितुङ्गणः ।

ते शिष्टा ब्राह्मणा ज्ञेयाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः ॥ १०९

दशावरा वा परिषद् यं धर्मं परिकल्पयेत् ।

तदावरा वापि वृत्तस्वा तं धर्मं न विचालयेत् ॥ ११०

त्रैविद्यो हैतुकस्तर्की नैरुक्तो धर्मपाठकः ।

त्रयश्चाश्रमिणः पूर्वं परिषत् स्यादशावरा ॥ १११

ऋग्वेदविद् यजुर्विच्च सामवेदविदेव च ।

तदावरा परिषज्ज्ञेया धर्मसंशयनिर्णये ॥ ११२

एकोऽपि वेदविद्वर्गं यं व्यस्येद्विजोत्तमः ।
 स विज्ञेयः परोधर्मो नाज्ञानामुदितोऽद्युतैः ॥ ११३
 अत्रतानाममन्त्राणां जातिमात्रोपजोविनाम् ।
 सहस्रशः समेतानां परिषत्त्वं न विद्यते ॥ ११४
 यं वदन्ति तमो भूता मूर्खा धर्ममतद्विदः ।
 तत्प्रापं शतधा भूत्वा तद्वक्त्रेननुगच्छति ॥ ११५
 एतद्वोऽभिहितं सर्वं निःश्रेयसकरं परम् ।
 अस्मादप्रच्युतो विप्रः प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ ११६
 एवं स भगवान् देवो लोकानां हितकाम्यया ।
 धर्मस्य परमं गुह्यं ममेदं सर्वमुक्तवान् ॥ ११७
 सर्वमात्मन सम्पश्येत् सच्चासच्च समाहितः ।
 सर्वं हालांनि सम्पश्यन्नाधर्मं कुरुते ह्यनः ॥ ११८
 आत्मैव देवता सर्वाः सर्वमात्मन्यवस्थितम् ।
 आत्मा हि जनयत्येषां कर्मयोगं शरीरिणाम् ॥ ११९
 स्वं सन्निवेशयेत् खेपु चेष्टनसर्शनेऽनिलम् ।
 वृत्तिद्वयोः परं तेजः स्रहेऽपो गाश्च मूर्त्तिषु ॥ १२०
 मनसीन्दुं दिशः श्रोत्रे क्रान्ते विष्णुं बले हरम् ।
 वाच्यग्निं मित्रसुतसर्गे प्रजने च प्रजापतिम् ॥ १२१
 प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणोरपि ।
 रुक्माभं स्वप्रधीगम्यं विद्यात्तं पुरुषं परम् ॥ १२२
 एतमेके वदत्यग्निं मनुमन्ये प्रजापतिम् ।
 इन्द्रमेके परे प्राणमपरे ब्रह्म शाश्वतम् ॥ १२३
 एष सर्वाणि भूतानि पंचभिर्ध्याप्य मूर्त्तिभिः ।
 जन्मवृद्धिचयैर्नित्यं संसारयति चक्रवत् ॥ १२४

एवं यः सर्वभूतेषु पश्यत्यात्मानमात्मना ।

स सर्वसमतामेत्य ब्रह्माभ्येति परं पदम् ॥ १२५

इत्येतन्ममानवं शास्त्रं भृगुप्रोक्तं पठन् द्विजः ।

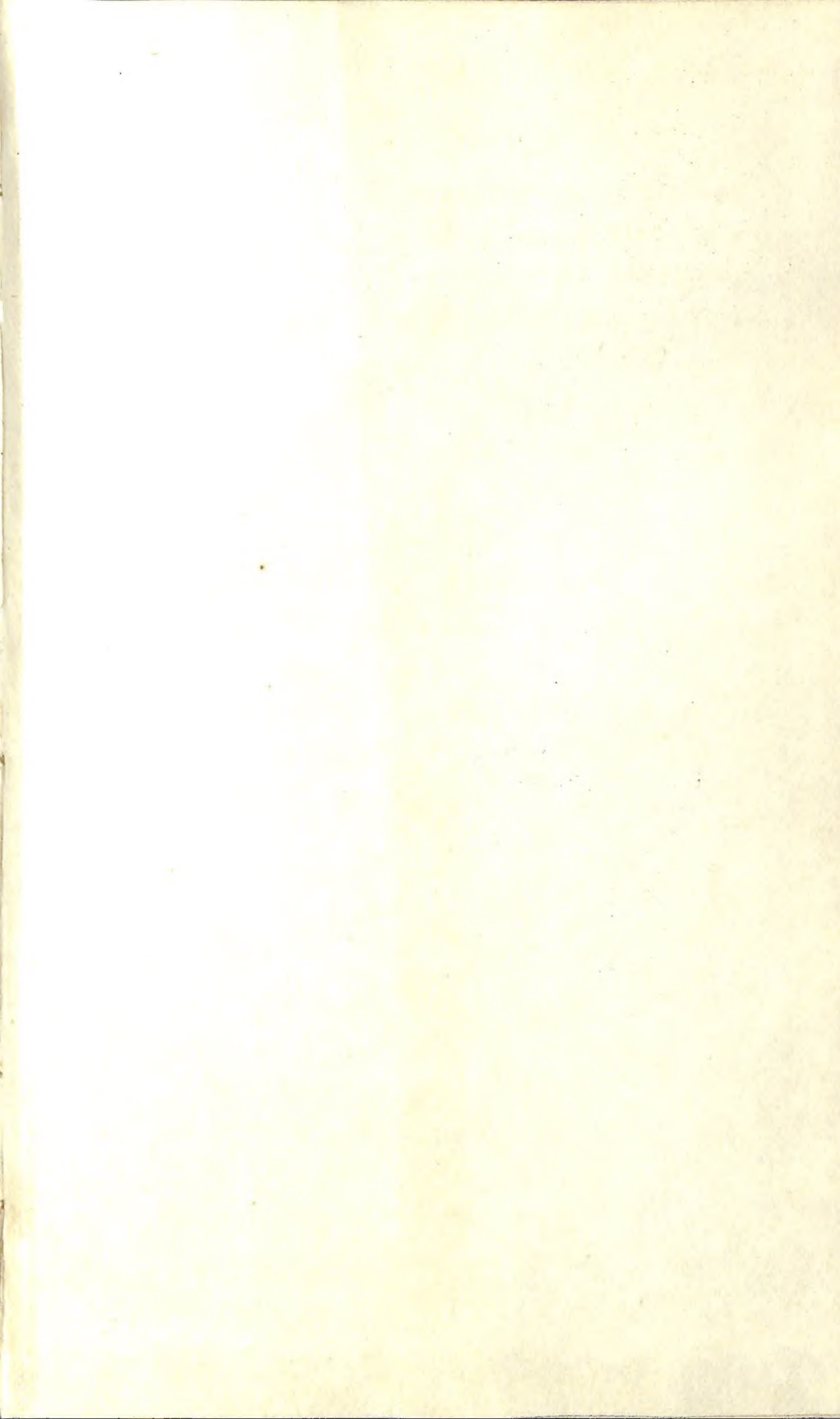
सर्वत्याचारवान्नित्यं यथेष्टं प्राप्नुयादिति ॥ १२६

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां

द्वादशोऽध्यायः ॥

मनुसंहिता समाप्ता ।

NEW RELEASES FROM E. B. L.

प्राचीन भारतीय राजनीतिक विचारक —डॉ० किरण टण्डन (1987)	120.00
जैन संस्कृत महाकाव्यों में भारतीय समाज— डॉ० मोहन चन्द (1988)	200 00
कुमारिलभट्टकृत तन्त्रवार्तिक का स्मृतिपाद —डॉ० विनीता निगम (1988)	150 00
मध्य हिमालय की महिलाओं का सामाजिक एवं आर्थिक जीवन —कृष्णा भट्ट (1988)	60.00
श्रीहनुमद्भूतम् (सन्देशकाव्यम्) —डॉ० हरिनारायण दीक्षित (1987)	60 00
गोपालबन्धुः (कथाकाव्यम्)—डॉ० हरिनारायण दीक्षित (1988)	50.00
शोधलेखावली -- डा० हरिनारायण दीक्षित (1988)	100.00
SĀMĀKHYASĀRA (Vijñānabhikṣu) (Text with Eng. Translation)—Dr. Shiv Kumar (1988)	100.00
आशाधरभट्ट (संस्कृत साहित्य शास्त्र में)—डॉ० जगदीश प्रसाद मिश्र (1987)	150.00
ĀTMATATTAVAVIVEKA (Text with Eng. Trans.) (Vol I), —Dr. Shiv Kumar (1987)	150.00
PALAEOGRAPHY OF MALAYALAM SCRIPT S. J. Mangalam (1987)	150.00
YOGA-SŪTRA WITH MAṆIPRABHA (Text with Eng. Trans. of Commentary)—J.H. WOODS, Ed. by Dr, Mohan Chand (1987)	100.00
कालिदास-साहित्य एवं सङ्गीत-कला—डॉ० सुषमा कुलश्रेष्ठ (1988)	250.00
शौका जनजाति : एक अध्ययन—डॉ० गिरधर सिंह नेगी (१९८८)	१००.००
THE EARLY CHĀLUKYA OF VĀTĀPI (Lirea A. D. 500-757)—Birendra Kumar Singh (1988)	100.00
INSTITUTIONALIZATION OF FOREST POLITICS : A STUDY OF KUMAUN REGION—Dr. Suprabha, V. Sahai (1988)—	80.00
CONCEPT OF RITI AND GUNA IN SANSKRIT POETICS —P.C. Lahiri (1987)	100.00
THE DHARMA ŚĀSTRA or The Hindu Law Codes (<i>Texts with English an Introduction by Prof. R. C. Pandaya [Yājñavalkya, Hārīta, Uśanās, Aṅgīras, Yama, Atri, Sāmavarta. Kātyāyana, Bṛhaspati, Dakṣa, Śātātapa, Likhita. Śaṁkha, Gautama, Āpastamba. Vasiṣṭha, Vyāsa, Parāśara, Viṣṇu and Manu Sāmhitā]</i> —Manmatha Nath Dutta (Two Vols. Set)	550.00

Eastern Book Linkers

(INDOLOGICAL PUBLISHERS & BOOKSELLERS)
5825, New Chandrawal, Jawahar Nagar, DELHI-110007

Ph. 2520287